JAMES PATTERSON

Numărul 1 în topurile romanelor de suspans

MAREA RATARE

JAMES PATTERSON

MAREA RATARE

I.S.B.N. 973-8117-65-8

TRUSTUL EDITORIAL
LIDER
● ORIZONTURI ● LIDER ● JURIDICĂ
● ŞTIINȚELOR SOCIALE ŞI POLITICE
● ŞTIINȚELOR MEDICALE
● ŞTIINȚELOR AGRICOLE
● SIRIUS ● STAR ● LUCEAFĂRUL
● CARTEA PENTRU TOȚI

JAMES PATTERSON

MAREA RATARE

Traducere: **Mihaela Mărculescu**

BIBLIOTECA MUNICIPALĂ
PAȘCANI

EDITURA LIDER
EDITURA STAR

POP GOES THE WEASEL

Copyright © 1999 by James Patterson
Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română sînt rezervate *Trustului Editorial Lider* - **Editura LIDER**

B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4,
76761061 - București, tel: 337.30.67, 337.48.22,
Fax: 337.48.22, E-mail: lider@fx.ro

Tiparul executat sub comanda nr. 20 199

Compania Națională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. București
ROMÂNIA

Sistemul calității certificat SR EN ISO 9001

PROLOG

I

Geoffrey Shafer, îmbrăcat elegant, cu un sacou albastru la un rînd, cămaşă albă, cravată în dungi şi pantaloni gri, strîmţi, de la firma H. Huntsman & Sons, ieşi din casă la ora şapte şi jumătate dimineaţa şi urcă într-un Jaguar XJ12, negru.

Rulă încet pe alee în marşarier, apoi apăsă pe acceleraţie. Luciosul automobil sport ţîşni prompt la 60 de kilometri pe oră, după care ajunse la semaforul de pe Connecticut Avenue, în selectul cartier Kalorama din Washington, D.C.

Cînd Shafer ajunse în intersecţia aglomerată nu se opri. Dimpotrivă, apăsă acceleratorul la podea, prinzînd o viteză mai mare.

Atinsese şaptezeci de kilometri pe oră cînd aproape că se izbi cu maşina de înaltul zid de piatră care mărginea şoseaua. Se apropie şi mai mult de zid. Vizualiza deja coliziunea, o trăia parcă.

În ultima secundă posibilă, bărbatul încercă să evite izbitura fatală. Roti mult volanul spre stînga. Automobilul traversă şoseaua cu roţile scrîşnind şi degajînd un miros greu, de cauciuc ars.

Jaguarul se opri brusc în loc, pe sensul opus de circulație, cu parbrizul de un negru strălucitor îndreptat spre automobilele pornite devreme la drum.

Shafer apăsă din nou pe accelerație și o porni spre mașinile ce se apropiau din direcție inversă. Toate automobilele și camioanele care-i veneau din față începură să claxoneze strident și prelung.

Shafer nu zăbovi deloc să-și tragă răsuflarea sau să-și calculeze mișcările. Rula cu viteză mare pe șosea, cu viteză din ce în ce mai mare. Trecu peste Rock Creek Bridge și făcu stînga, apoi din nou stînga, în parcarea de la Rock Creek.

Un geamăt slab, de durere, îi scăpă printre buze. Fusese un gest involuntar, făcut repede și fără să-și dea seama. A fost o clipă de teamă, de slăbiciune.

Apăsă iar pe accelerator, iar motorul icni. Ajunsese la optzeci la oră, apoi la nouăzeci. Făcea slalom printre automobilele mai lente, printre automobilele sport, pe lîngă un camion de aprovizionare acoperit cu prelată.

Doar puțini claxonară acum. Alți șoferi din parcare erau îngroziți, scoși din minți de spaimă.

Ieși din parcarea de la Rock Creek cu șaizeci la oră, apoi o porni iar în plină viteză.

Strada P era și mai aglomerată la ora aceea decît parcarea. Washingtonul tocmai se trezea și se pregătea de serviciu. Încă mai *vedea* zidul din Connecticut. Shafer n-ar fi trebuit să se oprească. Începu să caute un alt loc solid de care să se izbească cu toată puterea.

Acum mergea cu nouăzeci la oră și se apropia de Piața Dupont. Zvîcni înainte ca o rachetă de sol. La un semafor roșu erau oprite două rînduri de automobile. Nu mai putea scăpa de acolo de data asta, gîndi el. Nu mai avea pe unde să o ia: nici la stînga, nici la dreapta.

Nu-şi dorea să sfîrşească în spatele cîtorva automobile! Nu era un mod de a termina – de a-şi încheia viaţa – izbindu-se de un simplu Chevy Caprice, sau de un Honda Accord, ori de un banal camion de aprovizionare.

Făcu brusc la stînga şi vină spre benzile de trafic dinspre est care îi veneau acum în faţă. Vedea chipurile uimite şi înspăimîntate din spatele parbrizelor prăfuite, murdare. Începură să se audă încă o dată claxoane, un fel de simfonie asurzitoare a fricii.

Trecu şi peste semaforul următor şi se strecură între un jeep şi un malaxor.

Goni pe Strada M, apoi prin Pennsylvania Avenue către Piaţa Washington. Drept în faţă se vedea Şcoala Medicală de la Universitatea din Washington – era oare ăsta un sfîrşit demn?

Maşina poliţiei apăru ca din pămînt, cu sirena urlînd ca un protest, cu luminile de alarmă strălucind, făcîndu-i astfel semn să oprească. Shafer încetini şi opri în curbă.

Poliţistul se năpusti direct spre maşina lui, ducînd mîna la brîu. Era foarte speriat şi nesigur.

– Coborîţi din maşină, spuse poliţistul ferm. Coborîţi în clipa asta.

Shafer se simţi deodată calm şi relaxat. Nu mai simţea nici o încordare.

– Bine, bine. Ies. Fii liniştit.

– Ştiţi cu ce viteză aţi condus? îl întrebă poliţistul cu o voce agasată şi faţa roşie ca focul.

Observînd că poliţistul ţinea mîna tot pe pistol, Shafer strînse din buze şi se gîndi la un răspuns.

– Ăăăă... cred că numai cu vreo patruzeci şi cinci la oră, domnule poliţist, spuse el într-un tîrziu. Poate doar cu puţin peste limita de viteză.

Apoi scoase o carte de identitate şi i-o dădu.

– Dar, oricum, nu-mi puteţi face nimic. Lucrez la Ambasada Britanică. Am *imunitate diplomatică.*

II

În seara aceea, pe cînd se întorcea de la serviciu, Geoffrey Shafer simţi iar că îşi pierde controlul. Începu să-i fie frică. Întreaga sa viaţă pornise să se învîrtească în jurul unui joc al fanteziei pe care începuse să-l joace – „Cei Patru Călăreţi". În jocul acela, el era cel ce purta numele „Moartea". Jocul ăsta era totul pentru el, singura părticică din viaţa lui cu o semnificaţie reală.

Goni prin oraş plecînd de la Ambasada Britanică spre cartierul Petworth din Northwest. Ştia că nu avea ce căuta acolo, el, un alb într-un Jaguar de lux. Dar nu putuse să se abţină, la fel cum nu fusese în stare nici de dimineaţă.

Opri maşina chiar înainte să ajungă în Petworth. Scoase laptopul şi scrise un mesaj către ceilalţi jucători – „Călăreţii":

„PRIETENI,

MOARTEA SE AFLĂ ÎN LIBERTATE PRIN WASHINGTON.

JOCUL ÎNCEPE."

Porni din nou Jaguarul şi mai rulă o vreme prin Petworth. Prostituatele, care, ca de obicei, erau provocatoare, se plimbau deja în sus şi în jos pe străzile Varnum şi Webster. Dintr-un BMW albastru cu motorul în funcţiune se auzea un cîntec intitulat „Plăcut şi fără grabă". Vocea melodioasă a lui Ronnie McCall răsuna în amurgul care începuse să coboare.

Fetele îi făcură semne cu mîna şi îşi etalară sînii lor mari, mici, tari sau flasci. Unele purtau bustiere colorate, asortate cu pantaloni ţipători şi cu pantofi lucioşi, argintii ori roşii, cu tălpi foarte groase şi tocuri înalte.

Shafer încetini şi opri maşina lîngă o negresă micuţă, de vreo şaisprezece ani, cu un chip deosebit de frumos. Fata avea picioare extrem de lungi şi suple pentru un corp atît de miniatural. Era mult prea machiată după gustul lui. Cu toate astea, îi era greu să reziste, şi în definitiv la ce bun?

– Frumoasă maşină. Jaguar. Îmi place mult, îi făcu ea curte, apoi îi zîmbi şi îşi rotunji sexy gurița rujată. Şi tu, domnu', eşti mişto.

Îi zîmbi şi el.

– Atunci, urcă. Hai să facem o plimbare de probă. Să vedem dacă e dragoste curată sau numai prefăcătorie.

Shafer aruncă o privire în jur. Nici o altă fată nu se mai afla acolo.

– O sută pentru tot tacîmul, iubitule? întrebă ea săltîndu-şi fundulețul în maşină.

Mirosea a gumă de mestecat de parcă s-ar fi îmbăiat în aşa ceva.

– Hai, urcă o dată. O sută de dolari e o nimica toată pentru mine.

Ştia că n-ar fi trebuit să o agațe cînd era la volanul Jaguarului, dar el o luase oricum pentru un tur de plăcere. Acum nu mai putea da înapoi.

O duse pe fată într-un părculeț împădurit dintr-o zonă a Washingtonului numită Shaw. Parcă maşina într-un desiş de brazi care o ascundeau de privirile indiscrete. Shafer se uită la prostituată, care acum îi părea şi mai mică şi mai tînără decît înainte.

– Cîți ani ai? o întrebă el.

– Cîți ai vrea tu să am? spuse ea și zîmbi. Dragule, mai întîi vreau banii. Știi regula.

– Da, eu o știu. Dar o știi și tu? o întrebă el.

Băgă mîna în buzunar și scoase un cuțit pliabil. I-l duse repede la gît.

– Nu-mi face rău, șopti ea. Nu te enerva.

– Dă-te jos. Încet. Și să nu care cumva să țipi. Tu să nu te enervezi.

Shafer coborî și el din mașină, ținîndu-se aproape de ea, cu cuțitul apăsat pe gîtlejul ei.

– E doar un joc, dragă, îi explică el. Pe mine mă cheamă Moartea. Ești foarte norocoasă. Sînt cel mai bun jucător.

Și, de parcă ar fi dorit să-i dovedească acest lucru, o înjunghie pentru prima oară.

PARTEA ÎNTÎI

ASASINAREA UNOR NECUNOSCUTE

1

Lucrurile mergeau binişor în ziua aceea. Conduceam un autobuz portocaliu aprins, pentru elevi, prin South-east, într-o dimineaţă caniculară de sfîrşit de iulie şi fluieram în timpul mersului o melodie. Urma să preiau şaisprezece băieţi de la casele lor şi de la două cămine. Trebuia să-i duc din uşă în uşă. Grea treabă.

Mă întorsesem de la Boston cu o săptămînă în urmă, după cazul de omucidere al domnului Smith. Fuseseră implicaţi în crima aceea domnul Smith şi un asasin nebun, pe nume Gary Soneji. Aveam nevoie de odihnă şi îmi luasem o zi liberă ca să fac altceva, pentru o schimbare.

John Sampson, partenerul meu şi un băiat de doisprezece ani, pe nume Errol Mignault şedeau lîngă mine în autobuz. John purta ochelari de soare Wayfarer, jeanşi negri şi un tricou negru pe care scria „ALIANŢA OAMENILOR CĂRORA LE PASĂ. TRIMITEŢI CHIAR ASTĂZI DONAŢIILE". Are cam doi metri înălţime şi cîntăreşte vreo sută cincisprezece kilograme. Sîntem prieteni de cînd aveam amîndoi vîrsta de zece ani şi eu venisem pentru prima dată în districtul Columbia.

John, Errol şi cu mine discutam aprins despre boxerul Sugar Ray Robinson, aproape ţipînd pentru a acoperi

zgomotul infernal al motorului care dădea din cînd în cînd rateuri. Sampson pusese, părinteşte, un braţ vînjos pe după umerii lui Errol. Erau recomandabile asemenea gesturi de îmbărbătare atunci cînd aveam de-a face cu aceşti băieţi.

În cele din urmă, l-am preluat şi pe ultimul băieţel pe care-l aveam pe listă, un ţînc de opt ani care locuia în Benning Terrace, un cartier dificil, cunoscut unora dintre noi drept „Oraşul Simplu".

Pe cînd părăseam zona, am zărit pe un perete o mîzgălitură urîtă de graffiti care comunica vizitatorilor tot ce trebuia să afle ei despre împrejurimi: „IEŞIŢI ACUM DIN ZONA DE RĂZBOI ŞI AŢI FOST LĂSAŢI ÎN VIAŢĂ NUMAI CA SĂ PUTEŢI POVESTI CEEA CE AŢI VĂZUT".

Îi duceam pe copii la închisoarea Lorton din Virginia ca să-şi viziteze taţii în dupa-amiaza aceea. Cu toţii aveau vîrste fragede, între opt şi treisprezece ani. Asociaţia transportă în fiecare săptămînă între 40 şi 50 de copii ca să îşi viziteze părinţii – tată, mamă – aflaţi în diverse închisori. Scopul propus este unul măreţ: micşorarea ratei criminalităţii din Washington cu o treime.

Eu mai fusesem la închisoarea aceea de foarte multe ori. Îl cunoşteam pe directorul de la Lorton destul de bine. Cu cîţiva ani în urmă petrecusem o viaţă de om acolo, ca să-l interoghez pe Gary Soneji.

Gardianul Marion Campbell pregătise o sală mare, la etajul întîi, unde copiii îşi întîlneau taţii. Era un moment impresionant, mult mai impresionant decît îmi închipuisem eu. Asociaţia se ocupa şi de instruirea taţilor care doreau să participe la program. Erau patru etape: cum să-ţi exprimi dragostea, cum să-ţi accepţi greşelile şi responsabilităţile, cum să ajungi la o armonie între copil şi părinte, cum să descoperi noi căi.

Ironia face că băieții încercau cu toții să pară mai duri decît erau, de fapt. L-am auzit pe un băiat spunînd: „Tu nu te-ai ocupat de mine pînă acum, pentru ce să ascult de tine?" Dar tații încercau să-și arate o latură mai blîndă.

Sampson și cu mine nu mai făcuserăm o asemenea cursă la închisoarea aceea. Deși acum era pentru prima oară, eram deja sigur că am să mă mai duc acolo. Exista atîta emoție și speranță în încăpere, atîta dorință de bine! Și chiar dacă nu se putea obține chiar totul, se putea vedea că se făceau eforturi și că va rezulta și ceva bun.

M-a impresionat foarte mult legătura care mai exista încă între unii tați și băieții lor. Și m-am gîndit atunci la propriul meu fiu, Damon, și la cît de fericiți eram noi doi. Problema majorității pușcăriașilor de la Lorton era că erau conștienți că ceea ce făcuseră era un lucru rău, doar că nu știau cum să facă să nu-l mai repete.

În ora aceea și jumătate cît am stat acolo n-am făcut altceva decît să mă plimb de jur-împrejur și să ascult ceea ce se vorbea. Uneori s-a apelat și la mine, ca psiholog, și atunci mi-am făcut treaba cît am putut de bine într-un timp atît de scurt. Într-un mic grup am auzit un tată spunînd: „Te rog să-i transmiți mamei că o iubesc foarte mult și că mi-e tare dor de ea". Apoi, amîndoi, tată și fiu, au izbucnit în hohote de plîns și s-au strîns îndelung în brațe.

După o oră și ceva s-a apropiat de mine Sampson. Zîmbea larg. Iar zîmbetul lui, atunci cînd îi apărea pe față, era demențial.

– Măi, ce mult îmi place treaba asta. Facerea de bine e grozavă.

– Da, și pe mine mă captivează. O să mai vin cu hardughia ăia de autobuz portocaliu.

– Crezi că ajută la ceva? Că se întîlnesc în felul ăsta tații cu fiii? mă întrebă el.

Am aruncat o privire prin cameră.

– Eu cred că azi, în clipa asta, este o reuşită pentru ei. Este un lucru destul de bun.

Sampson dădu din cap a încuviinţare.

– Da, obişnuita întîlnire de o zi. Şi pentru mine e valabilă. Mă simt de parcă aş fi în al nouălea cer, Alex.

Şi eu mă simţeam la fel, exact la fel. Mă emoţionează astfel de treburi.

După-amiază, pe cînd îi duceam acasă pe băieţi, am observat pe feţele lor că experienţa trăită împreună cu taţii lor fusese pozitivă. Băieţii nu mai erau la fel de recalcitranţi şi zgomotoşi pe drumul de întoarcere. Nu mai încercau să facă pe durii. Se purtau doar ca nişte copii.

Aproape toţi băieţii ne-au mulţumit, lui Sampson şi mie, pe cînd coborau din autobuzul portocaliu. Nu era nevoie. Cu siguranţă că ne simţeam mai bine acum, decît dacă am fi alergat după nişte criminali maniaci.

Ultimul copil lăsat acasă a fost băieţelul de opt anişori de la Benning Terrace. Acesta ne-a îmbrăţişat, şi pe John şi pe mine, şi a început să plîngă:

– Mi-e foarte dor de tata, a mai spus el şi a zbughit-o spre casă.

2

În noaptea aceea, Sampson şi cu mine eram de serviciu în Southeast. Noi sîntem ofiţeri superiori criminalişti, iar eu sînt şi om de legătură între FBI şi poliţia districtului Columbia. La o jumătate de oră după miezul nopţii am primit un telefon şi ni s-a cerut să ne ducem în zona Shaw din Washington. Avusese loc o crimă oribilă.

La locul asasinatului se afla o singură maşină de poliţie, dar multă lume din apropiere venise ca să comenteze.

Totul avea aspectul unei petreceri ciudate în mijlocul iadului. În apropiere ardeau focuri în două tomberoane de gunoi din care ţîşneau scîntei; lucrul părea complet lipsit de sens, dată fiind căldura înăbuşitoare a nopţii.

Victima era o tînără între paisprezece şi nouăsprezece ani, probabil, potrivit celor transmise prin radio.

Fata nu a fost greu de găsit. Leşul ei, gol şi mutilat, fusese aruncat într-un boschet dintr-un părculeţ, la mai puţin de trei metri de o potecă pavată.

Cînd noi doi ne-am apropiat de cadavru, un băiat ne-a strigat de dincolo de banda de protecţie a locului crimei:

– Hei, nu-i decît o prostituată!

M-am oprit şi m-am uitat lung la el. Mi-a amintit de copiii pe care îi dusesem la închisoarea Lorton.

– O tîrfă de doi bani. Nu merită să ne pierdem timpul, nici eu şi nici voi, *de-fectivilor*, spuse el într-un ritm de rap deranjant.

M-am îndreptat spre tînărul „filozof".

– De unde ştii tu asta? Ai văzut-o pe aici?

Băiatul dădu înapoi. Apoi zîmbi, arătînd o steluţă de aur pe un dinte din faţă.

– E dezbrăcată şi e întinsă pe spate. I-a tras-o cineva. Mie mi se pare clar că e o tîrfă.

Sampson îl privi pe adolescent, care nu arăta să aibă mai mult de paisprezece ani, poate chiar mai puţin.

– O cunoşti?

– A, nu. Băiatul se prefăcuse jignit. Eu nu cunosc tîrfe, omule.

În final, băiatul se retrase, uitîndu-se încă o dată sau de două ori la noi şi dînd din cap. Sampson şi cu mine ne-am

continuat drumul şi am ajuns lîngă cei doi poliţişti în uniformă care stăteau lîngă cadavru. Era limpede că aşteptau întăriri. Se pare că noi eram întăririle.

– Voi aţi chemat echipa de urgenţă? i-am întrebat pe poliţişti.

– Acum mai bine de treizeci şi cinci de minute şi sîntem nerăbdători, spuse cel mai în vîrstă dintre ei.

Probabil că avea aproape treizeci de ani, tocmai îşi lăsase mustaţă şi încerca să pară obişnuit cu astfel de scene.

– Mare lucru! Am dat din cap. Aţi găsit vreun act de identitate pe aici?

– Nu. Am căutat prin tufişuri. N-am găsit decît corpul, spuse cel tînăr. Şi arată oribil.

Transpirase din greu şi părea puţin bolnav.

Mi-am pus mănuşile de latex şi m-am aplecat deasupra cadavrului. Părea o adolescentă. Gîtlejul tinerei fusese tăiat de la o ureche la cealaltă. Faţa îi era zgîriată rău. Ca şi tălpile, ceea ce părea ciudat. Fusese înjunghiată de vreo douăsprezece ori în piept şi în abdomen.

I-am depărtat picioarele şi am văzut ceva care m-a cutremurat. Între picioarele ei se întrezărea un mîner de metal. Eram aproape sigur că era un mîner de cuţit şi că acesta fusese introdus adînc în vagin.

Sampson se aşeză pe vine şi se uită la mine.

– Tu ce crezi, Alex? Alta?

Am dat din cap şi am ridicat din umeri.

– Poate, dar se droga, John. Are urme pe braţe şi pe picioare. Probabil şi în spatele genunchilor şi sub braţe. Omul nostru nu caută de obicei drogate. Practică sex protejat. Totuşi, crima este groaznică. Se potriveşte cu stilul lui. Vezi mînerul metalic?

Sampson dădu din cap. Văzuse aproape tot.

– Şi hainele? întrebă el. Unde-or fi dispărut? Trebuie să-i găsim hainele.

– Probabil că cineva din zonă a dezbrăcat-o, spuse tînărul poliţist. Era multă lume în jurul cadavrului. Şi multe urme de pantofi în praf. Aşa se întîmplă de obicei pe aici. Se pare că nimănui nu-i pasă.

– Noi sîntem aici, i-am replicat eu. Nouă ne pasă. Noi le ajutăm pe toate amărîtele neidentificate.

3

Geoffrey Shafer era atît de fericit încît de-abia putea ascunde familiei sale acest lucru. A fost nevoit să facă un efort să nu rîdă în hohote atunci cînd a sărutat-o pe soţia sa, Lucy, pe obraz. A simţit o boare din parfumul ei, Chanel 5, apoi a gustat din uscăciunea rece a buzelor ei cînd a sărutat-o din nou.

Stăteau în picioare, rigizi ca nişte statui, în elegantul hol al imensei case în stil georgian din Kalorama. Şi copiii fuseseră chemaţi să-şi ia rămas-bun de la tatăl lor.

Soţia lui, fostă Lucy Rhys-Cousins, avea un păr blond-cenuşiu, iar ochii ei erau de un verde parcă şi mai sclipitor decît bijuteriile de la Bulgari şi Spark pe care le purta ea întotdeauna.

Suplă şi încă de o mare frumuseţe la cei treizeci şi şapte de ani, Lucy urmase cursurile colegiului Newnham din Cambridge, după care cei doi se căsătoriseră. Obişnuia să citească romane şi poezii, numai aşa, de amorul artei, petrecîndu-şi cea mai mare parte din timpul liber pe la dejunuri la fel de inutile sau făcînd cumpărături împreună cu prietenele sale,

care acum erau stabilite în străinătate, mai mergea şi la meciuri de polo ori în plimbări cu iahtul. Din cînd în cînd, Shafer o întovărăşea şi el pe iaht. Cîndva, de mult, el fusese un mare navigator.

Lucy fusese considerată o partidă bună; el era de părere că încă mai era o partidă bună pentru unii bărbaţi. Ei bine, din partea lui puteau foarte bine să pună mîna pe trupul ei ciolănos şi să facă oricît sex lipsit de pasiune or fi în stare.

Shafer le ridicase pe cele două gemene ale sale, în vîrstă de patru ani, Tricia şi Erica, ţinîndu-le cîte una pe fiecare braţ. Două imagini în oglindă, copii fidele ale mamei lor. El ar fi fost în stare să le vîndă pe gemene, fără nici o ezitare, doar pentru preţul unui amărît de timbru poştal. Le strîngea acum în braţe pe fete şi rîdea, ca un tată bun ce pretinsese a fi dintotdeauna.

Apoi dădu mîna cu Robert, băiatul lui de doisprezece ani. În casa lor se discuta serios în ultima vreme dacă Robert nu ar trebui să fie trimis în Anglia, la un internat, sau poate la Winchester, unde fusese şi bunicul său. Shafer îşi salută fiul milităros. Odinioară, colonelul Geoffrey Shafer fusese soldat. Iar acum, doar Robert părea să mai amintească familiei de timpurile glorioase din viaţa tatălui său.

– Dar eu plec la Londra doar pentru cîteva zile ca să lucrez, nu în vacanţă. Şi n-am de gînd să-mi petrec nopţile la Athenaeum, le spuse el. Le zîmbea jovial, aşa cum se aşteptau din partea lui.

– Dar distrează-te şi tu cît eşti acolo, tată. Să te mai şi odihneşti. Doar o meriţi, spuse Robert, discutînd cu tatăl său pe un glas cu o octavă mai jos, aşa cum discută bărbaţii, manieră pe care o abordase de curînd.

– Pa, tata! Pa, tata! spuseră în cor gemenele cu nişte voci

ascuțite care îl făcură pe Shafer să-i vină să le dea cu capul de toți pereții.

– Pa, Erica. Pa, Tricia.

– Nu uita nici de „Cuibul lui Orc", mai spuse grăbit Robert. *Dragonul* și *Duelistul.*

„Cuibul lui Orc" era un magazin care vindea cărți și jocuri, amplasat pe Earlham, chiar în Piața Cambridge din Londra. *Dragonul* și *Duelistul* erau două reviste britanice de mare succes, care conțineau jocuri cu dialoguri.

Din păcate pentru Robert, în realitate Shafer nu mergea chiar pînă la Londra. Avea un plan mult mai bun pentru următorul week-end. Intenționa să intre din nou în jocul lui imaginar, chiar acolo, la Washington.

4

Rula cu mare viteză spre est și nicidecum spre Aeroportul Dulles din Washington, simțindu-se de parcă i s-ar fi luat o imensă greutate apăsătoare de pe suflet. La dracu', cît de mult îșI putea urî perfecta lui familie englezească, ba chiar mai mult, întreaga sa viață limitată, de aici, din America.

Și familia lui Shafer din Anglia fusese una „perfectă". Avea doi frați mai mari, amîndoi studenți excelenți și tineri model. Tatăl lui fusese ataşat militar, iar familia acestuia călătorise pe mai tot globul pînă cînd Shafer împlinise doisprezece ani și cînd reveniseră în Anglia, unde s-au stabilit în Guildford, la o jumătate de oră de Londra. De atunci, Shafer a devenit din ce în ce mai neastîmpărat, ca elev, stare care l-a caracterizat, de altfel, încă de la opt ani. Centrul orașului Guildford cuprindea mai multe clădiri istorice pe

care el s-a apucat să le deterioreze. A început cu Spitalul Abbot, unde zăcea pe moarte bunica lui. Acolo a desenat obscenități pe ziduri. Apoi a trecut la Castelul Guildford, la Guildhall, la Școala Centrală Regală și la Catedrala Guildford. A scris cîteva cuvinte triviale pe pereți și a înșirat penisuri mari, desenate în culori vii. Habar nu avea pentru ce se bucura atîta de vandalismele acestea pe care le făcea distrugînd lucruri frumoase, dar le făcea cu frenezie. Și îi plăcea ceea ce făcea – și mai presus de toate îi plăcea să nu fie prins asupra faptului.

În cele din urmă, Shafer fusese trimis la școala din Rugly, unde a continuat să facă prostii. Apoi, a urmat Colegiul Sfîntului Ioan, unde s-a concentrat asupra filozofiei, asupra limbii japoneze și asupra hărțuirii a cît mai multor femei frumoase. Toți prietenii lui au rămas stupefiați cînd a intrat în armată la douăzeci și unu de ani. Talentul lui la limbi străine era deosebit și a fost trimis în Asia, unde răutatea lui s-a ridicat la un alt nivel și unde a început să joace „jocul jocurilor".

Shafer se opri în Washington Heights, să bea o cafea – de fapt, trei cești de cafea. Fără frișcă, cu cîte patru cuburi de zahăr la ceașcă. Băuse deja aproape în întregime prima cafea în drum spre tejghea.

Casierul indian îl privi bănuitor și cu tupeu, iar el îi rîse în nas.

– Credeai că o să fur un rahat de cafea de șaptezeci și cinci de cenți? Ce gunoi jalnic ești! Scîrnăvie gălbejită!

Aruncă banii pe tejghea și plecă înainte să-l omoare cu mîinile goale pe nenorocitul acela, lucru pe care oricum l-ar fi putut face cu multă ușurință.

De acolo plecă spre nord-est, modestul cartier Eckington. Recunoscu străzile pe care le știa încă de pe vremea cînd

învăța la Universitatea Gallaudet. În cea mai mare parte, casele de pe-acolo erau cu două etaje, placate cu vinil, cu cărămidă, sau cu acel albastru oribil de ou de Paşte care îi dădea mereu fiori.

Se opri în fața unei case din cărămidă roşie, cu grădină, de pe Uhland Terrace, lîngă Strada 2. Casa aceasta avea anexat un garaj. Un fost chiriaş ornase fațada cărămizie cu două pisici albe din ciment.

– Bună, pisicuțelor, spuse Shafer.

Se simțea destins o dată ajuns aici. Parcă plutea, parcă era în al nouălea cer. Îi plăcea această stare, nu se mai sătura să o savureze. Venise vremea să înceapă jocul.

5

În garajul în care încăpeau două maşini era parcat un taxi ruginit şi zgîriat, vopsit în albastru şi roşu. Shafer îl folosise deja timp de aproape patru luni. Acest taxi îi oferea un anonimat care îl făcea aproape invizibil pe oriunde ar fi mers în Washington. Îl botezase „Maşina Coşmarului".

Opri Jaguarul lîngă taxi, după care se grăbi în sus pe scări. O dată intrat în apartament, dădu drumul la instalația de climatizare. Şi mai bău o cafea.

Apoi îşi luă pastilele ca un copil cuminte. Torazin şi Librium. Benadril, Xanax, Vicodin. Folosea medicamentele astea în diverse combinații de ani de zile. Era oarecum periculos, dar învățase bine lecția. „Te simți mai bine, Geoffrey?" – „Da, mult mai bine, mulțumesc de întrebare."

Încercă să citească ziarul *Washington Post* din ziua aceea, apoi un exemplar mai vechi din *Private Eye* şi, în sfîrşit, un

catalog de la „DeMask", o firmă din Amsterdam, cea mai mare din lume pentru produse din cauciuc şi piele. Făcu două sute de flotări, apoi alte cîteva sute de genuflexiuni, aşteptînd cu mare nerăbdare să cadă o dată întunericul peste Washington.

La ora zece fără un sfert, Shafer începu să se pregătească pentru noaptea cea mare pe care urma să o petreacă în oraş. Intră în baia mică şi simplă care mirosea a săpun ieftin. Se opri în faţa oglinzii.

Îi plăcea ceea ce vedea. Chiar foarte mult. Un păr des, blond, bogat şi ondulat, pe care nu avea să-l piardă niciodată. Un zîmbet electrizant, carismatic. Nişte ochi albaştri uimitori, foarte fotogenici. O formă fizică excelentă pentru un bărbat de patruzeci şi patru de ani.

Începu treaba, mai întîi cu lentilele de contact care îi schimbau culoarea ochilor, ajutîndu-l să pară negri. Făcuse asta de multe ori, devenise o rutină. Ţinea de tehnica lui în ale deghizării. Îşi coloră faţa în negru, gîtul, mîinile, încheieturile; îşi căptuşi gîtul, ca să pară mai gros; îşi puse pe cap o bonetă marinărească de lînă neagră, adunîndu-şi sub ea pînă şi ultima şuviţă de păr.

Se privi cu mare atenţie în oglindă şi văzu un negrotei destul de convingător, în special dacă lumina nu era prea puternică. Nu era rău, nu era rău chiar deloc. Era o deghizare reuşită pentru o ieşire nocturnă în oraş, mai ales dacă acel oraş era Washington.

Aşadar, să înceapă jocurile. „Cei Patru Călăreţi".

La zece şi douăzeci şi cinci coborî înapoi în garaj. Dădu ocol Jaguarului cu mare atenţie şi se îndreptă spre taxiul albastru cu roşu. Începuse deja să se lase pătruns de minunata fantezie.

Shafer bägă mîna în buzunarul pantalonilor şi scoase de acolo trei zaruri neobişnuite ca aspect. Aveau douăzeci de

fațete, un gen de zaruri folosit la jocurile imaginare. Zarurile aveau mai degrabă numere pe ele decît puncte.

Ținu zarurile în mîna stîngă, amestecîndu-le îndelung.

„Cei Patru Călăreți" avea reguli clare: totul depindea de cum cădeau zarurile. Ideea era ca ele să arate o fantezie izbitoare, ceva nebunesc. Jucau cei patru jucători din lumea întreagă. Nu mai existase un asemenea joc – nimic asemănător măcar.

Shafer pregătise deja o aventură pentru el, dar existau variante pentru fiecare eventualitate. În mare parte, jocul depindea de zaruri.

Aceasta era ideea de bază – că se putea întîmpla orice.

Se sui în taxi și îl porni. Dumnezeule, cu cîtă nerăbdare aşteptase clipa asta!

6

Avea pregătit un plan formidabil. I-ar fi luat numai pe acei cîțiva clienți – „pasageri" – care i-ar fi atras atenția, care i-ar fi aprins imaginația la maximum. Nu se grăbea. Avea toată noaptea la dispoziție; tot week-end-ul. Oricum, ar fi făcut acelaşi lucru.

Itinerariul era deja stabilit. Mai întîi merse în cartierul de lux Adams-Morgan. Examină atent trotuarele aglomerate, care păreau să se mişte într-un ritm sincopat. Ai fi zis că mai toate restaurantele din Adams-Morgan îşi spun cafenele. Rula încet și se uita la firmele strălucitoare, trecînd pe lîngă Café Picasso, Café Lautrec, La Fourchette Café, Bukom Café, Café Dalbol, Montego Café, Sheba Café.

Pe la ora unsprezece și jumătate, pe Columbia Road,

Shafer reduse viteza. Inima începu să-i bată mai tare. Ceva foarte potrivit se ivise în față.

O pereche arătoasă tocmai ieșea din cunoscutul Chief Ike's Mambo Room. Un bărbat și o femeie, hispanici, probabil în vîrstă de aproape treizeci de ani. Erau incredibil de senzuali.

Shafer aruncă zarurile pe scaunul de lîngă el: șase, cinci, patru – total cincisprezece. Un număr mare.

Pericol! Era de înțeles. O pereche era periculoasă și riscantă.

Shafer așteptă ca cei doi să traverseze strada, depărtîndu-se de lumina firmei. *Se îndreptau direct spre el.* Era perfect. Atinse mînerul revolverului pe care îl ținea mereu sub scaun. Era pregătit pentru orice situație.

Cînd cei doi dădură să se urce în taxi, Shafer se răzgîndi. Avea tot dreptul!

Shafer observă că nici unul dintre ei nu era chiar atît de atrăgător cum i se păruse. Obrajii și fruntea bărbatului erau ușor zbîrcite; gelul din părul lui negru era gros și unsuros. Femeia era puțin prea grasă pentru gustul lui, mai rotofeie decît îi păruse de la distanță, în lumina de pe stradă care o avantaja.

– Sînt în afara serviciului, spuse el și luă viteză.

Amîndoi îi făcură semnul obscen cu degetul mijlociu ridicat.

Shafer izbucni într-un hohot sonor de rîs.

– Aveți noroc în seara asta! Proștilor! E cea mai norocoasă seară din viața voastră, iar voi habar n-aveți.

Incomparabila emoție a fanteziei îl cuprinsese pe de-a-ntregul. Avusese putere deplină asupra perechii. De el depinseseră viața și moartea lor.

– Moarte, fii mîndră, șopti el.

Se opri pentru încă o cafea pe Rhode Island Avenue.

Incomparabil. Cumpără trei cești de cafea neagră și puse cîte șase cuburi de zahăr în fiecare.

După o oră se afla în Southeast. Nu mai oprise pentru nici un alt pasager. Străzile erau aglomerate la maximum de pietoni. Nu erau destule taxiuri, nici măcar din cele conduse de țigani în partea aceasta a Washingtonului.

Regretă că renunțase la cuplul hispanic. Începuse să facă în minte scenarii cu ei, să și-i rememoreze, așa cum arătau în lumina de pe stradă. În căutarea timpului pierdut, nu? Se gîndi la monumentala frază de deschidere a lui Proust: *„Multă vreme obișnuiam să mă duc devreme la culcare"* . Ca și Shafer – pînă cînd a descoperit jocul jocurilor.

Apoi o zări pe ea – o adevărată zeiță brună care îl aștepta acolo, chiar în fața lui, ca și cum cineva i-ar fi oferit-o drept cel mai minunat cadou. Mergea singură, la un bloc distanță de Strada E, grăbită, într-o direcție precisă. Instantaneu, se simți plutind din nou.

Îi plăcea felul în care se mișca ea, unduirea picioarelor ei lungi, ținuta ei perfectă.

Cînd ajunse lîngă ea, femeia se uită în jur cercetînd strada. Căuta un taxi? Oare era posibil așa ceva? Îl voia pe el?

Era îmbrăcată într-un taior de un bej deschis, cu o bluză purpurie și purta tocuri înalte. Arăta prea rasată și prea matură ca să meargă la vreun club. Părea stăpînă pe ea.

Shafer aruncă repede zarurile și își ținu răsuflarea. Adună numerele. Inima îi tresăltă de bucurie. Asta însemnau Călăreții.

Ea îi făcea deja semn cu mîna.

– Taxi! strigă ea. Ești liber?

El trase taxiul în curbă, iar ea făcu trei pași iuți și delicați către el. Pantofii aceia strălucitori, cu tocuri înalte erau minunați. Femeia era mult mai frumoasă văzută de aproape. Era de nota zece.

Portiera maşinii se deschise şi silueta ei dispăru pentru o clipă din cîmpul lui vizual.

Apoi Shafer observă că avea flori în mînă şi se întrebă de ce. Vreo ocazie specială în seara aceea? Da, un lucru era clar. Florile erau pentru propria ei înmormîntare.

– Ah, mulţumesc că ai oprit. Femeia vorbea cu respiraţia întretăiată pe cînd se instala comod în taxi.

Shafer îşi închipuia că acum se relaxa şi se simţea în siguranţă. Glasul ei era calm, plăcut, real.

– La dispoziţia dumneavoastră, se întoarse Shafer şi îi zîmbi. Apropo, eu sînt Moartea, iar tu eşti fantezia mea din week-end-ul ăsta.

7

În dimineţile de luni servesc de obicei supa la Asociaţia de caritate St. Anthony's din Southeast, unde muncesc de şase ani ca voluntar. Lucrez în schimbul de dimineaţă, de la şapte la nouă, de trei ori pe săptămînă.

În dimineaţa aceea, nu mă simţeam în apele mele şi nu-mi găseam locul. Mă mai gîndeam la cazul domnului Smith, care mă făcuse să colind toată Coasta de Est, ba mă purtase pînă şi în Europa. Poate că aveam nevoie de o vacanţă adevărată, de un concediu departe de Washington.

Priveam obişnuita coadă formată din bărbaţi, femei şi copii care nu aveau bani de mîncare. Coada era pe cinci rînduri şi se întindea pe Strada 12 pînă la al doilea colţ. Mi se părea un mare păcat şi foarte nedrept ca atît de mulţi oameni să mai flămînzească încă în Washington sau să nu se hrănească decît o dată pe zi.

Începusem să ajut acolo, la bucătărie, cu ani în urmă, datorită soției mele, Maria. Ea era asistentă socială la St. Anthony's atunci cînd ne-am întîlnit. Maria era prințesa neîncoronată a acelei asociații; toți o iubeau, iar ea mă iubea pe mine. A sfîrșit asasinată prin împușcare, într-un incident apărut nu departe de bucătărie. Eram căsătoriți de patru ani și aveam doi copii mici. Cazul ei nu a fost niciodată rezolvat și lucrul ăsta nu a încetat o clipă să mă chinuie. Poate că asta mă împinge să rezolv cu îndîrjire orice caz, indiferent cît de încurcat ar fi.

La această asociație de caritate, eu am grijă ca toți cei care iau masa aici să nu devină niciodată prea nervoși sau să iște vreo altercație. Am un metru nouăzeci înălțime la o greutate de peste nouăzeci de kilograme și îmi place să mențin ordinea dacă este nevoie, numai atunci cînd este nevoie și de fiecare dată cînd este nevoie. De obicei pot calma spiritele doar cu cîteva cuvinte liniștite și cu gesturi pașnice, fără să fac apel la violență sau să recurg măcar la amenințarea de a face uz de forță. În cea mai mare parte, oamenii care vin aici o fac numai ca să mănînce, nu ca să se bată sau să provoace scandal.

În sarcina mea cade să servesc și untul de arahide și gemul, în caz că mai dorește cineva porții suplimentare. Jimmy Moore, americanul de origine irlandeză care se ocupă de bucătărie cu mult devotament și cu disciplina necesară, a avut întotdeauna încredere în binefacerile untului de arahide și ale gemului. Unii dintre cei ce vin permanent aici chiar îmi spun „Omul cu untul de arahide". Și fac asta de ani de zile.

– Nu prea arăți bine astăzi, îmi spuse o femeie mică și dolofană care vine aici de vreun an sau doi. Știu că o cheamă Laura, că s-a născut în Detroit și că are doi fii mari. Lucrase

ca menajeră pe Strada M din Georgetown, dar familia la care fusese angajată considerase că femeia a îmbătrînit şi o concediase doar cu cîteva cuvinte de mulţumire şi cu un salariu pe două săptămîni.

– Ar trebui să ai mai multă grijă de tine. Meriţi mai mult. Ai avea nevoie de cineva ca *mine,* mai spuse Laura şi rîse şăgalnic. Ce părere ai?

– Laura, eşti foarte drăguţă, am spus eu, servind-o cu porţia suplimentară pe care o lua de obicei. Oricum, tu o cunoşti pe Christine. Ştii că sînt angajat deja.

Laura chicoti şi îşi duse braţele cruciş peste umeri. Avea un rîs sănătos şi simpatic în ciuda situaţiei sale.

– Ştii doar că o fată visează mereu. Oricum, mă bucur că te cunosc.

– Şi eu mă bucur, Laura. Mă bucur că te cunosc. Poftă bună.

– Da, am poftă. Doar vezi ce poftă am.

În timp ce vorbeam cu oamenii şi împărţeam untul de arahide, mi-am permis să mă gîndesc la Christine. Poate că Laura avea dreptate; poate că nu arătam prea bine în ziua aceea. De fapt, nu arătam prea bine de cîteva zile bune.

Mi-am amintit de o seară petrecută cu două săptămîni în urmă. Tocmai terminasem un caz de omucidere multiplă în Boston. Stăteam cu Christine pe veranda din faţa casei ei din Mitchellville. Încercam să trăiesc o altfel de viaţă, dar e greu să te schimbi.

Aveam o zicală care îmi plăcea: *Inima este stăpîna creierului.*

Simţeam mirosul florilor în aerul de seară, mirosul de trandafiri şi muşcate de care grădina era plină. Mai simţeam şi mirosul de Gardenia Passion, parfumul preferat pe care îl folosise Christine în seara aceea.

Ne cunoşteam de un an şi jumătate. Ne-am întîlnit în timpul unei anchete asupra unei crime care se soldase cu moartea soţului ei. Pînă la urmă am început să ne întîlnim. Mă gîndeam că acele clipe de pe verandă erau foarte importante. Cel puţin aşa gîndeam eu.

Întotdeauna am apreciat că Christine arată bine, iar pe mine mă făcea să mă simt minunat. Este înaltă, are aproape un metru şaptezeci, şi e drăguţă. Are un zîmbet care poate linişti jumătate din ţară. În seara aceea, era îmbrăcată cu nişte jeanşi prespălaţi, strînşi pe ea şi cu un tricou pînă în talie. Era cu picioarele goale, iar unghiile erau date cu roşu. Ochii ei negri străluceau.

Am luat-o în braţe şi, deodată, totul a devenit minunat. Am uitat complet de oribilul caz pe care tocmai îl încheiasem; am uitat mai ales de ucigaşul periculos cunoscut sub numele de dl. Smith.

I-am luat faţa dulce în mîini. Îmi place să cred că acum nimic nu mă mai sperie şi, în mare parte, chiar aşa şi este, dar cred că, cu cît ţi se întîmplă mai multe lucruri bune în viaţă, cu atît mai uşor te sperii. Christine îmi era aşa de scumpă – aşa că eu eram speriat.

Inima este stăpîna creierului.

Nu aşa acţionează majoritatea bărbaţilor, dar eu învăţam.

– Te iubesc cum n-am mai iubit pe nimeni în viaţa mea, Christine. Mă faci să văd şi să simt lucrurile altfel. Îmi place zîmbetul tău, felul în care te porţi cu oamenii – mai ales cu copiii –, tandreţea ta. Îmi place să te ţin aşa. Te iubesc mai mult decît aş putea spune dacă stau aici şi ţi-aş vorbi toată noaptea. Te iubesc mult. Vrei să te căsătoreşti cu mine, Christine?

Nu mi-a răspuns imediat. Am simţit cum s-a retras din braţele mele, doar puţin, iar inima mea a tresăltat. Am

privit-o în ochi şi am văzut durere şi nesiguranţă. Mi s-a rupt sufletul.

– Ah, Alex, Alex, a suspinat ea şi părea că va izbucni în plîns. Nu pot să-ţi dau acum un răspuns. De-abia te-ai întors de la Boston. Te-ai ocupat de un alt caz îngrozitor de crimă. Eu nu pot rezista la toate astea. Nebunul acela a fost în casa ta. Ţi-a pus familia în pericol. Sper că eşti de acord cu mine.

Eram de acord. Fusese o experienţă cumplită, iar eu era să mor.

– Sînt de acord cu tot ce ai spus. Dar eu te iubesc. Nu pot să te mint. O să plec din poliţie dacă doreşti.

– Nu. Mă privi cu nespusă blîndeţe. Dădu hotărît din cap. Ai face o greşeală. Pentru amîndoi.

Am rămas pe verandă şi ne-am ţinut în braţe, iar eu mi-am dat seama că eram în impas. Nu ştiam cum să rezolv situaţia. Nu aveam nici o idee. Poate că, dacă plecam din poliţie şi lucram din nou ca psiholog, puteam duce o viaţă mai normală pentru Christine şi pentru copii. Dar aş fi putut face asta? Aş fi putut să plec din poliţie?

– Mai vorbim despre căsătorie, şopti ea. Mai vorbim altă dată.

8

Christine şi cu mine ne-am întîlnit şi după seara aceea şi totul părea bine, plăcut şi romantic. Aşa fusese mereu între noi. Totuşi, mă întrebam dacă problema noastră putea fi rezolvată. Oare s-ar mulţumi ea cu un detectiv criminalist? Aş fi putut oare să renunţ la meseria asta? Nu ştiam.

M-a trezit din gîndurile mele legate de Christine sirena ascuțită și asurzitoare venind de pe Strada 12. Am clipit cînd am văzut Nissanul negru al lui Sampson că trage în fața clădirii asociației.

Sampson opri sirena de pe mașină, în schimb începu să claxoneze. Mi-am dat seama că venise anume după mine, poate să mă ducă undeva unde n-aș vrea să merg. Claxonul continua să urle.

– E prietenul tău, John Sampson, îmi strigă Jimmy Moore. L-ai auzit, Alex?

– Știu cine e, i-am răspuns lui Jimmy. Speram să plece.

– Se pare că n-are de gînd.

În cele din urmă am ieșit afară, traversînd coada și primind cîteva reproșuri glumețe. Oameni pe care îi cunoșteam de multă vreme mă acuzau că lucrez doar jumătate de zi sau mă întrebau dacă puteau ei să lucreze în locul meu în caz că nu mi-ar mai plăcea ceea ce făceam.

– Ce este? l-am întrebat pe Sampson chiar înainte să ajung la mașină.

Geamul mașinii coborî. Am băgat capul înăuntru.

– Ai uitat? Este ziua mea liberă, i-am amintit.

– Este vorba de Nina Childs, spuse Sampson cu o voce moale, joasă, pe care o folosea doar atunci cînd era nervos sau foarte serios. Încerca să-și stăpînească mușchii feței ca să pară dur, nu emoționat, dar nu prea reușea. Nina a murit, Alex.

M-am cutremurat fără să vreau. Am deschis portiera și m-am urcat în mașină. Nici nu m-am mai întors ca să-i spun lui Jimmy Moore că plec. Sampson a pornit mașina ținînd. S-a auzit iar sirena, dar acum parcă simțeam că vaietul acela de înmormîntare era bine venit. Eram uluit.

– Ce știi pînă acum? l-am întrebat în timp ce ne grăbeam

pe străzile înceţoşate din Southeast, apoi traversam cenuşiul rîu Anacostia.

– A fost abandonată într-o casă de la intersecţia dintre Strada 18 şi Garnesville. Jerome Thurman este cu ea acolo. El zice că probabil zace acolo din week-end-ul trecut. Un cerşetor a dat peste ea din întîmplare. E dezbrăcată şi nu are nici un act la ea, Alex, spuse Sampson.

M-am uitat la el.

– Şi atunci de unde au ştiut că este Nina?

– A recunoscut-o un poliţist. O ştia de la spital. Toţi o ştiau pe Nina.

Am închis ochii, dar mi-a apărut în faţă chipul Ninei Childs şi i-am deschis iar. Era asistenta de la Spitalul St.Anthony's care lucra în tura de noapte, unde am intrat o dată ca o furtună cu un băieţel muribund în braţe. Sampson şi cu mine am lucrat cu Nina de multe ori. Sampson se şi întîlnise cu ea timp de un an, dar rupseseră legătura între timp. Ea se căsătorise cu un bărbat din cartier care lucra la primărie. Aveau doi copii, doi bebeluşi, iar Nina arăta foarte fericită ultima oară cînd am văzut-o.

Nu-mi venea să-mi cred ochilor, cînd am văzut-o zăcînd moartă acolo, în beciul acela din partea rău famată de lîngă rîul Anacostia. Fusese abandonată, ca o femeie fără căpătîi.

9

Corpul Ninei Childs fusese găsit într-o cocioabă părăsită din cel mai neplăcut, mai dărăpănat şi mai sărac cartier din împrejurimi. La locul crimei se afla o singură maşină a poliţiei şi o singură dubiţă de salvare, ruginită şi

zgîriată; crimele din Southeast nu atrăgeau atenția. Undeva lătra un cîine; era singurul zgomot de pe strada aceea dezolantă.

A trebuit să trecem pe lîngă un grup care se droga la colțul Străzii 18. În majoritate erau bărbați tineri, dar mai erau și cîțiva copii și două femei care ne sfidau. Grupurile de drogați sînt ușor de găsit în partea aceasta din Southeast. Ocupația tineretului din zonă este tîlhăria.

– Ați venit să ridicați cadavrul de azi, șefule? întrebă unul din tineri. Băiatul purta niște pantaloni negri cu bretele negre, fără cămașă, ciorapi sau pantofi. Avea fizicul unui pușcăriaș și tatuaje peste tot.

– Ați venit să luați gunoiul? adăugă și un bătrîn dindărătul unei bărbi cărunte, neîngrijite. Luați cu voi și cîinele ăsta care a lătrat toată noaptea dacă tot sînteți aici. Faceți o treabă utilă, mai spuse el.

Nu le-am dat atenție și am continuat să mergem pe jos pe Strada 18, apoi am intrat în casa cu trei etaje din fața noastră. Un cîine boxer, alb cu negru, stătea la o fereastră de la etajul trei ca un chiriaș aflat de o viață acolo și lătra întruna. Altfel, clădirea părea abandonată.

Ușa de la intrare fusese spartă de sute de ori, așa că se deschise ușor în fața noastră. În clădire mirosea a fum, a gunoi și a apă bîltită. În tavan era o gaură mare de la o țeavă spartă. Ce urît că Nina sfîrșise într-un asemenea loc trist și oribil.

De peste un an investigam neoficial crimele nerezolvate din Southeast, victimele fiind, în mare parte, neidentificate. Pînă atunci avuseseră loc peste o sută, dar nimeni dintre cei de la birouri nu voia să recunoască acest număr mare de

asasinate, nici chiar mai puține. Cîteva dintre femeile omorîte erau drogate sau prostituate. Nu era şi cazul Ninei.

Am coborît cu grijă pe o scară în spirală, cu o balustradă de lemn uzată, care se clătina şi pe care noi nu am atins-o. Vedeam flash-urile din față, iar eu mi-am deschis Maglitul.

Nina fusese abandonată adînc în subsolul clădirii părăsite. Cel puțin cineva a avut grijă să încercuiască zona ca să protejeze locul crimei.

Am văzut corpul Ninei – şi a trebuit să privesc în altă parte.

Nu fiindcă era moartă, ci din cauza felului în care fusese omorîtă. Am încercat să mă gîndesc la altceva pînă cînd mi-am revenit.

Jerome Thurman se afla acolo cu echipa de la salvare. Şi un singur polițist, probabil acela care o identificase pe Nina. Nimeni de la procuratură. Nu era ceva neobişnuit să nu vină nici un medic legist în cazul crimelor din Southeast.

Pe podea, lîngă corp, erau flori ofilite. Mi-au atras atenția florile pentru că încă nu mă puteam uita la Nina. Nu se potrivea cu celelalte necunoscute omorîte, dar ucigaşul nu avea un stil strict. Asta era problema. Asta însemna că imaginația lui era în plină dezvoltare – şi că nu terminase încă.

Am observat că pe podea, peste tot, erau răspîndite bucăți de celofan şi folii de plastic. Pe şobolani îi atrag lucrurile strălucitoare şi le duc în cuiburile lor. Pînze groase de păianjen atîrnau de la un capăt la celălalt al pivniței.

A trebuit să mă uit iar la Nina. Trebuia să o privesc de aproape.

– Eu sînt detectivul Alex Cross. Vă rog să mă lăsați să mă uit la cadavru, am izbutit să le spun într-un tîrziu celor doi

de la salvare, un bărbat şi o femeie de vreo douăzeci şi ceva de ani. Doar cîteva minute şi pe urmă vă las.

– Ceilalţi detectivi au examinat deja corpul, spuse lucrătorul de la salvare. Era foarte slab şi avea un păr blond, lung şi murdar. Nici nu se uitase la mine. Să terminăm o dată ce avem de făcut aici. Şi aveţi grijă să nu călcaţi în balta asta. Întreaga zonă e murdară – miroase groaznic.

– Dă-te la o parte! urlă Sampson. Ridică-te o dată de aici pînă nu-ţi trag una în fund.

Tehnicianul înjură, dar se grăbi să se ridice în picioare şi se retrase de lîngă corpul Ninei. M-am apropiat şi am încercat să mă concentrez, să-mi fac meseria, am încercat să-mi amintesc detalii legate de crima precedentă a necunoscutei din Southeast. Doream să fac o legătură. Mă tot întrebam dacă un scelerat ar fi putut să omoare atît de multe persoane de unul singur. Dacă răspunsul ar fi afirmativ, atunci era cel mai cumplit ucigaş întîlnit vreodată.

Am inspirat adînc, apoi am îngenuncheat lîngă trupul Ninei. Şobolanii fuseseră pe acolo, se vedea, dar ucigaşul distrusese şi mai mult.

Aveam impresia că Nina fusese bătută cu pumnii şi cu picioarele pînă murise. Probabil că fusese lovită de o sută de ori. N-am mai auzit ca cineva să facă aşa ceva. Oare ce s-o fi întîmplat? Nina nu avea decît treizeci şi unu de ani, avea doi copii, era bună, pricepută, muncitoare.

Se auzi brusc un pocnet, ca o împuşcătură, zgomotul reverberînd în întreaga clădire pînă în pivniţă. Cei doi de la salvare săriră cît colo ca arşi.

Noi, ceilalţi, am rîs nervos. Ştiam ce se auzise.

– Sînt curse de şobolani, le-am spus eu. Ar trebui să vă obişnuiţi cu zgomotul ăsta.

10

Am mai rămas la locul crimei încă vreo două ore, mult mai mult decît aş fi dorit şi am detestat fiecare clipă. Nu puteam să stabilesc un model clar pentru aceste crime, iar asasinarea Ninei Childs nu mi-a adus date noi. De ce oare a lovit-o el de atît de multe ori şi atît de cumplit? Ce căutau florile acolo? Oare era opera aceluiaşi criminal?

De obicei, în ancheta la locul crimei folosesc o abordare detaşată. Totul este sugerat de cadavru.

Sampson şi cu mine am parcurs întregul spaţiu, din pivniţă, pe la fiecare nivel pînă pe acoperiş. Apoi ne-am dus şi prin vecini. Nimeni nu văzuse nimic neobişnuit, ceea ce nici nu ne-a surprins.

Acum venea partea cu adevărat cea mai neplăcută. Sampson şi cu mine am părăsit oribila clădire şi ne-am dus acasă la Nina, la apartamentul ei, situat în cartierul Brookland din Washington, la est de Universitatea Catolică. Ştiam că am să mă simt iar rău, dar n-am avut încotro.

Era o zi toridă, iar soarele lovea Washingtonul fără milă. Amîndoi tăcusem tot drumul, fiecare cu gîndurile sale. Acum urma să facem ceea ce trebuia, ceea ce era cel mai urît în meseria noastră – să anunţăm familia în legătură cu moartea cuiva drag. De data asta chiar nu ştiam cum am să mă descurc.

Clădirea era un bloc bine întreţinut de pe Strada Monroe. Trandafiri galbeni micuţi înfloreau în jardinierele verzi de la

ferestre. Părea că nu se putea întîmpla nimic rău cuiva care locuia acolo. Locul era luminos şi plin de speranţă, aşa cum fusese şi Nina.

Deveneam din ce în ce mai nervos după ce văzusem locul crimei, brutal şi obscen, şi pentru că, probabil, crima aceea nu va face obiectul unei anchete corespunzătoare la biroul nostru, cel puţin nu oficial. Mama Nana va face iar comentarii despre conspiraţia legată de domnii cei albi şi despre „dezinteresul lor criminal" faţă de oamenii din Southeast. Îmi spusese adesea că se simţea superioară din punct de vedere moral faţă de albi şi că ea nu i-ar fi tratat niciodată aşa cum erau trataţi negrii în Washington.

– Marie, sora Ninei, se ocupă de copii, spuse Sampson în timp ce mergeam pe stradă. Este o fată drăguţă. A avut cîndva probleme cu drogurile. Nina a ajutat-o să le rezolve. Toată familia este strîns unită. Ca şi a ta. Va fi îngrozitor, Alex.

M-am întors spre el. Nu mă miram că el suporta mult mai greu moartea Ninei, chiar mai greu decît mine. El nu prea îşi etala sentimentele.

– Le-aş putea spune eu, John. Tu rămîi aici în maşină. Mă duc eu să vorbesc cu ei.

Sampson dădu din cap şi oftă profund.

– Nu merge aşa, dragule.

Trase Nissanul în curbă şi amîndoi coborîrăm din maşină. Nu m-a oprit să-l însoţesc în apartamentul Ninei, aşa că mi-am dat seama că mă dorea lîngă el. Şi avea dreptate. Urma să fie cumplit.

Apartamentul familiei Childs era pe două niveluri – etajul unu şi doi. Uşa de la intrare era puţin decorată cu aluminiu. Soţul Ninei a apărut repede în uşă. Era îmbrăcat în uniforma proletară a primăriei, unde lucra: bocanci plini de noroi, pantaloni albaştri şi o cămaşă pe care scria PDC. Avea un

copilaş în braţe, o fetiţă frumoasă care mă privea, îmi zîmbea şi gîngurea.

– Putem să intrăm o clipă? îl întrebă Sampson.

– E vorba de Nina, spuse soţul Ninei şi ne privi îngrozit, din uşă.

– Îmi pare rău, William, am murmurat eu. Da. E moartă. A fost găsită în dimineaţa asta.

William Childs începu să hohotească zgomotos. Era un muncitor bine făcut, dar asta nu avea nici o importanţă. El îşi ţinea micuţa uimită la piept şi făcea eforturi să se stăpînească, să nu plîngă, dar nu putea.

– Vai, Dumnezeule, nu! Vai, Nina, draga mea. Cum s-o omoare cineva? Cum a putut să facă aşa ceva? Vai, Nina, Nina, Nina.

O tînără frumoasă se apropie prin spatele lui. Probabil că era sora Ninei, Marie. Luă fetiţa din braţele tatălui şi micuţa începu să plîngă de parcă ar fi ştiut ce se întîmplase. Văzusem atîtea familii, atîţia oameni buni care îşi pierduseră pe cei dragi pe străzile acestea nemiloase. Ştiam că asta nu se va termina niciodată, dar îmi doream să fie mai bine. Şi nu era deloc.

Sora Ninei ne făcu semn să intrăm şi am observat în hol o măsuţă pe care se mai aflau încă două agende, de parcă Nina ar mai fi fost acolo. Apartamentul părea confortabil şi curat, cu mobilă din lemn alb de bambus şi cu perne albe. Zgomotul unui aparat de aer condiţionat era constant. La capătul mesei era o statuetă din porţelan de Llardo.

Încă mă mai gîndeam la detaliile de la locul crimei, încercînd să o leg de celelalte crime comise asupra unor necunoscute. Am aflat că Nina fusese la o cină de caritate pentru sănătate, sîmbătă seara. William lucrase peste program. Familia a sunat la poliţie sîmbătă seara tîrziu. Veniseră doi detectivi, dar nici unul nu o găsise pînă acum.

Apoi eu am ținut fetița în brațe, în timp ce Marie a scos capacul de la o sticlă cu lapte. Era un moment atît de trist și dureros, știind că fetița aceea nu își va cunoaște mama, că nu va ști niciodată cît de deosebită fusese mama ei. Mi-a amintit de propriii mei copii, și de mama lor, și de Christine, căreia îi era teamă că am să mor în timpul vreunei anchete.

Fetița cea mare veni la mine în timp ce eu o țineam în brațe pe sora ei. Avea cel mult trei ani.

– Știi, m-am pieptănat altfel, spuse ea mîndră și se întoarse ca să o pot vedea.

– Da? E frumos. Cine ți-a făcut codițele astea?

– Mama, spuse fetița.

Abia după o oră am plecat de la familia Childs. Ne-am despărțit în tăcere, deznădăjduiți așa cum și venisem. După vreo două intersecții, Sampson opri mașina în fața unei bodegi amărîte din cartier, tapetată cu postere cu bere și apă minerală.

Sampson oftă adînc, își duse mîinile la față, apoi începu să plîngă. Nu-l mai văzusem niciodată pe John într-o asemenea postură, nici în toți anii în care am fost prieteni, nici măcar atunci cînd eram copii. Am întins mîna și i-am pus-o pe umăr, iar el nu s-a tras înapoi. Apoi mi-a spus ceva ce nu-mi mai spusese vreodată.

– Am iubit-o, Alex, dar am lăsat-o să-și vadă de viața ei. Nu i-am spus niciodată ce simțeam pentru ea. Trebuie să-l găsim pe nenorocitul ăla.

11

Intuiam că mă aflam în fața a încă unei enigme criminale de nedezlegat. Spre disperarea mea, mă simțeam incapabil să stopez oroarea. Trebuia să mă străduiesc să fac

ceva pentru necunoscutele ucise. Nu puteam sta cu mîinile-n sîn.

Deşi eram detectiv în Circumscripţia şapte, investitura mea ca om de legătură cu FBI-ul îmi oferea un statut oarecum privilegiat şi, în plus, libertatea de a lucra uneori fără prea mare supraveghere sau amestec din partea şefilor. Mintea mea lucra liber şi stabilise deja oarecare legături între asasinarea Ninei şi a cel puţin cîteva dintre omorurile neelucidate. În primul rînd, nici o victimă nu fusese identificată la locul fiecărei crime. În al doilea rînd, cel mai adesea cadavrele fuseseră aruncate în clădiri unde aveau toate şansele să nu fie găsite prea repede. În al treilea rînd, nu existase nici măcar un singur martor care să fi văzut vreun suspect. Ceea ce ştiam cu siguranţă era că, atunci cînd era descoperită cîte o victimă, era multă circulaţie pe stradă sau multă lume prin preajmă. Asta însemna că ucigaşul ştia să se amestece în mulţime şi că era posibil să fie o persoană de culoare.

În seara aceea, pe la ora şase, mă îndreptam în sfîrşit spre casă. Ziua aceea ar fi trebuit să fie ziua mea liberă. Aveam multe de făcut şi pe-acasă şi încercam să echilibrez cît puteam mai bine ceea ce trebuia făcut la serviciu cu ceea ce trebuia făcut acasă. Aşa că mi-am luat o mutră veselă şi am intrat în casă.

Damon, Jannie şi cu Nana cîntau în bucătărie „Aşază-te, că răstorni barca". Melodia îmi era foarte plăcută pentru urechi şi pentru întreaga mea fiinţă. Copiii păreau a fi foarte fericiţi. Asta însemna inocenţa copilăriei.

Am auzit-o pe Nana spunînd:

– Ce-ar fi să cîntăm „Pot să spun lumii"?

Apoi, toţi trei începură să cînte unul dintre cele mai

frumoase „negro spirituals" din cîte știu eu. Glasul lui Damon mi se părea deosebit de puternic. Observam asta acum pentru prima dată.

– Parcă am intrat într-o poveste de Louise May Alcott, am spus eu, rîzînd pentru prima oară în acea zi grea.

– Iau asta ca pe un foarte mare compliment, spuse Nana.

Avea acum vreo șaptezeci-optzeci de ani, dar nu arăta vîrsta.

– Cine este Louise May Alcott? întrebă Jannie și își supse fața ei de micuță sceptică, chiar dacă nu este niciodată cinică. Astfel că seamănă și cu tatăl, și cu bunica ei.

– Urmărește asta diseară, fetiță. Ai cincizeci de cenți dacă știi răspunsul, i-am răspuns.

– Bine, zîmbi Jannie. Poți să-mi dai banii de pe-acum dacă vrei.

– Și mie? întrebă Damon.

– Desigur. Poți să te uiți la Jane Austen, i-am spus eu. Dar ce-i cu armonizarea asta perfectă? Apropo, îmi place foarte mult. Doar că nu știu cu ce ocazie.

– Cîntam și pregăteam cina, spuse Nana, ridicînd nasul și clipind din ochi. Și tu cînți jazz și blues la pian, nu? Noi cîntăm uneori în armonie ca niște îngerași. Nu avem nevoie de vreo ocazie specială. Face bine la suflet și este o hrană spirituală, cred. Oricum, rău nu poate face.

– Ei, nu vă opriți din cîntat din cauza mea, am spus eu, dar ei se opriseră deja. Păcat. Se întîmpla ceva; măcar de asta mi-am dat seama. Trebuia să descopăr un secret muzical în propria mea casă.

– Mai boxăm după cină? am întrebat eu suspicios. Mă simțeam oarecum vulnerabil, pentru că n-aș fi vrut să renunțe la lecțiile de box care deveniseră un adevărat ritual.

– Bineînțeles, răspunse Damon și se încruntă către mine ca și cum s-ar fi întrebat dacă nu cumva am înnebunit de pun asemenea întrebări.

– Bineînțeles, tati. De ce nu am mai boxa? spuse și Jannie și risipi întrebarea mea prostească cu o mișcare a mîinii. Ce mai face domnișoara Johnson? întrebă ea apoi. Ați vorbit azi?

– Eu tot vreau să știu ce e cu cîntecul ăla, i-am răspuns lui Jannie printr-o întrebare.

– Tu știi multe. Și eu la fel. Sîntem chit, spuse ea. Ce zici de asta?

Ceva mai tîrziu m-am decis să o sun acasă pe Christine. Mai apoi am avut impresia că totul revenise la normal, cum era înainte de cazul domnului Smith. Am stat puțin de vorbă și am invitat-o să ieșim în oraș vineri.

– Da, mi-ar plăcea, Alex. Cu ce să mă îmbrac? întrebă ea.

Eu am avut o ezitare.

– Ăăăă, îmi place cum te îmbraci tu în general – dar în cazul ăsta îmbracă-te cu ceva deosebit.

Iar ea nu a întrebat de ce.

12

Odată terminată una din cinele cu pui fript, cartofi la cuptor și pîine de casă făcute de Nana, am coborît cu copiii pentru săptămînala lecție de box. După lupta de marți cu copiii, m-am uitat la ceas și am văzut că era doar cu puțin trecut de ora nouă.

Cîteva secunde mai tîrziu am auzit soneria de la ușă. Am

pus deoparte minunata carte *Culoarea apei* şi m-am urnit din fotoliul din camera de zi.

– Răspund eu. Probabil că mă caută pe mine! am strigat.

– Poate că e Christine. Nu se ştie niciodată, mă tachină Jannie, apoi o zbughi în bucătărie. Amîndoi copiii o adorau pe Christine, deşi ea era directoarea şcolii lor.

Ştiam foarte bine cine era afară. Aşteptam patru detectivi criminalişti din Districtul unu – pe Jerome Thurman, Rakeem Powell, Shawn Moore şi Sampson.

Afară, pe verandă, stăteau trei detectivi. Împreună cu pisica Rosie, i-am invitat în casă. Sampson sosi după cinci minute şi cu toţii ne-am dus în curtea din spate. Era ilegal ceea ce făceam noi acolo, dar aveam mulţi prieteni sus-puşi la poliţie.

Ne-am aşezat pe şezlonguri, iar eu am adus bere şi saleuri, pe care Jerome, cel de o sută douăzeci de kilograme, le-a privit disprețuitor:

– Bere şi saleuri. Ia mai termină cu chestii de-astea, Alex. Ai înnebunit? Ce dracu', doar nu eşti combinat cu nevastă-mea? Probabil că numai Claudette ţi-a dat astfel de idei.

– Le-am cumpărat în mod special pentru tine, grasule. Încerc să-ţi mai ajut inima, i-am răspuns, iar ceilalţi hohotiră cu poftă. Toţi ne luăm de Jerome.

Toţi cinci ne adunam în secret de vreo două săptămîni. Începuserăm să ne ocupăm de acele victime neidentificate, cum le spuneam noi. Biroul nostru nu desfăşura nimic oficial în acest sens; nu încercase să facă vreo legătură între crime, să ajungă la vreun criminal în serie. Eu intenţionasem să încep o anchetă, dar am fost oprit de şeful nostru, Pittman. Mi-a spus că eu nu descoperisem nici un şablon comun acelor

crime şi, în plus, el nu avea mai mulţi detectivi pe care să-i trimită în Southeast.

– Cred că aţi auzit cu toţii de Nina Childs, spuse Sampson celorlalţi. Toţi o cunoscuseră pe Nina, iar Jerome fusese cu noi la locul crimei.

– Cei buni mor de tineri. Rakeem Powell se încruntă urît şi dădu din cap.

Rakeem este un tip isteţ şi tare şi munceşte bine la birou. Cel puţin aşa se întîmplă în Southeast. Ochii lui deveniră reci şi duri.

Le-am spus tot ce ştiam eu, mai ales că asupra Ninei nu se găsise nici o legitimaţie. Le-am mai spus tot ce observasem la locul faptei. Totodată, am profitat de ocazie ca să le mai vorbesc de mulţimea crimelor nerezolvate în Southeast. Le-am prezentat toate statisticile pe care le făcusem, în marea lor majoritate, în timpul meu liber.

– Cu statistici de genul ăsta, în Georgetown sau Capitol, oamenii ar fi revoltaţi. S-ar ocupa de balistică. Ar apărea în fiecare zi în *Washington Post*. S-ar implica pînă şi preşedintele. N-ar avea importanţă banii. Ar fi o tragedie naţională! se ambală Jerome Thurman, dînd din mîini de parcă ar fi semnalizat cu steguleţe.

– Da, ne aflăm aici ca să facem ceva, am replicat calm. Pe noi nu ne interesează banii. Nici timpul. Să vă spun ce părere am eu despre criminal, am continuat. Cred că ştiu cîte ceva despre el.

– Şi cum ai ajuns să-i faci portretul? mă întrebă Shawn Moore. Cum poţi să suporţi să te gîndeşti la nenorociţii ăştia aşa cum faci tu?

Am ridicat din umeri.

– La asta mă pricep cel mai bine. Am analizat toate crimele în care victimele nu au fost identificate, am spus. Mi-a luat săptămîni întregi să fac asta de unul singur. M-am gîndit tot timpul numai la nenorocitul ăsta.

– Şi, mai mult, studiază şi rahatul de şobolani, spuse Sampson. L-am văzut cum ia mostre. Este secretul lui.

Am zîmbit şi le-am spus tot ce ştiam pînă la ora aceea:

– Cred că este implicat un bărbat în cel puţin o parte din asasinate. Poate în vreo douăsprezece. Nu cred că este un criminal foarte deştept, ca Gary Soneji sau domnul Smith, dar este destul de inteligent ca să nu se lase prins. Este bine organizat şi destul de prevăzător. Nu cred că vom descoperi că ar avea antecedente. Probabil că are un post frumuşel. Poate chiar şi o familie. Prietenii mei de la FBI din Quantico sînt de acord cu asta. Este prins deja într-o spirală imaginativă ascendentă. Cred că acum este la apogeul imaginaţiei. Poate că este pe cale să devină ceva sau cineva nou. Poate că îşi formează o nouă personalitate. Nu a terminat cu crimele, nici vorbă. Eu vă spun ceea ce presupun. Îşi urăşte ego-ul vechi, deşi cei din preajma lui probabil că nici nu-şi dau seama de asta. Este gata să-şi abandoneze familia, serviciul, prietenii, dacă are. Cîndva, probabil că a avut sentimente puternice şi credinţă în ceva – în lege şi ordine, în religie, în guvern –, dar acum nu le mai are. El omoară în diverse moduri; nu are un model anume. Ştie cum să omoare oamenii. Foloseşte diverse arme. Poate că a călătorit peste Ocean. Sau poate că a petrecut un timp prin Asia. Cred că este foarte posibil să fie negru. A ucis de cîteva ori în Southeast – nimeni nu l-a remarcat.

– La dracu', spuse Jerome Thurman. Dar ceva frumos nu ştii, Alex?

– O ipoteză este foarte importantă, dar îndrăzneață. Totuși, mie mi se pare logică. Cred că vrea să se sinucidă. Se potrivește cu portretul la care lucrez. Trăiește periculos, foarte periculos. S-ar putea să se omoare.

– Iată nevăstuica! spuse Sampson.

Și astfel i-am dat și un nume asasinului: „Nevăstuica".

13

Geoffrey Shafer aștepta nerăbdător să joace „Cei Patru Călăreți" în fiecare joi seara, de la ora nouă la unu noapea.

Jocul fanteziei era totul pentru el. Mai erau trei maeștri jucători în lume: călărețul pe calul alb – „Cuceritorul", călărețul pe calul roșcat – „Războiul", călărețul pe calul negru – „Foametea" și el, călărețul pe calul gălbui, „Moartea".

Lucy și copiii știau că nu au voie să-l deranjeze nicidecum, atunci cînd se încuia în biblioteca de la etajul doi. Pe perete se afla colecția sa de pumnale de ceremonie, aproape toate cumpărate din Hong Kong sau Bangkok. Mai era și vîsla din anul în care echipa lui de la colegiu cîștigase concursul. Shafer cîștiga aproape toate jocurile pe care le juca.

De ani de zile folosise Internetul – mult înainte ca lumea să devină dependentă de el – ca să comunice cu ceilalți jucători. „Cuceritorul" se afla în orașul Dorking, din Surrey, lîngă Londra; „Foametea" circula între Bangkok, Sydney, Melbourne și Manila; iar „Războiul" juca undeva pe lîngă Jamaica, unde acesta deținea un imens domeniu pe mare. Jucau „Călărețiі" de șapte ani.

Jocul nu devenise repetitiv, ci evolutiv. Se dezvoltase cu fiecare an care trecea, devenind mereu ceva nou și din ce în

ce mai provocator. Ideea era să se creeze cea mai plăcută şi mai trăsnită fantezie sau aventură. De cele mai multe ori, violența făcea parte din joc, dar crima nu era absolut necesară. Shafer pretinsese primul că fanteziile lui nu erau doar simple fantezii, ci că, în timpul jocului, trăia în lumea reală. Şi ceilalți făceau acest lucru din cînd în cînd. Dar Shafer nu ştia precis dacă ei chiar îşi trăiau fanteziile în realitate. Obiectivul era să realizezi cea mai uluitoare fantezie de o seară ca să fii deasupra celorlalți jucători.

La ora nouă, pe fusul lui orar, Shafer era călare pe laptopul său. La fel şi ceilalți. Rar se întîmpla ca vreunul să lipsească de la întîlnire, în caz contrar însă, acesta lăsa mesaje lungi şi uneori desene sau chiar fotografii ale presupuselor iubite sau victime. Se mai foloseau şi filme, iar ceilalți jucători trebuia să hotărască atunci dacă scenele erau reale sau trucate.

Shafer nici nu şi-ar fi imaginat vreodată că ar putea lipsi de la întîlnire. „Moartea" era, de departe, cel mai interesant personaj, cel mai puternic şi mai original. Lăsase baltă şi întîlniri, şi ambasadă, numai ca să fie liber joia seara. Jucase chiar şi atunci cînd avusese pneumonie, ba altă dată, chiar şi atunci cînd suportase o dureroasă dublă operație de hernie în ziua precedentă.

„Cei Patru Călăreți", ca joc, era unic din multe puncte de vedere, dar cel mai important era faptul că nu exista nici un arbitru care să judece şi să controleze activitatea jocului. Toți jucătorii aveau o autonomie totală ca să-şi înregistreze propriile poveşti atîta vreme cît jucau după zaruri şi rămîneau în parametrii personajelor.

De fapt, aceşti Călăreți erau patru arbitri. Nu mai exista un alt joc al fanteziei asemănător. Era cu atît mai sinistru şi mai şocant cu cît imaginația şi măiestria participanților sporeau.

„Cuceritorul", „Foametea" şi „Războiul" erau cu toţii prezenţi.

Shafer începu să scrie pe computer:

MOARTEA A TRIUMFAT DIN NOU LA WASHINGTON. SĂ VĂ DAU DETALII ŞI PE URMĂ O SĂ ASCULT ŞI EU POVEŞTILE NEMAIPOMENITE ŞI PUTEREA IMAGINAŢIEI ALE CUCERITORULUI, ALE FOAMETEI ŞI ALE RĂZBOIULUI. JOCUL ACESTA ESTE VIAŢA MEA, CA ŞI A VOASTRĂ, DIN CÎTE ŞTIU EU.

ÎN WEEK-END-UL ACESTA AM CONDUS DIN NOU FANTASTICUL MEU TAXI, „MAŞINA COŞMARULUI"... ASCULTAŢI-MĂ. AM AVUT DE ALES DIN MAI MULTE VICTIME INTERESANTE, DAR LE-AM RESPINS PENTRU CĂ ERAU NEDEMNE. APOI MI-AM GĂSIT REGINA, CARE MI-A AMINTIT DE ZILELE NOASTRE PETRECUTE LA BANGKOK ŞI MANILA. CINE AR MAI PUTEA UITA PLĂCEREA ÎNSÎNGERATĂ DIN ARENA DE BOX? EU M-AM PREFĂCUT CĂ JOC UN MECI DE KICKBOXING. DOMNILOR, AM BĂTUT-O CU PROPRIILE MELE MÎINI ŞI PICIOARE. ŞI VĂ TRIMIT ŞI FOTOGRAFII.

14

Se întîmpla ceva şi nu cred că îmi plăcea. Am ajuns la Secţia 7 de Poliţie a doua zi dimineaţă, puţin înainte de ora şapte şi jumătate. Fusesem chemat la ordine de şeful secţiei şi asta însemna ceva foarte grav. Lucrasem pînă la două noaptea ca să încerc să dau de o pistă în cazul Ninei Childs.

Aveam sentimentul că ziua începuse rău. Eram mai încordat şi mai nervos ca de obicei. Nu-mi plăcea deloc apariţia mea acolo la comandă, atunci, dis-de-dimineaţă.

Am dat din cap, m-am încruntat, apoi am rotit capul să-mi deştepenesc gîtul. În cele din urmă am strîns tare din dinţi înainte să deschid uşa din mahon. George Pittman, şeful detectivilor, mă aştepta în biroul lui, care consta, de fapt, dintr-o suită de trei încăperi şi o sală de şedinţe.

Şefu', aşa cum îl numesc mulţii săi „admiratori", era îmbrăcat cu un costum gri de serviciu, cu o cămaşă albă, foarte apretată, şi cu o cravată argintie. Părul lui cărunt era pieptănat pe spate. Arăta ca un bancher şi, într-un fel, chiar era. Aşa cum o spunea el mereu, el lucra cu un buget fix şi avea o permanentă grijă de costurile mîinii de lucru, de cele ale lucrului peste program şi de cele implicate de fiecare caz. Era evident un director eficient, şi de aceea comisarul-şef trecea peste faptul că Şefu' era şi prost, şi bigot, şi rasist, şi carierist.

Sus, pe perete, erau prinse în ace trei grafice mari, impozante. Primul prezenta două luni consecutive cu violuri, crime şi atacuri, la Washington. A doua diagramă prezenta, în acelaşi fel, furturile de la persoane fizice şi din magazine. A treia hartă se ocupa de furturile de automobile. Hărţile şi ziarul *Washington Post* susţineau că, în districtul Columbia, criminalitatea era în scădere, dar nu şi acolo unde trăiam eu.

– Ştii de ce te afli aici şi de ce am vrut să vorbesc personal cu tine? întrebă Pittman sec. Nici o altă introducere, nici o altă vorbă de la Şefu', nici o drăgălăşenie. Bineînţeles că ştii, domnule Cross. Doar nu degeaba eşti psiholog. Ar trebui să cunoşti mintea omenească. Eu tot uit asta.

„Fii calm, ai grijă", mi-am spus. Şi l-am tratat pe Şefu' Pittman cu ce se aştepta el mai puţin: i-am zîmbit suav. Apoi i-am spus încet:

– Nu, chiar nu ştiu deloc. Am primit un telefon de la secretara dumneavoastră. Aşa că, iacătă-mă.

Pittman îmi zîmbi şi el dulce, de parcă aş fi făcut o glumă bună. Apoi, ridică brusc vocea, iar faţa şi gîtul lui se înroşiră puternic, scoţîndu-i dintr-o dată în evidenţă părul abundent din nas.

O mînă era încleştată, timp în care cealaltă avea degetele răsfirate. Degetele lui erau rigide, asemenea pixurilor ale căror capete ieşeau din cutia de piele de pe biroul său.

– Să nu crezi că mă poţi prosti tu pe mine, Cross. Ştiu foarte bine că faci, pe cont propriu, investigaţii asupra asasinatelor petrecute în Southeast, pe care nu ai fost însărcinat să le investighezi –crimele cărora le-au căzut victime acele biete femei neidentificate. Şi faci asta din proprie iniţiativă, fără să-ţi fi dat eu vreun ordin în sensul ăsta. Unele cazuri au fost închise de peste un an de zile. Şi *eu nu suport treaba asta* – nu voi tolera nesubordonarea şi atitudinea ta lipsită de respect. Ştiu eu unde vrei să ajungi. Doreşti să pui biroul nostru într-o lumină proastă, şi mai ales pe mine, ca să te pui bine cu primarul şi să devii un fel de erou popular al Southeast-ului.

Nu-mi plăcea deloc tonul lui Pittman şi ceea ce spunea el, dar învăţasem o şmecherie de-a lungul timpului, care probabil că este foarte importantă în politica oricărei organizaţii. Este foarte simplu, dar este cheia fiecărui domeniu, a fiecărui fief. Cu adevărat cunoaşterea înseamnă putere, înseamnă totul; iar dacă nu o ai, atunci măcar lasă impresia că ai avea-o.

Aşa că eu nu i-am spus nimic lui Pittman. Nici nu l-am contrazis, nici nu am recunoscut ceva. N-am făcut nimic. Eu şi cu Mahatma Gandhi.

L-am lăsat să creadă că era posibil ca eu să investighez nişte cazuri vechi din Southeast – dar nu i-am spus-o direct. Şi l-am lăsat să creadă că am legături strînse cu primarul Monroe şi nu mai ştiu eu cu cine altcineva de la primărie. L-am lăsat să creadă că poate îi ţinteam postul sau că aş fi avut – Doamne fereşte –aspiraţii chiar mai mari.

– Eu mă ocup numai de cazurile de omucidere care mi-au fost repartizate spre rezolvare. Întrebaţi-l şi pe căpitan. Mă străduiesc să elucidez cît mai multe cazuri.

Pittman dădu scurt din cap – *o singură* dată. Faţa lui era tot roşie ca focul.

– Bine, atunci vreau ca tu să închei acest caz cît se poate de bine şi de repede. A fost jefuit un turist asupra căruia s-a tras, mortal, aseară, pe Strada M, spuse el. Un medic german respectat din München. Apare astăzi pe prima pagină în *Washington Post*. Ca să nu mai vorbesc de *International Herald Tribune* şi, bineînţeles, de toate ziarele din Germania. Vreau să te ocupi intens de acest caz de asasinat şi vreau să îl rezolvi foarte operativ.

– Medicul ăsta este alb? l-am întrebat cu o expresie neutră.

– Ţi-am spus doar, este neamţ.

– Mai am deja cîteva cazuri deschise din Southeast, am replicat. A fost omorîtă o asistentă medicală în acest week-end.

Nici nu a vrut să audă. Dădu din cap – *o singură* dată.

– Iar acum ai un alt caz important în Georgetown. Rezolvă-l, Cross. Nu mai lucrezi la altceva. Acesta este ordinul ... de la Şefu'.

15

Imediat ce Cross ieşi din biroul lui Pittman, o femeie-detectiv, criminalistă veche, pe nume Patsy Hampton, se strecură pe o uşă laterală care ducea spre sala de şedinţe. Detectivul Hampton primise instrucţiuni de la Pittman să asculte discuţia, să evalueze situaţia dintr-o perspectivă de poliţist de stradă şi să-l sfătuiască.

Lui Patsy Hampton nu-i convenea să facă ceea ce avea de făcut, dar acestea erau ordinele de la Pittman. Nici ei nu-i plăcea de Pittman. Omul era atît de plin de el încît, dacă i-ai fi băgat un cărbune pe fund, ai fi obţinut un diamant în numai două săptămîni. Bărbatul era şi rău, şi meschin, şi răzbunător.

– Vezi despre ce e vorba? Cross ştie cum să mă ia. La început obişnuia să se enerveze. Acum poate să nu ţină seama de ceea ce spun eu.

– Am auzit tot, spuse Hampton. Da, este şiret. Femeia urma să fie de acord cu Pittman, orice ar fi spus el.

Patsy Hampton era o femeie frumoasă, cu un păr blond, cînepiu, tuns scurt şi cu cei mai pătrunzători ochi albaştri din partea asta a Stockholmului. Avea treizeci şi unu de ani şi avansase rapid în departament. La douăzeci şi şase de ani, fusese detectivul criminalist cel mai tînăr din Washington. Acum urmărea ţeluri mai înalte.

– Şi totuşi, n-aţi stat pe gînduri. I-aţi comunicat tot ce aţi avut să-i comunicaţi. Ştiu că aşa aţi făcut.

Îi spunea lui Pittman numai ceea ce dorea el să audă.

– Eşti sigură că se întîlneşte cu ceilalţi detectivi? a întrebat-o Pittman.

– S-au întîlnit de trei ori, din cîte ştiu eu; mereu în casa lui Cross de pe Strada 5. Bănuiesc că au mai fost şi alte dăţi. Am auzit de asta de la un prieten al detectivului Thurman.

– Dar nu se întîlnesc şi cînd este vreunul de serviciu?

– Nu, din cîte ştiu eu. Sînt foarte precauţi. Se întîlnesc doar în timpul lor liber.

Pittman înjură şi dădu din cap.

– Asta-i rău. Este mai greu de dovedit că fac ceva dăunător.

– Din cele ce am auzit, ei cred că biroul reţine bani cu care s-ar putea rezolva unele cazuri de omor din Southeast şi parte din Northeast. În cele mai multe cazuri, victimele sînt femei necunoscute, negre sau hispanice.

Pittman îşi încleştă maxilarul şi privi aiurea.

– Cifrele pe care le are Cross sînt neadevărate, spuse el nervos. Sînt invenţii. La el totul are coloratură politică. Cît am putea aloca pentru crimele datorate drogurilor sau prostituţiei din Southeast? Sînt criminali care omoară alţi criminali. Ştii cum se întîmplă într-un cartier de negri.

Hampton dădu din nou din cap, fiind de acord de îndată ce sesiză ocazia. Îi era teamă că o zbîrcise, că vorbise greşit spunînd adevărul.

– Ei cred că cel puţin o parte din victime sînt nevinovate. Asistenta medicală de la urgenţă care a fost omorîtă în acest week-end era prietenă cu Cross şi cu detectivul John Sampson. Cross crede că în Southeast bîntuie un criminal care omoară femei.

– Un criminal în serie într-un ghetou? Ce să spun! Nu ni s-a mai întîmplat aşa ceva. Oricum sînt rari în oraş. Şi de ce

tocmai acum? Şi de ce tocmai aici? Pentru că Alex Cross doreşte să găsească unul, de aia!

– Cross şi ceilalţi vor cîrti, acuzîndu-ne că nu dorim niciodată cu adevărat să prindem veverița.

Deodată, ochii lui Pittman o făcură să-şi simtă creierii luînd foc.

– Şi eşti de acord cu asta, detectiv Hampton?

– Nu, domnule. Nici nu sînt de acord, nici nu am vreo altă opinie. Ştiu sigur numai că biroul nu deține fonduri destule pentru nici o parte a oraşului, doar cu excepția Dealului Capitoliului. Asta e politica şi este revoltător.

Pittman zîmbi auzind răspunsul. Şefu' ştia că ea vrea să-i facă pe plac, dar o plăcea şi aşa. Îi plăcea să stea în încăpere în compania lui Patsy Hampton. Era o păpuşică aşa de dulce!

– Tu ce ştii despre Cross, Patsy?

Femeia simți că Şefu' fusese suficient de periat. Acum dorea ca discuția lor să fie mai puțin oficială. Era sigură că o plăcea, că îi căzuse cu tronc, dar că era mult prea încrezut ca să-şi dea frîu liber dorințelor. Slavă Domnului!

– Ştiu că Alex Cross a fost în armată timp de opt ani. Este omul de legătură al biroului cu FBI-ul şi lucrează în cadrul Programului de capturare a infractorilor violenți. Din cîte ştiu eu, are o bună reputație ca psiholog criminalist. Este licențiat în psihiatrie la Johns Hopkins. A practicat în particular timp de trei ani înainte de a veni la noi. Este văduv, are doi copii şi în timpul liber cîntă blues-uri la pian acasă la el. Este de ajuns? Ce mai doriți să ştiți? Mi-am făcut lecțiile. Mă ştiți doar, nu? spuse Hampton şi surîse în cele din urmă.

Acum şi Pittman zîmbea. Avea nişte dinți mici, cu spații între ei, care o duceau cu gîndul la refugiații din estul Europei sau poate la gangsterii ruşi.

Şi totuşi, femeia-detectiv Patsy Hampton îi zîmbea. Ştia că lui îi plăcea cînd ea glumea cu el – atîta vreme cît îl respecta.

– Mai ai şi alte date? întrebă el.

Patsy ar fi vrut să-i spună ceva de dulce, dar nu făcu decît să scuture din cap.

– Are oarece farmec. Are legături solide în cercurile politice. Înţeleg de ce vă preocupă atît de mult.

– Găseşti că Alex Cross este un bărbat fermecător?

– V-am mai spus, este un tip şiret. Realmente. Se spune că seamănă cu Muhammad Ali cînd era tînăr. Cred că uneori îi place să joace rolul acestuia: să danseze ca un fluturaş şi să înţepe ca o albină.

Şi femeia rîse – la fel şi el.

– O să-i venim noi de hac, spuse Pittman. O să-l trimitem învîrtindu-se înapoi la biroul lui particular. Stai să vezi numa'. Tu mă vei ajuta la treaba asta. Vei avea grijă de toate. Da, detectiv Hampton? Tu vezi imaginea în ansamblu. Asta îmi place la tine.

Şi femeia zîmbi din nou.

– Şi mie tot asta îmi place la mine.

16

Ambasada Britanică este o clădire simplă, în stil federal, situată pe bulevardul Massachusetts la numărul 3100. În imediata apropiere se află locuinţa vicepreşedintelui şi observatorul astronomic. Reşedinţa ambasadorului este o casă impunătoare, de inspiraţie georgiană, cu coloane înalte, zvelte şi albe; arhiva constituie adevărata instituţie.

Geoffrey Shafer şedea la micul său birou de mahon de la ambasadă şi privea afară pe geam de-a lungul lui Massachusetts Avenue. Personalul ambasadei număra 415 oameni – şi curînd, avea să se reducă la 414, gîndea el. Personalul includea experţi în apărare, în politică externă, în comerţ, afaceri publice, plus funcţionarii şi secretarele.

Deşi Statele Unite şi Marea Britanie au un acord să nu se spioneze reciproc, Geoffrey Shafer era totuşi spion. Făcea parte dintre cei unsprezece bărbaţi şi femei din Serviciul de Securitate, cunoscut înainte sub indicativul MI6, oameni care lucrau toţi la ambasada din Washington. Aceste unsprezece persoane tutelau la rîndul lor diverşi agenţi de la consulatele generale din Atlanta, Boston, Chicago, Houston, Los Angeles, New York şi San Francisco.

În ziua aceea, Shafer se simţea foarte neliniştit şi se tot ridica de la biroul său, măsurînd de la un capăt la altul covorul care acopera parchetul scîrţîitor. Dădea telefoane inutile, încerca să rezolve ceva probleme de serviciu şi se gîndea cît de mult îi displăcea ceea ce făcea, ca şi detaliile fiecărei zile.

Trebuia să redacteze acum un comunicat absolut tîmpit în legătură cu implicarea absurdă a guvernului în problema drepturilor omului. Ministrul de Externe proclamase bombastic cum că Marea Britanie va susţine condamnarea internaţională a regimurilor care violează drepturile omului, că va ajuta organismele internaţionale implicate în această cauză, că va denunţa încălcarea acestor drepturi, *bla, bla, bla,* pînă la îngreţoşare.

Se uită la cîteva jocuri pe calculator care îl satisfăceau cînd se simţea apăsat – Riven, MechCommander, Unreal, TOCA, Marele manager al fotbalului. Dar nici unul nu îl atrăgea în clipa aceea; nimic nu îi mai era pe plac.

Începea să se simtă din ce în ce mai rău şi senzaţia îi era cunoscută. *„Mă prăbuşesc şi există doar o singură modalitate să trec peste asta: să joc Cei Patru Călăreţi."*

Şi, colac peste pupăză, afară ploua, iar cerul era cenuşiu. Oraşul Washington şi împrejurimile îi păreau triste şi deprimante. Era îngrozitor de neplăcut. Dumnezeule, în ce pasă proastă era chiar şi pentru el.

Continuă să privească afară, pe Massachusetts Avenue, la copacii din jurul parcului dedicat artistului ăluia pacifist şi tîmpit, Kahlil Gibran. Încercă să viseze cu ochii deschişi, în mare parte gîndindu-se la nenorocitele alea de femei frumoase care lucrau la ambasadă.

Sunase la psihiatra lui, Boo Cassady, la cabinetul ei de acasă, dar ea tocmai intenţiona să înceapă o şedinţă de terapie şi nu mai putea vorbi prea mult. Au căzut de acord să se întîlnească după serviciu pentru o partidă grăbită de sex, la ea acasă, după care ar fi urmat, inevitabil, calvarul de a se întoarce acasă şi de a fi nevoit să o vadă tot pe Lucy şi progeniturile.

Nu mai avea curajul să joace iar „Cei Patru Călăreţi" în seara aceea. Era prea curînd după asistenta medicală. Dar, fir-ar să fie, voia totuşi să joace. Ar fi dorit să joace chiar atunci, acolo, la ambasadă, într-un fel plin de fantezie.

Avea însă de făcut ceva plăcut în ziua aceea, la ora trei după-amiază, ceva păstrat anume pentru cazurile de extremă necesitate. Se folosise deja de zaruri, jucase puţin „Călăreţii" pentru a putea lua o decizie personală.

Sunase la Sarah Middleton chiar înainte de prînz şi îi spusese că aveau ceva de discutat, aşa că o invitase să vină pe la ora trei în biroul lui.

Sarah fusese destul de tensionată la telefon şi îl asigurase că putea trece pe la el chiar şi mai devreme, oricînd ar dori el.

– Dar tu nu ai deloc treabă azi la serviciu? o întrebă Shafer maliţios, iar ea îi răspunse precipitat că întîlnirea rămînea pentru ora trei.

Secretara lui, bestiala Betty originară din Belgravia, îl sună fix la ora trei. În cele din urmă obţinuse de la ea să fie punctuală.

Shafer o lăsă să sune de cîteva ori, apoi ridică brusc receptorul, de parcă ar fi fost deranjat dintr-o treabă foarte importantă.

– Ce e, domnişoară Thomas? Sînt foarte ocupat cu comunicatul ăsta pentru ministru.

– Scuzaţi-mă că vă deranjez, domnule Shafer, dar a venit domnişoara Middleton. Din cîte mi-a spus, aveţi întîlnire cu ea la ora cincisprezece.

– Hmmm. Da? A, da, ai dreptate. Te rog, spune-i lui Sarah să aştepte. Mai am nevoie de cîteva minute. Te sun eu cînd pot să o primesc.

Shafer zîmbi mulţumit şi luă un exemplar din *The Red Coat,* ziarul pentru personalul ambasadei. Ştia că lui Betty nu-i plăcea defel cînd el îi spunea domnişoarei Middleton pe numele mic: Sarah.

Se gîndi la Sarah în următoarele cîteva clipe. Ar fi vrut să se dea la ea încă de la primul ei interviu, dar fusese prudent. Doamne, cît o ura pe tîrfa asta. Ce distracţie pe el.

Shafer urmări ploaia căzînd pe trotuarul lui Massachusetts Avenue încă zece minute. În cele din urmă smuci din nou receptorul. Nu mai putea aştepta.

– Sarah poate intra.

Apucă zarurile cu degetele. De fapt, o să se distreze. *Teroare la birou.*

17

Drăgălaşa Sarah Middleton intră în biroul lui şi îi aruncă o privire cordială, aproape un surîs. El se simţi ca un şarpe boa constrictor uitîndu-se la un şoarece.

Fata avea părul ondulat natural, roşcat, o faţă destul de drăguţă şi o siluetă perfectă. În ziua aceea, ea purta un taior foarte scurt, o bluză „en cœur" din mătase roşie şi ciorapi negri. Lui Shafer i se părea evident că fata îşi căuta un soţ la Washington.

Pulsul lui Shafer se acceleră. Îl excita această tînără, întotdeauna îl excitase. Se gîndea cum ar fi să facă dragoste cu ea şi nu îi displăcu ideea. Fata nu mai era la fel de timidă şi nesigură ca în ultima vreme, ceea ce însemna, probabil, că era de-a dreptul speriată şi încerca să mascheze acest lucru. El se strădui să aibă aceleaşi gînduri ca şi Sarah. Era şi mai distractiv, găsea chiar o provocare în a fi la fel de speriat ca ea.

– Cu siguranţă că era nevoie de ploaia asta, spuse Sarah şi se crispă încă înainte de a termina propoziţia.

– Sarah, ia loc, te rog, spuse el. Încerca să aibă o atitudine neutră, oficială. În ceea ce mă priveşte, eu urăsc ploaia. Este unul din motivele pentru care nu am rămas niciodată prea mult timp la Londra.

Oftă teatral pe sub masca rigidă pe care şi-o făcuse din propriile degete. Se întreba dacă Sarah remarcase ce degete

lungi avea şi dacă s-a gîndit vreodată cît de dotat ar putea fi într-o altă zonă. Ar fi putut chiar paria că o făcuse. Aşa gîndeau oamenii, deşi femeile ca Sarah n-ar fi recunoscut niciodată aşa ceva.

Tînăra îşi drese glasul, apoi îşi puse mîinile pe genunchi. Încheieturile degetelor ei erau albe. Doamne, ce mult îi plăcea evidenta ei stare de stînjeneală! Femeia părea gata-gata să explodeze. Oare cum ar fi arătat fără fustiţă şi bluziţă pe ea?

Shafer începu să-şi întindă degetele de la mîna dreaptă, exagerîndu-şi rolul dominator.

– Sarah, cred că am veşti proaste – cu adevărat nefericite –, dar n-am ce face.

Ea se aplecă pe scaun. Era cu adevărat bine făcută. Acum el se excitase de-a binelea.

– Ce s-a întîmplat, domnule Shafer? Ce vreţi să spuneţi? Credeţi că aveţi veşti proaste? Aveţi sau nu?

– Va trebui să renunţăm la tine. *Eu* trebuie să renunţ la tine. Reduceri de buget, din păcate, spuse el. Ştiu că o să consideri că este necinstit şi neaşteptat. Mai ales că ai venit pînă aici tocmai din Australia şi că locuieşti la Washington de mai puţin de şase luni. Şi, deodată, totul se duce de rîpă.

El îşi dădea seama că tînăra de-abia se abţinea să nu plîngă. Îi tremurau buzele. Era evident că nu se aşteptase la aşa ceva. Nu avusese nici cea mai vagă idee. Era o persoană inteligentă, care se controla, dar vestea fusese prea mult pentru ea.

Excelent. Reuşise să o doboare. Ar fi vrut să fi avut o cameră video ca să-i poată înregistra privirea şi să pună filmul de nenumărate ori.

El sesizase momentul precis în care ea se pierduse şi se bucura peste măsură. Vedea cum i se umezesc ochii, vedea nişte lacrimi mari rostogolindu-i-se pe obraji, stricîndu-i machiajul de funcţionară.

Shafer îşi simţea puterea, iar senzaţia era exact aşa cum se aşteptase. Era un joc mărunt, desigur, dar unul minunat. Îi plăcea să inducă o astfel de durere şi un asemenea şoc.

– Sărăcuţa de Sarah. Sărăcuţa, şopti el.

Apoi Shafer trecu la cel mai cumplit şi crud gest. Era şi cel mai revoltător şi cel mai periculos. Se ridică de la biroul lui şi se apropie de ea ca să o liniştească. Rămase în picioare, în spatele ei, sprijinindu-se de umerii ei. Ştia că numai asta nu mai dorea ea acum, să o atingă, să simtă că e excitat.

Fata înţepeni şi se trase de lîngă el de parcă ar fi luat foc.

– Nenorocitule, spuse ea printre dinţii încleştaţi. Eşti un destrăbălat ordinar!

Sarah ieşi din birou, cu lacrimile şiroind şi tremurînd toată, fugind aşa cum aleargă femeile cînd poartă tocuri înalte. Lui Shafer îi plăcea. Era acea plăcere sadică datorată nu numai faptului că rănise pe cineva, ci şi că o distrusese pe femeia aceea nevinovată. Încercă să memoreze pentru totdeauna cumplita imagine. Şi-o va aminti, ori de cîte ori o să vrea.

Da, era un destrăbălat. Şi ordinar, desigur.

18

Pisicuţa Rosie era căţărată pe pervaz şi se uita la mine cum mă îmbrăcam pentru întîlnirea cu Christine. O invidiam pentru simplitatea vieţii ei: *îmi place să mănînc şoareci, cît de mult îmi place!*

În cele din urmă am coborît la parter. În seara aceea eram liber de la serviciu şi eram mai emoţionat, mai zăpăcit şi mai nervos ca niciodată. Nana şi cu copiii înţeleseseră că se

întîmpla ceva deosebit cu mine, dar nu ştiau ce anume şi asta îi înnebunea.

– Tati, îmi spui ce ai, te rog? îşi duse Jannie mîinile ca pentru rugăciune şi mă imploră.

– Ţi-am spus doar că nu, şi cu asta basta. Nici chiar dacă te rogi de mine în genunchi, i-am răspuns zîmbind. Am o întîlnire diseară. O simplă întîlnire. Doar asta o să afli, domnişoară.

– Cu Christine? mai întrebă Jannie. Măcar asta poţi să-mi spui!

– Eu hotărăsc ce pot să-ţi spun şi ce nu, i-am replicat în timp ce-mi înnodam cravata în faţa oglinzii de lîngă scară. Şi află că nu vei afla, detectivul lui tata.

– Dar te-ai îmbrăcat cu costumul tău favorit cu dungi albastre, cu pantofii tăi preferaţi, cu cravata ta preferată. Eşti aşa de elegant!

– Arăt bine? M-am întors şi mi-am întrebat cel mai apropiat sfătuitor. Pentru întîlnire!

– Eşti frumos, tati. Fata mea strălucea toată şi ştiam că pot avea deplină încredere în ea. Ochii ei erau ca două oglinjoare strălucitoare care spuneau întotdeauna adevărul. Ştii şi tu asta. Ştii că eşti foarte frumos.

– Asta-i fetiţa mea! am spus eu şi am rîs iar. Foarte frumos. Nana o învăţase, cu siguranţă.

Damon îşi maimuţări sora:

– *Arăţi frumos, tati.* Ce băgăcioasă eşti! Ce tot vrei de la el, Jannie?

– Arăt bine? şi m-am întors spre Damon.

El dădu ochii peste cap.

– Arăţi bine. Ce se întîmplă cu tine ? Cu mine poţi să vorbeşti. Ca între bărbaţi. Ce mare lucru?

– Răspunde-le o dată bieților copii! interveni și Nana.

Am privit în direcția ei și i-am zîmbit larg.

– Ia nu-mi mai spune „să le răspund copiilor" numai ca să ai tu ce bîrfi azi. Ei, da, ies în oraș, i-am anunțat eu. O să mă întorc mîine dimineață, înainte de ivirea zorilor. Ha-ha-ha. Am recurs la imitația mea favorită de monstru și toți trei au dat ochii peste cap.

Mai era un minut și ceva pînă la ora opt, iar eu am pășit pe verandă văzînd Lincolnul tras în fața casei. Era punctual, iar eu nu voiam să întîrzii.

– O limuzină? sări Jannie și mai că se împiedică pe verandă. Ieși cu o limuzină?

– Alex Cross! spuse Nana. Te somez să-mi spui și mie ce se întîmplă!

Eu parcă pluteam pe scări. M-am suit în mașina care aștepta, am închis portiera și i-am spus șoferului să plece. Le-am făcut semn de rămas-bun cu mîna prin lunetă și în același timp am scos limba în timp ce mașina se depărta lent de casă.

19

Ultima mea imagine a fost a celor trei – Jannie, Damon și Nana – strîmbîndu-se și scoțînd limba la mine. Ne distrăm de minune împreună, gîndeam eu, în timp ce mașina se îndrepta spre Prince Georges, unde m-am confruntat cîndva, pe vremea cumplită a lui Jack și Jill, cu un criminal în vîrstă de doisprezece ani și unde locuia Christine Johnson.

Eram foarte pregătit în seara aceea. *Inima conduce creierul.* Aveam nevoie să cred că așa era.

– O mașină particulară? O limuzină? exclamă Christine cînd am luat-o de acasă, din Mitchellville.

Christine era atît de frumoasă cum o vedeam eu dintotdeauna și asta spunea multe. Era îmbrăcată cu o rochie neagră, lungă, fără mîneci și cu sandale negre de satin, și ținea pe brat un sacou înflorat de brocart. Cu tocuri înalte, avea peste un metru optzeci. Doamne, cît de mult o iubeam, cît de mult îmi plăcea totul la ea.

Amîndoi ne-am îndreptat spre mașină și ne-am suit în ea.

– Alex, nu mi-ai spus unde mergem acum. Mi-ai spus doar că va fi un loc elegant.

– Da, dar i-am spus șoferului, am rostit eu. Am bătut în geamul care ne despărțea de șofer și limuzina porni la drum în atmosfera plăcută a serii de vară. Alex cel misterios.

În timp ce rulam pe autostrada John Hanson înapoi spre Washington, îi țineam strîns mîinile lui Christine între ale mele. Ea m-a privit, iar eu am sărutat-o, în întunericul intim. Îmi plăceau buzele ei, dulceața gurii ei, catifelarea pielii ei. Simțeam un parfum nou, pe care nu îl cunoșteam și îmi plăcea și acest lucru. Am sărutat-o pe gît, apoi pe obraji, pe ochi, pe păr. M-aș fi mulțumit să fac doar asta întreaga seară.

– Este extraordinar de romantic, spuse ea în cele din urmă. Este deosebit. Tu pari puțin schimbat... dulcele meu.

Ne-am îmbrățișat și ne-am sărutat pe tot drumul spre Washington. Am discutat ceva, dar nu știu despre ce anume. Îi simțeam sînii cum i se ridicau și coborau pe pieptul meu. Nici nu știu cînd am ajuns la intersecția dintre bulevardele Massachusetts și Wisconsin. Ne apropiam de surpriză.

Ținîndu-se de cuvînt, Christine nu-mi mai puse întrebări pînă cînd mașina se opri în fața Catedralei Naționale, iar șoferul coborî din mașină și ne deschise portiera.

– Catedrala Națională? întrebă ea. Intrăm aici?

Eu am dat din cap și am ridicat ochii către minunata operă de artă gotică pe care o admirasem încă de cînd eram copil. Catedrala se întinde pe cincizeci de acri, cu pajiști de jur-împrejur și cu pădure. Este amplasată în cel mai înalt punct din oraș, chiar mai înalt decît cel unde se află Monumentul lui Washington. Dacă îmi amintesc bine, este a doua ca mărime din Statele Unite și, probabil, cea mai frumoasă.

Eu am luat-o înainte, iar Christine a intrat și ea după mine în biserică. Mă ținea ușor de mînă. Am intrat prin colțul de nord-vest al navei, care se întinde pe aproape o sută cincizeci de metri pînă la imensul altar.

Totul era deosebit și foarte frumos, foarte aproape de spirit. Era bine. Ne-am îndreptat spre o strană de sub uimitoarea Fereastră Spațială, la mijlocul navei. Peste tot nu erau decît vitralii prețioase, peste două sute.

Lumina dinăuntru era minunată; eu mă simțeam binecuvîntat. Pe pereți, culorile se schimbau ca într-un caleidoscop: roșu, galben cald, albastru rece.

– E frumos, nu? am șoptit eu. Ce sublimă și eternă este minunăția asta gotică despre care scria Henry Adams.

– Vai, Alex, cred că este cel mai frumos loc din Washington. Fereastra Spațială, Capela Copiilor – întotdeauna mi-au plăcut. Ți-am spus doar, nu? mă întrebă ea.

– Probabil că ai amintit cîndva de asta, am răspuns eu. Sau poate că, pur și simplu, așa mi-am închipuit eu.

Am continuat să înaintăm pînă am intrat în Capela Copiilor, mică, frumoasă și minunat de intimă. Am rămas în picioare sub un vitraliu reprezentînd povestea lui Samuel și David de pe cînd erau copii.

M-am întors şi m-am uitat către Christine. Inima îmi bătea atît de tare încît eram sigur că ea o putea auzi. Ochii ei străluceau ca două bijuterii în lumina pîlpîitoare a lumînărilor. Rochia ei neagră sclipea, părînd să curgă pe trupul ei.

Am pus un genunchi pe pardoseală şi am privit-o drept în ochi.

– Te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut la Şcoala Adevărului Etern, am şoptit eu în aşa fel încît numai ea să mă poată auzi. Doar că, atunci cînd te-am văzut pentru prima oară, nu aveam de unde să ştiu cît de deosebită eşti. Cît de înţeleaptă, cît de bună. Nu am ştiut că pot avea asemenea trăiri – totale şi profunde – ori de cîte ori sînt împreună cu tine. Aş fi în stare de orice pentru tine. Sau pentru a mai fi încă o clipă în preajma ta.

M-am oprit puţin şi am tras adînc aer în piept. Ea a continuat să se uite în ochii mei, nu a întors privirea.

– Te iubesc mult şi te voi iubi mereu. Christine, vrei să fii soţia mea?

Ea mă privea ţintă şi în ochii ei am văzut nu numai multă căldură şi dragoste, dar şi modestie, care este o dominantă a caracterului lui Christine. De parcă nu-şi putea imagina dragostea mea pentru ea.

– Da, vreau. Ah, Alex, n-ar fi trebuit să aştept pînă acum. Dar este aşa de frumos, aşa de special, încît mai curînd mă bucur că am aşteptat. Da, vreau să fiu soţia ta.

Am scos un vechi inel de logodnă şi i l-am strecurat uşor pe deget. Inelul fusese al mamei mele şi îl aveam de la moartea ei, de pe cînd aveam nouă ani. Povestea exactă a inelului nu-mi era prea clară, eu ştiind doar că el exista de cel puţin patru generaţii în familia Cross şi că era singura mea moştenire.

Ne-am sărutat în minunata Capelă a Copiilor din Catedrala Națională și momentul acela a fost cel mai frumos din viața mea, de neuitat.

Da, vreau să fiu soția ta.

20

Trecuseră zece zile fără nici o altă crimă, rod al fanteziei, dar acum Geoffrey Shafer era cuprins din nou de irezistibila dorință și se lăsă dus de val.

Parcă plutea în înălțimi, ca un zmeu – se simțea surescitat, amețit, dedublat sau oricum ar fi poftit medicii să denumească starea lui. Luase deja Ativan, Librium, Valium și Depakote, dar medicamentele nu făcuseră decît să-i sporească agitația.

În seara aceea, pe la ora șase, el scoase Jaguarul negru din parcarea de la nord a ambasadei și trecu pe lîngă statuia imensă a lui Winston Churchill, cu mîna dreaptă ridicată, arătînd V-ul Victoriei, iar în mîna stîngă ținînd emblematicul său trabuc.

Chitara lui Eric Clapton răsuna puternic din CD-player-ul mașinii. Shafer dădu volumul și mai tare, bătînd cu palmele pe volan, simțind ritmul, *beat,* instinctul primar.

Shafer o luă pe Massachusetts Avenue, apoi opri la un bar. Intră grăbit și își luă trei cafele așa cum îi plăceau lui. Cafea neagră, ca inima lui, cu șase cuburi de zahăr. *Mmn, hmmm.* Ca de obicei, aproape că terminase prima cafea pînă să ajungă în fața casierului.

Imediat ce reveni în mașină, începu să soarbă din a doua ceașcă de cafea, într-un ritm ceva mai lent. Înghiți niște Benadril și Nascan. Nu puteau să-i facă rău; nu puteau decît

să-l ajute. Puse mîna pe zarurile sale cu douăzeci de fațete. Trebuia să joace în seara aceea.

Dacă îi cădea un doisprezece sau mai mult, s-ar duce direct acasă la Boo Cassady pentru „una scurtă", după care s-ar întoarce acasă, la familia sa îngrozitoare. Un număr între șapte și unsprezece ar fi reprezentat un dezastru total – direct acasă la Lucy și la copii. Un trei, un patru, un cinci sau un șase ar însemna că putea merge liniștit în ascunzătoarea lui pentru o seară neprevăzută, de teribilă aventură.

– Haide trei, patru, cinci. Haideți, copilași, haideți, veniți! Am nevoie în seara asta. Trebuie! Am nevoie!

Scutură zarurile cam vreo jumătate de minut. Lăsă suspansul să se prelungească, savurîndu-l. În cele din urmă aruncă zarurile pe scaunul de piele gri. La privi atent cum se rostogoleau.

Dumnezeule, avea un patru! Ce noroc! Creierul parcă îi ardea. Se putea juca în seara aceea. Zarurile hotărîseră; soarta decisese.

Formă emoționat un număr pe telefonul său celular.

– Lucy, spuse el, zîmbind iar. Mă bucur că te-am prins acasă, iubito... Da, ai ghicit, din prima încercare. Sîntem prinși pînă peste cap aici. Poți să înțelegi așa ceva? Eu nu. Au impresia că sînt stăpînii mei și cred că pe jumătate au dreptate. Iar a intervenit treaba aia cu traficul de droguri. Vin cînd o să pot. Dar nu mă aștepta. Salutări copiilor. Vă sărut pe toți. Și mie, iubito. Și eu te iubesc. Ești cea mai bună și mai înțelegătoare nevastă.

Foarte bine jucat, gîndi Shafer și răsuflă ușurat. Excelentă performanță dacă ținea cont de toate medicamentele pe care le luase. Întrerupse legătura cu soția lui, cu ai cărei bani, proveniți de la familia ei, din păcate, cumpărase casa din

oraş, se distrase în vacanţe, îşi cumpărase Jaguarul şi, bineînţeles, şi Range Roverul ei, acum în mare vogă.

Formă alt număr de telefon pe mobil.

– Cu doctor Cassady. Îi auzi vocea aproape imediat. Ştia că era el. De obicei el o suna din maşină cînd se îndrepta spre ea. Le plăcea să se excite la telefon. Sexul prin telefon era preludiul.

– Iar mi-au făcut-o, se căină Shafer la telefon, dar acum zîmbea din nou, plăcîndu-i talentul lui melodramatic.

După o scurtă pauză se auzi:

– Vrei să spui că ne-au făcut-o, nu? Nu poţi pleca nicicum? Nu e decît un nenorocit de post, şi încă unul pe care îl urăşti, Geoff.

– Ştii doar că aş pleca dacă aş putea. Urăsc postul ăsta, îl *urăsc* în fiecare clipă. Iar acasă este şi mai rău, Boo. Doamne, doar tu ştii asta.

Shafer îşi închipui încruntătura şi buzele subţiate ale lui Boo.

– Pari surescitat, Geoffrey. Chiar aşa şi eşti? Ţi-ai luat astăzi medicaţia?

– Hai, nu fi nesuferită! Bineînţeles că mi-am luat medicaţia. Sînt nervos. Sînt surescitat. Umblu pe tavan, de fapt. Te sun acum, între două şedinţe nenorocite. La dracu', ce dor îmi e de tine, Boo. Aş vrea să fiu în tine, adînc. Aş vrea să te posed în toate felurile. La asta mă gîndesc acum. Dumnezeule, sînt cumplit de excitat, aici, în clădirea guvernamentală. Trebuie s-o liniştesc cu un băţ. Aşa facem noi, englezii, în astfel de cazuri.

Femeia rîse, iar el aproape că se răzgîndi să se mai ia de ea.

– Du-te la treabă. Eu sînt acasă dacă termini devreme, spuse ea. O să mă aranjez şi eu puţin.

– Te iubesc, Boo. Eşti drăguţă cu mine.

– Da, şi eu ar trebui să mă bat cu nuiaua.

Shafer închise şi rulă întins spre ascunzătoarea din Eckington. Parcă Jaguarul lîngă taxiul roşu cu albastru din garaj şi se repezi sus, în casă, ca să se schimbe pentru joc. Doamne, ce mult îi mai plăcea viaţa lui secretă, frumoase erau nopţile lui, petrecute departe de tot şi de toţi, pe care el îi ura profund.

Acum se cam hazarda, dar nu-i păsa.

21

Shafer era pregătit să petreacă noaptea în oraş. Jocul începuse. Putea să se întîmple orice în seara aceea. Sesiză totuşi că era îngîndurat şi înclinat spre introspecţie. Putea trece de la o stare de surescitare la una depresivă cît ai clipi din ochi.

Se vedea pe sine, ca într-un vis. Fusese agent englez, dar acum, cînd încetase războiul rece, nu prea i se mai foloseau talentele. Doar prin influenţa tatălui lui Lucy îşi mai păstrase această slujbă. Duncan Cousins fusese general de armată şi acum era preşedintele unui mare conglomerat specializat în vînzarea de detergenţi, săpunuri şi parfumuri. Îi plăcea să-i spună ginerelui său „Colonelul", opunîndu-se „aspiraţiei acestuia spre mediocritate". Îi mai plăcea generalului să vorbească şi despre strălucitele succese ale celor doi fraţi ai lui Shafer, care cîştigaseră, ambii, milioane de dolari în afaceri.

Shafer coborî cu picioarele pe pămînt. În ultimul timp obişnuia să cam cadă pe gînduri, mai evident sau mai vag,

precum un aparat de radio cu o conexiune nesigură. Trase adînc aer în piept ca să se liniştească, apoi scoase taxiul din garaj. După cîteva clipe intră pe Rhode Island Avenue. Începuse din nou să plouă; era o ceaţă uşoară care transforma luminile de întîlnire într-o imagine voalată, impresionistă.

Trase pe dreapta şi se opri să ia un pasager negru, înalt şi subţire. Arăta ca un traficant de droguri de care Shafer nu avea nevoie. Poate doar ca să-l împuşte pe nenorocit, apoi să abandoneze cadavrul. Părea o idee bună pentru seara aceea. Un amărît de traficant de droguri căruia nimeni nu i-ar simţi lipsa.

– La aeroport, rosti omul cu un aer important, urcîndu-se în taxi.

Nenorocitul mai era şi nesimţit pe deasupra şi se scutura de stropii de ploaie pe banchetă. Apoi bărbatul închise portiera şi începu imediat să vorbească la telefonul celular.

Shafer nu avea să ajungă la aeroport la fel cum nici acest prim client al lui din seara aceea. Trase cu urechea la convorbirea telefonică. Vocea bărbatului era afectată şi surprinzător de cultivată.

– Cred că o să prind cursa de ora nouă, Leonard. Este compania Delta, nu? Am luat un taxi, slavă Domnului. Mai toate taxiurile nu vor să oprească aici, în zona unde locuieşte săraca mama, în Northeast. Şi a apărut taxiul ăsta ţigănesc, albastru cu roşu şi, mulţumesc lui Dumnezeu, ăsta a oprit.

Sfinte Doamne, fusese identificat. Shafer înjură că nu avusese noroc. Dar ăsta era jocul: şanse mari, ghinioane nenorocite. Va trebui să facă tot drumul pînă la Aeroportul Naţional. Dacă omul ar dispărea, s-ar face legătura cu un taxi albastru cu roşu, „un taxi ţigănesc nenorocit".

Shafer apăsă pe accelerator şi prinse viteză spre aeroport. Drumul era foarte aglomerat chiar la ora aceea de seară.

Shafer înjură printre dinți. Ploaia cădea greu, punctată de fulgere și tunete.

Încercă să-și controleze furia, din ce în ce mai accentuată, ca și proasta dispoziție. Îi luă douăzeci de minute ca să ajungă la terminal și să lase pasagerul acolo. Îi venise deja o altă idee și avea o altă dispoziție. Era din nou într-o stare de euforie.

Poate că n-ar fi rău, la urma urmei, să-i facă o vizită psihiatrei Cassady. Mai avea nevoie de pastile, mai ales de Litiu. Parcă era o plimbare de carnaval în seara aceea – încolo și încoace. Dorea să ducă lucrurile la extrem. Parcă era înnebunit. Își pierduse complet controlul.

Se putea întîmpla orice atunci cînd era într-o astfel de stare. Asta era problema. Trase cu taxiul la coadă pentru a lua un alt pasager înapoi, în districtul Columbia.

Cu cît înainta, tunetele erau din ce în ce mai puternice. Fulgerele se vedeau deasupra aeroportului. Parcă își și imagina deja eventualele viitoare victime la adăpostul unei perdele de ploaie. Cu siguranță că zborurile fuseseră întîrziate și anulate. Savura acest suspans, această melodramă ieftină. Victima zilei putea fi oricine, începînd cu un director de corporație și terminînd cu vreo secretară grăbită, sau chiar o întreagă familie care se întorcea dintr-o vacanță la Disney World.

Se uită de mai multe ori la coada formată din victime potențiale cu cît el înainta mai mult. Aproape că ajunsese la rînd. Mai erau două taxiuri în fața lui. Vedea șirul cu coada ochiului. În cele din urmă trebui să arunce o privire rapidă.

Era un bărbat înalt.

Se mai uită o dată, nu se putea abține.

Era un bărbat alb, un om de afaceri care coborî de pe trotuar și urcă în taxi. Omul înjură printre dinți, supărat pe ploaie.

Shafer îl privi atent. Era american, de vreo treizeci şi ceva de ani, plin de el. Vreun analist de investiţii sau poate un bancher – ceva de genul ăsta.

– Putem pleca oricînd ai chef, spuse bărbatul.

– Scuzaţi-mă puţin, răspunse Shafer şi zîmbi servil în oglinda retrovizoare.

Aruncă zarurile pe scaunul din faţă: şase! Inima îi bătea ca un ciocan.

Şase însemna *trecere imediată la acţiune.* Dar el se mai afla încă în incinta aeroportului. Era o coadă groasă de maşini, şi poliţai, şi peste tot străluceau lumini. Era prea periculos chiar şi pentru el.

Însă zarurile hotărîseră. Nu avea de ales. Jocul era în toi.

O mare de lumini roşii de poziţie îi străluceau în faţă. Peste tot erau numai maşini. Cum să facă? Trebuia să-l omoare pe nenorocit chiar acolo, la aeroport.

Se strecură pînă la cel mai apropiat loc de parcare. Nu era bine. Rulă rapid pe o bandă îngustă. Un alt fulger deasupra; fulgerul era nimic pe lîngă nebunia şi haosul clipei.

– Unde dracu' te duci? îi strigă omul de afaceri. Plesni cu mîna peste scaunul din faţă. Tîmpitule, nu ăsta e drumul!

Shafer îl săgetă cu privirea prin oglinda retrovizoare. Îl ura pentru că-l făcuse tîmpit. Şi, pe deasupra, nefericitul îi mai amintea şi de fraţii săi.

– Eu nu merg nicăieri, îi strigă şi el. Dar tu o să te duci direct dracului, imediat!

Omul de afaceri bîigui:

– Ce ai spus? Ce ai îndrăznit să spui?

Shafer apăsă pe trăgaciul revolverului său Smith & Wesson, de 9 milimetri, sperînd să nu-l fi auzit nimeni, printre tunete şi claxoane.

Era lac de transpiraţie şi se temea să nu înceapă să curgă

machiajul de pe fața lui vopsită cu negru. Se aştepta să fie oprit din clipă în clipă. Se aştepta ca polițiştii să înconjoare taxiul. Toată bancheta din spate era plină de sînge, şi la fel şi geamul. Omul de afaceri era înghesuit în colț de parcă ar fi dormit. Shafer nu-şi dădea seama pe unde ar fi putut să iasă glonțul în maşină.

Reuşi să scape din aeroport înainte de a înnebuni de tot. Circulă apoi atent pînă la Benning Heights, în Southeast. Nu putea risca să fie oprit pentru exces de viteză. Dar era înnebunit, nu mai era sigur că face ceea ce trebuie.

Se opri pe o străduță lăturalnică, examină cadavrul şi îl dezbrăcă. Se hotărîse să îl arunce într-un loc descoperit. Se străduia să nu fie previzibil.

Apoi plecă în viteză de la locul cu pricina şi se îndreptă spre casă.

Nu lăsase nici un act asupra victimei. Numai cadavrul.

O mică surpriză: un *bărbat* neidentificat.

22

Am ajuns acasă de la Christine la ora două şi jumătate dimineața, cu un sentiment de fericire, cu cel mai puternic sentiment de fericire pe care îl încercasem de ani de zile. Mă tot gîndeam să o trezesc pe Nana şi pe copii ca să le dau vestea. Doream să le văd surpriza pe fețe. Aş fi vrut să o fi adus şi pe Christine cu mine, ca să putem sărbători împreună evenimentul.

Telefonul sună la numai cîteva clipe după ce intrasem în casă. *A, nu,* am gîndit, *nu şi în seara asta. Telefoanele de la ora 2:30 dimineața nu aduc nimic bun.*

Am ridicat receptorul în camera de zi şi am auzit glasul lui Sampson:

– Dulceaţă, şopti el.

– Mai lasă-mă în pace, am răspuns eu. Sună-mă mîine dimineaţă. În noaptea asta nu sînt de găsit.

– Într-adevăr, nu eşti de găsit în noaptea asta. Du-te în Alabama Avenue, la trei străzi spre est de Parcul Dupont. A fost găsit acolo, în rigolă, un bărbat gol şi mort. Tipul este alb şi nu are nici un fel de act asupra lui.

În primul rînd, dis-de-dimineaţă, trebuie să le spun Nanei şi copiilor despre Christine şi cu mine. Locul despre care era vorba se afla la o distanţă de zece minute de mers cu maşina peste rîul Anacostia. Sampson mă aştepta la un colţ de stradă. Ca de altfel şi necunoscutul asasinat.

Şi o mulţime agitată şi răuvoitoare. Un cadavru de bărbat alb abandonat în cartierul acela stîrnise multă curiozitate, de parcă vedeau un cerb lopătar plimbîndu-se agale pe Alabama Avenue.

– Prietenoasa fantomă Casper a fost scoasă din uz.

Un cerşetor ne aruncă o monedă de 25 de cenţi, în timp ce Sampson şi cu mine păşeam pe sub banda din plastic galben care înconjura zona unde fusese găsit cadavrul.

Se zăreau o mulţime de clădiri din cărămidă, prăduite, care parcă strigau numele celor pierduţi, uitaţi, ale oamenilor de nimic.

După ploaie, pe la colţurile străzilor din zona asta erau mereu bălţi fiindcă nimeni nu se grăbea să cureţe canalele de scurgere. Am îngenuncheat lîngă cadavrul dezbrăcat, contorsionat, care fusese aruncat şi care zăcea, parţial, într-o baltă. Nu existau urme de anvelopă pe zona udă. Mă întrebam dacă ucigaşul se gîndise la acest aspect.

Încercam să fac, mental, observaţii. Nu era nevoie să le pun pe hîrtie; oricum mi-aş fi amintit totul cu lux de

amănunte. Bărbatul avea unghiile de la mîini şi de la picioare îngrijite. Nu avea urme de lovituri pe mîini sau pe picioare. Nu era desfigurat, cu excepţia rănii produse de glonţul care îi distrusese partea stîngă a craniului.

Corpul era foarte bine bronzat, cu excepţia locului unde se vedea urma costumului de baie. Pe arătătorul de la mîna stîngă avea o urmă subţire, uşoară, unde probabil că purtase o verighetă care acum lipsea.

Şi nu avea nici un act de identitate – ca şi femeile omorîte şi abandonate.

Moartea fusese cauzată, evident, de o singură împuşcătură, mortală, în cap. Alabama Avenue reprezenta o primă scenă a crimei – unde fusese găsit cadavrul –, dar eu bănuiam şi o altă scenă a crimei, unde omul fusese, de fapt, omorît.

– Ce zici? se lăsă pe vine Sampson aproape de mine. I-am auzit genunchii scîrţîind. Puiul ăsta de cătea de asasin este obsedat de ceva.

– Este de-a dreptul ciudat că a ajuns pînă aici, în Benning Heights. Nu ştiu dacă are vreo legătură cu femeile acelea. Dar, dacă are vreo legătură, atunci ucigaşul s-a grăbit să ne lase un indiciu. Pe aici cadavrele sînt de obicei aruncate în parcul Fort Dupont. Devine din ce în ce mai ciudat. Ai dreptate, cred că este foarte supărat pe oameni.

În minte mi se adunau repede notiţe luate de la locul faptei, plus obişnuitele întrebări pe care şi le pune un detectiv criminalist. De ce a lăsat cadavrul într-o rigolă? De ce nu într-o clădire abandonată? De ce în Benning Heights? Oare asasinul era negru? Eu înclinam să cred acest lucru, dar foarte rar asasinii în serie sînt negri.

Sergentul de la brigada de inspectare a locului crimei se apropie repede de noi.

– Ce doriţi să facem, domnule detectiv?

Am întors privirea spre cadavrul alb.

– Să-l filmați, să-l fotografiați, să-i faceți o schiță, i-am răspuns.

– Să luăm și mostre de gunoi de pe trotuar și din rigolă?

– Luați tot ce trebuie. Chiar și apă clocită.

Sergentul se încruntă.

– Tot? Toată mizeria asta? De ce?

Alabama Avenue se află pe dealuri și de acolo se putea vedea, în depărtare, clădirea Capitoliului, puternic luminată. Părea o clădire celestă, ireală, semănînd poate cu raiul. Și m-a făcut să mă gîndesc la cei bogați din Washington și la cei săraci.

– Ia tot. Știu că e greu, am răspuns.

23

Detectivul Patsy Hampton ajunsese pe la ora 2:15 la oribila scenă a asasinatului. O sunase acasă secretara șefului în legătură cu o crimă neobișnuită pe Benning Heights și care putea avea o conexiune cu femeile asasinate și neidentificate. Crima asta era diferită, oarecum, dar avea și prea multe asemănări ca ea să o ignore.

Îl urmărise pe Alex Cross lucrînd la locul crimei. Era impresionată de faptul că el sosise acolo la o oră atît de imposibilă. Era curioasă să vadă ce făcea el, de mult era curioasă. Hampton îl cunoștea pe Cross din auzite și îi urmărise cîteva cazuri. Lucrase chiar cîteva săptămîni la tragica răpire a lui Maggie Rose Dunne și a lui Michael Goldberg.

Pînă în clipa aceea, avusese păreri contradictorii despre el. Bărbatul avea personalitate și era mai mult decît arătos. Era înalt și bine făcut. Ea sesizase că Alex Cross se bucura

de un respect deosebit pentru că era psiholog în criminalistică. Își făcuse bine lecțiile în legătură cu Alex Cross.

Hampton înțelegea că primise ordinul de a-l demasca pe Cross, de a-l învinge și de a-l nimici. Știa că era o încercare dificilă, dar mai știa că trebuia să facă acest lucru; și ea nu dădea greș cu nimic, niciodată.

Examinase deja locul faptei. Rămăsese acolo doar fiindcă Alex Cross și John Sampson apăruseră mai tîrziu.

Femeia continuă să îl studieze pe Cross, urmărindu-l cum parcurge locul de mai multe ori. Era mare de stat, ca și partenerul său, care avea cel puțin doi metri. Cross avea peste un metru nouăzeci și cîntărea, poate, nouăzeci de kilograme. Arăta mai tînăr decît cei patruzeci și unu de ani ai săi. Părea respectat de toți polițiștii aflați acolo. Cross strînsese cîteva mîini, îi bătuse prietenește pe umeri pe cîțiva și, din cînd în cînd, mai zîmbise cuiva.

Hampton socotea că așa era el. Cu toții se purtau asemănător acum, mai ales la Washington. Dar Cross avea, evident, carismă.

La dracu', și ea avea felul ei de a fi. Dorea să pară inofensivă și „feminină", iar apoi să acționeze contrar așteptărilor bărbaților, adică în forță. De obicei îi lua prin surprindere. Pe măsură ce avansase în departament pe scara ierarhică, bărbații aflaseră că ea putea fi și dură. Surprize, surprize. Lucra mult peste program, comparativ cu ceilalți, era cu mult mai dură decît bărbații și nu era prietenă cu alți polițiști.

Dar făcuse o mare greșeală. Intrase în mașina unui suspect fără mandat și fusese văzută de un alt detectiv, un bărbat invidios. Astfel o prinsese în plasă Pittman și acum nu-i mai dădea drumul.

La vreo trei fără un sfert ajunse înapoi acasă. Trebuia să facă o baie. Avea deja părerile ei despre bărbatul mort de pe stradă. Fără îndoială că îl va învinge pe Cross.

PARTEA A DOUA

MOARTEA CĂLĂREŞTE PE UN CAL BĂLAN

24

George Bayer era, dintre Cei Patru Călăreți, „Foametea". El juca de șapte ani acest joc al fanteziei și îi plăcea. Cel puțin îi plăcuse pînă de curînd, cînd Geoffrey Shafer începuse să o cam ia razna.

„Foametea" era, din punct de vedere fizic, o persoană neimpozantă, cam de un metru șaptezeci înălțime și vreo optzeci și cinci de kilograme. Era burtos, cu chelie, purta ochelari cu rame metalice, dar în același timp era conștient de faptul că figura lui nu era prea impresionantă și se obișnuise să nu aibă de-a face cu aceia care l-ar fi disprețuit. Cum era, de exemplu, Geoffrey Shafer.

Citise un dosar de patruzeci de pagini despre Shafer în timpul călătoriei cu avionul din Asia pînă la Washington. Iar dosarul îi spusese totul despre Shafer, ca și despre personajul pe care îl întruchipa el – „Moartea". La Aeroportul Dulles, George închirie un Ford albastru închis sub un nume fals. Rămase în continuare îngîndurat pe tot drumul de treizeci de minute pînă în oraș.

Dar era și neliniștit: era speriat pentru toți călăreții și în special pentru el, fiindcă el era acela care urma să dea ochii

cu Shafer. Îl îngrijora mai ales faptul că Shafer ar fi putut să se enerveze foarte rău şi să se dezlănţuie împotriva lor.

George Bayer lucrase la MI6 şi îl cunoscuse pe Shafer din punct de vedere profesional. El venise acum la Washington în primul rînd ca să îl verifice pe Shafer. Ceilalţi jucători bănuiau că Geoffrey sărise peste cal, că nu mai respecta regulile jocului şi că devenise un mare pericol pentru ei. Dat fiind că Bayer locuise cîndva la Washington şi cunoştea oraşul, a fost nevoit să facă el drumul pînă acolo.

Bayer nu dorea să fie văzut la Ambasada Britanică de pe Massachusetts Avenue, dar contactase cîţiva prieteni în care avea deplină încredere că nu vor vorbi. Veştile despre Shafer erau proaste, exact aşa cum bănuise el. Deşi căsătorit, acesta se întîlnea şi cu alte femei şi nu fusese deloc discret. Exista o femeie-psiholog, pe deasupra şi terapeut în domeniul sexual, unde Shafer fusese văzut mergînd de cîteva ori pe săptămînă, adeseori chiar în timpul orelor de serviciu. Se zvonea că obişnuia să bea din gros şi că era posibil să se şi drogheze. Bayer bănuia că omul lui se droga. El şi cu Shafer fuseseră prieteni şi consumaseră ceva droguri împreună pe cînd lucrau în Filipine şi Thailanda. Desigur că pe vremea aceea erau mai tineri şi mult mai nebunatici decît acum – cel puţin în ceea ce îl privea pe Bayer, acest lucru era adevărat.

Poliţia depusese recent o plîngere la ambasadă în legătură cu un incident cauzat de excesul de viteză la volan. Probabil că Shafer era drogat atunci. Serviciile aduse de el ambasadei erau mult reduse şi ar fi fost deja de multă vreme dat afară sau trimis înapoi, în Anglia, dacă în favoarea lui nu ar fi intervenit socrul său, generalul Duncan Cousins. Cum îşi mai distrusese Shafer viaţa!

Dar nu ăsta este tot necazul, Geoffrey, nu? se gîndea George Bayer în timp ce mergea spre zona din nord-estul Washingtonului, denumită Eckington Place. *Mai e ceva, nu, băiatule? Şi este mult mai grav decît cred cei de la ambasadă. Poate că ăsta ar fi cel mai groaznic scandal din toată istoria serviciului de securitate, iar tu eşti chiar în miezul lui. Da, bineînţeles, ca şi mine de altfel.*

Bayer încuie portierele maşinii cînd fu nevoit să oprească la culoarea roşie a unui semafor. Zona i se părea extrem de suspectă, ca de altfel întreg Washingtonul la ora actuală. Ce ţară nebună şi nesigură devenise America! Ce refugiu perfect pentru unul ca Shafer!

„Foametea" observă atent aspectul străzilor în timp ce continua să ruleze prin acel cartier de nevoiaşi. Nu se putea compara cu Londra. Şir după şir de case din cărămidă, cu grădină, multe dintre ele într-o stare jalnică. Nu există o decădere urbană mai mare decît apatia urbană.

Văzu cuibuşorul lui Shafer chiar în faţa lui şi trase lîngă bordură. Cunoştea amplasamentul ascunzătorii lui din poveştile detaliate transmise de Shafer colegilor săi de joc. Ştia precis adresa. Acum mai avea nevoie să afle încă un lucru: crimele pe care pretinsese că le-a comis erau ele imaginare sau Shafer le înfăptuise cu adevărat? Era el cumva în realitate un asasin cu sînge rece care opera aici, în Washington?

Bayer se apropie de uşa garajului. Îi trebui numai o clipă să desfacă încuietoarea şi să pătrundă înăuntru.

Auzise atîtea despre „Maşina Coşmarului", taxiul albastru cu roşu pe care Shafer îl folosea atunci cînd comitea crimele. Acum se uita la el. Taxiul era real. Acum aflase adevărul.

George Bayer clătină din cap. Shafer îi omorîse cu adevărat pe toți acei oameni. Acum nu mai era vorba de un simplu joc.

25

Bayer urcă în apartamentul secret al lui Shafer. Își simțea mîinile și picioarele ca de plumb și îl durea puțin pieptul, iar pe ochi parcă avea o ceață. Trase jaluzelele prăfuite și începu să se uite în jur.

Shafer se lăudase de mai multe ori pe timpul jocului cu garajul și cu taxiul său. Se lăudase și cu existența hogeagului său și se jurase față de ceilalți jucători că toate erau reale și nu doar rodul imaginației lui. Geoffrey îi invitase deschis să îi viziteze ascunzătoarea pentru a vedea cu ochii lor și a se convinge. Iată de ce se afla Bayer acum la Washington.

Da, Geoffrey, ascunzătoarea ta există cu adevărat, fu el de acord. Ești un asasin cu inimă de piatră. Nu ai mințit cu nimic, nu-i așa?

La ora zece în aceeași seară, Bayer scoase taxiul lui Shafer din garaj. Cheile erau la îndemînă, ca o provocare. Era oare chiar o veritabilă provocare? Își imagină că urma să trăiască o experiență de o seară, ca și Shafer. După spusele lui Geoffrey, jumătate din bucurie era preludiul – să vezi ce posibilități ai, să întrevezi jocul în întregul lui înainte de a trece la acțiune.

De la zece și pînă la unsprezece și jumătate, Bayer exploră străzile Washingtonului, dar nu luă nici un client. Păstrase semnalizarea pe „taxi ocupat". *Ce joc,* se tot gîndea Bayer în

timp ce mergea cu maşina. *Aşa face Geoffrey? Aşa se simte el atunci cînd se strecoară prin oraş?*

Bayer fu trezit brusc din reverie. În faţa lui, în mijlocul drumului, un vagabond bătrîn, cu o pălărie turtită pe cap, care împingea o ladă pe roţi plină de cutii goale de conserve şi alte deşeuri reciclabile. Părea că nu-i pasă dacă e lovit sau nu, însă Bayer puse o frînă bruscă. Şi se gîndi la Shafer. Linia dintre viaţă şi moarte nu se mai distinge pentru Geoffrey, nu-i aşa?

Bayer o porni mai departe, atent. Trecu pe lîngă o biserică. Slujba se încheiase şi mulţimea pleca.

Bayer opri maşina pentru a lua o negresă frumoasă, îmbrăcată într-o rochie albastră şi cu pantofi cu tocuri de înălţime adecvată. Trebuia să afle ce simţea Shafer, „Moartea". Nu putea rezista tentaţiei.

– Mulţumesc foarte mult, spuse femeia şi se strecură pe bancheta din spate a taxiului.

Părea o femeie bine, respectabilă. Se uită la ea pe furiş prin oglinda retrovizoare. Nu prea avea sîni. Avea totuşi o faţă frumoasă. Şi picioare negre, strînse în ciorapi diafani. Bayer încercă să-şi închipuie ce ar fi făcut Shafer în situaţia aceea, dar nu reuşi.

Shafer se lăudase că el obişnuia să omoare oameni în cartierele cele mai sărace ale Washingtonului, dat fiind că, oricum, nimănui nu-i păsa de ei. Iar Bayer bănuia că omul spusese adevărul. Ştia cîte ceva despre Shafer încă de cînd se aflau în Thailanda şi în Filipine. Îi cunoştea pînă şi cele mai ascunse, mai întunecate secrete.

Bayer o duse pe negresa frumoasă şi politicoasă pînă acasă la ea şi rămase amuzat de faptul că aceasta îi dădu un bacşiş de şaizeci de cenţi pentru o călătorie de patru dolari.

Cincisprezece la sută din sumă. Luă banii şi îi mulţumi respectuos.

– Un taximetrist englez, spuse ea. Ce neobişnuit. Bună seara.

Bayer continuă să meargă cu maşina pînă la două şi jumătate dimineaţa. Savura peisajul, juca jocul acela ameţitor. Apoi a trebuit să oprească din nou. Două tinere se uitau după un taxi la colţul străzii. Zona era numită Shawn şi, după diverse semne, se afla foarte aproape Howard University.

Fetele erau subţirele, arătau minunat pe tocurile acelea înalte şi erau îmbrăcate cu haine care străluceau în întuneric. Una din ele purta o fustă minusculă, pe sub care îi putu întrezări chiloţeii negri sau bleumarin pe cînd oprea maşina ca să le ia. *Probabil că sînt prostituate – prada favorită a lui Shafer,* gîndi Bayer.

A doua era chiar şi mai drăguţă şi mai sexy decît prima. Era încălţată cu o pereche de sandale albe, decoltate, cu tocuri foarte groase, şi purta nişte pantaloni mulaţi albi şi o bustieră micuţă dintr-un material albastru de camuflaj.

– Unde mergem? le întrebă Bayer pe cînd ele se repezeau vesele spre taxi.

Răspunse fata în fustiţă microscopică:

– În Princeton Place. Adică Petworth, dragule. Pe urmă tu pleci, spuse ea. Dădu capul pe spate şi scoase un rîset provocator.

Bayer chicoti în sinea lui. Începuse să se angreneze în joc.

Fetele urcară în taxi, iar Bayer nu putu să reziste şi să nu se uite la ele prin oglinda retrovizoare. Vulpiţa în microfustă îl surprinse privindu-le. Iar el se simţi ca un şcolar. De parcă ar fi fost beat, nu îşi mai putea lua ochii de la ea.

Fata îi arătă degajată degetul mijlociu îndreptat vertical în sus. Dar el continua să le privească. Nu se mai sătura privindu-le. *Aşadar, aşa se simte Shafer. Acesta este jocul jocurilor.*

Bayer nu reuşea să-şi dezlipească ochii de la fete. Inima îi bătea nebuneşte. Microfusta avea şi o bustieră foarte strînsă. Unghiile ei lungi erau vopsite în culori de mango şi kiwi. Purta la brîu un pager. Şi probabil că avea şi o armă în geantă.

Cealaltă fată zîmbi timid în direcţia lui. Părea mai inocentă. Era ea oare? Un pandantiv pe care scria FETIŢA se zbătea între sînii ei tineri.

Dacă mergeau în Petworth însemna că ieşeau la agăţat. Erau tinere şi dulci; aveau, poate, şaisprezece, şaptesprezece ani. Bayer se şi văzu făcînd sex cu ele, iar imaginea începu să-i copleşească închipuirea. Ştia bine că ar fi trebuit să fie mai prudent. Putea să-şi piardă autocontrolul. El doar juca jocul lui Shafer, nu? Şi îi plăcea al naibii.

– Am o propunere pentru voi, spuse el microfustei.

– Bine, dragule, acceptă ea. O sută pentru fiecare. Plus călătoria la Petworth. Asta e propunerea mea pentru tine.

26

Lui Shafer îi plăcea să ştie pe unde călătoreau ceilalţi jucători şi, mai ales, dacă ar fi venit la Washington. Avusese multă bătaie de cap ca să intre în computerele lor pentru a afla unde se află ei în orice moment. „Foametea" cumpărase recent bilete de avion şi acum se afla la Washington. Oare de ce?

Nu era prea greu să-l urmărească pe George Bayer o dată intrat în oraş. Shafer încă se mai pricepea la aşa ceva; avea experienţă în detectare şi supraveghere încă din anii petrecuţi în serviciul secret.

Era dezamăgit de faptul că „Foametea" hotărîse să dea buzna în fanteziile lui. O asemenea intervenţie putea avea loc din cînd în cînd în acest joc, dar aşa ceva nu se întîmpla decît arareori. Şi, oricum, ambii jucători trebuia să cadă de acord dinainte asupra acestui lucru. „Foametea" încălca evident toate regulile. Ce ştia el sau ce credea el, la urma urmei, că ştie?

Apoi Bayer l-a surprins pur şi simplu. Nu numai că îi vizitase hogeagul, dar îi mai luase şi taxiul. Oare ce dracu' voia el de fapt? Shafer era complet derutat.

Puţin după ora două dimineaţa, Shafer urmărea cum taxiul lui ţigănesc duce două fete în Shaw. Îl imita el oare? Îi întindea cumva vreo capcană? Sau se întîmpla altceva?

Bayer le duse pe fete în strada S, nu departe de locul de unde le luase. Acesta le urmă pe fete pe scara întunecată a unei case vechi, cafenii, apoi dispărură cu toţii înăuntru.

Bayer avea un hanorac albastru pe braţul drept, iar Shafer bănuia că pe dedesubt se afla un pistol. Dumnezeule! Le luase pe amîndouă. Putea fi văzut de oricine de pe stradă. Taxiul putea şi el să fie remarcat.

Shafer opri maşina pe stradă. Aştepta şi urmărea. Nu-i plăcea deloc să se afle în această parte a cartierului, mai ales fără a fi deghizat şi încă instalat la volanul unui Jaguar. Mai erau în zonă cîteva case vechi, tot cafenii şi vreo două şandramale acoperite cu graffiti. Nimeni nu se afla pe stradă.

Văzu o luminiţă palidă aprinzîndu-se sus şi îşi închipui

că acolo se dusese Bayer cu fetele. Probabil că acela era apartamentul lor.

Shafer supraveghe casa de la ora două pînă înspre ora patru. Nu-şi dezlipise ochii de la ea. Şi, în timp ce aştepta, făcuse zeci de scenarii cu privire la motivul pentru care venise „Foametea" pînă aici. Se întreba dacă nu cumva şi ceilalţi erau la Washington. Sau poate că „Foametea" acţiona de unul singur? Juca el oare „Cei Patru Călăreţi" acum?

Shafer aştepta de mult ca Bayer să iasă din casă. Dar el întîrzia să apară şi Shafer devenise din ce în ce mai nerăbdător, şi îngrijorat, şi supărat. Nu mai avea stare. Respira greu. Îşi imagina lucruri paranoice, scîrboase în legătură cu ceea ce putea face Bayer acolo. Le omorîse pe cele două fete? Le-a luat actele? Era o capcană? Aşa credea el. Ce altceva putea fi?

Iar George Bayer nu mai ieşea odată.

Shafer nu mai putu rezista. Coborî din maşină. Rămase acolo, în stradă, uitîndu-se la ferestrele apartamentului. Se întreba dacă nu cumva este şi el urmărit. Simţea că este o capcană şi se întreba cum ar putea scăpa.

Dumnezeule, unde este Bayer? La ce joc s-a pretat „Foametea"? Mai exista oare şi vreo altă ieşire, de serviciu, din casă? Iar dacă exista, de ce naiba lăsase el taxiul acolo? Ca probă? Probă! La dracu'!

Dar chiar în clipa aceea, îl zări pe Bayer ieşind din clădire în cele din urmă. Bărbatul traversă repede strada S, se urcă în taxi şi plecă.

Shafer hotărî să urce. Parcurse în mare grabă drumul pînă la intrare şi văzu că uşa nu era încuiată. Urcă rapid scara în spirală. Avea o lanternă în mînă şi o aprinse. Revolverul îl ţinea în cealaltă mînă.

Shafer urcă pînă la etajul 4. Îşi dădu seama imediat care era apartamentul. Un poster de reclamă la albumul „Ce e la 411?" al lui Mary J. Blige se afla pe uşa zgîriată şi crăpată din dreapta. Acolo locuiau fetele, fără îndoială.

Apăsă pe clanţă şi uşa se deschise uşor. O împinse cu grijă şi băgă mai întîi arma înăuntru, pregătită.

Una din fete tocmai ieşea din baie cu un prosop negru înfăşurat pe cap şi fără nimic altceva în rest. Era drăguţă foc cu sînii ei micuţi. Doamne, probabil că „Foametea" a şi plătit pentru asta.Ce prost! Ce fraier!

– Tu cine dracu' mai eşti? Ce faci aici? ţipă fata înfuriată.

– Eu sînt „Moartea", rînji el, apoi adăugă: Mă aflu aici pentru tine şi pentru frumoasa ta prietenă.

27

Ajunsesem acasă, venind de la locul unde fusese descoperit cadavrul bărbatului neidentificat puţin după ora trei şi jumătate dimineaţa. M-am culcat, nu înainte de a-mi pune deşteptătorul să mă scoale la 6:30. Am izbutit să mă trezesc înainte să plece copiii la şcoală.

– Cineva s-a întors aseară acasă foarte, foarte, foarte tîrziu.

Jannie începuse să mă tachineze încă înainte ca eu să ajung măcar să cobor pînă în bucătărie. Am continuat să cobor şi am găsit-o pe ea şi pe Damon luînd micul dejun împreună cu Nana.

– Cu siguranţă că cineva arată de parcă s-ar fi culcat tîrziu aseară, spuse Nana de la locul ei obişnuit.

– Iar cineva vrea să mănînce bătaie, am replicat eu ca să-i potolesc. Aşa, am ceva important să vă spun înainte să plecaţi la şcoală.

– Noi sîntem cuminţi. Sîntem întotdeauna atenţi la ore, chiar dacă ne plictiseşte profesoara. Şi dăm o lovitură de stînga dacă iese cu bătaie în curte, zise Jannie făcînd cu ochiul ştrengăreşte.

Am dat ochii peste cap.

– Voiam să vă spun, am reluat eu, să vă purtaţi deosebit de frumos cu domnişoara Johnson începînd de astăzi. Aseară, Christine mi-a spus că se căsătoreşte cu mine. Şi eu cred că asta înseamnă că ea se căsătoreşte cu noi toţi.

În clipa următoare, toţi cei aflaţi în bucătărie se îmbăţişau şi ţipau de bucurie. Copiii m-au umplut de ciocolată cu lapte şi de grăsime de slănină din cap pînă-n picioare. Iar Nana părea mai fericită decît o văzusem eu vreodată. Cît despre mine, eram la fel de fericit. Poate chiar mai fericit decît ei.

Pîna la urmă am ajuns şi eu la serviciu în dimineaţa aceea. Mai descoperisem cîteva lucruri despre bărbatul neidentificat asasinat, iar marţi de dimineaţă, la prima oră, am aflat că bărbatul al cărui cadavru fusese aruncat pe Alabama Avenue era un analist în cercetare în vîrstă de 34 de ani, pe nume Franklin Odenkirk. Omul lucrase la Biblioteca Congresului American, în departamentul de cercetare.

Nu am făcut publică vestea pentru presă, dar am informat biroul şefului Pittman de îndată ce am aflat-o. Oricum, Pittman tot ar fi aflat.

Din clipa în care am descoperit numele victimei, informaţiile s-au adunat repede şi, ca de obicei, totul era trist. Odenkirk era căsătorit şi avea trei copii mici. Se întorsese cu un zbor tîrziu de la New York, unde fusese la o consfătuire la Institutul Rockefeller. Avionul aterizase la timp, iar el

debarcase la Aeroportul Național pe la zece. Ce se întîmplase cu el după aceea era un mister.

În restul săptămînii m-am ocupat de acest caz de crimă. Am fost la Biblioteca Congresului și la cea mai recentă clădire, „James Madison", de pe Independence Avenue. Am stat de vorbă cu vreo doisprezece colegi de-ai lui Frank Odenkirk.

Oamenii au fost politicoși și cooperanți, și mi-au repetat întruna că Odenkirk, deși uneori îngîmfat, era în general plăcut de colegi. Nu se cunoștea că ar fi luat droguri sau că ar fi obișnuit să bea prea mult, și nici că ar fi jucat jocuri de noroc. Îi era fidel soției. Cît lucrase acolo, Odenkirk nu fusese implicat în nici o ceartă mai serioasă.

Lucrase la departamentul de educație și bunăstare publică și petrecuse zile întregi în faimoasa bibliotecă. Evident, nu exista nici un mobil pentru asasinarea lui, lucru de care mă și temeam. Crima era asemănătoare cu cele asupra femeilor neidentificate de pînă atunci, dar bineînțeles că șeful nostru nici nu voia să audă de așa ceva. Pentru el nu exista nici un asasin în serie. De ce? Pentru că el nu dorea să trimită zeci de detectivi în Southeast și să înceapă o anchetă mare avînd ca punct de plecare intuițiile mele. L-am auzit chiar pe Pittman spunînd în glumă că Southeast nu face parte din orașul lui.

Înainte de a pleca din clădirea „Madison" a trebuit să mă opresc și să mai vizitez o dată sala principală de lectură. Era de curînd redată în folosință, iar eu nu mai fusesem pe acolo încă de dinainte de a fi renovată.

M-am așezat la o masă de lectură și am privit la uluitorul dom de deasupra mea. De jur-împrejurul încăperii erau vitralii cu reprezentări ale emblemelor a patruzeci și opt de state,

împreună cu statuile din bronz ale unor personalități celebre ca Michelangelo, Platon, Shakespeare, Edward Gibbon și Homer. Mi-l închipuiam pe sărmanul Frank Odenkirk lucrînd acolo și asta mă incita. Pentru ce oare fusese el omorît? Tot Nevăstuica să fi fost de vină?

Moartea lui a constituit un șoc pentru toți cei care lucraseră cu el, iar vreo două colege au făcut chiar crize de nervi în timp ce discutau cu mine despre crimă.

Nu prea mă încînta faptul că eram nevoit să vorbesc cu doamna Odenkirk, dar pînă la urmă m-am dus cu mașina la Forest Heights într-o după-amiază tîrzie de vineri. Chris Odenkirk era acasă, împreună cu mama și cu socrii ei, care veniseră cu avionul de la Briarcliff Manor, din Westchester, New York. Toți mi-au spus aceeași versiune ca și cei de la Biblioteca Congresului. Nimeni din familie nu cunoștea pe cineva care ar fi vrut să-i facă vreun rău lui Frank. Era un tată bun, un soț iubitor, un fiu și un ginere echilibrat.

Acasă la familia Odenkirk am aflat că decedatul fusese îmbrăcat cu un costum verde lucios cînd plecase de acasă, că își încheiase treburile pentru care se deplasase la New York și că întîrziase aproape două ore pînă să poată ajunge la Aeroportul La Guardia. De obicei lua un taxi de la aeroportul din Washington, pentru că de multe ori avionul avea întîrziere.

Chiar înainte să merg acasă la el, în Forest Heights, trimisesem doi detectivi la aeroport. Cei doi au arătat peste tot o fotografie a lui Odenkirk, au stat de vorbă cu personalul aeronautic, cu vînzători, cu hamali, cu dispeceri de taxiuri și cu șoferi de taxi.

Pe la ora șase am ajuns în biroul medicului legist ca să văd rezultatele autopsiei. Toate fotografiile și schițele de la

locul crimei erau acolo. Autopsia durase cam două ore şi jumătate. Pînă şi toracele lui Frank Odenkirk fusese desfăcut şi examinat, iar creierul îi fusese scos.

Am vorbit cu medicul legist pînă la şase şi jumătate, cînd a terminat treaba. Era doctor Angelina Torres pe care o cunoşteam de ani de zile. Amîndoi ne-am început serviciul cam în acelaşi timp. Angelina era scundă de numai vreun metru cincizeci şi probabil că avea o greutate de aproximativ patruzeci de kilograme. Acum era asudată toată.

– Ai avut o zi grea, Alex? m-a întrebat ea. Pari obosit, terminat.

– Şi tu ai avut o zi grea, Angelina. Şi cu toate astea tu arăţi bine. Eşti mignonă şi drăguţă.

Femeia dădu din cap, zîmbi, apoi întinse braţele ei scurte şi duse mîinile la ceafă. Lăsă să-i scape un geamăt care exprima cam ceea ce simţeam şi eu.

– Am vreo surpriză? am întrebat-o, după ce am lăsat-o să se întindă liniştită şi să-şi mai tragă sufletul.

Nu mă aşteptam la nimic ieşit din comun, dar ea avea totuşi ceva noutăţi pentru mine.

– O singură surpriză, răspunse Angelina. A fost abuzat sexual după ce a fost omorît. Cineva a făcut sex cu el, Alex. Se pare că drăguţul nostru criminal este şi bisexual şi necrofil.

28

În drum spre casă, în seara aceea, am simţit nevoia să fac o pauză în această anchetă. M-am gîndit la Christine şi m-am simţit mult mai bine, parcă nu mă mai durea nici capul. Mi-am închis pînă şi pagerul. Nu voiam să

fiu deranjat de nimeni timp de zece sau cincisprezece minute.

Chiar dacă nu mai discutase despre asta în ultima vreme, Christine tot mai credea că munca mea e prea periculoasă. Problema e că ea avea perfectă dreptate. Uneori şi eu eram îngrijorat că i-aş putea lăsa pe Damon şi pe Jannie singuri pe lume, iar acum şi pe Christine. Pe cînd rulam cu maşina pe cunoscutele străzi din Southeast, pe lîngă Strada 5, mă tot gîndeam dacă să plec sau nu din poliţie. Uneori mă întrebam cum ar fi să am cabinetul meu particular şi să lucrez ca psiholog, dar nu făcusem nimic în acest sens. Poate că asta însemna că, în subconştient, nu prea doream acest lucru.

Nana şedea pe verandă cînd am ajuns acasă pe la şapte şi jumătate. Părea morocănoasă, avea acea expresie a feţei pe care i-o cunoşteam atît de bine. Ea încă mă face să mă simt de parcă eu aş avea nouă sau zece ani, iar ea ar cunoaşte toate răspunsurile.

– Unde sînt copiii? am întrebat eu tare după ce am deschis portiera şi am coborît din maşină.

În curte, sus într-un copac, încă se mai afla un zmeu rupt, iar eu eram supărat pe mine că nu mă învrednicisem să-l dau jos de vreo două săptămîni.

– I-am trimis în bucătărie şi acum spală vasele, răspunse Nana.

– Îmi pare rău că am ratat cina şi astăzi, m-am scuzat eu.

– Asta să le-o spui copiilor, replică Nana, încruntîndu-se urît. Este la fel de subtilă ca un uragan. Ar fi bine să le spui asta chiar acum. Prietenul tău, Sampson, a sunat puţin mai devreme. Ca şi compatriotul tău, Jerome Thurman. S-au mai comis nişte crime, Alex. Am folosit cuvîntul la plural dacă nu ai observat cumva. Te aşteaptă Sampson la aşa-zisul loc

al faptei. Două cadavre în Shaw, tocmai lîngă Universitatea Howard. Încă două fete de culoare moarte. Nu se mai termină odată? Nu se mai termină în Southeast.

Nu, niciodată.

29

Locul unde fuseseră comise crimele era o dărăpănătură de clădire situată într-o zonă nesigură din Shaw, pe Strada S. În cartierul acela, în mare parte locuit de clasa de mijloc, locuiau mulți tineri care frecventau colegiul şi chiar unii meseriaşi. În ultimul timp, prostituția devenise o problemă pentru cartier. După spusele lui Sampson, cele două fete omorîte erau prostituate care lucrau din cînd în cînd în zonă, dar care, cel mai adesea, se prostituau în Petworth.

La fața locului erau parcate o maşină a poliției şi o dubiță a procuraturii. La intrare fusese postat un polițist care părea foarte ocupat să-i gonească pe nepoftiți. Era tînăr, cu o față de bebeluş, cu un ten neted şi albicios. Nu-l cunoşteam, aşa că i-am arătat insigna.

– Detectivul Cross, mormăi el.

Mi-am dat seama că auzise de mine.

– Ce s-a întîmplat? l-am întrebat, după care am suit cele patru rînduri de trepte înguste. Tu ce-ai auzit, polițist?

– Două fete omorîte sus. Amîndouă prostituate, se pare. Una dintre ele locuia în clădire. Crimele au fost reclamate de un anonim. Poate un vecin, poate peştele. Au şaisprezece, şaptesprezece ani, dacă nu chiar mai puțin. Păcat. Nu meritau asta.

Am încuviințat din cap, am inspirat adînc, apoi am urcat repede scările în spirală, scîrțîitoare, pînă la etajul 4. Cînd e

vorba de prostituate, anchetele sînt foarte grele şi m-am întrebat dacă şi Nevăstuica cunoştea acest amănunt. De obicei, o prostituată din Petworth avea vreo douăsprezece sau chiar mai multe relaţii pe noapte, ceea ce echivalează cu multe probe criminalistice chiar pe corpul ei.

Uşa de la apartamentul 4A era larg deschisă, lăsînd să se vadă interiorul. Era o garsonieră, cu o cameră spaţioasă, o chicinetă şi o baie. Un covor alb şi pufos era întins între două canapele. Pe lampă se unduiau stropi verzi.

Sampson se chircise lîngă una dintre canapele. Aducea cu un baschetbalist din NBA care îşi caută pe jos o lentilă de contact.

Am intrat şi eu în cămăruţa mică şi murdară care mirosea a tămîie, a piersică şi a mîncare gătită cu untură. Un pachet de cartofi prăjiţi, roşu şi galben, de la McDonald's se afla pe canapea, deschis.

Haine murdare acopereau scaunul: un şort pentru ciclism, un şort obişnuit şi nişte haine de oraş de la Karl Kani. Cel puţin douăsprezece sticluţe cu ojă şi cu acetonă, vreo două pile de unghii şi tampoane de vată pentru demachiaj erau împrăştiate pe podea. În încăpere persista un iz puternic şi înecăcios de parfum de fructe.

Am înconjurat patul ca să mă uit la victime. Două fete foarte tinere, amîndouă dezbrăcate de la brîu în jos. Acolo fusese Nevăstuica – presimţeam asta.

Fetele zăceau una peste cealaltă de parcă erau amante. Arătau ca şi cum ar fi făcut amor pe podea.

Una din fete era îmbrăcată cu o bustieră albastră, cealaltă avea lenjerie neagră. Amîndouă erau încălţate cu „şenile", sandalele acelea de baie cu tălpi incredibil de groase care se poartă acum. Majoritatea neidentificatelor fuseseră lăsate

goale, dar, spre deosebire de multe altele, acestea două erau uşor de identificat.

– Nici un act de identitate, spuse Sampson fără să se abată de la treaba lui.

– Totuşi, una din fete a închiriat apartamentul, am spus eu.

Sampson dădu din cap.

– Poate că a plătit cash. Presta un gen de muncă în care plata se face cu bani gheaţă.

Sampson, cu mănuşi de latex în mîini, era aplecat deasupra fetelor.

– Ucigaşul a avut mănuşi, spuse Sampson, tot fără să se uite la mine. Nu se văd amprente pe nicăieri. Aşa spune profesoara. Mai întîi îţi faci o imagine de ansamblu. Amîndouă au fost împuşcate, Alex. Un singur glonţ în ceafă.

Am continuat să mă uit prin cameră şi să culeg date, neţinînd cont de detaliile crimei propriu-zise. Am observat o adevărată expoziţie de produse pentru îngrijirea părului: Soft Sheen, Care Free Curl, gel de păr, mai multe peruci. Peste o perucă era pusă o şapcă verde de armată, adesea numită printre militari „şapcă de agăţat", pentru că se pare că era eficientă în agăţarea femeilor, mai ales în Sud. Mai era şi un pager.

Fetele erau tinere şi frumoase. Aveau picioare micuţe şi subţirele, tălpi mici şi osoase, inele de argint la degetele de la picioare, asemănătoare, de parcă ar fi fost cumpărate de la acelaşi magazin. Hainele de care fuseseră dezbrăcate zăceau movilite pe podeaua însîngerată.

Într-un colţ al minusculei încăperi mai erau şi nişte vestigii ale unei scurte copilării: un joc de lotto, un ursuleţ albastru destrămat, părînd de aceeaşi vîrstă cu fetele, o păpuşă Barbie, un panou Ouija.

– Uită-te bine, Alex. E din ce în ce mai ciudat. Nevăstuica noastră a înnebunit.

Am oftat şi m-am aplecat ca să văd ce descoperise Sampson. Fata mai mică şi probabil mai tînără zăcea deasupra. Fata de dedesubt era întinsă pe spate. Ochii ei căprui, înghețați, fixau plafoniera de parcă ar fi văzut acolo ceva oribil.

Fata de deasupra fusese pusă cu fața – de fapt, cu gura – peste sexul celeilalte.

– Asasinul s-a jucat urît cu ele după ce le-a omorît, spuse Sampson. Mişc-o puțin pe cea de deasupra. Ridică-i fruntea, Alex. Vezi?

Am văzut. O nouă marcă a ucigaşului față de prostituatele neidentificate, cel puțin din cîte ştiam eu. Îmi trecu prin minte expresia „lipite una de cealaltă". Mă întrebam dacă acesta era cumva „mesajul" asasinului. Fata de deasupra era unită cu cea de dedesubt – prin limbă.

Sampson oftă şi spuse:

– Cred că limba ei este prinsă înăuntrul celeilate. Sînt foarte sigur de asta, Alex. Nevăstuica le-a capsat.

Le-am privit pe cele două fete şi am clătinat din cap:

– Nu cred. O încopciere, pînă şi una chirurgicală, s-ar rupe la suprafața limbii... Şi totuşi, adezivul Krazy Glue ar putea avea efectul ăsta.

30

Asasinul lucra din ce în ce mai rapid, aşa că şi eu trebuia să fac la fel. Cele două fete omorîte nu au rămas neidentificate multă vreme. Le-am aflat numele înainte

de ştirile de la ora zece din aceeaşi seară. Eu n-am dat curs ordinelor clare ale Şefului şi am continuat să mă ocup de anchetă.

A doua zi dimineaţa, devreme, Sampson şi cu mine ne-am întîlnit la Stamford, liceul unde învăţaseră Tori Glover şi Marion Cardinal. Cele două fete asasinate aveau şaptesprezece şi respectiv paisprezece ani.

Amintirea locului crimei îmi lăsase o senzaţie de scîrbă, de greaţă, care nu-mi mai dădea pace. Mă tot gîndeam: *Christine are dreptate. Pleacă de aici, ocupă-te cu altceva. A venit timpul.*

Directoarea liceului Stamford era o femeie micuţă, fragilă, roşcată, pe nume Robin Schwartz. Funcţionarul care se ocupa de personalul de la liceu, Nathan Kemp, adunase cîţiva elevi care le cunoşteau pe victime şi ne pusese la dispoziţie, lui Sampson, lui Jerome Thurman şi mie, vreo două săli de clasă pentru a face ancheta acolo. Jerome urma să lucreze într-una din clase, iar Sampson şi cu mine în cealaltă.

Şcoala mai funcţiona încă pe timpul verii şi Stamford era aglomerat ca un magazin universal într-o zi de sîmbătă. Am trecut pe la restaurant în drum spre cele două clase, iar acesta era plin ochi chiar la ora zece şi jumătate. Nu erau locuri goale pe nicăieri. Încăperea mirosea a cartofi prăjiţi – acelaşi miros de grăsime rîncedă ca şi în apartamentul fetelor.

Cîţiva elevi mai mici făceau zgomot, dar în general elevii se purtau civilizat. Din boxe se scurgea muzica lui Wu Tang şi a lui Jodeci. Şcoala părea bine condusă. În pauze, cîţiva băieţi şi cîteva fete se îmbrăţişau drăgăstos, îmbujoraţi la faţă.

– Nu erau fete rele, ne spuse Nathan Kemp pe drum. Cred că o să aflaţi acest lucru şi de la elevi. Tori a avut rezultate proaste în semestrul trecut, dar asta numai din cauza familiei

ei dezorganizate. Marion era o elevă merituoasă la Stamford. Vă asigur, domnilor, nu erau deloc fete rele.

Sampson, Thurman şi cu mine am petrecut tot restul după-amiezei cu copiii. Am aflat că Tori şi Marion erau foarte plăcute de colegi. Erau loiale prietenilor, pline de haz, glumeţe. Marion fusese descrisă ca fiind „strălucită", adică grozavă. Tori era „zăpăcită" uneori, adică oarecum nebunatică. Majoritatea elevilor nu ştiau că fetele se prostituau în Petworth, dar s-a menţionat faptul că Tori Glover avea mereu bani.

O anumită discuţie mi-a stat pe creier o vreme. Evita Cardinal era o profesoară mai veche la Stamford şi pe deasupra şi verişoară cu Marion. Purta nişte pantaloni mulaţi de sport şi o bustieră roşie. Îşi ridicase ochelarii de soare cu tentă gălbuie şi cu rame negre pe vîrful capului.

Începu să plîngă în hohote de cum se aşeză la birou în faţa mea.

– Îmi pare rău pentru Marion, am spus eu, şi chiar îmi părea. Noi dorim să-l prindem neapărat pe cel ce a comis o asemenea faptă. Sampson şi cu mine locuim lîngă Southeast. Iar copiii mei merg la Şcoala Adevărului.

Fata se uită la mine. Ochii ei erau înroşiţi şi trişti.

– N-o să prindeţi pe nimeni, spuse ea în cele din urmă.

Era atitudinea generală a cartierului şi nu era departe de adevăr. Sampson şi cu mine n-ar fi trebuit să ne aflăm acolo. Eu i-am spus secretarei mele că mă duc să mă ocup de cazul Frank Odenkirk. Alţi cîţiva detectivi ne acopereau, ţinîndu-ne locul.

– De cît timp lucrau Tori şi Marion în Petworth? Mai ştii şi alte fete care lucrează acolo?

Evita clătină din cap.

– Tori era singura care se prostitua în Petworth. Marion nu. Verişoara mea a fost o fiinţă bună. Amîndouă erau bune. Marion se tot ţinea după mine, spuse Evita şi lacrimile începură din nou să-i curgă.

– Dar Marion era acolo împreună cu Tori. I-am spus care credeam eu că ar fi adevărul. Am vorbit cu oameni care au văzut-o în seara aceea în Princeton Place.

Verişoara lui Marion mă străfulgeră cu privirea.

– Nu cred că ştiţi ce vorbiţi, domnule detectiv. Nu aveţi dreptate. Nu ştiţi adevărul.

– Te ascult, Evita. De asta mă aflu aici.

– Marion nu se afla acolo ca să se vîndă sau pentru ceva asemănător. Ei îi era teamă pentru Tori. Ea s-a dus să o apere pe Tori. Ea n-a făcut niciodată ceva necurat pentru bani şi eu ştiu asta sigur.

Femeia începu să plîngă iar.

– Verişoara mea era o fiinţă bună, era cea mai bună prietenă a mea. Ea nu dorea nimic altceva decît să o apere pe Tori şi pentru asta a fost omorîtă. Iar poliţia nu va face nimic. Nu veţi mai reveni aici mîine. Nu se întîmplă niciodată. Nu vă pasă de noi. Noi sîntem nimeni, spuse Evita şi cu asta spusese totul.

31

Noi sîntem nimeni. Era o declaraţie îngrozitoare şi absolut adevărată, şi aici se afla la temelia anchetelor femeilor asasinate şi neidentificate, la temelia căutării Nevăstuicii. Şi rezuma perfect filozofia cinică a lui George Pittman în legătură cu oraşul interior. Era şi motivul pentru

care eu mă simțeam rupt de oboseală pe la ora șase și jumătate în aceeași seară. Părerea mea era că acele crime deveneau din ce în ce mai monstruoase.

Pe de altă parte, nici pe copiii mei nu-i mai văzusem bine în ultimele zile, așa că am hotărît că aș face mai bine să mă duc acasă. M-am gîndit la Christine și m-am liniștit imediat. De cînd eram copil, trăiam aievea un vis. Că stau singur pe o planetă stearpă și friguroasă. Mă înspăimînta, dar, mai mult ca orice, mă simțeam însingurat și neliniștit. După o vreme, vine o femeie la mine. Ne ținem de mînă, ne îmbrățișăm și totul este minunat. Acea femeie era Christine și nu am nici cea mai vagă idee cum de a ieșit din visurile mele și a intrat în realitate.

Nana, Damon și cu Jannie tocmai plecau de acasă cînd am intrat cu mașina pe alee. *Ce-o fi asta?* m-am întrebat.

Nu știam unde se puteau duce, dar toți erau spilcuiți nevoie-mare și arătau foarte frumos. Nana și cu Jannie purtau rochiile lor cele mai frumoase, iar Damon costumul lui albastru, cu cămașă albă și cu cravată. Era incredibil, pentru că Damon nu poartă aproape niciodată ceea ce numește el costumul „de maimuțoi" sau „de înmormîntare".

– Unde mergeți? i-am întrebat coborînd din bătrînul Porsche. Ce se întîmplă? Doar n-o să plecați fără să știu și eu unde.

– Nimic important, spuse Damon, ciudat de evaziv, cu privirea ațintită peste curtea din față.

– Damon este membru în Corul Băieților din Washington la școală! se băgă mîndră și Jannie în discuție. N-a vrut să afli pînă nu era sigur de reușită. Ei bine, a reușit. Damon este *corist* acum.

Fratele ei o trase de braț. Nu tare, dar de-ajuns ca să-i arate că nu e mulțumit de divulgarea secretului său.

– Hei! spuse Jannie și își pregăti pumnii ca un boxer semiprofesionist ce devenea ea sub ochii mei atenți.

– Hei! Hei! am intervenit și eu și m-am mișcat ca un arbitru important, ca tipul acela, Mills Lane, care se ocupă de marile meciuri. Nu se boxează în afara ringului. Doar știți regulile. Vorbiți-mi și mie despre corul ăsta!

– Damon a fost la o audiție pentru cor și a reușit, spuse Nana și privirea îi străluci către Damon. S-a descurcat singur.

– Dar tu cînți? l-am întrebat eu și l-am privit fericit. Măi să fie!

– Poate să cînte la Boyz Two Men, Daddy, Boyz Two Boyz, poate. Cîntă fru-u-umușel. Are o voce cristalină!

– Chiar așa, surioară? am întrebat-o pe fata mea.

– Da, continuă Jannie să se laude și îl bătu pe umăr pe Damon. Vedeam bine că fata era foarte mîndră de el. Era fanul lui cel mai fidel, chiar dacă el nu înțelegea asta deocamdată. Dar, va înțelege și el cîndva.

Damon nu putu să-și înfrîngă un zîmbet larg, apoi ridică din umeri.

– Ce mare lucru, cînt bine.

– *Mii* de băieți au dat proba, spuse Jannie. Este mare lucru, cel mai mare din scurta ta viață, frățioare.

– Sute, o corectă Damon. Doar cîteva sute de băieți au dat proba. Cred că eu am avut noroc.

– *Sute de mii!* se făli Jannie și o zbughi înainte ca el să o poată prinde pe zvîrluga mea de fată. Iar tu te-ai născut ca să fii norocos.

– Pot să vin și eu? am întrebat. Mă port frumos. Sînt cuminte. N-o să deranjez prea mult.

– Dacă ai timp. Nana mimă un ghiont. Cu siguranţă că ea nu avea nevoie de lecţii de box de la mine. Tu ai un program încărcat. Dacă ai cumva timp, fie, vino cu noi.

– Sigur, tati, încuviinţă Damon în cele din urmă.

Aşa că m-am dus şi eu cu ei.

32

Am parcurs cu bucurie cele şase intersecţii pînă la Şcoala Adevărului, cu Nana şi copiii. Eu nu eram îmbrăcat corespunzător. Iar ei erau la patru ace, dar nu avea nici cea mai mică importanţă. La un moment dat m-am împiedicat puţin. Am apucat-o pe Nana de braţ, iar ea mi-a zîmbit cînd i-am prins mîna în pumnul meu.

– Ce bine e. Ca pe vremuri! am exclamat.

– Uneori eşti un şmecher fără ruşine, spuse Nana şi rîse tare. De cînd erai de vîrsta lui Damon. Şi cînd vrei, să ştii că eşti.

– Tu m-ai făcut ceea ce sînt, femeie, i-am mărturisit.

– Şi sînt mîndră de tine. Şi de Damon.

Am ajuns la şcoală şi ne-am dus direct în micul amfiteatru din spate. Mă întrebam dacă nu era cumva şi Christine pe acolo, dar ea nu era de văzut. Apoi, m-am întrebat dacă ea era deja la curent cu faptul că Damon intrase în cor, dacă nu-i spuseseră cumva ei mai întîi. Mă bucuram la gîndul că s-ar putea ca Damon să-i fi spus şi ei. Doream ca ei să fie apropiaţi. Ştiam că Damon şi Jannie aveau nevoie şi de o mamă, nu doar de un tată şi de o străbunică.

– Încă nu cîntăm foarte bine, îmi spuse Damon înainte de a se alătura celorlalţi băieţi. Pe faţa i se citea o teamă sinceră

şi o nelinişte că ar putea să se facă de rîs. Este doar a doua repetiţie. Domnul Dayne spune că sîntem groaznici ca untura de peşte. Este pretenţios, tati. Ne face să stăm în picioare nemişcaţi timp de o oră.

– Domnul Dayne este mai dur ca tine, tati, şi ca doamna Johnson, spuse Jannie şi se strîmbă. Foarte *pretenţios*.

Auzisem şi eu că Nathaniel Dayne era un maestru pretenţios – era poreclit „Marele Dayne" – şi că toate corurile pregătite de el se numărau printre cele mai bune din ţară şi mai auzisem că băieţii aveau mari avantaje din pregătirea deosebită şi din disciplina impusă. Acum îi organiza deja pe băieţi pe scenă. Era un bărbat îndesat, de înălţimea sub medie. Bănuiam că are aproximativ o sută cincisprezece kilograme la o înălţime de vreun metru şaptezeci. Purta un costum negru, cu cămaşă neagră, încheiată pînă la gît şi fără cravată. Începu repetiţia cu cîteva cuplete vesele din „Trei şoricei orbi", care nu sunau deloc rău.

– Mă bucur mult pentru Damon. Pare aşa de mîndru acolo sus, le-am şoptit Nanei şi lui Jannie. E un drăcuşor frumos.

– Domnul Dayne o să înceapă să pregătească şi un cor de fete la toamnă, îmi şopti Jannie tare la ureche. Stai să vezi. Adică, să auzi. O să reuşesc şi eu.

– Încearcă neapărat, fetiţo, spuse Nana şi o îmbrăţişă. Ce bine ştie ea să-i încurajeze pe ceilalţi.

Deodată Dayne strigă tare:

– O! Aud ceva fals. N-am nevoie de falsete, domnilor. Vreau o dicţie perfectă şi un sunet curat. Vreau numai note pure – argint şi mătase. Nu zgomote.

Cu coada ochiului am văzut-o deodată pe Christine în hol. Se uita la Dayne şi la băieţi, pe urmă şi spre mine. Faţa ei rămase numai o clipă serioasă, ca a unei directoare. Apoi îmi zîmbi şi îmi făcu drăgălaş cu ochiul.

M-am îndreptat către ea. Inimă, nu mai bate aşa de tare.

– Ce băiat grozav am, i-am spus eu mîndru, în glumă, cînd am ajuns lîngă ea.

Era îmbrăcată într-un taior cu pantaloni de un gri plăcut şi cu o bluză roz. Doamne, cît de mult mă bucuram că o văd, că eram împreună cu ea, stînd aşa şi nefăcînd nimic.

Christine zîmbi. De fapt, chiar rîse puţin spre mine.

– El face totul aşa de bine. Christine nu mintea, indiferent de situaţie. Speram să fii şi tu aici, Alex, îmi şopti ea. Îmi era aşa de dor de tine. Cunoşti sentimentul?

– Da, sîntem cunoştinţe vechi.

Ne-am ţinut de mînă în timp ce corul cînta „Iisus, bucuria aşteptată de om", de Bach. Totul era aşa de minunat şi era o senzaţie cu care era greu să te obişnuieşti.

– Uneori ... Încă mai visez cum este împuşcat George şi cum moare, spuse ea în timp ce stăteam acolo.

Soţul lui Christine fusese asasinat acasă la ea, iar ea îl văzuse murind. Era unul dintre principalele motive pentru care ezita să fie cu mine: teama că aş putea muri la datorie şi teama că eu aş putea aduce teroarea şi violenţa în casă.

– Şi eu îmi amintesc absolut totul în legătură cu după-amiaza în care am aflat că Maria a fost împuşcată. Mai trece cu timpul, dar nu se uită niciodată.

Christine ştia asta. Ea aflase deja răspunsurile la diversele întrebări, dar îi plăcea să clarifice lucrurile. Amîndoi eram la fel.

– Şi totuşi continuu să lucrez aici, în Southeast. Vin în cartier, în fiecare zi. Aş putea eventual să aleg o şcoală drăguţă în Maryland sau în Virginia, spuse ea.

Eu am încuviinţat din cap.

– Da, Christine, tu ai vrut să lucrezi aici.

– Ca şi tine.

– Ca şi mine.

Mă strînse de mînă.

– Cred că noi doi sîntem făcuţi unul pentru celălalt, spuse ea. Pentru ce să ne mai opunem?

33

A doua zi dis-de-dimineaţă mă aflam din nou în biroul Secţiei 7 de Poliţie şi mă ocupam de crima comisă asupra bărbatului iniţial neidentificat. Eram primul sosit.

Aparent, nimeni nu-l observase pe Frank Odenkirk cînd acesta plecase de la aeroport. Îmbrăcămintea lui nu fusese încă descoperită. Medicul legist a prezentat un raport definitiv în care a menţionat clar că omul fusese abuzat sexual după ce fusese omorît. Aşa cum bănuiam, nu erau urme de spermă. Ucigaşul folosise un prezervativ. Ca şi în cazul femeilor neidentificate.

Comisarul de la poliţie se ocupa de cazul Odenkirk şi făcea presiuni mari asupra biroului nostru. Toată lumea de aici era supărată şi cam scoasă din minţi. Şefu' Pittman îi muncea din greu pe detectivii săi, dar el părea interesat doar de asasinarea lui Odenkirk, mai ales că fusese arestat şi un suspect în cazul turistului neamţ omorît.

Pe la ora 11 în aceeaşi dimineaţă, Rakeem Powell a venit la masa mea de lucru. S-a aplecat şi mi-a şoptit:

– S-ar putea să fi găsit ceva care să te intereseze, Alex. Jos, în închisoare, dacă ai o clipă liberă. S-ar putea să fie o primă pistă în cazul celor două fete omorîte în Shaw.

Închisoarea se afla la parter, cu cîteva trepte de beton mai jos, în spatele unui gardian înțepat care păzea camera de interogatorii, o alta pentru cei reținuți și o a treia de înregistrare. Peste tot, pe pereți și pe tavan, prizonierii scrijeliseră numele străzilor pe care locuiau sau se folosiseră de tușul pentru amprentare ca să-și scrie propriile nume. Era o prostie din partea lor, ținînd cont de faptul că procedînd așa ne dădeau date pentru completarea dosarelor noastre.

Jos, la închisoare, era deliberat întuneric. Fiecare celulă are vreo nouă metri pătrați, un pat de metal și o combinație de chiuvetă cu toaletă. În fața cîtorva celule erau așezați pantofii. Astfel se întîmplă cu cei ce nu vor să-și scoată șireturile de la pantofi. Din motive de siguranță, nu se permit șireturi în închisoare.

Alfred „Sneak" Streek, un mic găinar traficant de droguri, ședea ca un prinț într-una din celule. Găinarul ridică privirea spre mine cînd am intrat. Pe fața lui se lățise un zîmbet superior.

Sneak purta niște ochelari de soare de tip sudor, avea plete jegoase și o pălărie croșetată verde cu galben. Pe tricoul lui alb era desenată fața lui Haile Selassie și scria *„Vînător de capete. Rastafarian"*.

– Ești de la biroul din districtul Columbia? Nu prea cred. Nu stăm de vorbă dacă nu cădem la o înțelegere, îmi spuse el. Așa că uș cheală!

Rakeem nu-i dădu nici o atenție cît timp îmi vorbi mie.

– Sneak pretinde că deține informații importante în legătură cu cazul Glover și Cardinal. Și ar dori să-i facem niște favoruri în schimbul a ceea ce știe el. E acuzat că ar fi pătruns prin efracție într-un apartament din Shaw. A fost surprins pe cînd ieșea pe fereastră dintr-un dormitor cu un

televizor Sony în braţe, îţi poţi închipui aşa ceva? N-a prea fost îndemînatic.

– N-am furat din nici un apartament. Eu nici nu mă uit la televizor, omule. Şi nici nu văd pe-aici vreun avocat din oficiu ca să facem tîrgul.

– Scoate-ţi ochelarii, i-am spus.

El nu voia să se uite la mine, aşa că mi-am permis să i-i scot eu. După cum prea bine se ştie că se spune pe stradă, „ochii îi erau tulburi". Mi-am dat seama imediat de faptul că Sneak nu numai că făcea trafic de droguri, ci le şi folosea.

Stăteam vizavi de Sneak în celulă şi mă uitam în pămînt cu un aer nepăsător. Probabil că băiatul avea vreo douăzeci şi ceva de ani, era nervos, cinic şi părea pierdut în spaţiu şi timp.

– Dacă nu ai tîlhărit pe nimeni, atunci pentru ce ai vrea să te întîlneşti cu un avocat din oficiu? Nu prea înţeleg, Alfred. Dar uite ce fac totuşi pentru tine, şi este prima şi ultima ofertă pe care ţi-o fac, aşa că ascultă atent. Dacă plec de aici, nu mă mai întorc.

Sneak ascultase numai pe jumătate la ceea ce îi spusesem.

– Dacă ne dai informaţii care să ne ajute direct la soluţionarea cazului celor două fete asasinate, atunci noi te vom ajuta în legătură cu acuzaţia de furt. Mă duc personal la anchetatori. În caz că nu ne dai informaţiile necesare, atunci o să te las aici, cu detectivul Powell şi cu detectivul Thurman. Şi n-o să mai obţii a doua oară o ofertă atît de generoasă. Îţi promit solemn acest lucru şi, aşa cum ştiu prea bine detectivii despre care ţi-am vorbit, eu mă cam ţin de cuvînt.

Sneak tot nu voia să vorbească. Prin ochii lui trecu o strălucire de o clipă. Încercă să se uite la mine de sus, dar eu sînt mai bine pregătit pentru aşa ceva decît un biet hoţ de televizoare.

În cele din urmă i-am privit pe Rakeem Powell şi pe Jerome Thurman.

– Bine, e în ordine. Domnilor, trebuie să aflăm ce ştie el despre fetele omorîte în Shaw. Nu obţine nimic de la noi după ce terminaţi cu el. S-ar putea să fie şi el implicat în aceste crime. S-ar putea să fie chiar el criminalul, iar noi trebuie să soluţionăm cît mai repede treaba asta. Aşa că va fi anchetat din acest punct de vedere dacă nu aflăm altceva.

Am dat să plec cînd Sneak a început să vorbească:

– Back Door, măi omule. Îşi face veacul prin Downing Park. Tipu' ăsta, Back Door, s-ar putea să fi văzut cine le-a terminat pe fete. Aşa a povestit el în parc. Zice că ar fi văzut cine le-a lichidat. Deci, cum mă ajutaţi voi?

Ieşind din celulă, am mai adăugat:

– Ţi-am spus care e tîrgul, Alfred. Dacă rezolvăm cazul şi informaţia ta ne ajută cu ceva, atunci te ajut.

34

Poate că dădusem de o pistă. Două maşini de patrulare şi două maşini obişnuite parcară lîngă porţile de intrare ale micului teren de sport din parcul Downing, în Shaw. Rakeem Powell, Sampson şi cu mine veniserăm să-i facem o vizită lui Joe Booker, zis „Back Door", care reprezenta unul din marile pericole pentru cartierul acela.

Îl ştiam pe Back Door din vedere şi l-am zărit imediat. Era scund, nu avea mai mult de un metru şaptezeci, era plin de el şi manevra atît de bine mingea de baschet, încît uneori juca chiar în pantofi de stradă doar ca să facă pe grozavul.

Astăzi era încălțat cu o pereche prăfuită de bocanci portocalii, de șantier. Mai avea pe el și o geacă neagră, decolorată și niște burlane de pantaloni negri de nailon care i se strîngeau ca o armonică pe glezne.

Era în curs de desfășurare un meci de baschet, un joc rapid, de înalt nivel tehnic, între studenți și profesioniști, care se întreceau în a-și demonstra abilitatea atletică. Terenul de joc nu putea fi mai primitiv – macadam negru, linii de demarcare albe, aproape șterse, panouri metalice și coșuri cu plasă din lanțuri.

Jucători de la încă vreo două sau trei echipe stăteau pe margine și își așteptau rîndul ca să joace cu cîștigătorii. Peste tot nu vedeai decît șorturi sau pantaloni de nailon și pantofi de sport „Nike". Terenul, înconjurat de patru pereți din plasă de sîrmă groasă, era cunoscut sub numele de „cușca". Toți întoarseră privirile către noi cînd am ajuns acolo, inclusiv Booker.

– Noi jucăm următorii! strigă Sampson.

Jucătorii schimbară cîteva priviri ironice, iar vreo doi rînjiră spre Sampson. Știau cine sîntem noi. Iar în tot timpul ăsta, păcănitul mingii izbite de macadam nu se oprise o clipă.

Back Door era în teren. Nu era un lucru neobișnuit ca echipa lui să fie mai mereu învingătoare, cîte o după-amiază întreagă. Băiatul colindase prin tot felul de școli de corecție și închisori încă de la vîrsta de paisprezece ani, dar măcar un lucru știa bine – să joace baschet. În momentele acelea, el tocmai făcea băşcălie de un alt jucător de pe teren, care purta pantaloni gri de costum și pantofi cu bombeuri mari, dar cu bustul gol.

– Joci ca o cizmă! spunea Back Door. Scoate-ți țoalele astea festive de pe tine. Te bat la orice joc ai juca cu mine,

base-ball, tenis, popice, orice – nu ştii nimic. Ia nu-ţi mai suge degetul.

Rakeem Powell suflă în fluierul argintiu de arbitru pe care îl avea mereu la el. În timpul liber, Rakeem este arbitru de fotbal. Fluieratul nu este un mod prea civilizat de avertizare, dar este eficient în locurile foarte zgomotoase. Jocul se opri.

Toţi trei ne-am îndreptat spre Booker, care stătea lîngă cercul din faţa panoului. Sampson şi cu mine aveam cu mult peste înălţimea lui, dar şi majoritatea jucătorilor. Nu avea nici o importanţă; tot el era cel mai bun jucător de acolo. Probabil că ne-ar fi întrecut, pe Sampson şi pe mine, chiar dacă am fi jucat amîndoi împotriva lui.

– Aaaa, lăsaţi-l în pace. N-a făcut nimic, se tîngui cu un glas gros unul din jucătorii mai înalţi. Omul avea tatuaje de genul celor din închisoare, pe tot spatele şi pe braţe. Hei, a fost tot timpul aici şi a jucat baschet.

– A fost aici *toată ziua,* a mai adăugat altcineva. Este aici de zile întregi. N-a mai pierdut *un meci* de cîteva zile!

Cîţiva tineri făcură haz la auzul glumelor de stadion. Sampson se întoarse spre cel mai înalt bărbat de acolo.

– Taci dracului din gură. Şi mai opreşte odată şi mingea aia. Au fost omorîte două surioare tinere. De asta sîntem noi aici. Nu ne jucăm.

Driblerul tăcu din gură şi prinse mingea în braţe. Terenul deveni ciudat de tăcut. Auzeam cum se sare o coardă pe trotuar, într-un ritm drăcesc. Trei fetiţe care se jucau imediat în afara „cuştii" cîntau:

„Micuţa doamnă cu trandafirei a murit azi-noapte pe la ora trei".

Era un cîntecel pentru a ţine ritmul la săritul coardei, dar coincidenţa era cumplit de adevărată pentru cartier.

L-am luat pe Booker pe după umeri şi am plecat împreună de lîngă prietenii lui.

Sampson continuă să vorbească:

– Booker, toată treaba poate fi atît de rapidă şi de uşoară, încît tu şi prietenii tăi o să puteţi rîde pe seama ei chiar înainte de a ajunge noi înapoi la maşină.

– Da, ha-ha, făcu Joseph Booker, încercînd să rămînă calm sub privirile noastre arzătoare.

– Să ştii că treaba este mai serioasă ca un infarct, piticule. Tu ai văzut ceva ce ne poate ajuta pe noi să rezolvăm crima comisă asupra lui Tori Glover şi Marion Cardinal. Vezi ce simplu e? Dacă vorbeşti, noi plecăm de aici în clipa următoare.

Booker îl privea pe Sampson de parcă i-ar fi intrat soarele în ochi.

– Am văzut un rahat, asta am văzut! Cum a spus şi Luki, sînt aici de zile întregi. Eu nu prea lipsesc de pe terenurile astea.

Am ridicat mîna cu palma răsucită în afară, foarte aproape de faţa lui scofîlcită.

– Booker, eu sînt într-o cursă contracronometru. Aşa că, te rog, nu mă întrerupe. Îţi promit că în două minute am întins-o de-aici. Uite cu ce te poţi alege tu în acest interval. Unu la mînă, noi plecăm şi voi vă continuaţi jocul. Doi la mînă, detectivii Powell şi Sampson îţi vor rămîne îndatoraţi. Trei la mînă, ai o sută de dolari, în clipa asta, pentru deranj şi pentru timpul preţios pe care ţi l-am răpit.

– Timpul zboară, am mai adăugat eu. *Tic-tac, tic-tac, tic-tac.* Cîştigi un ban pe degeaba.

În cele din urmă, el încuviinţă din cap şi întinse mîna:

– Le-am văzut pe cele două fete cum au fost luate cu

maşina. Pe la două-trei dimineaţa, pe Strada E. Nu l-am văzut pe şofer, n-am văzut nici o figură, nimic. Era prea întuneric, ştii? Da' omu' conducea un taxi. Parcă ar fi fost unu' ţigănesc, roşu şi albastru. Ceva de genul ăsta. Fetele s-au urcat în spate şi au plecat.

– Asta-i tot? l-am întrebat eu. N-am chef să mai vin pe aici. Şi să te mai întrerup de la vreun meci.

Booker se gîndi la ce spusesem şi mai rosti:

– Însă şoferu' era alb. I-am văzut braţu' scos pe geam. P'aci, prin Shaw, nu prea vin albi cu taxiurile noaptea. Cel puţin eu nu am văzut.

Am dat din cap, am aşteptat puţin, apoi am zîmbit către ceilalţi băieţi.

– Domnilor, vă puteţi continua jocul.

Mingea reîncepu să bubuie asiduu pe asfalt.

Bum, bum, bum.

Poc.

Nu mai încăpea nici o îndoială: Booker era într-adevăr un bun jucător de baschet.

35

Noile informaţii ne-au dat o direcţie de continuare a cercetărilor. Făcusem o cantitate imensă de muncă în zadar pe străzi, dar pînă la urmă tot a meritat. Ştiam acum ce culoare avea taxiul ţigănesc care le luase pe fete aproape de ora aproximativă a comiterii crimelor. Faptul că şoferul era un alb era cea mai bună pistă pe care o deţineam pînă la ora aceea.

Sampson şi cu mine am preferat să mergem mai degrabă acasă la mine decît înapoi la serviciu. Era mai uşor să analizezi noile informaţii pe Strada 5. Şi îmi mai trebuiră numai cinci minute ca să mai adun ceva date în urma unui telefon la Asociaţia taximetriştilor. În parcul de taxiuri care funcţionau în Washington nu exista nici unul vopsit în roşu şi albastru. Şi asta însemna, probabil, că taxiul funcţiona ilegal după cum spusese Booker. Am mai aflat că o firmă, numită Vanity Cabs, folosise odinioară maşini colorate în nuanţe de roşu şi albastru, dar această firmă nu mai funcţiona încă din '95. Însă cel de la asociaţie mi-a spus că vreo şase asemenea taxiuri vechi s-ar putea să mai lucreze şi în prezent. La început, parcul de maşini fusese de numai cincisprezece automobile, ceea ce nu ar fi constituit un număr prea mare, chiar dacă toate ar mai circula încă, ipoteză foarte puţin probabilă.

Sampson sunase la toate firmele de taxiuri care funcţionau de obicei în Southeast, în special pe lîngă Shaw. Iar după datele lor, în noaptea aceea lucraseră numai trei şoferi albi.

Noi ne stabiliserăm cartierul general în bucătărie. Sampson vorbea la telefon, iar eu lucram la calculator. Nana ne făcuse cafele proaspete şi ne mai servise cu fructe şi cu plăcintă.

Rakeem Powell sună pe la 4:15 după-amiază. Am ridicat eu receptorul.

– Alex, cîinele de pază al lui Pittman tot adulmecă fioros pe aici. Fred Cook ar vrea să ştie cu ce vă ocupaţi voi în după-amiaza asta. Jerome i-a spus că lucraţi la cazul asasinării lui Odenkirk.

Am dat din cap a încuviinţare şi am spus:

– În caz că asasinatele din Southeast au vreo legătură între ele, ăsta-i adevărul.

– Şi încă ceva, mai spuse Rakeem înainte de a închide. Am verificat la Motor Vehicles şi am aflat ceva care s-ar putea să vă ajute. Un taxi roşu a fost amendat pentru că nu a oprit la culoarea roşie a semaforului pe la ora unu noaptea, pe lîngă Eckington, aproape de universitate. Pe Strada 2. Poate că pe-acolo locuieşte omu' nostru.

Mi-am pocnit palmele de satisfacţie şi l-am felicitat pe Rakeem. În sfîrşit, multele ore în care investigasem cazurile femeilor neidentificate începeau să dea roade.

Poate că ne aflam foarte aproape de prinderea Nevăstuicii.

36

El fusese mult mai precaut după aceea. Vizita la Washington a lui George Bayer – „Foametea" – însemnase pentru el un avertisment, o lovitură drept în moalele capului şi Shafer o luase foarte în serios. Şi ceilalţi doi jucători ar fi putut fi la fel de periculoşi. Ei fuseseră aceia care îl învăţaseră cum să ucidă şi nu invers. „Foametea", „Cuceritorul" şi „Războiul" nu trebuia subestimaţi, mai ales dacă el dorea să cîştige jocul.

A doua zi după vizita „Foametei", ceilalţi doi îi aduseră lui Shafer la cunoştinţă faptul că Bayer fusese la Washington, că fusese supravegheat. Shafer bănuia că acesta era cel de-*al doilea* avertisment pentru el. Activitatea lui îi cam speriase, iar acum se răzbunau pe el, ceea ce făcea parte integrantă din joc.

În seara aceea, după serviciu, pe cînd se îndrepta spre hogeagul său din Eckington, Shafer observă patrulînd pe stradă circa o jumătate de duzină de indivizi care păreau să fie polițiști.

Îi bănui imediat pe ceilalți Călăreți. Îl dăduseră ei în vileag pînă la urmă? Sau poate că jucau cu el un joc al minții? Dar ce căutau polițiștii aici?

Lăsă Jaguarul parcat la cîteva străzi distanță, apoi se îndreptă pe jos către ascunzătoarea și garajul lui. Trebuia să afle ce se petrecea acolo. Purta un costum foarte elegant, o cămașă de serviciu și cravată. Știa că arăta suficient de respectabil. Avea în mînă o geantă diplomat din piele și arăta evident ca un distins om de afaceri care se întorcea tîrziu de la serviciu.

Doi polițiști afro-americani treceau din ușă în ușă și puneau întrebări în Uhland Terrace. Nu era bine – polițiștii se aflau la mai puțin de cinci străzi de hogeagul lui.

De ce se aflau ei aici? Creierul lui lucra rapid, iar adrenalina îi pulsa prin tot sistemul nervos ca un șuvoi. Poate că nu avea nici o legătură cu el, dar trebuia să fie prudent. Firește că îi bănuia pe ceilalți jucători și mai ales pe George Bayer. Dar de ce? Așa hotărîseră ei să încheie jocul: prin doborîrea lui?

Cînd cei doi polițiști din fața lui dispărură în josul unei străduțe laterale care dădea în Uhland Terrace, Shafer se hotărî să se oprească la una din casele unde aceștia puseseră întrebări. Risca puțin, dar trebuia să știe ce se întîmplase. Doi bătrînei ședeau pe verandă. Dintr-un aparat de radio se auzea comentariul unui meci de base-ball.

– V-au întrebat de vreun necaz întîmplat în cartier? îi

întrebă Shafer pe bărbați pe un ton cît se putea de calm. M-au oprit și pe mine în capătul străzii.

Unul dintre bătrîni se holbă la el și nimic mai mult, cam morocănos, dar celălalt dădu din cap a încuviințare și spuse:

– Da, domnule. Caută un taxi roșu și albastru, țigănesc. În legătură cu niște crime, zic ei. Deși nu-mi amintesc să fi văzut taxiuri roșii în ultimul timp. Era pe vremuri o firmă, Vanity. Îți amintești, Earle? Ei aveau taxiuri roșii.

– Acum cîțiva ani, spuse celălalt dînd din cap. S-au stricat.

– Cred că erau de la poliția orășenească. Nu mi-au arătat nici o legitimație, mai spuse Shafer ridicînd din umeri. Avea grijă să vorbească cu accent american, pe care reușea să îl imite foarte bine.

– Erau detectivii Cross și Sampson, se oferi cel mai vorbăreț dintre bătrîni să le divulge numele. Detectivul Cross mi-a arătat legitimația. Era una adevărată.

– Da, sînt sigur că era adevărată, mai zise Shafer și îi salută pe cei doi bătrînei. Pînă la urmă e bine să mai vezi și polițiști prin cartier.

– Ai dreptate.

– Noapte bună.

– Da, asemenea.

Shafer făcu un ocol și reveni la mașina lui, după care rulă în sens invers pînă la ambasadă. Se duse direct în biroul lui, unde se simțea în siguranță și apărat. Se calmă, apoi deschise computerul și căută atent informații amănunțite despre detectivii Cross și Sampson. Găsi chiar mult mai mult decît sperase el, mai ales în legătură cu detectivul Alex Cross.

Atunci se gîndi cum aceste noi evenimente puteau schimba jocul. Și trimise un mesaj celorlalți Călăreți. Îi informă

despre Cross şi Sampson, adăugînd că acei detectivi se hotărîseră să „intre în joc". Aşa că, evident, avea planuri şi în legătură cu ei.

37

Zachary Scott Taylor este un reporter meticulos, analitic şi foarte acid de la *Washington Post.* Îl respect foarte mult. Poate că suport greu, zilnic, cinismul şi scepticismul lui permanent, dar altfel am putea fi chiar prieteni buni. Prietenia noastră este deosebită, iar eu am mai multă încredere în el decît în mulţi alţi ziarişti.

M-am întîlnit cu el la restaurantul-bar Irish Times, pe Strada F, lîngă staţia de metrou Union. Localul se află într-o clădire anacronică de cărămidă, înconjurată de clădiri moderne pentru birouri. Zachary l-a numit „un WC murdar de bar, un loc perfect ca să ne întîlnim".

În tradiţia onorabilă a ziarului, eu am fost din cînd în cînd una dintre „sursele lui demne de toată încrederea", iar acum intenţionam să-i spun ceva foarte important. Speram să fie şi el de acord şi să-şi convingă editorii de la *Washington Post* în legătură cu reportajul acela.

– Ce mai fac domnişorul Damon şi domnişoara Jannie? mă întrebă Zachary în timp ce se aşeza în faţa mea, într-un colţ întunecos, sub vechea fotografie a unui bărbat placid cu joben.

Zachary este înalt, suplu şi zvelt, semănînd puţin cu bărbatul din vechea fotografie. Mereu vorbeşte prea repede, aşa încît cuvintele lui se înghesuie unul în altul

fără să mai lase vreo pauză între ele: „Cemaifacdomnişorul Damonşicudomnişoara Jannie?“ Avea doar o vagă tentă de grai din Virginia care îi mai îndulcea accentul.

Pînă la urmă veni şi chelneriţa la masa noastră. Zachary comandă cafea neagră, eu la fel.

– Două cafele? întrebă ea, asigurîndu-se că ne-a auzit bine.

– Două cafele bune de-ale voastre, spuse Zachary.

– Ştiţi, aici nu-i ca la Starbucks, zise ea.

Am surîs la intervenţia fetei, apoi la primele cuvinte pe care mi le-a adresat Zachary. Probabil că am pomenit vreodată numele copiilor mei, iar el avea o memorie enciclopedică pentru tot felul de informaţii fără nici o legătură între ele.

– Şi tu, Zachary, ar trebui să-ţi faci rost de nişte copii, i-am spus zîmbindu-i larg.

El privi în sus, la vechiul ventilator de tavan care trepida şi care arăta de parcă ar fi stat să se desprindă din plafon dintr-un moment în altul. Părea o metaforă simpatică a vieţii moderne din America, o infrastructură care îmbătrînea şi care ameninţa să iasă de sub control.

– Încă n-am nevastă, Alex. Tot mai caut femeia ideală pentru mine, spuse Zachary.

– Ei, bine, atunci găseşte-ţi o nevastă mai întîi şi pe urmă fă cu ea vreo doi copii. S-ar putea ca asta să te mai aşeze puţin.

Chelneriţa puse pe masă, în faţa noastră, ceştile cu cafea fierbinte.

– Asta-i tot? întrebă ea. Clătină din cap şi plecă.

– Poate că eu nu vreau să mă aşez. Poate că eu consider că felul ăsta al meu de a fi mă face un atît de bun reporter şi că, fără el, tot ce aş face ar fi un gunoi şi aş apărea ca un nimeni în ochii lui Don Graham şi ai companiei.

Am sorbit din cafeaua trezită.

– Doar că dacă ai avea vreo doi copii, n-ai mai fi niciodată un nimeni.

Zachary închise un ochi şi strînse din buze spre stînga. Era foarte animat cînd gîndea.

– Aş putea fi dacă acei copii nu m-ar iubi sau măcar dacă nu m-ar plăcea foarte mult.

– Şi tu crezi că nu poţi fi iubit? Zachary, dar tu poţi fi iubit. Zău. Eşti grozav. Copiii tăi te vor adora pe tine, iar tu îi vei adora la rîndul tău. Aţi forma o familie plină de adoraţie reciprocă.

El rîse în cele din urmă şi bătu zgomotos din palme. De obicei rîdem mult atunci cînd ne întîlnim noi doi.

– Bine, vrei să te căsătoreşti tu cu mine şi să-mi faci copii? Îmi rînji peste ceaşca aburindă. În definitiv, sîntem într-un loc din acelea. Burlacii de la Statistică şi de la Tipografia Guvernului vin aici în speranţa să găsească funcţionari de la aeroport sau din alte părţi.

– Este oferta cea mai bună pe care am primit-o astăzi. Dar cine a fixat întîlnirea, în definitiv? De ce ne aflăm noi aici, în spelunca asta şi bem o cafea aşa de proastă?

Taylor sorbi dintr-a lui.

– Cafeaua este destul de tare, nu? Ar trebui să fii recunoscător pentru asta. Ce s-a întîmplat, Alex?

– Te mai interesează încă un Pulitzer? l-am întrebat.

El mimă îngîndurarea, dar ochii îi sclipeau.

– Ei, s-ar putea. Ştii ceva, ar trebui să îmbunătăţesc aspectul şemineului meu. Una dintre femeile cu care mă întîlneam mi-a spus-o. N-am mai văzut-o de atunci. Lucra la Gingrich, ca un fapt divers.

În următoarele mai bine de patruzeci şi cinci de minute i-am spus lui Zachary despre ce era vorba. I-am povestit

despre cele o sută paisprezece crime nerezolvate, parte din Southeast, parte din Northeast, districtul Columbia. I-am prezentat în detaliu informaţii despre anchetele controversate ale cazurilor lui Frank Odenkirk şi al turistului german din Georgetown, ca şi ale adolescentelor de culoare Tori Glover şi Marion Cardinal. L-am informat asupra şefului detectivilor, a prejudecăţilor şi ideilor lui sau, cel puţin, i-am comunicat părerea mea cu privire la ideile acestuia. I-am mărturisit chiar că Pittman îmi displace profund, iar Zachary ştia că nu aşa mă port eu cu cei prea mulţi indivizi care nu omoară ca să aibă din ce trăi.

El dădu din cap înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, în timp ce eu îi vorbeam şi nu încetă nici atunci cînd terminasem de vorbit.

– Nu mă îndoiesc nici o clipă de ceea ce-mi spui tu, dar ai probe? întrebă el.

– Eşti aşa pedant în legătură cu detaliile, am replicat. Ce chiţibuşari sînt, de fapt, reporterii.

Am dus mîna sub scaun şi am ridicat două dosare groase. Ochii îi străluciră.

– Cred că astea te vor ajuta să faci reportajul. Sînt copii după şaizeci şi şapte dintre anchetele asupra crimelor nerezolvate. Mai este şi o copie după ancheta Glover şi Cardinal. Notează, de exemplu, numărul de detectivi folosiţi la fiecare anchetă. Verifică numărul de ore dedicate cazurilor. Vei observa o mare discrepanţă. Doar pe astea am reuşit să le scot – dar mai există şi multe alte rapoarte.

– De ce atîta neglijenţă răuvoitoare? mă mai întrebă el.

Am dat din cap la o asemenea întrebare înţeleaptă.

– Am să-ţi dau cel mai cinic motiv, am răspuns. Unora dintre poliţişti le place să vorbească despre Southeast ca despre „cuptoare de auto-curăţare". Ţi se mai pare că o astfel

de situație sună doar ca începutul unei neglijențe răuvoitoare? Unor victime din Southeast li se mai spune și „FOI" – inițialele cuvintelor „Fără Oameni Implicați". Această ultimă expresie este una dintre cele folosite de Șefu' Pittman.

Zachary răsfoi grăbit prin dosare. Apoi îmi strînse mîna.

– Plec acasă, în hogeagul meu pustiu, suportabil doar prin unicul meu Pulitzer. Am acum de citit dosarele astea ale victimelor numite „FOI", apoi sper să scriu o prezentare de știri care să îngrozească lumea. Pe curînd. Ca de obicei, m-am simțit minunat cu tine, Alex Cross. Salutările mele lui Damon și lui Jannie, ca și Mamei Nana. Mi-ar plăcea să-i cunosc personal într-o bună zi. Să pot asocia numele figurilor.

– Vino la viitorul spectacol al Corului Băieților din Washington, i-am spus. Toate figurile vor fi prezente acolo. Damon face parte din cor.

38

Am lucrat în seara aceea pînă la opt și jumătate, apoi am plecat cu mașina la Kinkead's, în Foggy Bottom, să mă întîlnesc cu Christine. Kinkead's este unul dintre restaurantele noastre preferate și în același timp și un loc excelent pentru a asculta muzică de jazz și a ne îmbrățișa în voie.

M-am așezat la bar, delectîndu-mă cu muzica lui Hilton Felton și a lui Ephrain Woolfolk pînă cînd a sosit și Christine, venind de la o activitate care avusese loc la școală. Christine venise totuși la timp. Ea este punctuală de obicei. Foarte ponderată. Perfectă aproape în toate, cel puțin așa o văd eu. „Da, vreau să fiu soția ta."

– Ți-e foame? Nu vrei să ne așezăm la o masă? am întrebat-o după ce ne-am strîns îndelung în brațe, de parcă atunci ne-am fi regăsit după ce am stat despărțiți, de ani și ani de zile, la o distanță de mii de kilometri.

– Hai să stăm puțin aici, la bar, doar cîteva minute. Te superi? mă întrebă ea. Respirația îi mirosea ușor a gumă de mestecat mentolată. Fața ei era așa de dulce și de catifelată, încît eu am simțit nevoia să i-o cuprind în palme.

– Nimic nu poate fi mai plăcut pe lumea asta, am spus eu.

Christine comandă un lichior Harvey's Bristol, iar eu o halbă de bere, și am stat de vorbă, învăluiți de muzică. Fusese o zi grea, iar eu aveam nevoie de așa ceva.

– Toată ziua am așteptat clipa asta. Nu mai aveam răbdare. Iar par prea romantic și de modă veche? am întrebat și am zîmbit.

– Nu și pentru mine. Nu ești niciodată prea de modă veche, niciodată prea romantic. Nu se poate așa ceva, Alex, surîse Christine.

Îmi plăcea să o văd astfel. Ochii ei par să sclipească și să danseze. Cîteodată mă pierdeam în ochii ei ca într-o apă adîncă, ceva după care mulți tînjesc, dar puțini par să-l atingă, după cum se zice.

Ea întoarse privirea, iar eu i-am mîngîiat ușor obrazul. Apoi am prins-o de bărbie. Se auzea „Stardust". Este unul din cîntecele mele preferate, chiar și în situații mai obișnuite. Mă întrebam dacă nu cumva Hilton și Ephrain cîntau cîntecul acela doar pentru noi doi, iar cînd m-am uitat la el, Hilton îmi făcu discret cu ochiul.

Ne-am apropiat unul de celălalt și am dansat acolo, pe loc. Îi simțeam inima bătînd, i-o simțeam chiar lîngă pieptul meu. Probabil că am stat așa cam vreo zece sau cincisprezece minute. Nimeni de la bar nu părea să observe ceva; nimeni

nu ne-a deranjat, nimeni nu s-a oferit să ne reumple paharele şi nici să ne conducă la masa noastră. Bănuiesc că au înţeles.

– Chiar îmi place aici, şopti Christine. Dar ştii ceva? Mi-ar fi plăcut mai degrabă să fiu cu tine acasă. Undeva unde să fie mai intim. Aş putea să-ţi pregătesc nişte ouă sau orice altceva ai vrea. Vrei? Te superi?

– Nu, nu mă supăr deloc. Este o idee minunată. Hai să mergem.

Am plătit la bar şi m-am scuzat că renunţ la rezervare. Pe urmă am plecat acasă la Christine.

– Vom începe cu desertul, spuse ea şi zîmbi şăgalnic. Şi asta îmi place la ea.

39

De multă vreme aşteptasem să mai fiu îndrăgostit, iar acum chiar că merita aşteptarea. Am luat-o în braţe pe Christine de îndată ce am intrat în casă. Mîinile mele începură să-i mîngîie talia, şoldurile; s-au jucat cu sînii ei, cu umerii, apoi i-au atins oasele delicate ale feţei. Ne plăcea să facem asta încet, nu trebuia să ne grăbim. Am sărutat-o pe buze, apoi am mîngîiat-o pe spate, pe umeri şi am tras-o şi mai aproape de mine.

– Ce bine ştii tu să mîngîi, îmi şopti ea în obraz. Nu m-aş sătura de asta toată seara. Să stăm aşa. Vrei puţin vin? Ce doreşti? Ţi-aş da tot ce am.

– Te iubesc, i-am spus eu, continuînd să o mîngîi drăgăstos pe spate, pînă în talie. Vom face aşa întotdeauna. Sînt sigur.

– Te iubesc mult, spuse ea, apoi i-am simţit răsuflarea întretăiată. Aşa că te rog să ai grijă, Alex. La serviciu.

– Bine. Am grijă. Dar nu în seara asta, am replicat.

Christine surîse.

– Nu în seara asta. În seara asta ai voie să trăieşti periculos. Amîndoi avem voie. Eşti aşa de frumos şi aşa de blînd pentru un poliţist.

– Sau chiar pentru un hoţ internaţional de bijuterii.

Am luat-o pe sus şi am dus-o prin hol în dormitor.

– Mmmm. Eşti şi puternic, spuse ea. Apăsă pe un comutator, în drum spre dormitor. Lumina era de-ajuns de puternică pentru a vedea pe unde mergem.

– Ce-ar fi să facem o călătorie undeva? am spus eu. Am nevoie de o evadare.

– Grozav. Da, înainte de începerea şcolii. Oriunde vrei. Du-mă departe de toate astea.

Camera ei mirosea a flori proaspete. Pe noptieră se aflau trandafiri roşii şi roz. Christine este pasionată de flori şi de grădinărit.

– Ai pus asta la cale de mult, nu? am zis. Da, da. E o capcană. Tu, fată şireată!

– M-am gîndit la asta toată ziua, mărturisi ea şi suspină mulţumită. Toată ziua m-am gîndit să fiu singură cu tine – în biroul meu, prin holuri, în curtea şcolii şi pe urmă în maşină, în drum spre restaurant. Am avut vise erotice toată ziua gîndindu-mă la tine.

– Sper să fiu la înălţimea aşteptărilor.

– Ai să fii. N-am nici o îndoială.

I-am scos bluza neagră de mătase dintr-o singură mişcare. Mi-am atins buzele de un sîn, sărutînd-o prin decolteul sutienului. Purta o fustă din piele moale pe care nu i-am scos-o, ci doar am tras-o uşor în sus. Am îngenuncheat şi i-am sărutat gleznele, apoi buzele mele au alunecat încet în sus pe picioarele ei lungi. Ea mă mîngîia pe ceafă, pe umeri.

– Eşti periculos în seara asta, spuse ea. E bine.

– Facem tratament prin sex.

– Mmmm, te rog. Tratează-mă toată, doctore.

M-a muşcat tare de umăr, apoi şi mai tare de gît. Amîndoi respiram greu. Ea se lipi şi mai mult de mine, pe urmă desfăcu picioarele. Iar eu am penetrat-o. Era incredibil de fierbinte. Cearşafurile începură să cînte, iar tăblia de la capul patului să se lovească frenetic de perete.

Îşi trase părul într-o parte, sub ureche. Ce mult îmi place cum îi stă ei părul.

– Ce bun eşti, Alex. Ah, Alex, nu te opri, nu te opri, nu te opri, şopti ea.

Am făcut exact ceea ce mi-a spus şi mi-a plăcut în fiecare clipă, fiecare mişcare pe care am făcut-o împreună, ba chiar m-am întrebat o clipă dacă nu cumva noi tocmai concepusem un copil.

40

Tîrziu în noapte am mîncat înfometaţi nişte ouă cu ceapă, cu mozzarella şi cedar, iar eu am deschis o sticlă de Pinot Noir. Apoi, am făcut un foc în şemineu, în luna august, cu climatizorul dat la maximum.

Ne-am relaxat în faţa focului, am rîs şi am stat de vorbă şi am planificat o scurtă călătorie departe de Washington. Ne-am hotărît pentru insulele Bermude, iar Christine m-a întrebat dacă n-am putea să o luăm şi pe Nana cu copiii. Mă simţeam de parcă viaţa mea se schimba rapid, îndreptîndu-se spre un loc nou şi bun. Măcar dacă aş fi avut noroc să o prind într-un

fel sau altul pe Nevăstuică. Ar fi fost un sfîrşit excelent pentru cariera mea în poliţia orăşenească.

M-am întors acasă, pe Strada 5, tîrziu în noapte, intrînd în casă chiar puţin înainte de ora trei. N-aş fi vrut ca Damon şi Jannie să se trezească dis-de-dimineaţă şi să nu mă găsească acasă. M-am trezit pe la ora opt dimineaţa şi am coborît spre minunatele mirosuri de cafea proaspătă şi de faimoasele brioşe făcute de Nana.

Cei doi năzdrăvani erau gata să plece la Şcoala Adevărului, unde urmau dimineaţa cursuri avansate. Arătau ca doi îngeraşi diafani. În ce mă priveşte, nu aveam prea des şansa să mă delectez astfel, aşa că m-am bucurat din plin de ocazie.

– Cum a fost la întîlnire aseară, tati? mă întrebă Jannie, făcînd ochii mari către mine.

– Dar cine ţi-a spus că am avut o întîlnire importantă? I-am făcut loc pe genunchiul meu. Ea muşcă din delicioasa brioşă pe care Nana mi-o aşezase pe farfurie.

– Mi-a şoptit o păsărică, ciripi ea.

– A-ha. Şi păsărica aia face brioşe bune, am spus eu. Fata cu care m-am întîlnit eu a fost OK. Dar întîlnirea ta? Şi tu ai avut o întîlnire, nu? Doar n-ai stat acasă singurică?

– Întîlnirea ta a fost OK? Ai venit acasă o dată cu lăptarul. Jannie rîse tare.

Şi Damon chicotea.

Jannie poate să ne-o facă dacă vrea; aşa a fost de cînd era bebeluş.

– Jannie Cross, spuse Nana, dar o lăsă în pace.

Nu avea rost să încerce acum să o facă pe Jannie să se poarte ca un copil de şapte ani. Era mult prea inteligentă, mult prea deschisă, mult prea plină de viaţă şi veselie. Şi, mai mult, noi avem filozofia noastră, a familiei: Cel sau cea care rîde trăieşte mult.

– În primul rînd, voi doi de ce nu vă mutați împreună? întrebă Jannie. Toți fac așa în filme sau la televizor.

M-am trezit că zîmbesc și că mă încrunt în același timp.

– Nu mă lua pe mine cu treburile alea stupide pe care le fac ei în filme sau la televizor, fetițo. Ei ajung mereu să greșească. Christine și cu mine ne vom căsători curînd și atunci vom locui cu toții împreună.

– Ai cerut-o de nevastă? exclamară cu toții.

– Da.

– Și a spus da?

– De ce păreți așa de surprinși? Bineînțeles că a spus da. Cui nu i-ar plăcea să facă parte din familia asta?

– Uraaa! strigă Jannie tare. Mi-am dat seama că se bucură din tot sufletelul ei mic.

– Și eu sînt de acord, interveni și Damon. Ar cam fi timpul să ducem și noi o viață mai normală.

Toți m-au felicitat timp de cîteva minute, pînă cînd Jannie a declarat în cele din urmă:

– Acum trebuie să plec la școală, ta-ti. N-aș vrea s-o dezamăgesc pe doamna Johnson tocmai acum și să întîrzii, nu-i așa? Uite ziarul tău.

Jannie îmi întinse *Washington Post,* iar inima îmi tresăltă puțin în piept. Era o zi bună cu adevărat. Am văzut reportajul lui Zachary Taylor în partea din dreapta, de jos, pe prima pagină. Nu deținea titlul zilei, cum ar fi meritat, dar el obținuse totuși acordul să pună reportajul chiar pe prima pagină.

SCANDAL IMINENT LEGAT DE NEREZOLVAREA CRIMELOR DIN SOUTHEAST, DISTRICTUL COLUMBIA. POSIBILE PREJUDECĂȚI RASIALE ÎN ACTIVITATEA POLIȚIEI

– Scandal iminent, într-adevăr, spuse Nana şi împinse bărbia înainte. Genocidul provoacă întotdeauna scandal, nu-i aşa?

41

Am intrat în secţia de poliţie pe la ora opt, iar lacheul Şefului Pittman îmi ieşi imediat în întîmpinare. Bătrînul Fred Cook fusese cîndva un detectiv prost, iar acum era un administrator la fel de prost şi necinstit, dar şi viclean şi lingău de mare calibru atît în secţie sau oriunde, în Washington.

– Şefu' detectivilor doreşte să te duci în birou la el imediat. Este important, îmi spuse Fred. Ai face bine să te grăbeşti.

Am dat din cap şi am încercat să-mi păstrez buna dispoziţie.

– Sigur că e important, el este Şefu' detectivilor. Ai vreo idee de ce mă cheamă, Fred? Ştii cumva despre ce este vorba, la ce să mă aştept?

– Este groasă, zise Cook, fără să-mi spună nimic şi, în consecinţă, mulţumit. E tot ce pot să-ţi spun, Alex.

Cook plecă, lăsîndu-mă nelămurit. Simţeam cum îmi creşte tensiunea. Buna mea dispoziţie mă părăsise deja.

Am început să înaintez pe podeaua scîrţîitoare din holul care ducea spre biroul Şefului. Nu ştiam la ce să mă aştept, dar cu siguranţă că n-am fost pregătit pentru ceea ce am găsit acolo.

M-am gîndit imediat la ceea ce spusese Damon în dimineaţa aceea: *Ar cam fi timpul să ducem şi noi o viaţă mai normală.*

Sampson şedea în biroul Şefului. Rakeem Powell şi Jerome Thurman erau şi ei acolo.

– Intră, doctor Cross. Şefu' Pittman făcu o plecăciune, întinzînd o mînă. Te rog, intră. Te aşteptam cu toţii.

– Ce s-a întîmplat? am întrebat, trăgîndu-mi un scaun lîngă Sampson şi şoptindu-i întrebarea direct în ureche.

– Nu ştiu încă, dar nu-mi prea miroase a bine, răspunse el. Şefu' nu ne-a adresat un cuvînt. Arată ca un canar care a înghiţit pisica.

Pittman veni în faţa biroului său şi îşi sprijini de el fundul lui lat. Părea foarte plin de importanţă în dimineaţa aceea. Părul lui cenuşiu, ca de şoarece, era pieptănat lins pe spate şi semăna cu o caschetă pe capul în formă de glonţ.

– Pot să-ţi spun eu tot ce te interesează, detective Cross, spuse el. De fapt, n-am vrut să le spun celorlalţi detectivi pînă nu soseai şi tu. Începînd din această dimineaţă, detectivii Sampson, Thurman şi Powell sînt suspendaţi din activitate. Au lucrat la cazuri care nu intrau în atribuţiile acestui departament. Încă mai adunăm probe în legătură cu aceste activităţi şi de eventuala implicare a încă altor detectivi.

Am dat să spun ceva, dar Sampson mă prinse de braţ – tare de tot.

– Linişteşte-te, Alex.

Pittman se uită la toţi trei.

– Detectivi Sampson, Thurman şi Powell, puteţi pleca. Reprezentantul asociaţiei voastre a fost informat de situaţie. Dacă aveţi întrebări sau nelămuriri cu privire la decizia mea, informaţi-vă reprezentantul.

Gura lui Sampson era încleştată. Şi totuşi nu îi adresă nici un cuvînt Şefului. Se ridică şi ieşi din birou. Thurman şi cu Powell se tîrîră în urma lui. Nici unul nu vorbi cu Pittman.

Toți trei erau detectivi destoinici și muncitori, iar eu nu puteam să mai suport un asemenea afront.

Mă întrebam pentru ce Șefu' m-ar fi iertat pe mine. Și mă mai întrebam și de ce nu se afla acolo și Shawn Moore. Răspunsul cinic era că Pittman dorea să ne dezbine, să credem că Shawn vorbise împotriva noastră.

Pittman ajunse din nou în dreptul biroului și luă un exemplar împăturit al ziarului *Washington Post.*

– Ai citit cumva articolul ăsta de astăzi? Din dreapta jos?

Împinse ziarul spre mine. A trebuit să prind ziarul ca să nu cadă pe podea.

– „Scandal legat de nerezolvarea crimelor din Southeast", am răspuns. Da, l-am citit. L-am citit acasă.

– Sînt convins. Domnul Taylor, de la ziar, citează surse neidentificate din secția de poliție. Ai vreo legătură cu articolul ăsta? mă întrebă Pittman și mă privi crunt.

– De ce-aș discuta eu cu cei de la *Washington Post?* am răspuns cu o întrebare. Eu v-am vorbit despre problema din Southeast. Cred că acolo operează un criminal în serie. De ce să nu vedem asta? Suspendarea acestor detectivi nu va rezolva problema. Mai ales dacă acest psihopat se înfurie, lucru pe care îl și suspectez de altfel.

– Eu nu cred în povestea asta cu criminalul în serie. Nu văd nimic care să se potrivească cu modelul. Și nimeni nu vede așa ceva, în afară de tine. Pittman dădu din cap și se încruntă. Era roșu, furios și se străduia să se controleze.

Întinse iar mîna spre mine. Degetele lui erau ca niște cîrnați nefripți. Coborî glasul pînă la șoaptă:

– Ce mult mi-ar plăcea să te aranjez puțin, și o voi face. Dar pentru moment nu ar fi bine să te îndepărtez de la cazul Odenkirk. Nu ar arăta bine și cred că știrea ar ajunge direct la *Washington Post.* De-abia aștept să-ți citesc rapoartele

plicticoase despre cazurile aşa-zise neidentificate. Ştii ceva, ar cam fi cazul să dăm uitării aceste crime nerezolvate. Îmi vei raporta mie direct. O să fiu cu ochii pe tine, Cross. Ai vreo întrebare?

Am ieşit rapid din biroul Şefului Pittman. Înainte să cedez ispitei de a-l pocni din toată inima.

42

Sampson, Thurman şi Rakeem Powell părăsiseră deja clădirea cînd am ieşit din biroul Şefului. Mă simţeam de parcă mergeam în transă. Îmi venea să mă întorc în biroul lui Pittman şi să şterg, gospodăreşte, podeaua cu el.

M-am dus la biroul meu şi m-am gîndit ce să fac în continuare, am încercat să mă liniştesc, ca să nu fac ceva prostesc şi nerațional. M-am gîndit la responsabilitățile mele față de oamenii din Southeast şi asta m-a ajutat. Totuşi, aproape că îmi venea să mă duc din nou la Pittman.

Am sunat-o pe Christine şi m-am mai răcorit puțin. Pe urmă, dintr-un impuls de moment, am întrebat-o dacă ar putea pleca de la şcoală pentru week-end-ul nostru prelungit, poate chiar începînd de joi seara. Christine mi-a răspuns că da. M-am dus şi am completat un formular de concediu pe care l-am lăsat pe biroul lui Fred Cook. Numai la asta nu se aşteptau Cook şi cu Pittman. Dar am hotărît că cel mai bun lucru de făcut în momentul acela era să plec de acolo, să mă mai liniştesc şi pe urmă să fac un plan de bătaie.

Pe cînd ieşeam din clădire m-a oprit un alt detectiv.

– Sînt la barul Hart's, spuse el. Sampson m-a rugat să-ți transmit că au rezervat un loc şi pentru tine.

Hart's este un local aglomerat şi foarte căutat de pe Strada 2. Nu era un bar al poliţiştilor, şi de asta unii dintre noi îl agream. Era 11 dimineaţa, iar barul era deja plin, gălăgios, chiar prietenos.

– Uite-l! Jerome Thurman mă salută cu o halbă de bere pe jumătate golită pe cînd intram. Mai erau acolo încă vreo şase detectivi şi alţi prieteni. Vorba mersese repede, în legătură cu suspendările.

Se rîdea mult şi se striga.

– E petrecerea burlacilor! spuse Sampson şi zîmbi. Te-am prins, dragule. Cu ajutorul Nanei. Ar merita să vezi ce faţă ai!

În următoarea oră şi jumătate, prietenii au tot venit la Hart's. Pe la prînz, barul era plin-ochi, apoi au început să apară şi clienţii obişnuiţi pentru păhărelul de prînz. Proprietarul barului, Mike Hart, era în culmea fericirii. Eu nu mă prea gîndisem la o petrecere de burlaci, dar acum, că mă aflam în mijlocul uneia, eram bucuros că se întîmplase aşa. Mulţi bărbaţi îşi mai pot păstra emoţiile pentru ei înşişi, dar nu şi la o petrecere de burlaci, sau cel puţin la una bună, organizată de prietenii cei mai apropiaţi.

Şi petrecerea era bună. Suspendările care fuseseră înmînate în dimineaţa aceea fuseseră uitate în bună măsură, măcar pentru cîteva ore. Am fost felicitat şi strîns în braţe de foarte multe ori şi o dată sau de două ori chiar sărutat. Toţi îmi spuneau „dragule", după cum făcuse Sampson. Se folosea şi cuvîntul „iubire", chiar foarte mult. Am fost aclamat şi s-a toastat în cinstea mea în discursuri sentimentale care păreau ilare atunci. Aproape toţi băuserăm prea mult.

Pe la patru după-amiază, Sampson şi cu mine ne sprijineam unul de celălalt, făcîndu-ne loc spre lumina

orbitoare de pe Strada 2. Şi însuşi Mike Hart a chemat un taxi pentru noi.

Vreme de o clipă, de scurtă limpezire, mi-am amintit de taxiul ţigănesc roşu cu albastru pe care îl căutam – apoi gîndul dispăru în lumina aproape albă a soarelui.

– Dragule, îmi şopti Sampson la ureche în timp ce urcam în taxi. Te iubesc mai mult decît îmi iubesc viaţa. Pe cuvînt. Îi iubesc pe copiii tăi, o iubesc pe Nana, o iubesc pe viitoarea ta nevastă, pe dulcea Christine. Du-ne acasă, spuse el şoferului. Alex se căsătoreşte.

– Iar el este cavalerul meu de onoare, i-am spus şi eu şoferului, care zîmbi.

– Da, e adevărat, mormăi Sampson. Cel mai de onoare.

43

Joi seara, Shafer juca din nou „Cei Patru Călăreţi". Se încuiase în bibliotecă, dar pînă la el răzbăteau din toată casa, în prima parte a nopţii, sunetele produse de familia sa. Se simţea foarte izolat; era nervos, agitat şi furios fără vreun motiv evident.

În timp ce aştepta să intre în legătură cu ceilalţi jucători, se surprinse gîndind retrospectiv la sălbatica lui cursă cu maşina prin Washington. Retrăia mereu şi mereu un anumit sentiment: momentul imaginat al apropiatei ciocniri cu o structură indestructibilă. Vedea impactul ca pe o lumină orbitoare, iar obiectele fizice şi el însuşi făcîndu-se ţăndări, ca sticla, apoi reintegrîndu-se din nou universului. Chiar durerea pe care ar fi simţit-o ar fi fost parte componentă a

procesului de reasamblare a materiei în alte forme şi structuri fascinante.

Sînt un potenţial sinucigaş, concluzionă el în cele din urmă. *Este doar o chestiune de timp. Eu sînt cu adevărat „Moartea".*

Fix la ora nouă, Shafer începu să bată un mesaj la calculator. Ceilalţi Călăreţi erau prezenţi la întîlnire, fiecare în faţa calculatorului său, aşteptînd răspunsul lui la vizita şi avertismentul dat de George Bayer. Shafer nu voia să-i dezamăgească. Ceea ce făcuseră ei îi sporise entuziasmul de a continua jocul. El scrise:

CIUDAT, MOARTEA NU A FOST SURPRINSĂ CÎND FOAMETEA A APĂRUT LA WASHINGTON. DESIGUR, AVEA TOT DREPTUL SĂ VINĂ. LA FEL CUM ŞI MOARTEA AR PUTEA MERGE LA LONDRA, SAU SINGAPORE, SAU MANILA, SAU KINGSTON ŞI POATE MOARTEA CHIAR VA FACE, CURÎND, O VIZITĂ UNUIA DINTRE VOI.

ÎN ASTA CONSTĂ FRUMUSEŢEA JOCULUI NOSTRU – SE POATE ÎNTÎMPLA ORICE. ÎN FOND, PROBLEMA ESTE ÎNCREDEREA, NU-I AŞA? POT AVEA ÎNCREDERE CĂ ÎMI VEŢI PERMITE SĂ CONTINUU JOCUL FANTEZIEI AŞA CUM DORESC EU? LA URMA URMEI, ASTA ESTE CEEA CE FACE JOCUL UNIC ŞI ATRĂGĂTOR: LIBERTATEA DE CARE NE BUCURĂM.

ĂSTA ESTE JOCUL ACUM, NU-I AŞA? NE-AM IMPLICAT ÎN CEVA NOU. NOI AM CRESCUT MIZA JOCULUI, PRIN URMARE HAI SĂ TRECEM LA CEVA CU ADEVĂRAT PALPITANT, COLEGI CĂLĂREŢI. AM CÎTEVA IDEI DE TESTAT ASUPRA VOASTRĂ. TOTUL ESTE ÎN SPIRITUL JOCULUI. NU VOR FI ASUMATE RISCURI INUTILE.

HAI SĂ NE JUCĂM JOCUL CA ŞI CUM PROPRIILE NOASTRE VIEŢI AR DEPINDE DE ASTA.

POATE CĂ, ÎN CAZUL MEU, SE PETRECE DEJA AŞA CEVA? DUPĂ CUM V-AM SPUS, AVEM ÎNCĂ DOI JUCĂTORI NOI. EI SÎNT DETECTIVI DIN WASHINGTON ŞI ÎI CHEAMĂ ALEX CROSS ŞI JOHN SAMPSON. ADVERSARI DE TEMUT. ACUM EU

ÎI SUPRAVEGHEZ, DAR NU POT SĂ NU MĂ ÎNTREB DACĂ ÎN CURÎND NU MĂ VOR URMĂRI ŞI EI PE MINE.

AM SĂ VĂ PREZINT UN SCENARIU IPOTETIC PE CARE L-AM IMAGINAT PENTRU A LE URA BUN VENIT ÎN JOCUL NOSTRU. VĂ TRIMIT ACUM POZELE – DETECTIVII CROSS ŞI SAMPSON.

44

Ne-a luat o zi întreagă să ne pregătim de călătorie, dar toţi păreau să aprecieze noutatea şi bucuria neasemuită de a fi cu toţii împreună în vacanţă pentru prima oară. Astfel, Damon, Jannie, Nana şi cu mine am părăsit districtul Columbia într-o după-amiază şi am sosit bine dispuşi pe Aeroportul Bermuda International într-o seară tîrzie a aceleiaşi zile de joi, 25 august.

Eu dorisem categoric să scap din Washington pentru cîteva zile. Cazul de crimă al domnului Smith fusese urmat prea repede de investigarea asasinării necunoscutelor. Simţeam nevoia unui respiro. Aveam un prieten care era coproprietar al unui hotel din Bermude, iar zborul cu avionul pînă acolo nu dura cine ştie cît. Era exact ceea ce ne trebuia.

Îmi va rămîne întipărită în minte pentru totdeauna o scenă de pe aeroport – cum cînta Christine, „Ja-da, ja-da" cu Jannie alături. N-am putut să nu mă gîndesc că arată ca o mamă cu fiica ei şi asta m-a înduioşat profund. Erau atît de afectuoase şi de jucăuşe, atît de fireşti şi de sincere. A fost ca un flash mintal pentru mine, ca să înregistrez şi să stochez unul din acele momente pe care ştiam că nu le voi uita niciodată, momentul în care le urmăream pe amîndouă dansînd şi cîntînd de parcă s-ar fi cunoscut dintotdeauna.

Am fost binecuvîntați cu o vreme extraordinar de bună în scurta noastră vacanță. Cerul era albastru și senin, vremea însorită în fiecare zi, de dimineața pînă seara, cînd cerul căpăta o combinație magică de nuanțe roșii, portocalii și purpurii. Zilele ne aparțineau tuturor, dar în special copiilor. Înotam și făcea scufundări la Elbow Beach și la Horseshoe Bay, apoi ne întreceam cu motoretele pe drumurile pitorești Middle și Harbour.

Nopțile ne aparțineau lui Christine și mie și am profitat din plin de ele. Am fost în cele mai bune localuri: Terrace Bar din Palm Reef, Gazebo Lounge din Princess, Clay House Inn și Once Upon a Table din Hamilton, Horizons din Paget. Îmi plăcea nespus de mult să fiu cu ea și gîndul hoinărea prin mintea mea în permanență. Simțeam că tot ce împărtășeam noi devenise mai puternic pentru că eu lăsasem totul în urmă, oferindu-i ei timp și spațiu. Și mă simțeam iar împlinit. Îmi reaminteam întruna momentul în care o văzusem pentru prima oară în curtea Școlii Adevărului. *„Ea este aleasa, Alex"*. Și gîndul încă îmi mai hălăduia prin cap.

Stăteam la Terrace Bar, privind către orașul și portul Hamilton. Apa era punctată cu insulițe, veliere și feriboturi mergînd înainte și înapoi între Warwick și Paget. Ne țineam de mînă și eu nu-mi mai puteam desprinde privirea din ochii ei și nici nu aveam de gînd.

– La ce visezi? mă întrebă ea într-un tîrziu.

– M-am gîndit mult să mă întorc la practica privată, i-am răspuns. Cred că ar putea fi cel mai bun lucru de făcut.

Mă privi drept în ochi.

– Nu vreau să faci asta pentru mine, Alex. Te rog, nu proceda așa ca eu să fiu cauza ieșirii tale din poliție. Știu că îți place ceea ce faci. De cele mai multe ori.

– Munca mea a devenit distrugătoare în ultima vreme. Pittman nu este un simplu şef dificil; cred că este un tip rău. Ceea ce li s-a întîmplat lui Sampson şi celorlalţi este un mare rahat. Ei lucrau doar în timpul lor liber la cazurile nerezolvate. Sînt tentat să-i dau povestea lui Zach Taylor de la *Post*. Lumea s-ar revolta dacă ar cunoaşte adevărul. De-aia nici nu o voi da totuşi la ziar.

Ea mă ascultă şi încercă să-mi fie de ajutor, dar nu insistă exagerat şi eu am apreciat acest lucru.

– Îmi pare o murdărie îngrozitoare, complicată şi scîrboasă, Alex. Şi mie mi-ar plăcea să-l cotonogesc pe Pittman. În loc să protejeze lumea, el se ghidează după criterii politice. Sînt sigură că la momentul oportun vei şti să faci ceea ce trebuie.

În dimineaţa următoare am găsit-o plimbîndu-se prin grădină, cu părul plin de flori tropicale. Era radioasă, chiar mai mult ca de obicei, iar eu m-am îndrăgostit de ea din nou, total şi definitiv.

– Există o veche zicătoare pe care o ştiu de cînd eram doar o fetiţă, îmi spuse Christine cînd am ajuns lîngă ea. „Dacă nu ai decît doi bănuţi, dă unul pentru o bucată de pîine, iar cu celălalt cumpără-ţi un crin".

I-am sărutat părul presărat cu flori. I-am sărutat buzele dulci, obrajii, scobitura catifelată a gîtului.

M-am întors cu copiii la Horseshoe Bay Beach devreme în după-amiaza aceea. Ei nu se mai săturau de marea albastră şi adîncă, înotînd, scufundîndu-se şi construind castele de nisip. Şi, bineînţeles, se apropia timpul să revină la şcoală, astfel încît totul în vacanţa noastră se desfăşura cu maximă intensitate şi era ultradeosebit.

Christine plecase cu motoreta pînă la Hamilton, să

cumpere suveniruri pentru cîțiva dintre profesorii de la Școala Adevărului. I-am făcut toți semne cu mîna pînă a ieșit din raza noastră vizuală, pe Road Middle. Și după aceea, țuști înapoi în apa mării!

Pe la ora cinci, Damon, Jannie și cu mine am revenit la Hotel Belmont, care se înalță ca o santinelă pe luxuriantele dealuri verzi, mărginite de porțelanul albastru al cerului. De jur-împrejur, în orice direcție te uitai, erau numai căsuțe în culori pastelate, cu acoperișuri albe. Nana ședea pe terasă, de vorbă, cu două dintre noile ei cunoștințe. M-am gîndit la redescoperirea paradisului și, în adîncul sufletului, am simțit revenind la viață ceva sfînt.

Pe cînd admiram albastrul cerului lipsit de nori, îmi părea rău că nu e și Christine cu mine să ne bucurăm împreună de frumusețea naturii. De fapt, îi simțeam acut lipsa, deși lipsea de atît de puțin timp. I-am strîns în brațe pe Jannie și pe Damon și zîmbeam cu toții în fața evidenței: ne plăcea să ne aflăm aici împreună și eram al dracului de norocoși să ne avem unii pe alții.

– Ți-e dor de ea, șopti Jannie.

Nu era o întrebare, ci o constatare.

– Asta e bine, tati. Așa este și normal să se întîmple, nu?

Cînd Christine încă nu se întorsese nici către ora șase după-amiază, am început să dau o luptă între dorința de a pleca după ea la Hamilton și gîndul rațional de a o aștepta răbdător la hotel. Poate că avusese vreun accident. *Blestematele astea de motorete!* gîndeam acum, cu toate că le considerasem perfect sigure doar cu o zi înainte.

Am zărit la un moment dat o femeie înaltă și suplă trecînd prin porțile din față ale hotelului Belmont și înaintînd pe un fundal de zămoșiță și oleandru. Am oftat cu ușurare dar,

uitîndu-mă mai bine în josul scărilor de la intrare, mi-am dat seama că nu era Christine.

Nici la şase şi jumătate nu se întorsese încă şi nici nu telefonase la hotel. Şi nici la ora şapte.

În cele din urmă am sunat la poliție.

45

Inspectorul Patrick Busby de la Poliția din Hamilton sosi la Hotel Belmont pe la şapte şi jumătate. Era un tip scund şi chel, care, de la distanță, părea să aibă aproximativ cincizeci-şaizeci de ani. Totuşi, atunci cînd ajunse lîngă intrare, am constatat că nu i-aş da mai mult de patruzeci de ani, părînd cam de aceeaşi vîrstă cu mine.

El mi-a ascultat relatarea, apoi mi-a replicat că turiştii pierd adesea noțiunea timpului şi uită de ei înşişi cînd se află în Insulele Bermude. Uneori mai aveau loc şi accidente de motoretă pe Road Middle. El mă asigură de faptul că e foarte posibil ca prietena mea să apară dintr-un moment în altul uşor „îmbujorată de drum" sau cu o „gleznă puțin scrîntită".

Nici una din variante nu se potrivea. Christine era întotdeauna punctuală şi, în ultimă instanță, ar fi dat cel puțin un semn de viață.

Eu ştiam că, dacă ar fi avut vreun mic accident, Christine ne-ar fi anunțat telefonic. Prin urmare, inspectorul şi cu mine ne-am deplasat cu maşina de la hotel la Hamilton, apoi am parcurs străzile capitalei, în special Front şi Reid. Eram tăcut, cu o mutră crispată în timp ce mă uitam concentrat pe geamul maşinii, sperînd să o zăresc pe Christine cumpărînd ceva pe

la vreun colț de stradă, fără să-şi fi dat seama cît se făcuse ceasul. Însă nu am văzut-o nicăieri, nici eu, nici inspectorul, iar ea tot nu a telefonat la hotel.

Cînd nici la ora nouă Christine nu se întorsese, inspectorul Busby acceptă în silă că s-ar putea, totuşi, să fi dispărut. Îmi puse o mulțime de întrebări care mi-au demonstrat faptul că era un bun polițist. A dorit să afle, în primul rînd, dacă nu am avut cumva vreo ceartă sau vreo neînțelegere, de orice fel.

În cele din urmă i-am mărturisit:

– Lucrez în Washington, D.C., ca detectiv, la omucideri.

Îi ascunsesem asta la început, ca să nu creadă că vreau să intervin pe teritoriul lui. Apoi am continuat:

– Am lucrat în trecut la nişte cazuri deosebite, în care erau implicați criminali în serie. Am cunoscut cîțiva oameni foarte răi. Asta ar putea constitui o legătură. Sper să nu fie cazul, dar imposibil n-ar fi.

– Înțeleg, spuse Busby.

Era un bărbat atît de laconic şi exact, cu o mustăcioară subțire ca urma unui creion bine ascuțit deasupra buzei superioare. Semăna mai mult cu un aferat profesor de şcoală decît cu un polițist; părea mult mai aproape de imaginea unui psiholog decît mine.

– Mă mai aşteaptă şi alte surprize de care ar fi bine să am cunoştință, detectiv Cross? întrebă el.

– Nu, asta-i tot. Dar vă dați seama de ce sînt îngrijorat şi de ce v-am sunat. Chiar în prezent investighez o serie de crime scîrboase la Washington.

– Da, acum înțeleg motivul neliniştii dumneavoastră. Voi face imediat un raport de persoană dispărută.

Am oftat adînc, după care am urcat scările şi le-am spus

copiilor şi Nanei. Am încercat cît am putut să nu-i alarmez, însă Damon şi Jannie au izbucnit în plîns. Apoi şi Nana.

Pînă la miezul nopţii nu am mai aflat nimic în plus în legătură cu Christine sau cu locul unde s-ar putea afla. Inspectorul Busby a părăsit hotelul la ora douăsprezece şi un sfert. A fost destul de amabil şi de înţelegător încît să-mi lase numărul lui de telefon de acasă şi să mă roage să-l sun, indiferent de oră, de îndată ce am vreo veste despre Christine. Apoi mi-a spus că se va ruga pentru mine şi familia mea.

La trei dimineaţa eram încă treaz şi patrulam prin camera mea de la etajul al treilea al hotelului, rugîndu-mă şi eu. Tocmai terminasem o convorbire telefonică cu Quantico. FBI-ul reverifica toate cazurile de omucidere pe care le investigasem pentru a descoperi dacă vreunul dintre cei cercetaţi de mine nu avea cumva vreo legătură cu Bermude. Biroul era acum concentrat asupra seriei de crime nerezolvate din Southeast. Le trimisesem prin fax profilul psihologic al Nevăstuicii, elaborat de mine.

Nu aveam nici un motiv logic să suspectez că asasinul s-ar putea afla aici, în Bermude, cu toate astea mă temeam totuşi că ar fi posibil. Era exact genul de presimţire pe care o avusese şi Şefu' atunci cînd respinsese ideea crimelor în serie din Southeast.

Am înţeles că probabil Biroul nu va reveni cu telefonul pînă mai tîrziu în cursul dimineţii. Eram tentat să sun nişte prieteni de la Interpol, dar m-am abţinut....Şi totuşi, după aceea, am telefonat şi la Interpol.

Camera de hotel era dotată cu mobilă din lemn de mahon şi împletituri de răchită. Pe jos erau carpete de un roz prăfuit. Părea goală şi lugubră. Eu stăteam în picioare, ca o stafie, în faţa ferestrelor înalte, pătate de apă, amintindu-mi cum o

ţineam în braţe pe Christine. Mă simţeam îngrozitor de singur şi de neajutorat fără ea. Parcă nu-mi venea încă să cred că se întîmplase aşa ceva.

Mi-am strîns tare braţele în jurul corpului şi am conştientizat o durere cumplită în toată zona inimii. Durerea intensă era ca o coloană solidă care mi se ridica din piept pînă în creier. Îi puteam vedea aievea figura, zîmbetul ei frumos. Mi-am amintit cum am dansat cu ea într-o noapte la Rainbow Room din New York şi cum cinam împreună, la Kinkead's, în Washington, ca şi acea deosebită noapte unică, acasă la ea, cînd am rîs şi ne-am gîndit că poate tocmai concepuserăm un copil. Era Christine acolo, undeva pe insulă? Nu se putea să nu fie. M-am rugat din nou să fie teafără. Nu se putea să nu fie teafără. Mi-am interzis orice alt gînd pentru mai mult de cîteva secunde.

Telefonul din cameră sună, ca o scurtă explozie, puţin după ora patru dimineaţa.

Am simţit un junghi în inimă. Pielea mi s-a făcut ca de găină, o simţeam ca şi cum s-ar fi strîns şi nu ar mai fi fost pe măsura corpului meu. M-am năpustit şi am înşfăcat receptorul înainte de a suna a doua oară. Mîna îmi tremura.

Vocea stranie şi înăbuşită mă înspăimîntă:

– Ai un e-mail.

Nu puteam gîndi lucid. Nu puteam gîndi deloc.

Îmi luasem laptop-ul cu mine în vacanţă.

Cine să ştie că am computerul aici? Cine putea şti un asemenea detaliu neînsemnat despre mine? Cine m-a urmărit? Ne-a urmărit?

Am deschis violent uşa de la dulapul de haine, am apucat computerul, l-am pornit şi l-am conectat în reţea. Am căutat ultimul mesaj de pe e-mail.

Era foarte concis – scurt şi cuprinzător:

DEOCAMDATĂ ESTE TEAFĂRĂ. ESTE LA NOI.

Mesajul lapidar, rece, tăios era mai rău decît orice mi-aş fi putut imagina. Fiecare cuvînt al acestuia mi se întipărise în creier, repetîndu-mi iar şi iar:

Deocamdată este teafără.

Este la noi.

PARTEA A TREIA

ELEGIE

46

Sampson sosi la Hotel Belmont la o zi după dispariția lui Christine. M-am grăbit să cobor în holul de la intrare pentru a-i ieși în întîmpinare. Își petrecu brațele lui mari în jurul meu, strîngîndu-mă într-o îmbrățișare fermă, dar în același timp delicată, ca și cînd ar fi ținut în brațe un copil.

– Ce faci? Rezişti? mă întrebă el.

– Nici vorbă, i-am răspuns. Mi-am pierdut o jumătate de zi verificînd adresa de e-mail prin care am primit mesajul de aseară. A venit de la curtain@mind-spring.com. Adresa era falsificată. Nimic nu se leagă.

– Fii liniştit, o s-o găsim noi pe Christine. O aducem noi înapoi. El îmi spunea ceea ce știa că aș fi vrut să aud, dar eram sigur că, în același timp, o și credea sincer în adîncul sufletului său. Sampson este omul cel mai optimist pe care l-am întîlnit vreodată. Și se adevereşte mereu ceea ce spune el.

– Mulțumesc că ai venit. Înseamnă mult pentru noi toți. Eu nu mai pot gîndi corect în nici o privință. Sînt realmente la pămînt, John. Nici nu pot să-mi închipui cine ar fi putut face așa ceva. Poate chiar Nevăstuica – știu și eu?

– Dacă ai putea să gîndești ca lumea, spuse John, mi-aș face mai multe griji pentru tine decît de obicei. De asta mă și aflu aici.

– Puteam să jur că o să vii.

– Bine-nțeles că puteai. Doar sînt Sampson. Cunoşti mai bine decît mine tot rahatul adînc filozofic aplicabil în asemenea situații.

În holul hotelului mai erau încă vreo şase clienți şi toți se uitau la noi ca la urs. Personalul hotelului aflase de dispariția lui Christine şi sînt sigur că şi oaspeții de la Belmont erau la curent, ca mai toți cei ce locuiau pe micuța şi intima insulă.

– Povestea este pe prima pagină a ziarului local, spuse Sampson. Pe aeroport îl citea deja toată lumea.

Am replicat:

– Bermude este o insulă mică, în general liniştită şi lipsită de incidente. Dispariția unui turist sau orice altă infracțiune violentă este un lucru neobişnuit aici. Nici nu ştiu cum de a aflat ziarul de incident aşa de repede. Poate că a vorbit chiar cineva de la poliție.

– Poliția de aici n-o să ne ajute deloc. Ba s-ar putea să ne pună chiar şi bețe în roate, mormăi Sampson în timp ce înaintam spre recepția hotelului.

Sampson se înregistră, apoi amîndoi ne-am tîrît picioarele în sus pe scări ca să îi anunțăm pe Nana şi pe copii că a venit unchiul John.

47

A doua zi de dimineață, amîndoi am vorbit ore întregi cu poliția din Hamilton. Erau polițişti profesionişti, dar o răpire era ceva rar pentru ei. Ne-au lăsat să lucrăm în secția lor de pe strada principală. Dar eu tot nu mă puteam concentra aşa cum ar fi trebuit.

Insulele Bermude au cam cincizeci de kilometri pătraţi. Colonia britanică este redusă, dar am aflat curînd că existau pe insulă peste o mie două sute de drumuri. M-am despărţit de Sampson şi am parcurs, fiecare, cît mai mult teren cu putinţă. În următoarele două zile, am plecat de la şase dimineaţa şi ne-am întors la zece sau douăsprezece noaptea, fără pauză. Nu voiam să mă opresc, nici măcar nu doream să dorm.

Şi totuşi nu am avut rezultate mai bune ca poliţiştii de acolo. Nimeni nu văzuse nimic. Ajunsesem pe o linie moartă. Christine dispăruse fără urmă.

Ne dureau oasele cumplit. După ce ne-am terminat treaba la secţia de poliţie, pe la ora trei noaptea Sampson şi cu mine ne-am dus să înotăm la Elbow Beach, puţin mai jos pe drumul care pleca de la hotel.

Noi învăţasem să înotăm la piscina municipală din districtul Columbia. Nana insistase: să învăţăm să înotăm. Pe atunci avea cincizeci şi patru de ani şi era încăpăţînată. Se hotărîse şi ea să înveţe să înoate şi lua lecţii cu noi prin Crucea Roşie. Mare parte din cei ce locuiau în Southeast nu ştiau să înoate pe vremea aceea, iar ea considera că acest lucru simboliza limita experienţei locuitorilor.

Aşa că, într-o vară, Sampson şi cu mine am încercat să învăţăm să înotăm în piscina orăşenească. Ne duceam la lecţii de trei ori pe săptămînă, dimineaţa, şi de obicei mai exersam o oră în plus după aceea. Pînă şi Nana a reuşit să înoate cincizeci de lungimi de bazin la rînd. Avea multă energie, ca şi acum. Iar eu rareori înot fără să-mi amintesc de zilele acelea minunate de vară din tinereţea mea, cînd am devenit un înotător destul de bun.

Iar acum, Sampson şi cu mine pluteam pe suprafaţa

liniştită, cam la vreo cincizeci de metri în larg. Cerul avea o nuanţă foarte închisă de albastru, de seară, presărat cu nenumărate steluţe strălucitoare. Se vedea plaja curbată, care se întindea pe mai mulţi kilometri în dreapta şi în stînga. În briza mării, palmierii se unduiau.

Pluteam pe apă, complet distrus, copleşit. O vedeam întruna pe Christine, indiferent dacă ţineam ochii deschişi sau închişi. Nu-mi venea să cred că nu mai e lîngă mine. Şi am plîns gîndindu-mă la cele întîmplate, la faptul că viaţa era uneori nedreaptă.

– Vrei să discutăm despre anchetă? Vrei să ştii ce cred eu pînă acum? Nimicurile pe care le-am aflat astăzi? Sau vrei să te odihneşti? mă întrebă Sampson în timp ce înotam încet pe spate. Vorbim? Sau tăcem din gură?

– Vorbim, cred. Nu mă mai pot gîndi la nimic altceva decît la Christine. Nu mai pot gîndi logic. Spune ce ai să-mi spui. Te gîndeşti la ceva anume?

– Nu e mare lucru, dar poate că e important.

Nu am zis nimic. L-am lăsat doar să vorbească.

– Mă nedumeresc primele articole din ziar. Sampson se opri, apoi continuă: Busby mi-a spus că el nu a vorbit cu nimeni în prima seară. Absolut cu nimeni, spune el. Şi nici tu. Şi totuşi articolul a apărut în ediţia de dimineaţă.

– Este o insulă mică, John. Ţi-am spus şi te-ai convins şi tu.

Dar Sampson se crampona de idee şi începuse să creadă că aici era ceva.

– Auzi, Alex, doar tu, Patrick Busby şi răpitorul ăţi ştiut despre Christine. El a sunat la redacţie. Răpitorul însuşi. Am stat de vorbă cu fata de la ziar care a primit apelul. Ieri n-a vrut să spună nimic, dar pînă la urmă a făcut-o astăzi, într-un

tîrziu. Ea a crezut că este un simplu cetățean cu simț civic. Eu cred că se joacă cineva cu tine, Alex. Cineva rîde de tine.

Este la noi.

Era un joc? Ce fel de joc diabolic? Şi cine erau odioşii jucători? Era oare printre ei şi Nevăstuica? Era oare posibil să se mai afle în Bermude?

48

Întors la hotel, nu am putut dormi. Tot nu mă puteam concentra şi asta îmi dădea o senzație de frustrare. Parcă îmi pierdusem mințile.

Un joc? Nu, nu era joc. Era teroare. Era un coşmar trăit cu ochii deschişi, aşa cum nu mai trăisem vreodată. Cine ar fi putut să-i facă asta lui Christine? Cine? Cine era Nevăstuica?

De cîte ori închideam ochii şi încercam să adorm, vedeam fața lui Christine, o vedeam cum ne făcea semn de rămas-bun cu mîna, atunci, pe Middle Road, o vedeam cum se plimba prin grădinile hotelului cu flori în păr.

Şi am auzit glasul lui Christine toată noaptea – şi s-a făcut iar dimineață. Vina mea față de ea se dublase, se triplase.

Sampson şi cu mine am continuat să greblăm Middle Road, Harbour Road, South Road. Cei cu care am discutat, de la poliție sau de la armată, credeau că biata Christine nu a dispărut pur şi simplu pe insulă. Sampson şi cu mine auzisem acelaşi refren de o săptămînă. Nu o văzuse nici un vînzător, nici un şofer de taxi sau de autobuz, la Hamilton sau St. George, aşa că era posibil ca ea nici să nu fi ajuns în aceste oraşe în după-amiaza aceea.

Nimeni, nici măcar un singur martor ocular nu își amintea să o fi văzut pe motoretă pe Middle sau Harbour Road, așa că era posibil ca ea nici să nu fi ajuns pînă acolo.

Dar lucrul cel mai tulburător dintre toate, pentru mine, era faptul că nu mai apăruse nici o altă comunicare la adresa mea, despre ea, după acel singur mesaj prin poșta electronică, din noaptea în care dispăruse. Un agent FBI investigase adresa de expediere a e-mail-ului și descoperise că aceasta era inexistentă. Cel sau cea care mă contactase era un hacker abil, care reușise să-și ascundă identitatea. Iar cuvintele pe care le-am citit în seara aceea mă urmăreau:

Deocamdată este teafără.

Este la noi.

Cine erau aceşti „noi"? Şi de ce nu mă mai contactaseră? Ce voiau de fapt de la mine? Ştiau ei că mă aduc la disperare? Ce aveau de gînd să facă? Nevăstuica reprezenta mai mulți asasini? Şi deodată totul căpătă un sens.

Sampson se întoarse duminică la Washington şi îi luă şi pe Nana şi pe copii cu el. Ei nu ar fi dorit să plece fără mine, dar era timpul ca ei să plece. Eu nu puteam să plec încă din Bermude. Ar fi însemnat să o abandonez pe Christine.

Duminică seara, Patrick Busby a apărut la Hotel Belmont pe la ora nouă. Mă rugă să vin cu el, cu maşina, pînă dincolo de Southampton, cam la o distanță de şase kilometri, care, spunea el, ne-ar fi luat vreo douăzeci de minute. Cei ce locuiesc în Bermude măsoară distanțele în linii drepte, dar toate drumurile au viraje şi cotituri, aşa încît era întotdeauna necesar mai mult timp decît ai fi crezut.

– Ce s-a întîmplat, Patrick? Ce e acolo, la Southampton? am întrebat în timp ce rulam pe Middle Road. Îmi simțeam inima în gît. Mă speria cu tăcerea lui.

– Nu am găsit-o pe doamna Johnson. Dar s-ar putea ca un

bărbat să fi fost martor la răpire. Aş vrea să asculţi versiunea lui. Tu hotărăşti. Tu eşti detectivul din marele oraş, nu eu. Poţi să-l întrebi orice doreşti. Nu se consemnează, bineînţeles.

Bărbatul se uimea Perri Graham şi locuia într-o cameră la Clubul de Golf Port Royal. L-am găsit în micuţul lui apartament din clădirea personalului. Era înalt şi cumplit de slab, cu o bărbuţă lungă. Se vedea bine că nu e prea mulţumit să ne vadă, pe mine sau pe inspectorul Busby, la uşa lui.

Busby îmi spusese deja că Graham era originar din Londra şi că acum lucra ca supraveghetor şi mecanic la clubul privat de golf. Mai locuise şi la New York şi Miami şi avea cazier pentru furt la New York.

– I-am spus deja tot ce am văzut, spuse reticent Perri Graham de cum deschise uşa apartamentului şi ne văzu. Plecaţi. Lăsaţi-mă în pace. N-am nici un motiv să mint sau să...

I-am tăiat-o scurt.

– Mă numesc Alex Cross. Sînt detectiv criminalist la Washington. Femeia pe care ai văzut-o era logodnica mea, domnule Graham. Putem intra ca să vorbim? Nu durează decît cîteva minute.

El dădu din cap, frustrat.

– Vă spun ce ştiu. *Din nou,* spuse el în final, dîndu-se înapoi. Da, intraţi. Dar numai pentru că mi-aţi spus *domnule Graham.*

– Asta e tot ce doresc. Nu am venit să te deranjez pentru altceva.

Busby şi cu mine am intrat în cameră. Podeaua de gresie şi toată mobila erau presărate cu obiecte de îmbrăcăminte şifonate, în mare parte haine de corp.

– La Hamilton locuieşte o femeie pe care o cunosc eu, spuse Graham cu supărare în glas. Am fost în vizită la ea

marţea trecută. Am băut foarte mult vin. Şi am stat toată seara – ştiţi şi dumneavoastră cum e. Pînă la urmă m-am trezit cumva. Trebuia să fiu la club pe la prînz, dar ştiam că o să întîrzii şi că o să mi se taie din salariu. Nu am maşină, aşa că am făcut autostopul din Hamilton pînă spre South Shore Road. Am pornit pe jos pe lîngă Paget, cred. Îmi amintesc că era o după-amiază foarte toridă. Am mers pînă la mare, ca să mă răcoresc puţin.

M-am întors peste un deluşor şi am fost martor la un accident de pe şosea. Era cam la vreo trei sute de metri de dealul ăla mare de acolo. Îl ştiţi?

Am dat din cap şi mi-am ţinut respiraţia, ascultîndu-l. Îmi aminteam de căldura înăbuşitoare din după-amiaza aceea, îmi aminteam totul. Parcă o vedeam aievea pe Christine pe motoreta albastră, salutîndu-ne şi zîmbindu-ne. Amintirea zîmbetului ei, care îmi produsese mereu bucurie, îmi aducea acum un nod în gît.

– Am văzut o dubiţă albă lovind o femeie care mergea pe o motoretă albastră. Nu sînt sigur, dar părea că dubiţa a lovit-o intenţionat. Femeia nu părea grav rănită. Pe urmă, bărbatul a ajutat-o să intre în dubiţă. Şi a pus acolo şi motoreta. Apoi a plecat. Am crezut că o duce la spital. Nu m-am gîndit la altceva.

– Eşti sigur că ea nu era grav rănită? l-am întrebat.

– Nu sînt sigur. Dar s-a ridicat singură de jos. Şi putea foarte bine să stea în picioare.

Cînd am început să vorbesc aveam un nod în gît:

– Şi n-ai spus nimănui despre accident, nici cînd ai văzut ce s-a întîmplat de fapt?

Bărbatul clătină din cap.

– N-am văzut ce s-a întîmplat. Nu mă prea omor cu cititul ziarelor locale. Nu scriu decît vorbe de clacă. Dar femeia

mea, ea tot vorbea despre ceea ce s-a întîmplat. N-am vrut să mă duc la poliție, dar ea m-a convins, m-a făcut să vorbesc cu inspectorul ăsta.

– Știi cumva ce fel de dubiță era? l-am întrebat.

– Era o dubiță albă. Cred că una închiriată. Era curată și nouă.

– Și numărul de înmatriculare?

Graham dădu din cap.

– Habar n-am.

– Cum arăta bărbatul din dubiță? l-am întrebat. Ne poate ajuta orice amănunt de care îți amintești, domnule Graham. Ne-ai ajutat deja enorm.

El ridică din umeri, dar vedeam că se gîndea la ceea ce se întîmplase.

– Omul n-avea nimic neobișnuit. Nu era chiar așa de înalt ca dumneata, dar era înalt. Un om obișnuit. Un negru ca orice negru.

49

Într-un mic apartament dintr-o suburbie aWashingtonului, Mount Rainier, detectivul Patsy Hampton stătea întinsă pe pat, răsfoind neliniștită paginile ziarului *Washington Post.* Nu putea dormi, dar asta nu era ceva neobișnuit. Mereu avusese probleme cu somnul, încă de cînd era doar o fetiță în Harrisburg, Pennsylvania. Mama ei spunea că fata avea probabil conștiința încărcată în legătură cu ceva.

Urmări un episod în reluare din „Spitalul de Urgență", apoi își aduse un iaurt cu afine și se conectă pe America

Online. Primise un e-mail de la tatăl său, care acum se mutase în Delray Beach, Florida, şi altul de la o veche colegă de cameră de la colegiu, de la Universitatea Richmond, de care oricum nu fusese prea ataşată.

Fosta ei colegă de cameră tocmai aflase de la o prietenă comună că Patsy era un detectiv de elită în Washington şi că ducea o viaţă interesantă. Fata îi scria că are patru copii şi că locuieşte într-o suburbie din Charlotte, North Carolina, dar adăugase că e plictisită de tot ce îi oferă viaţa. Patsy Hampton ar fi dat orice să aibă măcar un copil.

Se duse înapoi în bucătărie şi luă o sticlă rece de apă minerală Evian. Ştia bine că viaţa ei devenise ridicolă. Petrecea prea mult timp la serviciu, dar şi prea mult timp de una singură acasă, mai ales în week-end-uri. Şi nu pentru că nu s-ar fi putut întîlni cu bărbaţi; în ultima vreme era înnebunită după bărbaţi.

Încă mai visa să găsească pe cineva compatibil, să aibă copii. Dar era din ce în ce mai obosită de ciclul deprimant şi înnebunitor de a căuta pe cineva interesant. De obicei ajungea să se întîlnească cu indivizi care erau iremediabil plicticoşi sau cu papiţoi de vreo treizeci şi ceva de ani, care încă se purtau ca nişte adolescenţi, dar fără a mai avea farmecul tinereţii. *Fără nici o speranţă, fără nici o speranţă, fără nici o speranţă,* se gîndea ea în timp ce îi trimitea tatălui ei din Florida o minciună dulceagă drept răspuns.

Sună telefonul şi ea privi spre ceasul de la mînă – era ora 12 şi 20 de minute.

Înşfăcă receptorul.

– Hampton la telefon.

– Aici e Chuck, Patsy. Scuză-mă că te sun aşa de tîrziu. Te-am deranjat cumva? Erai trează?

– Da, sigur, nici o problemă, Chucky Cheese. Sînt perfect trează, ca şi ceilalţi vampiri, inclusiv tu, bănuiesc.

Era cam tîrziu, dar se bucura să mai aibă veşti de la Chuck Hufstedler, care fusese un expert în computere la FBI-ul din Washington. Cei doi se ajutau reciproc de multe ori, iar ea îi vorbise recent despre crimele nerezolvate din districtul Columbia, în special despre femeile neidentificate. Chuck îi spusese că el ţinea legătura şi cu Alex Cross, dar că acesta avea acum mari probleme personale. Logodnica lui fusese răpită, iar Patsy Hampton se întreba dacă nu cumva incidentul avea vreo legătură cu crimele din Southeast.

– Sînt trează de tot, Chuck. Ce s-a întîmplat? Ce idee ţi-a mai venit?

Chuck începu cu o pledoarie care spunea multe despre lipsa lui de încredere în el însuşi:

– Poate să nu fie nimic, dar poate că este totuşi ceva interesant în legătură cu crimele din Southeast şi mai ales legat cu cele două fete din Shaw. Deşi totul pluteşte într-o beznă totală.

Expertul în computere îi reţinuse atenţia.

– Acolo se află şi criminalul ăsta, Chuck, într-o beznă totală. Spune-mi ce ai aflat. Sînt trează şi te ascult. Vorbeşte, Chucky Cheese.

Chuck începu să bată cîmpii. Aşa era el mereu, din păcate, fiindcă, de fapt, era un băiat simpatic.

– Ai auzit de JPR, Patsy? o întrebă el.

– Ştiu că înseamnă jocuri pe roluri şi, da, ştiu că există un joc cunoscut sub numele de Dragoni şi Donjoane sau Donjoane şi Dragoni – nu ştiu ordinea exactă.

– Este vorba de Donjoane şi Dragoni sau Donjoane şi Dragoni Avansaţi. Să-ţi spun ceva personal, fetiţo: şi eu joc din cînd în cînd cîte un JPR, se numeşte Sfîrşitul Mileniului.

Joc vreo două ore pe zi de obicei. Mai mult în week-end-uri.

– Am aflat ceva nou. Zi, Chuck. *Dumnezeule,* gîndi ea, *confesiuni cibernetice în miez de noapte.*

– Este un joc foarte popular, chiar şi adulţii îl joacă. Personajele din Sfîrşitul Mileniului lucrează pentru Securitatea Vulturului Negru. Este o organizaţie privată a unor justiţiari care angajează oameni pentru investigaţii în toată lumea. Personajele sînt toate oameni buni care caută să facă bine.

– A-ha, Chuck. Te tot învîrţi în jurul cozii. Te rog, pune odată punctul pe i. E aproape douăsprezece şi jumătate noaptea, amice.

– Bine, îmi pare grozav de rău şi sînt profund jenat. Aşa... există un *chatroom on-line* pe care l-am vizitat. Se numeşte Chatroom de jocuri şi se află pe AOL. După cum ţi-am spus, are loc o convorbire fascinantă despre un nou gen de joc. Mai mult, este de fapt un anti-joc. Toate jocurile pe roluri pe care le ştiu eu au personaje pozitive care încearcă să învingă haosul şi răul. Jocul de care îţi vorbesc eu acum are cîteva personaje negative care încearcă să surclaseze binele. Patsy, mai ales unul dintre personaje atacă şi ucide femei în Southeast, districtul Columbia. Sînt multe detalii sordide despre crime. Nu apar adevăraţii jucători, dar se ştie despre jocul ăsta. Probabil că jocul propriu-zis este protejat. Am crezut că tu ştii toate astea. Jocul se numeşte „Cei Patru Călăreţi".

Evident, Patsy Hampton era acum trează de-a binelea.

– Mă ocup eu de treaba asta. Mulţam, Chuck. Să rămînă deocamdată între noi doi ceea ce am discutat acum, da? Chuck?

– Da. Bine.

Patsy avu nevoie de numai cîteva minute să intre în AOL,

apoi în Gamester's Chatroom. Nu participa, ci doar citea ceea ce spuneau ceilalți. Era interesant. Se întreba dacă nu cumva dăduse de capăt cazului femeilor neidentificate asasinate.

Ceilalți din Chatroom se numeau Viper, Landlocked, J-Boy și Lancelot. Discutau și tot discutau despre cele mai tari jocuri ale fanteziei și despre reviste interzise, lucru care mai că o adormi. Cei Patru Călăreți au fost menționați de vreo două ori, dar numai în treacăt, ca o referire oarecare. Lancelot era acela care vorbise despre joc. Chuck avea dreptate: probabil că nu aceștia erau adevărații jucători, dar ei aflaseră într-un fel sau altul despre acest joc.

Cei ahtiați după asemenea fantezii deveniseră destul de enervanți pe la ora unu și un sfert. În cele din urmă, frustrată, Patsy tastă un mesaj pentru descreierați. Iar ea își spuse Sappho.

AM INTRAT TÎRZIU, DAR „CĂLĂREȚII" MI SE PARE UN JOC SIMPATIC ȘI REVOLUȚIONAR. LANCELOT. E CAM ÎNDRĂZNEȚ, NU?

Lancelot răspunse:

NU E CHIAR AȘA, *SAPPO*. SE JOACĂ MULT JOCUL ĂSTA ÎN ULTIMA VREME. SÎNT ANTI-EROI, PSIHOPAȚI. MAI ALES ÎN CERCURILE DE JOCURI DE VAMPIRI.

Hampton scrise:

PARCĂ AM CITIT CEVA DESPRE CRIMELE ASTEA ÎN ZIARE? APROPO, SE SCRIE SAPPHO, CA POETUL.

Lancelot răspunse:

DA, DAR MULTE JPR SE FOLOSESC DE EVENIMENTE REALE. NU TE SUPĂRA, *SAPPO*, ZĂU.

Hampton zîmbi. Individul era un mucos obraznic, dar ea era în legătură cu el, cel puțin pentru moment. Și avea nevoie de el. Cît știa el oare despre Cei Patru Călăreți? Putea fi el

unul din jucători? Încercă să afle mai multe despre Lancelot, dar accesul era restricționat.

EȘTI SIMPATIC. TU EȘTI JUCĂTOR, LAUGHALOT (rîdemult) SAU DOAR UN CRITIC DE ARTĂ?

MIE NU-MI PLACE CONCEPȚIA DE BAZĂ A CĂLĂREȚILOR. ȘI ORICUM ESTE UN JOC PRIVAT. *STRICT* PRIVAT. ÎNCRIPTAT.

CUNOȘTI VREUN JUCĂTOR? AȘ VREA SĂ JOC ȘI EU!

Nu mai veni nici un răspuns la întrebare. Patsy se gîndi că poate îndrăznise prea mult și prea repede. La dracu'! Ar fi trebuit să se gîndească mai bine. La dracu', la dracu'! Hai, intră, Lancelot. Pămîntul către Lancelot.

CHIAR AȘ DORI SĂ JOC ȘI EU „CEI PATRU CĂLĂREȚI". VORBESC SERIOS. NU E NICI O GLUMĂ. LANCELOT?

Patsy Hampton aşteptă, dar în zadar, Lancelot ieşise din Chatroom. Lancelot plecase. Şi astfel se duse şi legătura ei cu cineva care juca un aşa-zis joc al fanteziei în legătură cu unele crime oribile din Washington – crime comise cu adevărat.

50

M-am întors la Washington în prima săptămînă din septembrie și nu mă simțisem niciodată atît de străin în propria mea piele. Fusesem în Bermude cu familia mea și cu Christine, iar acum mă întorceam fără ea. Cel ce o răpise

pe Christine mă contactase o singură dată. Îmi era dor de ea în fiecare clipă a fiecărei zile şi mă durea cînd mă gîndeam pe unde s-ar putea afla acum.

Era o zi neobişnuit de friguroasă şi cu vînt puternic cînd m-am întors în oraş. Parcă vara se transformase subit în miezul toamnei, de parcă eu aş fi lipsit din oraş mult mai mult timp. Plutisem într-o ceaţă ireală în Bermude şi parcă era tot aşa şi acum, cînd m-am întors în districtul Columbia. Nu mă mai simţisem niciodată aşa de rău. Atît de pierdut, de zdruncinat, de învins.

Mă întrebam dacă nu cumva Christine şi cu mine nu intrasem în lucrătura dibace a unui nebun, în ceea ce psihologii criminalişti numesc o fantezie ucigătoare. Dacă era aşa, cine era acest nebun şi unde se afla el acum? Era Nevăstuica? L-am cunoscut cumva în trecut? Ticălosul fără scrupule şi fără inimă îmi transmisese: „Este la noi". Şi cu asta basta! Nici un alt cuvînt. Iar acum doar o tăcere care mă asurzea.

Am luat un taxi de la aeroport şi mi-am amintit de ceea ce i se întîmplase lui Frank Odenkirk, care, inocent, luase un taxi într-o seară de august şi terminase asasinat pe Alabama Avenue, lîngă parcul Dupont. Nu mă mai gîndisem la cazul Odenkirk în ultimele trei săptămîni. Şi rareori mă mai gîndisem în timp ce eram în Bermude, la cazurile femeilor neidentificate asasinate, de care acum mi-am amintit cu un sentiment de vinovăţie. Şi alţii suferiseră pierderi dureroase din cauza asasinului.

Mă întrebam dacă se mai aflase ceva şi cine anume din birou se ocupa de caz, cel puţin de cazul Odenkirk. Pe de altă parte, nu mă simţeam în stare să mai lucrez la vreun caz de crimă nerezolvat în momentul acela. Simţeam că locul

meu este tot în Bermude, şi îmi venea să mă întorc acolo chiar în clipa în care am aterizat.

Pe urmă am văzut casa noastră chiar în faţă, pe Strada 5. Se întîmpla ceva bizar – era o mulţime de oameni adunată acolo.

51

O mulţime de oameni stăteau pe verandă şi alţii se adunaseră ciorchine în faţa casei, unde ajunsesem cu taxiul. Pe stradă erau parcate maşini pe un rînd şi pe două rînduri.

Am recunoscut-o pe mătuşa Tia. Pe verandă, împreună cu copiii, se aflau cumnata mea, Cilla, împreună cu Nana. Şi Sampson era acolo, cu o prietenă de-a lui, Millie, care era avocată la Ministerul de Justiţie.

Cîţiva dintre cei aflaţi acolo mi-au făcut semne cu mîna cînd am ajuns în faţa casei, aşa că am înţeles că totul era în ordine. Nu era vorba de un alt necaz. Dar ce se întîmplase totuşi?

Am văzut-o pe nepoata mea Naomi cu soţul ei Seth Taylor, care veniseră de departe, din Durham, North Carolina. Jerome Thurman, Rakeem Powell şi Shawn Moore stăteau pe peluza din faţa casei.

– Hei, Alex, ne bucurăm să te vedem, bubui glasul baritonal al lui Jerome pe cînd treceam spre verandă.

Am pus jos în cele din urmă geanta de voiaj şi am început să dau mîna cu oamenii, să ne îmbrăţişăm şi să ne sărutăm.

– Toţi sîntem aici ca să te întîmpinăm, spuse Naomi. Veni la mine şi mă strînse tare în braţe. Te iubim mult. Dar putem pleca dacă nu doreşti să rămînem acum.

– Nu, nu. Mă bucur că ați venit, Scootchie, am spus și mi-am sărutat nepoata pe ambii obraji.

Cu ceva vreme în urmă, ea fusese răpită în Durham, North Carolina. Atunci eu am fost acolo la ea, ca și Sampson.

– Ce bine că tu și Seth sînteți aici. Mă bucur să vă văd pe toți. Nici nu știți ce bine mă simt cu voi.

Mi-am îmbrățișat rudele și prietenii, pe bunica, pe frumoșii mei copii, și am înțeles din nou cît de norocos eram că existau atîția oameni în viața mea. Acasă la noi veniseră și două profesoare de la Școala Adevărului. Erau prietene cu Christine și au început să plîngă atunci cînd s-au apropiat de mine. M-au întrebat dacă s-a mai aflat ceva și dacă puteau să mă ajute cu ceva.

Le-am spus că aveam un martor la răpire și multe speranțe. Profesoarele se înveseliră la auzul acelor veşti care, de fapt, nu erau chiar așa de bune precum le anunțasem eu. Nu mai aflasem nimic în plus de la martorul ocular la răpire. Nimeni altcineva nu văzuse dubița albă care o răpise pe Christine.

Pe la ora nouă, Jannie mă prinse într-un colț din grădină. Tocmai petrecusem o jumătate de oră cu Damon în pivniță, discutînd ca între bărbați și făcîndu-ne puțin că boxăm.

Damon îmi spusese că nu mai putea să-și amintească fața lui Christine și cum arăta ea exact. I-am răspuns că acest lucru se mai întîmplă și că nu trebuie să se neliniștească. Pe urmă ne-am îmbrățișat îndelung.

Jannie așteptase răbdătoare ca să vorbească și ea cu mine.

– E rîndul meu? mă întrebă ea.

– Bineînțeles, scumpa mea.

Jannie mă luă de mînă și mă trase în casă. Mă conduse sus – nu în camera ei, ci în camera mea.

– Dacă o să te simți singur aici, la noapte, poți să vii în cameră la mine. Vorbesc serios, spuse ea, închizînd ușor ușa după noi.

Fata asta este atît de înțeleaptă și vede lucrurile atît de bine! Și ea și Damon sînt niște copii buni. Nana spune că ei au „caractere sănătoase" și că se dezvoltă frumos. Pînă aici totul e în ordine.

– Mulțumesc, iubito. O să vin la tine în cameră în caz că mă simt rău dincolo. Ești drăguță și grijulie.

– Da, tati. Și tu m-ai ajutat așa, și mă bucur pentru asta. Dar am de pus o întrebare serioasă, tati. E greu, dar trebuie să te întreb ceva.

– Spune, am invitat-o eu, simțindu-mă jenat de privirea ei gravă. Nu mă puteam concentra și nu știam dacă o să pot răspunde ca lumea la una din serioasele întrebări ale lui Jannie. Te ascult, iubito, am adăugat. Dă-i drumul.

Ea îmi lăsă mîna, dar se răzgîndi și o apucă din nou în mîinile ei micuțe.

– Tati, Christine a murit? mă întrebă ea. Poți să-mi spui dacă e așa. Te rog, spune-mi adevărul. Vreau să-l știu.

Aveam senzația că mă prăbușesc stînd acolo, pe marginea patului, cu Jannie. Sînt sigur că habar nu avea cît mă durea întrebarea ei sau cît de greu îmi era să-i răspund.

Mă clătinam pe marginea negrului abis și aproape că nu mai știam de mine, dar mi-am venit în fire și am inspirat adînc. Pe urmă am încercat să răspund la întrebarea cinstită a fetiței mele, cît de bine puteam.

– Încă nu știu, am spus. Ăsta-i adevărul. Sperăm să o găsim, iubito. Pînă acum am găsit un martor.

– Dar s-ar putea să fie moartă, tati?

– Hai să-ți spun ce știu eu despre moarte, am replicat. Ceea ce știu eu cu adevărat. De fapt, singurul lucru pe care îl știu.

– Pleci și rămîi pentru totdeauna cu Iisus, zise Jannie. Din felul în care vorbea, nu eram prea sigur că ea chiar

credea ceea ce spune. Suna ca unul din „gospelurile" Nanei sau poate că auzise acest lucru la biserică.

– Da, şi asta-i cea mai mare liniştire, fetiţă. Dar eu mă gîndeam la altceva. Poate e acelaşi lucru, privit dintr-o altă perspectivă.

Ochişorii ei arzători mă străfulgerau, nu mă slăbeau nici o clipă.

– Poţi să-mi spui, tati. Te rog. Vreau să aud adevărul. Mă interesează foarte mult.

– Nu e ceva rău, dar pe mine mă ajută ori de cîte ori moare cineva. Ia gîndeşte-te. Noi venim aşa de uşor pe lume – de undeva, din univers, de la Dumnezeu. De ce ar fi mai greu cînd plecăm din viaţă? Noi venim dintr-un loc bun. Cînd plecăm – ne ducem într-un loc bun. Înţelegi, Jannie?

Jannie dădu din cap şi continuă să mă privească intens.

– Înţeleg, şopti ea. Ca în balanţă.

Facu o mică pauză, gîndindu-se, apoi spuse:

– Tati, dar Christine nu a murit. Ştiu eu asta. Încă nu a plecat în locul acela bun. Aşa că să nu-ţi pierzi speranţa.

52

Caracterul şi trăsăturile „Morţii" erau aşa de asemănătoare cu ale sale, gîndea Shafer în timp ce gonea cu maşina spre sud, pe autostrada I-95. „Moartea" nu era extraordinar de inteligentă, dar el era mereu meticulos şi pînă la urmă cîştiga mereu.

Pe cînd Jaguarul negru trecea în goană pe lîngă ieşirile din diverse orăşele, Shafer se întreba dacă ar fi dorit să fie prins atunci, dacă avea nevoie să fie demascat, dacă avea

nevoie să-şi arate tuturor adevărata faţă. Boo Cassady credea că el se ascundea de ea, dar, lucru şi mai important, el se ascundea în acelaşi timp şi de el însuşi. Poate că ea avea dreptate. Poate că el dorea în subconştient ca Lucy şi copiii lor să-l cunoască în cele din urmă cu adevărat. Şi poliţia. Dar mai ales personalul băţos şi preţios de la ambasadă.

Eu sînt „Moartea" – asta sînt. Sînt un criminal în serie – asta sînt. Nu mai sînt Geoffrey Shafer; poate n-am fost niciodată. Iar dacă cumva am fost cîndva, asta s-a întîmplat cu mult, cu foarte mult timp în urmă.

Shafer avusese dintotdeauna un fel de-a fi răutăcios, răzbunător, distrugător. Îşi amintea asta încă din primii lui ani de viaţă, cînd călătorea cu familia lui prin toată Europa, pe urmă prin Asia şi în final înapoi în Anglia. Tatăl lui lucrase în armată şi fusese mereu „un tip dur" în familie. El îl lovea pe Shafer şi pe fraţii acestuia, dar nu chiar atît de des pe cît o lovea pe mama lor, care a murit din cauza unei căzături pe cînd Geoffrey Shafer avea numai doisprezece ani.

Shafer era voinic, copil fiind, şi era un „hombre dur", un adevărat taur. Ceilalţi băieţi se fereau de el, pînă şi fraţii lui, Charles şi George, care considerau că Geoff era „în stare de orice". Şi chiar era în stare de orice.

Dar nimic din primii lui ani de viaţă nu l-a pregătit să devină bărbatul care se dezvoltase pînă la urmă, după ce a intrat în MI6. Acolo a aflat el că este în stare să omoare o altă fiinţă omenească – şi acolo a descoperit că îi şi plăcea acest lucru. Îşi descoperise chemarea, singura lui pasiune. Era supremul „tip dur"; era „Moartea".

Shafer continuă să ruleze spre sud pe autostrada interstatală. Pentru că era tîrziu, circulaţia rutieră era redusă, formată în majoritate din camioane care se îndreptau în mare viteză spre Florida, presupuse el.

Compuse mental un mesaj către ceilalți parteneri de joc:

ÎN SEARA ASTA, MOARTEA MERGE LA FREDERICKSBURG, MARYLAND.

O FEMEIE FRUMOASĂ DE 37 DE ANI LOCUIEȘTE ACOLO ÎMPREUNĂ CU FIICA SA IDENTICĂ CU EA CA FIGURĂ, ÎN VÎRSTĂ DE 15 ANI.

FEMEIA ESTE DIVORȚATĂ

UN AVOCAT DE PROVINCIE,

UN PROCUROR

FIICA EI ESTE O STUDENTĂ MERITUOASĂ ȘI JUCĂTOARE DE FOTBAL.

CELE DOUĂ FEMEI VOR DORMI.

MOARTEA A SOSIT ÎN MARYLAND PENTRU CĂ WASHINGTONUL ESTE PREA PERICULOS ACUM. (DA, AM ȚINUT CONT DE AVERTISMENTUL VOSTRU.)

TOATĂ POLIȚIA DIN DISTRICTUL COLUMBIA ESTE ÎN CĂUTAREA UNUI CRIMINAL DE FEMEI FĂRĂ IDENTITATE.

PATSY HAMPTON, UN DETECTIV ISTEȚ, SE OCUPĂ DE CAZ, IAR DETECTIVUL CROSS S-A ÎNTORS DIN BERMUDE.

VA FI INTERESANT DE VĂZUT

DACĂ I S-A SCHIMBAT CUMVA CARACTERUL

NU CREDEȚI?

VĂD CASA CAHILL ÎN FAȚA MEA.

ÎMI IMAGINEZ CELE DOUĂ FRUMOASE FEMEI CAHILL.

ELE LOCUIESC ÎNTR-O CASĂ GEN FERMĂ. CU PATRU DORMITOARE.

STRADA SUBURBANĂ ESTE ÎN GENERAL GOALĂ PE LA ORA 1:00 NOAPTEA.

NIMENI NU VA PUTEA SĂ FACĂ LEGĂTURA

ÎNTRE ACESTE DOUĂ CRIME

ŞI FEMEILE NEIDENTIFICATE.
CE MULT MI-AR PLĂCEA SĂ FIŢI ŞI VOI AICI, CU MINE.
CE MULT MI-AR PLĂCEA
SĂ PUTEŢI SIMŢI ŞI VOI CEEA CE SIMT EU.

53

Shafer îşi parcă Jaguarul pe strada întunecoasă şi se simţi ciudat de singur şi de înspăimîntat. De fapt se speria singur. De lucrurile la care se gîndea şi pe care le făcea. Nimeni în lume nu avea o minte atît de întortocheată ca a lui – nimeni nu gîndea în felul lui. Nimeni nu avusese vreodată astfel de fantezii şi idei trăsnite pe care să le mai şi pună în practică.

Ceilalţi jucători aveau şi ei viţile complicate şi pline de fantezii bolnăvicioase, dar acestea păleau în comparaţie cu viaţa lui extraordinară. „Foametea" pretindea drepturile de autor ale unei serii de crime psihosexuale în Thailanda şi Filipine. „Războiul" adora să se considere drept capul neîncoronat al grupului – el pretindea că „influenţează" aventurile celorlalţi. „Cuceritorul" era imobilizat într-un scaun cu rotile şi inventa poveşti despre cum ar putea folosi infirmitatea lui ca să-şi atragă prada suficient de aproape ca să o poată ucide.

Shafer se îndoia că vreunul dintre ei avea într-adevăr curajul să-şi joace rolul în lumea reală.

Dar poate că îl vor surprinde şi ei pe el. Poate că fiecare din ceilalţi trăia şi el o fantezie criminală. Ar fi fost grozav să se întîmple aşa ceva.

Femeile familiei Cahill credeau că se aflau în deplină siguranță în casa de fermă, la mai puțin de douăzeci și cinci de metri distanță în fața lui. Shafer vedea un gard verde din lemn care împrejmuia o terasă de piatră și o piscină în spatele casei. Casa avea uși glisante către piscină. Erau multe posibilități de luat în calcul.

Ar fi putut să intre în casă și să le ucidă pe amîndouă în stil de execuție. Pe urmă s-ar fi înapoiat direct la Washington.

Poliția și FBI-ul din zonă ar fi fost de-a dreptul descumpănite. Povestea ar fi putut umple rețele întregi de televiziune. Două femei împușcate și omorîte în timp ce dormeau, mamă și fiică, admirate de întreg orașul. Nu exista mobil pentru oribila crimă, nu existau suspecți.

În clipa aceea era excitat și îi era greu să meargă. I se părea comică excitarea aceea absurdă. Gura lui schiță un zîmbet.

La două-trei case mai jos, pe stradă, urla a mare jale un cîine – un cățeluș beteag după sunet. Apoi, un cîine mai mare începu să urle și el. Simțeau moartea, nu? Știau că el este acolo.

Shafer îngenunche lîngă un arțar, la marginea curții. Stătea ascuns în umbră, în timp ce luna arunca o lumină albă, plăcută, peste curte.

Shafer scoase zarurile din buzunar, apoi le aruncă pe peluză. „Așa. Jucăm după toate regulile. Să vedem ce ne rezervă noaptea." Numără cifrele de pe zarurile speciale. Erau neclare în întuneric.

Lui Shafer nu-i veni să creadă ceea ce vedea. Îi venea să urle ca și cîinii înnebuniți și sălbăticiți din vecinătate.

Suma era 5.

„Moartea" trebuia să plece de acolo! Chiar în clipa aceea! Nu puteau avea loc crime în seara aceea!

Nu! Nu va face asta! La naiba cu zarurile. Nu voia să plece. Nu putea. Pierduse orice control al instictelor, nu? Ei, fie şi aşa. Alea jacta est, îşi aminti el de la orele de latină de pe cînd era copil – Iulius Cezar înainte de trecerea Rubiconului: „Zarurile sînt aruncate".

Era o seară monumentală. Încălca regulile pentru prima oară. Schimba jocul pentru totdeauna.

Avea nevoie să omoare pe cineva, iar dorinţa aceea era totul pentru el.

Se grăbi spre casă înainte să se răzgîndească. Era emoţionat. Adrenalina îi pulsa în întreg organismul. Mai întîi se folosi de tăietorul pentru sticlă, apoi sparse pur şi simplu un gemuleţ cu mănuşa pe mînă.

O dată intrat în casă, se îndreptă rapid spre holul întunecat. Asudase tot – nu îi stătea în fire. Intră în dormitorul lui Deirdre. Femeia dormea în ciuda zgomotului făcut de fereastra spartă. Braţele ei goale erau aruncate deasupra capului, într-o poziţie de capitulare.

– Minunat, şopti el.

Femeia era îmbrăcată cu o pereche de bikini şi un sutien, acelaşi model.

Picioarele ei lungi erau desfăcute delicat, în aşteptare. În visurile ei, probabil că ştia că vine el. Shafer credea că visurile îţi spun adevărul şi că e bine să ţii cont de ele.

Încă era excitat şi atît de fericit că se hotărîse să încalce regulile.

– Tu cine dracu' eşti? auzi el deodată. Vocea venea din spate.

Shafer se întoarse.

Era Lindsay, fiica. Nu avea nimic pe ea, în afara unor desuuri corai – un sutien şi chiloţei. Shafer ridică liniştit arma şi ţinti drept între ochii ei.

– Ş-ş-ş. Nu cred că ai vrea să ştii, Lindsay, spuse el cu glasul cel mai calm cu putinţă, nemaiobosindu-se să-şi ascundă accentul englezesc. Dar oricum o să-ţi spun.

Şi apăsă pe trăgaci.

54

Pentru a doua oară în viaţa mea am înţeles cum e cînd te simţi victima unei crime îngrozitoare şi nu în pielea unui detectiv anchetator al respectivei crime. Eram parcă debranşat. Simţeam nevoia să fac ceva pozitiv într-un caz sau să mă întorc la munca mea de voluntar la St. Anthony's – aş fi făcut orice ca să nu mă mai gîndesc la ceea ce se întîmplase.

Trebuia să fac ceva, dar ştiam că pierdusem capacitatea de a mă concentra, capacitate care îmi fusese atît de firească. Am fost pus în faţa a două crime şocante, comise în Maryland, care mă îngrijorau din nu ştiu ce motiv. Nu m-am ocupat de caz. Rău am făcut. Ar fi trebuit.

Nu mai eram eu însumi; mă simţeam pierdut de-a binelea. Încă petreceam ore întregi gîndindu-mă la Christine, amintindu-mi totul despre timpul petrecut împreună, închipuindu-mi faţa ei, oriunde m-aş fi aflat.

Sampson a încercat zadarnic să mă scoată din starea aceea. A încercat realmente din greu. El şi cu mine făceam ronduri pe străzile din Southeast. Am răspîndit vorba că eram în căutarea unui taxi roşu şi albastru, posibil ţigănesc. Am umblat din uşă în uşă în cartierul Shaw, acolo unde fuseseră găsite asasinate Tori Glover şi Marion Cardinal. De multe ori mergeam acolo pe la zece sau unsprezece noaptea.

Nu-mi păsa. Oricum nu mai puteam dormi.

Lui Sampson îi păsa de mine. El era prietenul meu.

– Se presupunea că lucrezi la cazul Odenkirk, nu? Eu nu ar trebui să lucrez deloc. Şefu' ar face apoplexie dacă ar şti. Îmi place asta, spuse Sampson, în timp ce înaintam cu greu pe Strada S, într-o noapte tîrzie. Sampson locuise în cartier ani de zile. Îi cunoştea toate cotloanele.

– Jamal, tu ştii ceva ce ar trebui să ştiu şi eu? strigă el către un tînăr cu cioc care se sprijinea de un stîlp de piatră.

– Nu ştiu nimic. Eu doar îmi odihnesc creierul. Respir puţin aerul ăsta rece de noapte. Tu ce faci?

Sampson se întoarse spre mine.

– Nenorociţi de tîlhari care umblă pe toate străzile astea, peste tot. E un loc ideal ca să comiţi o crimă şi să nu fii prins. Ai mai vorbit cu poliţia din Bermude de curînd?

Am dat din cap şi mi-am fixat privirea pe un punct din faţă.

– Patrick Busby mi-a spus că treaba asta cu dispariţia lui Christine nu mai face primele pagini din ziare. Nu ştiu dacă e bine sau rău. Probabil că e rău.

Sampson fu de acord cu mine.

– Nu mai trăiesc sub tensiune. Şi te întorci acolo?

– Nu chiar acum. Da, trebuie să mă întorc. Trebuie să aflu ce s-a întîmplat.

El mă privi drept în ochi.

– Mai eşti atent? Eşti atent, dulceaţă?

– Da, sînt atent. În majoritatea timpului. Sînt bine. I-am arătat cu capul o clădire din cărămidă roşie din apropiere. Clădirea asta trebuie să aibă vedere către intrarea principală de la clădirea fetelor. Toate ferestrele astea. Hai la treabă.

Sampson dădu din cap.

– Sînt lîngă tine oricît vei vrea tu să fiu.

Perspectiva de a baleia străzile mă atrăgea în mod deosebit în seara aceea. Am fost pe la toți cei din clădire pe care i-am putut găsi acasă, aproape jumătate din apartamente. Nimeni nu văzuse nici un taxi roşu şi albastru pe stradă; şi nimeni nu le văzuse nici pe Tori, nici pe Marion. Sau cel puțin aşa spuneau ei.

– Faci vreo legătură pe undeva? am întrebat în timp ce coboram scările abrupte de la etajul patru. Tu ce zici? Ce dracu' nu înțeleg eu?

– Nu fac nici o legătură, Alex. Înțelegi totul. Nevăstuica nu a lăsat nici un indiciu. Niciodată nu lasă vreunul.

Am ajuns înapoi la intrare şi ne-am întîlnit cu un bătrîn care ducea trei pungi de plastic de la băcănia Stop & Shop.

– Sîntem detectivi criminalişti, i-am spus. Au fost omorîte două fete peste drum.

Bărbatul dădu din cap.

– Tori şi cu Marion. Le ştiu. Vreți să ştiți despre tipul care a supravegheat clădirea? A stat acolo mai toată noaptea. Într-o maşină elegantă, neagră, spuse el. Era un Mercedes, cred. Presupuneți că el este criminalul?

55

Am fost plecat o vreme, ştiți? Am fost în vizită la cele două babe de surori ale mele din North Carolina; o săptămînă de amintiri frumoase şi de mîncare gătită, spuse bătrînul pe cînd urcam scările pînă la etajul patru. De asta am lipsit cu ocazia primelor investigații făcute de detectivii voştri.

Era muncă de rutină aici, gîndeam eu în timp ce urcam scările – genul acela de muncă pe care foarţe mulţi detectivi încearcă să îl evite. Bărbatul se numea DeWitt Luke şi se pensionase de la Bell Atlantic, imensa companie de telefoane care serveşte mare parte din Northeast. Era cel de-al cincizeci şi treilea interviu pe care îl luasem în Shaw.

– L-am văzut cum stătea acolo pe la unu noaptea. La început nu i-am dat importanţă. M-am gîndit că poate aşteaptă pe cineva. Părea un om de treabă. Dar mai era tot acolo şi pe la ora două. Şedea în maşină. Mi s-a părut ciudat. Bărbatul făcu o lungă pauză, de parcă ar fi încercat să-şi amintească.

– Şi pe urmă ce s-a mai întîmplat? l-am impulsionat eu.

– Am adormit. Dar m-am trezit ca să fac pipi pe la trei şi jumătate. El tot acolo era, în maşina lui strălucitoare. Aşa că de data asta l-am urmărit cu mai multă luare-aminte. Se uita concentrat spre partea cealaltă a străzii. De parcă ar fi fost un spion. Nu pot să vă spun la ce se uita, dar era foarte atent. M-am gîndit că poate era poliţist. Doar că maşina lui era prea frumoasă.

– Aici ai dreptate, admise Sampson şi rîse zgomotos. În garajul meu nu se află nici un Mercedes.

– Mi-am tras de data asta şi un scaun pliant lîngă fereastra întunecată din apartamentul meu. Am avut grijă să nu aprind nici o lumină ca să nu mă vadă. Reuşise să mă captiveze. Vă amintiţi de filmul ăla vechi – „Fereastra din spate"? Am încercat să-mi închipui de ce şedea el acolo şi aştepta. Poate era un iubit gelos, sau un soţ gelos, sau vreun pîndar nocturn. Dar nu deranja pe nimeni din cîte am văzut.

Am vorbit iar:

– Dar n-ai văzut nimic mai mult? Doar un bărbat care şedea în maşină?

– Cam pe cînd m-am trezit ca să fac pipi, el a coborît din

maşină. A deschis portiera, dar plafoniera nu s-a aprins. Asta m-a pus pe gînduri, cu toată maşina lui frumoasă. Mi-a aprins imaginaţia. Am mijit ochii ca să văd mai bine. Urmă o altă pauză lungă.

– Şi?

– Era un domn înalt şi blond. Alb. Nu prea vin tipi de genul ăsta pe aici noaptea. Nici măcar ziua, ca să spun drept.

56

Investigaţia detectivului Patsy Hampton în legătură cu crimele comise asupra unor femei neidentificate începea să se mişte şi să dea rezultate. Ea considera că era dotată pentru munca asta. Avea încredere în capacitatea ei de a rezolva crimele. Ştia din experienţă că era mai isteaţă decît toţi ceilalţi colegi ai ei.

Era bine că îl avea pe Şefu' Pittman şi toate posibilităţile materiale de partea ei. Petrecuse ultima zi şi jumătate cu Chuck Hufstedler în clădirea FBI. Ştia că se folosea puţin de Chuck, dar lui nu părea că-i pasă de asta. Era un singuratic, iar ei îi plăcea compania lui. Ea şi cu Chuck încă mai şedeau în faţa computerului pe la trei şi jumătate după-amiază, cînd Lancelot accesă din nou Gamester's Chatroom. *Rîdemult* – îşi aminti ea.

– N-a putut rezista, nu? spuse Hampton către Hufstedler. Te-am prins, nebunule.

Hufstedler o privi, arcuind sprîncenele lui negre şi groase.

– E ora trei şi jumătate după-amiază, Patsy. Ce înseamnă asta? Să-ţi spun eu ce cred că înseamnă. Poate că joacă în timpul serviciului. Dar pot să pun pariu că Lancelot este elev.

– Sau că îi place să se joace cu elevi. Ea exprimase un gînd care o enervă chiar din clipa în care îl rostise.

De data asta, nu mai încercă să ia legătura cu Lancelot. Ea şi cu Chuck asistară la o discuţie sofisticată despre cîteva jocuri pe roluri. Între timp, Chuck încerca să îl depisteze.

– Se pricepe la asta, este un adevărat hacker. Şi-a construit o bună securitate în sistemul lui. Însă, din fericire, o să dăm de el.

– Am încredere în tine, Brînzarule.

Lancelot rămase în Chatroom pînă după patru şi jumătate. Dar atunci totul era limpede. Chuck avea deja adresa şi numele lui: Michael Ormson, Hutchins Place, Foxhall.

Cu cîteva minute înainte de ora cinci, două dubiţe albastru închis traseră în faţa casei familiei Ormson din zona Georgetown Reservoir. Cinci agenţi îmbrăcaţi în fîşurile albastre ale FBI-ului şi detectivul Patsy Hampton au înconjurat imensa casă în stil Tudor, cu o peluză de un acru sau doi în faţă şi cu o privelişte măreaţă în spate.

Agentul FBI Brigid Dwyer şi Hampton au înaintat spre uşa principală şi au găsit-o descuiată. Cu armele scoase, cele două au intrat binişor în casă şi l-au descoperit pe Lancelot în bîrlogul lui.

Părea de vreo treisprezece ani. Un drac de copil. Şedea în faţa unui computer, în şort şi în şosete negre.

– Hei, ce dracu' se întîmplă? Hei! Ce căutaţi în casa mea? N-am făcut nimic rău. Cine sînteţi voi? întrebă Michael Ormson cu o voce ascuţită, enervată, dar şovăitoare.

Băiatul era un slăbănog cu o faţă plină de coşuri. Pe spate şi pe umeri era roşu, ca şi cum ar fi avut o eczemă. Chuck Hufstedler ţintise bine. Lancelot era un adolescent care se juca cu computerul după orele de curs. Dar nu era Nevăstuica. Băiatul acesta nu putea fi Nevăstuica.

– Eşti Michael Ormson? îl întrebă Patsy Hampton. Lăsase arma jos, dar nu o pusese încă înapoi în toc.

Băiatul lăsă capul în jos, părînd gata să plîngă.

– Vai, Dumnezeule, vai, Dumnezeule, gemu el. Da, sînt Michael Ormson. Voi cine sînteţi? O să mă spuneţi părinţilor mei?

57

Tatăl şi mama lui Michael au fost contactaţi imediat la locurile lor de muncă, respectiv la Spitalul Universitar din Georgetown şi la Observatorul Naval al Statelor Unite. Cei doi erau actualmente despărţiţi, dar au izbutit să ajungă ambii la Foxhall în mai puţin de zece minute, chiar în condiţiile de trafic ale orei de vîrf care se apropia. Ceilalţi doi copii ai familiei Ormson, Laura şi Anne-Marie, se întorseseră deja de la liceu.

Patsy Hampton i-a convins pe părinţi să-i permită să stea de vorbă cu fiul lor chiar acolo, în prezenţa lor. Le-a mai spus că ei pot întrerupe discuţia oricînd doresc. În cazul în care ei nu ar fi de acord, ea şi agentul Dwyer ar fi nevoite să-l ia cu ele pe Michael la sediul FBI pentru interviu.

Părinţii lui Michael, Mark şi Cindy Ormson, au convenit să-l lase pe Michael să vorbească. Erau evident speriaţi, în special de personalul FBI, dar păreau să aibă încredere în detectivul Hampton. Ea ştia că, în general, inspiră încredere oamenilor. Era drăguţă, părea sinceră şi avea un zîmbet dezarmant pe care îl folosea, la nevoie, ca pe o armă secretă.

– Mă interesează jocul denumit „Cei Patru Călăreţi", începu Hampton convorbirea cu băiatul. Ăsta este unicul

motiv pentru care mă aflu aici, Michael. Am nevoie de ajutorul tău.

Adolescentul lăsă din nou bărbia în piept, apoi dădu din cap înainte şi înapoi. Hampton urmărea reacţiile băiatului cel nervos şi se hotărî să rişte. Ea avea un presentiment şi dădu frîu liber intuiţiei.

– Michael, orice crezi tu că ai fi făcut rău nu contează pentru noi. Nu are *nici o importanţă*. Nu ne interesează ce ai făcut tu prin intermediul calculatorului. Ce vrem noi de la tine nu are nimic de-a face cu tine personal, cu familia ta sau cu activitatea ta de hacker. S-au comis la Washington nişte crime îngrozitoare şi s-ar putea să existe o legătură între aceste crime şi jocul numit „Cei Patru Călăreţi". Te rog, Michael, ajută-ne. Eşti unica noastră speranţă. Tu eşti singurul care ne poate ajuta.

Mark Ormson, care era medic radiolog la Spitalul Universitar din Georgetown, se aplecă peste canapeaua de piele din încăpere. Părea cu mult mai înspăimîntat acum decît fusese atunci cînd ajunsese acasă.

– Încep să cred că ar fi mai bine să consult un avocat, spuse el.

Patsy Hampton clătină din cap şi zîmbi blînd către amîndoi părinţii.

– Nu are nici o legătură cu fiul dumneavoastră, domnule şi doamnă Ormson. Vă pot asigura că el nu are nici un fel de necaz cu noi.

Se întoarse din nou către adolescent şi continuă:

– Michael, ce ştii tu despre „Cei Patru Călăreţi"? Noi ştim că tu nu faci parte dintre jucători. Mai ştim că este un joc cu acces foarte restrictiv.

Băiatul ridică privirea. Patsy ar fi putut jura că el o simpatiza şi poate că avea chiar o oarecare încredere în ea.

– Aproape nimic, doamnă. Nu cunosc cine ştie ce.

Hampton dădu din cap a încuviinţare.

– Este foarte important pentru noi, Michael. Cineva ucide oameni în cartierul Southeast din Washington – *în realitate*, Michael. Ăsta nu mai este un joc imaginar. Eu cred că tu ne poţi ajuta. Poţi împiedica să mai fie asasinaţi şi alţi oameni.

Michael lăsă din nou capul în jos. Nu prea îndrăznise să se uite la mama şi la tatăl său de cînd sosiseră.

– Mă pricep bine la calculatoare. Probabil că v-aţi dat deja seama de asta.

Detectivul Hampton încuviinţă iar din cap, încurajîndu-l pe băiat.

– Ştim cît de bine te pricepi, Michael. Te-am depistat cu greu. Eşti *foarte* bun la calculatoare. Prietenul meu, Chuck Hufstedler, de la FBI, a fost de-a dreptul impresionat. După ce vom rezolva cazul ăsta, poţi veni să vezi unde lucrează. O să-ţi placă de el şi te vei îndrăgosti de echipamentele pe care le are la dispoziţie.

Michael zîmbi, dezvăluind o frumuseţe de proteză dentară.

– La începutul verii, probabil spre sfîrşitul lui iunie, tipul ăsta a intrat în Gamester's Chatroom – acolo unde m-aţi găsit şi voi pe mine.

Patsy Hampton îl sorbea din ochi pe băiat. Avea o nevoie disperată de el; ea intuia că asta va fi o mare lovitură, a ei în orice caz.

Michael continuă să vorbească liniştit:

– El, ca să zic aşa, parcă a acaparat conversaţia. De fapt, i-a imprimat o notă foarte bizară. A tot discreditat „Highlander", „D & D", „Millenium" şi toate celelalte jocuri la modă în prezent. Nu a mai lăsat pe nimeni să intervină în discuţie. Parcă era posedat de ceva. Tot făcea aluzie la jocul

total diferit pe care îl prefera el – „Cei Patru Călăreți". Era ca şi cum el n-ar fi vrut să ne spună despre jocul acela, dar apoi ne-ar fi dezvăluit oricum părți disparate şi totuşi nu mult. Nu putea să tacă. Spunea că personajele din „Donjoane şi Dragoni", „Dune" sau „Condottiere" erau previzibile şi plicticoase – ceea ce, trebuie să recunosc, este adevărat uneori. Apoi zicea că unele din personajele jocului său erau *un rău haotic*, în loc să fie *bune justițiare*. Mai afirma că ele nu erau eroi plăsmuiți, ca în majoritatea jocurilor; personajele sale ar fi semănat mult mai bine cu oameni reali, din viața cea de toate zilele. Ele erau nişte creaturi profund egoiste, cărora nu le păsa de alții şi care nu se supuneau regulilor societății. Spunea că „Cei Patru Călăreți" constituie supremul joc al fanteziei. Asta a fost tot ce a vrut să ne spună despre „Cei Patru Călăreți", dar a fost destul. Vreau să spun că, se poate vedea, este un joc pentru adevărații psihopați.

– Cum îşi zicea pe nume? îl întrebă pe Michael şi agentul Dwyer.

– Cum îşi zicea sau care era numele său real? răspunse Michael printr-o altă întrebare, afişînd un zîmbet viclean şi superior.

Agentul Dwyer şi detectivul Hampton se uitară lung una la cealaltă, perplexe. *Cum îşi zicea sau care era numele său real?* Se întoarseră către Michael întrebătoare.

– L-am depistat şi eu cum m-ați depistat şi voi pe mine. Am trecut peste toate încriptările lui de protecție. Ştiu şi cum îl cheamă, ştiu şi unde locuieşte. Ştiu chiar şi unde lucrează. El este Shafer – Geoffrey Shafer. Lucrează la Ambasada Britanică de pe bulevardul Massachussets. Este acolo un fel de analist de informații, conform celor scrise în site-ul Web al ambasadei. Are patruzeci şi patru de ani.

Michael Ormson privi cu sfială de jur-împrejurul camerei. Dădu cu ochii de părinții lui, care păreau, în fine, uşurați. Apoi se uită la Hampton.

– Vă este de folos vreuna din aceste date? V-am fost de vreun ajutor?

– Da, ne-ai fost, „Rîdemult".

58

Geoffrey Shafer se jurase că nu va mai lua medicamente psihotrope în seara aceea. Se mai hotărîse şi să-şi țină sub control, la adăpost, fanteziile. Ştia bine la ce se puteau gîndi psihologii criminalişti în cazurile de asasinat: viața onirică a criminalului devenea din ce în ce mai fervență şi el se apropia de o stare violentă. Iar psihologii ar fi avut dreptate – de aceea o lăsase şi el mai moale în ultima vreme.

Shafer era un foarte bun bucătar – de fapt ştia să gătească multe feluri de mîncare. Uneori pregătea mîncăruri sofisticate pentru familia lui şi chiar pentru dineuri la care îşi invita prietenii. Atunci cînd gătea, lui îi plăcea ca toți cei din familia sa să-i fie prin preajmă în bucătărie; audiența, fie şi numai nevasta cu copiii, îi dădea satisfacție.

– În seara asta o să savurăm o mîncare Thai clasică, le spuse el lui Lucy şi copiilor, în timp ce ei îl urmăreau la treabă.

Se simțea cam surescitat şi îşi spuse că trebuie să fie atent să nu scape lucrurile de sub control acasă. Poate trebuia să ia nişte Valium înainte de a merge la bucătărie. Nu luase pînă atunci decît puțin Xanax.

– Ceea ce deosebeşte mîncarea Thai de celelalte bucătării din sudul Asiei sînt regulile explicite în legătură cu proporţiile ingredientelor, mai ales ale condimentelor, spuse el în timp ce pregătea un fel de mîncare cu zarzavaturi mărunţite. Thai reprezintă o bucătărie distinctă, un amestec din bucătăriile chineză, indoneziană, indiană, portugheză, malaieziană. Pot să pun pariu că nu ştiaţi asta, Tricia şi Erica.

Cele două fetiţe rîseră derutate – ca şi mama lor.

Shafer puse nişte muguri de iasomie în părul lui Lucy. Apoi cîte un mugur pentru fiecare din gemene. Încercă acelaşi lucru cu Robert, dar fiul său se trase înapoi rîzînd.

– Să nu găteşti prea iute în seara asta, iubitule, spuse Lucy. Mă gîndesc la copii.

– La copii, bineînţeles, draga mea. Apropo de iute, adevărata iuţeală provine de la capsaicină, care se găseşte în aceşti ardei iuţi. Capsaicina este o substanţă iritantă şi arde orice atinge, pînă şi pielea, aşa că e bine să porţi mănuşi. Eu nu port mănuşi, bineînţeles, pentru că nu sînt înţelept. Şi sînt şi puţin cam nebun.

Shafer rîse.

Rîseră cu toţii.

Dar Lucy părea îngrijorată.

Shafer servi chiar el cina, fără nici un ajutor, şi anunţă denumirea fiecărui fel de mîncare atît în thailandeză, cît şi în engleză.

– *Plaa meuk yaang,* sau calmar prăjit. Delicios. *Mieng kum,* rulouri din frunze cu „comori", mmm! *Plaa yaang kaeng phet,* carne de cîine prăjită cu sos de curry. Minunat. *Puţin* cam iute. Mmmm.

Shafer îi privi cum gustă toţi din fiecare fel de mîncare; cînd au ajuns la carnea de cîine, lacrimile au început să le curgă pe faţă. Erica se înecă.

– Tata, e prea iute, se plînse Robert, de-abia mai putînd respira.

Shafer zîmbi şi dădu din cap absent. Îi plăcea acest lucru – lacrimile care le curgeau, micuţa sa familie perfectă în suferinţă. Savura fiecare clipă minunată din suferinţa lor. Pînă la urmă reuşise să transforme şi cina într-un minunat joc chinuitor.

La ora nouă fără un sfert o sărută pe Lucy şi plecă în „libertatea" lui, aşa cum numea el actul de dispariţie nocturnă. Se sui în Jaguar şi rulă dincolo de cîteva intersecţii, pînă la Phelps Place, o stradă liniştită, prea puţin luminată.

Luă la întîmplare cîteva hapuri de Torazin şi Librium, apoi se injectă cu Toradol. Mai luă încă un Xanax.

Apoi se îndreptă către cabinetul psihiatrei sale.

59

Shafer nu-i agrea deloc pe portarii aroganţi şi tîmpiţi din clădirea în care locuia Boo Cassady, iar aceştia nu-l agreau nici ei, după cum singur observase.

Şi, la urma urmei, cine avea nevoie de consideraţia lor? Erau nişte incompetenţi, leneşi, incapabili să facă mai mult decît să deschidă nişte uşi şi să ofere zîmbete de complezenţă unor locatari bogaţi.

– Merg la doctor Cassady, îl anunţă Shafer pe bine cunoscutul negru care purta prins de rever, dezordonat, ecusonul pe care scria Mal. Probabil că ţinea ecusonul acolo ca să nu-şi uite numele.

– Bine, spuse Mal.

– Nu cumva se spune „Bine, domnule"?

– Bine, domnule. O să sun la doctor Cassady. Aşteptaţi aici, domnule.

Shafer o auzi pe Boo prin receptorul cu paraziţi al portarului. Fără îndoială că ea dăduse ordine clare portarului pentru ca lui Shafer să i se dea drumul imediat. Ştia cu siguranţă că el urma să sosească – doar o sunase de la telefonul din maşină, în drum.

– Puteţi urca, domnule, spuse în final portarul.

– O să-ţi zbor creierii, Mal, spuse Shafer. Porni parcă dansînd spre lifturi, cu un zîmbet în colţul gurii. Şi acum ai grijă de uşa aia. Poate ţi-o ia cineva.

Boo era în hol şi îl aştepta cînd liftul opri la zece. Era îmbrăcată cu haine de cel puţin cinci mii de dolari, de la Escada. Avea un trup nemaipomenit, dar semăna cu un toreador sau cu un dirijor de fanfară la defilare cu îmbrăcămintea aceea preţioasă. Cel de-al doilea soţ al ei fusese terapeut şi îl tratase pe M.D. Still. Totuşi, era o amantă bună şi de cursă lungă, care oferea mai mult decît primea. Şi, lucru şi mai important, putea să-i prescrie Torazin, Librium, Ativan, Xanax. În mare parte, medicamentele erau mostre de la reprezentanţii firmei de medicamente; soţul ei i le lăsase ei cînd s-au despărţit. Numărul de „mostre" lăsate l-a uimit pe Shafer, dar ea îl asigurase că se obişnuia aşa ceva. Ea mai avea şi alţi „prieteni" care erau medici şi i-a dat a înţelege lui Shafer că şi aceştia au ajutat-o la schimb cu cîte o partidă de sex. Putea să facă rost de toate medicamentele de care ar avea el nevoie.

Shafer şi-ar fi dorit să facă sex cu ea chiar acolo, în hol, şi ştia că lui Boo i-ar fi plăcut spontaneitatea şi pasiunea, care, evident, lipseau din viaţa ei. Dar nu în seara aceea. De altceva avea acum absolută nevoie: de medicamente.

– Nu pari prea bucuros să mă vezi, Geoff, se alintă ea. Îi

luă fața în palmele ei îngrijite. Doamne, cît îl înspăimîntau unghiile ei lungi şi roşii. Ce s-a întîmplat, dragule? S-a întîmplat ceva. Spune-i lui Boo.

Shafer o luă în brațe şi o strînse tare la piept. Femeia avea nişte sîni mari şi catifelați şi picioare grozave. Îi mîngîie părul blond, dat cu fixativ şi o gîdilă cu nasul. Îi plăcea mult să vadă ce putere are asupra ei – asupra tîmpitei ăsteia de psihiatre a lui.

– Nu vreau să vorbim despre asta acum. Sînt aici cu tine. Mă simt deja mai bine.

– Ce s-a întîmplat, iubitule? Spune ce probleme ai? Trebuie să mi le împărtăşeşti.

Aşa că el inventă pe loc o poveste şi i-o spuse. Nimic deosebit.

– Lucy pretinde că ştie de noi doi. Doamne, era paranoică dinainte să începem să ne întîlnim noi. Pe urmă am început să te vizitez. Lucy mă amenință că îmi va distruge viața. Spune că mă va părăsi. Că intentează divorț pentru o atît de mică infidelitate. Tatăl ei o să intervină să fiu concediat, pe urmă o să mă trimită la guvern şi, de acolo, în sectorul privat, lucru de care ar fi capabil. Cel mai rău este că ea îi otrăveşte şi pe copii, îi îndîrjeşte împotriva mea. Şi ei folosesc aceleaşi expresii stupide ca şi ea: „eşec colosal", „om de nimic", „fă-ți rost de o slujbă ca lumea, tata", încît uneori mă întreb dacă nu cumva au dreptate.

Boo îl sărută uşor pe frunte.

– Nu, nu, iubitule. Eşti bine văzut la ambasadă. Ştiu că îți iubeşti copiii. Doar că ai o nevastă răsfățată, rea şi răzbunătoare, care te pune în inferioritate. N-o lăsa să facă asta.

Shafer ştia ce dorea ea să audă acum, aşa că spuse:

– Ei bine, n-o să mai am o nevastă răzbunătoare prea mult

timp. Jur asta, Boo. Te iubesc din tot sufletul şi o voi părăsi curînd pe Lucy.

Se uită la faţa ei machiată din gros şi văzu formîndu-se lacrimi care îi distrugeau machiajul.

– Te iubesc, Geoff, şopti ea, iar Shafer îi zîmbi de parcă s-ar fi bucurat să audă cele ce spunea.

Doamne, ce bine se mai pricepea.

Minciuni.

Fantezii.

Jocuri pe roluri.

El îi descheie bluza mov de mătase, începu să o mîngîie şi o duse înăuntru, pe canapea.

– Aşa ştiu eu să mă vindec, îi şopti el înfierbîntat în ureche. Asta este terapia de care am eu nevoie.

60

Eram treaz încă dinainte de ora cinci în dimineaţa aceea. Trebuia să-i telefonez inspectorului Patrick Busby, în Bermude. Aş fi vrut să vorbesc cu el la telefon în fiecare zi, uneori chiar de mai multe ori pe zi, dar m-am stăpînit.

Asta nu ar fi făcut decît să îngreuneze situaţia, tensionînd relaţia mea cu poliţia din zonă de parcă aş fi insinuat că nu aveam încredere în ei fiindcă nu reuşeau să rezolve ancheta.

– Patrick, Alex la telefon, din Washington. Am picat prost? Pot să vorbesc cu tine puţin? l-am întrebat.

Doream să par cît mai nonşalant cu putinţă.

Bineînţeles că nu eram cîtuşi de puţin nonşalant. Nu-mi găsisem rostul prin casă şi luasem deja micul dejun cu Nana. Apoi am aşteptat nerăbdător pînă la opt şi jumătate ca să-l

sun pe Busby la secția de poliție din Hamilton. El era un polițist capabil și știam că era acolo în fiecare dimineață de la ora opt.

Mi-l imaginam pe polițistul scund și slăbănog în timp ce vorbeam cu el la telefon. Parcă și vedeam biroul micuț și îngrijit unde lucra el. Și de unde veghea peste toată secția lui. Mi-o imaginam și pe Christine pe motoreta ei, cum își lua rămas-bun de la mine în după-amiaza aceea minunată.

– Am cîteva lucruri să-ți spun pe care le știu de la omul meu de la Interpol, am spus.

I-am relatat despre răpirea unei femei în Jamaica, petrecută ceva mai devreme, în vara aceea, ca și despre o altă răpire, în Barbados; amîndouă cazurile erau asemănătoare, deși nu absolut identice, cu dispariția lui Christine. Eu nu credeam că răpirile aveau vreo legătură între ele, dar doream să-i ofer lui ceva, orice.

Patrick Busby era un bărbat răbdător și înțelept; nu a spus nimic pînă n-am terminat eu de vorbit, după care a început să-mi pună întrebările lui logice. Observasem că el nu era bun pentru un anchetator deoarece era prea politicos. Dar cel puțin nu renunțase la idee.

– Presupun că nici unul din cazuri încă nu a fost rezolvat, Alex. Și femeile răpite, au fost ele găsite?

– Nu, nici una nu a mai fost găsită. Nu au mai dat nici un semn de viață. Încă nu se știe ce-i cu ele.

El oftă în receptor.

– Sper ca noutățile tale să mă ajute cu ceva, Alex. O să sun în celelalte insule și o să continuu ancheta. Mai știi și altceva de la Interpol sau de la FBI?

Doream să-l țin pe fir – pe firul vieții, cum îl consideram eu acum.

– Ar mai fi cîteva ițe cam încurcate în Orientul Îndepărtat, la Bangkok, în Filipine, în Malaysia. Femei răpite și omorîte, toate neidentificate. Ca să fiu sincer, nu e nimic încurajator.

Mi-am imaginat cum își țuguie buzele subțiri și cum dă din cap gînditor.

– Înțeleg, Alex. Te rog să mă ții la curent cu orice afli de la sursele tale. Este greu pentru noi să obținem ajutor din afara acestei insulițe. Rareori mi se răspunde la apelurile mele de urgență. Te rog să mă crezi că mi-aș fi dorit să am veşti mai bune pentru tine, dar din păcate nu am.

– În afara lui Perri Graham, nimeni nu a văzut-o pe Christine cu dubița. Nimeni nu pare să fi văzut-o pe Christine Johnson nici în Hamilton sau în Saint George. Este un adevărat mister. Eu nu cred că ea a ajuns la Hamilton. Este foarte frustrant şi pentru noi. Vă doresc numai bine ție şi familiei tale minunate, precum şi, bineînțeles, lui John Sampson.

I-am mulțumit lui Patrick Busby şi am închis telefonul. M-am dus sus şi m-am îmbrăcat pentru serviciu.

Încă nu aveam nimic palpabil în legătură cu asasinarea lui Frank Odenkirk, iar Şefu' mă pistona zilnic prin e-mail. Sigur că ştiam cam cum se simte familia Odenkirk. Fervoarea presei scăzuse în legătură cu crima aceea, aşa cum se întîmplă adesea. Din păcate, la fel se întîmplase şi cu *Washington Post* relativ la crimele nerezolvate din Southeast.

În timp ce făceam un duş fierbinte, mă gîndeam la DeWitt Luke şi la misteriosul „pîndar" de pe Strada S. Ce făcuse bărbatul acela în Mercedes atît de mult timp? Avea vreo legătură cu omorîrea lui Tori Glover şi Marion Cardinal? Nimic nu-mi părea logic. Asta era cu adevărat înnebunitor la crimele asupra femeilor fără identitate şi la Nevăstuică. Nu era la fel ca toți ceilalți criminali în serie. Nu era un geniu criminal, precum Gary Soneji, dar era eficient. *El își duce întotdeauna treaba la bun sfîrşit, nu?*

Simțeam nevoia să mă gîndesc mai mult la bărbatul care

pîndise vreme îndelungată în fața apartamentului lui Tori Glover. Era detectiv particular? Un pîndar? Ori era chiar criminalul? Mă izbi o ipoteză. Poate că omul din mașină era complicele criminalului. Cei doi lucrau împreună? Mai văzusem așa ceva și înainte, în Carolina.

Am răsucit robinetul și am făcut apa și mai fierbinte. Mă gîndeam că asta mă va ajuta să mă concentrez mai bine. Să alung pînzele de păianjen din creierul meu. Să mă readucă din lumea morților.

Nana începu să bată în țevi, jos, în bucătărie.

– Coboară odată și du-te la serviciu, Alex. Îmi iroseşti toată apa caldă, se răsti ea, acoperind pînă și zgomotul dușului.

– Ultima oară cînd m-am uitat pe facturile de apă și gaz, acolo era scris, negru pe alb, numele meu, i-am strigat și eu.

– Dar tot apa mea caldă este. Mereu a fost așa și așa va rămîne, replică Nana.

61

În fiecare zi, în fiecare noapte, străbăteam străzile din Southeast, lucrînd mai mult ca de obicei, dar cu nici un rezultat spectaculos. Am continuat să caut misteriosul taxi roșu și albastru, ca și Mercedesul negru, ultimul tip, pe care îl văzuse DeWitt Luke pe Strada S.

Uneori mă simțeam ca un somnambul, dar am continuat să fiu somnambul cît de repede și de mult puteam. Primeam în fiecare zi diferite ponturi de care trebuia să țin seama; dar nici unul nu a dat rezultate.

Am ajuns acasă puțin după ora șapte seara și, deși eram obosit, i-am lăsat pe copii să mă tîrască jos, la lecția lor de box. Damon mi-a demonstrat o bună viteză a mîinilor și, de asemenea, un bun joc de picioare și o forță deosebită pentru vîrsta lui. El este mereu bine dispus, iar eu eram sigur că el nu va abuza de tehnica lui de boxer la școală.

Jannie învăța boxul mai mult de dragul învățatului, deși părea să știe valoarea posibilității de a se apăra și de a-și purta singură de grijă. Avea o tehnică spontană, vedea conexiunile, chiar dacă inima nu o prea trăgea către sport. Prefera să-și tortureze fratele și pe mine cu istețimea și cu aluziile ei malițioase.

– Alex, telefonul! strigă Nana din pragul scării care ducea spre pivniță. M-am uitat la ceasul de la mînă și am văzut că era deja ora opt fără douăzeci.

– Lucrați la jocul de picioare, le-am spus copiilor. Pe urmă m-am urnit în sus, pe treptele abrupte de piatră. Cine este?

– N-a vrut să spună cine este, răspunse Nana cînd am ajuns în bucătărie. Pregătea floricele de porumb și creveți, iar încăperea mirosea plăcut a mere coapte cu miere și a turtă dulce. Luam cina tîrziu în seara aceea – Nana mă așteptase să ajung acasă.

Am luat receptorul de pe bufetul din bucătărie.

– Alex Cross.

– Știu cine ești, detectiv Cross. Ți-am recunoscut imediat glasul, deși nu l-am auzit decît o singură dată – la Hotel Belmont din Bermude.

Mă trecu un fior rece, iar mîinile începură să-mi tremure.

– Este un telefon public în față la Budget Drugs, pe Strada 4. *Deocamdată ea este teafără. Este la noi.* Dar grăbește-te. Grăbește-te! S-ar putea să fie chiar acum la telefonul acela! Vorbesc serios. *Grăbește-te!*

62

Am ieşit ca o vijelie pe uşa din spate a bucătăriei, fără să le mai spun un cuvînt nici Nanei, nici copiilor. Nu aveam timp să le explic acum unde mă duc sau de ce. Mai mult, nici nu prea îmi dădeam seama exact de cele ce urmau să se întîmple. Oare tocmai vorbisem la telefon cu Nevăstuica?

Grăbeşte-te! S-ar putea să fie la telefonul acela chiar acum! Vorbesc serios.

Am luat-o la fugă pe Strada 5, apoi în jos pe o alee laterală şi am intrat pe Strada 4. Am trecut, alergînd, de alte patru intersecţii, spre sud, către rîul Anacostia. Oamenii de pe străzi se uitau lung la mine cum alergam. Eram ca o tornadă năvălind brusc peste Southeast.

Pe cînd mă apropiam de Budget Drugs, vedeam deja rama metalică a unei cabine telefonice de la mai mult de o intersecţie distanţă. De zidul acoperit cu graffiti al magazinului stătea rezemată o tînără, vorbind la telefon.

Mi-am scos insigna de detectiv în timp ce străbăteam în goană ultima porţiune pînă să ajung la ea.

Acest telefon public este foarte intens folosit. Unii oameni, care locuiesc în acest cartier, nu au telefon acasă.

– Poliţia. Sînt detectiv criminalist. *Ieşi din cabină!* i-am spus fetei care părea să aibă vreo nouăsprezece ani sau cam aşa ceva. Mă privi placidă, de parcă nu-i păsa nici cît negru sub unghie de faptul că un poliţist încerca să se folosească de telefon.

– Vorbesc la telefon, domnule. Nu-mi pasă cine eşti. Ai putea să-ţi aştepţi rîndul ca oricine altcineva. Îmi întoarse spatele. Vrei, probabil, să-ţi suni iubita.

I-am smuls receptorul din mînă şi am întrerupt legătura.

– Cine dracu' te crezi? zbieră fata la mine cu faţa schimonosită de furie. Vorbeam la telefon. Ce naiba te-a apucat?

– Cred că ar fi mai bine să dispari din faţa mea. Este o situaţie de viaţă şi de moarte. Pleacă de la telefon. *Acum! Pleacă de aici!* Vedeam că fata nu avea nici cea mai mică intenţie să plece. Este vorba despre o răpire! Răcneam ca scos din minţi.

În cele din urmă, fata s-a îndepărtat. I se făcuse frică să nu fiu cine ştie ce nebun şi poate că, în momentele acelea, chiar eram.

Stăteam acolo, cu mîna pe receptor, tremurînd tot, aşteptînd apelul. Eram transportat. Tot corpul îmi era leoarcă de sudoare.

M-am uitat în susul şi în josul Străzii 4.

Nu era nimic suspect sau ieşit din comun. Nu vedeam pe nicăieri parcat nici un taxi roşu şi albastru. Părea că nu mă urmăreşte nimeni. Era clar că cineva ştia bine cine sînt. Mă sunase la Belmont Hotel; mă sunase şi acasă.

Încă îmi mai răsuna în creier, ca un ecou puternic, glasul celui care îmi telefonase. De cîteva săptămîni încoace auzeam obsesiv glasul acela baritonal şi deprimant.

„Deocamdată este teafără.

Este la noi."

Astea erau cuvintele pe care mi le spusese cu şase săptămîni în urmă, în Bermude. De atunci şi pînă acum nu mai avusesem vreo ştire de la cel ce sunase.

Inima îmi bătea nebunește, o auzeam în urechi. Adrenalina îmi trecea prin sînge ca un rîu învolburat. Nu mai puteam suporta. Cel ce sunase accentuase insistent să mă grăbesc.

Un tînăr se apropie de telefon. Se uita țintă la mîna mea de pe receptor.

– Ce s-a întîmplat, măi? Trebuie să dau și eu un telefon. Telefonul? Auzi?

– Este o acțiune a poliției. L-am privit urît. Plimbă ursu' de aici, te rog. Pleacă!

– Nu mi se pare a fi o acțiune a poliției, mormăi el.

Bărbatul plecă în cele din urmă și se uită înapoi peste umăr, mergînd pe Strada 4, încruntat, dar fără să se oprească să se certe cu mine.

Celui ce mă sunase îi place să fie stăpîn pe situație, gîndeam eu în timp ce stăteam neajutorat în fața magazinului aglomerat. M-a făcut să aștept așa de mult de la ultimul apel din Bermude poate ca să-și demonstreze puterea. Iar acum făcea același lucru. Ce voia el de fapt? Pentru ce o luase el pe Christine? *Este la noi,* spusese el, repetînd exact aceleași cuvinte și atunci cînd m-a sunat acasă. Dar, exista oare în realitate un „noi"? Ce grup reprezenta el? Ce doreau ei?

Am rămas în cabina telefonică timp de zece, cincisprezece, douăzeci de minute. Simțeam că înnebunesc, dar eram în stare să stau acolo chiar și toată noaptea dacă trebuia. Începusem să mă întreb dacă aceea era cabina indicată de el, dar știam că așa era. Se exprimase clar, calm, stăpîn pe situație.

Pentru prima dată după săptămîni întregi mi-am permis cu adevărat să sper că draga mea Christine mai era încă în viață. Îmi închipuiam fața ei, ochii ei negri care emanau atîta dragoste și căldură. Poate, poate că mi se va permite să vorbesc cu ea.

Am început să mă înfurii pe necunoscutul care sunase. Apoi m-am stăpînit însă, mi-am reprimat emoțiile şi am aşteptat în continuare cu mintea limpede.

Oamenii veneau şi plecau, intrau şi ieşeau din magazin. Cîțiva au dorit să folosească telefonul. Mă priveau scurt şi pe urmă plecau în căuarea altui aparat.

Exact la ora nouă fără cinci minute, telefonul sună. Am ridicat receptorul imediat.

– Alex Cross.

– Da, ştiu cine eşti. Ți-am mai spus că ştiu. Uite ce trebuie să faci tu. Nu-ți mai băga nasul acolo unde nu-ți fierbe oala. Te rog, nu te mai băga. Ca să nu pierzi ce ai mai drag pe lume. Asta se poate întîmpla foarte uşor. Într-o clipită. Eşti destul de inteligent ca să pricepi ce vreau să spun, nu?

Apoi cel ce sunase întrerupse brusc legătura. Linia era închisă.

Am dat cu receptorul în telefon. Am urlat înjurături. Patronul magazinului ieşise afară şi se uita crunt la mine.

– O să sun la poliție, spuse el. Acesta este un telefon public.

N-am mai pierdut vremea să-i explic că eu lucram chiar la poliție.

63

Oare Nevăstuica era cea care mă sunase? Aveam de-a face cu un singur criminal sau cu mai mulți?

Măcar dacă aş fi avut cea mai vagă idee despre cine ar putea fi cel ce mă sunase şi ce voia el să spună prin „noi". Mesajul acesta mă speriase ca şi primul, poate chiar mai mult; dar îmi dădea şi speranța că biata Christine ar mai putea fi încă în viață.

O dată cu speranța nutream şi o durere intensă. Măcar

dacă mi-ar fi dat-o şi pe Christine la telefon. Aveam nevoie să-i aud glasul.

Ce voiau de fapt? *Nu-ţi mai băga nasul acolo unde nu-ţi fierbe oala.* Dar unde nu-mi fierbea mie oala?

În cazul asasinării lui Odenkirk? În cazurile femeilor neidentificate asasinate? Poate chiar în cazul dispariţiei lui Christine? Oare Interpolul sau FBI-ul se apropiaseră de ceva care i-a speriat? Nu ne apropiasem de nimic palpabil care să poată rezolva vreunul din aceste cazuri şi ştiam că timpul curgea impasibil.

Miercuri, dis-de-dimineaţă, Sampson şi cu mine ne-am dus cu maşina la Eckington. O femeie de acolo ştia locul unde era garat un taxi roşu şi albastru. Urmasem deja vreo douăsprezece asemenea indicaţii, dar nu mai avea nici o importanţă. Fiecare indiciu trebuia verificat, absolut fiecare.

– Pe proprietarul taxiului îl cheamă Arthur Marshall, i-am spus lui Sampson în timp ce mergeam de la maşina mea spre casa din cărămidă roşie, cu grădină, care arăta ca o ruină. Problema este că, pe cît se pare, Arthur Marshall este o falsă identitate. Proprietăreasa îl ştie că lucrează la un magazin Target. Iar cei de la Target spun că nu. Şi că nici n-a lucrat vreodată acolo. După spusele proprietăresei, el nu a mai fost văzut de multă vreme pe aici.

– Poate că l-am speriat noi, spuse Sampson.

– Sper să nu-l fi speriat, dar s-ar putea să ai dreptate.

Pe cînd mergeam, am aruncat cîteva priviri prin cartierul acela sărac. Sus, cerul era de un albastru strălucitor, aproape fără nori. Pe stradă erau case cu un etaj şi cu două. Din cutiile de scrisori ieşeau afară colţuri de pliante de un portocaliu viu. Fiecare fereastră putea fi un punct de observaţie pentru Nevăstuică. *Nu-ţi mai băga nasul,* mă avertizase el. Iar eu nu puteam face acest lucru. Mai ales după cîte făcuse el. Dar în acelaşi timp ştiam că risc mult.

Probabil că ne-a observat vreodată parcurgînd străzile. Dacă era răspunzător pentru crimele comise asupra femeilor neidentificate, el acționase neobservat multă vreme. Era dibaci, știa cum să omoare și să nu fie prins.

Proprietăreasa ne-a spus tot ce știa despre Arthur Marshall, ceea ce nu era prea mult în plus față de datele de care avea ea nevoie ca să-i închirieze un apartament cu un singur dormitor și un garaj. Femeia ne-a dat un set de chei de la apartament și ne-a spus că ne putem duce singuri ca să ne uităm pe-acolo.

Cea de-a doua casă era asemănătoare cu cea a proprietăresei, doar că era zugrăvită în albastru, ca ouăle de Paști. Am intrat amîndoi mai întîi în garaj.

Taxiul roșu și albastru se afla acolo.

Arthur Marshall îi spusese proprietăresei că era taxiul lui și că lucra pe el parte din timp. Era o posibilitate, dar nu părea verosimil. Nevăstuica era aproape. Acum simțeam acest lucru. Știuse el că aveam să descoperim taxiul? Probabil. Și acum ce trebuia să facem? Ce-ar urma? Care era planul lui? Care era fantezia lui?

– Trebuie să mă gîndesc cum să aduc cîțiva specialiști de-ai noștri, i-am spus lui Sampson. Nu se poate să nu găsim ceva în taxi, sau poate sus, în apartament. Fire de păr, fibre textile, amprente.

– Din fericire, n-o să găsim și cadavre, spuse Sampson și se strîmbă. Era un umor tipic pentru un polițist, așa că, automat, nu m-am mai gîndit la asta.

– Părți de cadavru apar întotdeauna în astfel de cazuri, Alex. N-aș vrea să văd așa ceva. Mie îmi place să văd labele picioarelor legate de glezne, capetele legate de gît, chiar dacă toate părțile astea se întîmplă să fie moarte.

Sampson caută pe lîngă scaunul șoferului folosind mănuși din latex.

– Sînt bucăţi de hîrtie aici. Şi învelitoare de bomboane şi de gumă. Hai să-i cerem lui Kyle Craig să ne facă un serviciu. Să-i chemăm pe cei de la FBI.

– De fapt, am vorbit cu Kyle chiar aseară, am spus. Biroul este preocupat şi el în ultima vreme. Ne ajută Kyle dacă îl rugăm.

Sampson îmi întinse o pereche de mănuşi şi am examinat şi eu canapeaua din spate. Am văzut ceea ce semăna cu nişte pete de sînge în ţesătura tapiţeriei. Şi petele de sînge puteau fi uşor verficate.

După aceea, John şi cu mine am urcat în apartamentul de deasupra garajului. Apartamentul era plin de praf, arăta sinistru şi nu avea multă mobilă. Pentru ochi era ciudat şi neplăcut. Nu părea ca cineva să fi locuit acolo, dar dacă într-adevăr a locuit, persoana aceea era cu adevărat bizară. Proprietăreasa ne spusese, de fapt, acest lucru.

Bucătăria era aproape goală. Singurul lucru de preţ era un storcător scump de fructe. Nu un model comun – ci unul scump. Mi-am scos batista şi am deschis frigiderul. Nu era nimic înăuntru, cu excepţia unei sticle de apă şi a unor fructe scofîlcite. Fructele se depreciaseră şi mă gîndeam cu groază la ceea ce mai puteam găsi acolo.

– Nuci decojite, opină Sampson.

– Sigur nuci, am spus. Se simte aici un miros de frică animalică. E tensionat, excitat cînd ajunge aici.

– Da, spuse Sampson. Cunosc sentimentul.

Am intrat în dormitor, care era mobilat doar cu un pat simplu, cu două fotolii cu tapiţeria uzată, şi nimic altceva. Şi acolo se simţea mirosul de frică.

Am deschis uşa de la dulap şi ceea ce am văzut înăuntru m-a făcut să înţepenesc. Era o pereche de pantaloni kaki, o cămaşă albastră, un blazer albastru – şi încă ceva.

– John, vino încoace! am strigat. John!

– La naiba. Chiar trebuie? Sper că nu e un cadavru.

– Vino încoace. Este el. Este locul în care vine Nevăstuica. Sînt sigur. Este mai rău decît un cadavru.

Am deschis şi mai larg uşa de la dulap şi l-am lăsat pe Sampson să vadă şi el ce găsisem eu acolo.

– La naiba, mugi el. *La dracu',* Alex.

Cineva tapetase peretele interior cu fotografii. Vreo şase fotografii alb-negru erau prinse pe perete. Nu era altarul unui criminal; erau aranjate să fie găsite acolo.

Erau fotografii cu Nana, Damon, Jannie, cu mine şi cu Christine. Christine aproape că zîmbea în faţa aparatului de fotografiat, cu acel zîmbet incredibil al ei, cu acei ochi mari şi binevoitori.

Fotografiile fuseseră făcute în Bermude. Persoana care închirase apartamentul acela făcuse fotografiile. În sfîrşit, deţineam ceva prin care puteam să fac legătura între răpirea lui Christine şi crimele din Washington. Ştiam acum sigur cine o răpise şi de ce.

Nu-ţi mai băga nasul.

Ca să nu pierzi totul.

Am simţit iar frica. Era propria mea frică.

64

Patsy Hampton hotărîse că nu era pregătită încă să-i comunice Şefului George Pittman ceea ce descoperise. Nu voia ca Şefu' să se bage peste ea sau să o sîcîie. Şi, pe lîngă toate astea, nu avea deloc încredere în el şi nici măcar nu-i plăcea de el.

Încă nu se hotărîse ce să facă cu Alex Cross. Cross era o problemă. Cu cît îl cerceta mai mult, cu atît îi descoperea mai multe calități. Cross părea un detectiv foarte bun și muncitor, iar ea se simțea prost că trebuia să-i ascundă datele aflate prin Chuck Hufstedler. Chuck fusese mai întîi sursa lui Cross, dar ea se folosise de faptul că acesta o simpatiza ca să aibă un atu în plus. Nu-i plăcea ceea ce făcuse.

Porni cu jeepul pînă la Ambasada Britanică, tîrziu în după-amiaza aceea. Cineva îl supraveghease strict pe Geoffrey Shafer – ea însăși. Ar fi putut să ceară forțe în plus, dar asta ar fi însemnat să meargă la Pittman acum, iar ea nu dorea să afle nimeni ceea ce știa ea. Nu voia să fie bătută la cap.

Se pregătise dinainte în legătură cu Shafer. El lucra la Serviciul de Securitate, ceea ce însemna că făcea parte din contrainformațiile britanice care funcționau în afara Angliei. Cu siguranță că era un spion care lucra în afara ambasadei de pe Massachusetts Avenue. Avea o bună reputație – foarte bună. Sarcinile lui curente de serviciu erau în legătură cu programele guvernului britanic cu privire la drepturile omului, adică nu făcea nimic. Trăia în Kalorama, un cartier foarte bogat, unde nu ar fi putut închiria o locuință din salariul lui. Și atunci, cine naiba era de fapt acest Shafer?

Hampton ședea în mașina ei, parcată în fața ambasadei, pe Strada California. Fuma o țigară Marlboro Light și începuse să se gîndească serios la situație. Trebuia să discute cu Cross despre stadiul în care se afla el cu ancheta. Știa el oare ceva în plus care ar fi putut fi de folos? Poate era și el pe urmele lui Shafer? Ar fi fost aproape criminal din partea ei să nu-l contacteze pe Cross și să-i spună tot ce aflase cu ajutorul lui Chucky Cheese.

Antipatia lui Pittman față de Cross era bine cunoscută; acesta îl considera pe Cross ca pe un concurent personal. Ea nu îl aprecia pe Cross chiar atît de mult, însă el fusese bine mediatizat. Dar Hampton ar fi dorit să afle cît anume știa Cross și, mai ales, dacă Geoffrey Shafer fusese luat și de el în colimator.

Era multă larmă pe strada aglomerată de lîngă Ambasada Britanică. La Cancelaria Turciei se făceau lucrări de construcție, vizavi, pe strada California. Pe Hampton o durea deja capul – toată viața ei reprezenta o mare durere de cap – și ar fi dorit ca muncitorii ăia să nu mai facă atîta zgomot cu pichamărul, cu ferăstrăul și cu celelalte unelte. Nu știa de ce se perinda atîta lume pe la Moscheea Națională în ziua aceea.

La cîteva minute după ora cinci, Shafer intră în Jaguarul său aflat într-o parcare din afara curții împrejmuite cu sticlă.

Îl mai văzuse de două ori pînă atunci. Era într-o foarte bună formă și, pe deasupra, mai era și un bărbat atrăgător, deși pe ea nu o impresiona aspectul fizic. Cu siguranță că lui Shafer nu-i prea plăcea să întîrzie pe acolo după ziua de lucru. Hampton își închipui că el ori trebuia să ajungă undeva la o anumită oră, ori chiar detesta locul unde lucra. Erau posibile ambele variante.

Rămase la o distanță rezonabilă în spatele Jaguarului negru, urmărindu-l pe aglomeratul bulevard Massachusetts. Shafer nu dădea semne că ar intenționa să se îndrepte spre casă și nici spre Southeast nu mergea.

Unde mergem noi în seara asta? se întreba ea în timp ce-l urmărea. *Are vreo legătură cu „Cei Patru Călăreți"? Ce joc joci tu de fapt? Care sînt fanteziile tale?*

Ești un om într-adevăr rău, un criminal, Geoffrey? Nu pari a fi, blondule. Și ai o mașină așa de drăguță și elegantă pentru un criminal nenorocit.

65

După serviciu, Geoffrey Shafer ajunse pe artera blocată de traficul aglomerat al orei de vîrf, cînd maşinile înaintau cu greu pe Massachusetts. Dînd colţul ambasadei, observă jeepul negru din spatele său.

Jeepul era tot pe urmele sale şi ceva mai tîrziu, cînd rula pe bulevardul Massachusetts.

Cine să fie în jeep? Unul din ceilalţi jucători? Poliţia? Detectivul Alex Cross? Au găsit garajul din Eckington. Şi acum m-au găsit şi pe mine. Probabil că trebuie să fie tîmpiţii de poliţişti.

Urmări prin oglinda retrovizoare jeepul negru care îl seconda la patru maşini în urma lui. Înăuntru era o singură persoană, parcă o femeie. Era oare Lucy? Descoperise ea adevărul despre el? Doamne, oare şi-a dat ea seama, în sfîrşit, cine era el şi cu ce se ocupa?

Luă telefonul mobil şi formă numărul de acasă. Lucy ridică receptorul după cîteva apeluri.

– Iubito, vin acasă în cele din urmă. Este mare hărmălaie la birou. Am putea comanda ceva de mîncare, ce zici? Doar dacă tu şi cu copiii nu aveţi alte planuri.

Ea începu să toace în maniera ei exasperantă obişnuită. Ea şi cu gemenele ar fi vrut să meargă la un film, „Antz", dar acum preferă să rămînă acasă împreună cu el. Ar putea să comande ceva de la Pizza Hut. Ar mai schimba puţin atmosfera, să se mai distreze şi ei.

– Da, şi încă ce mai distracţie, spuse Shafer şi se crispă doar la gîndul ăsta.

Pizza Hut obişnuia să servească doar feluri nedigerabile, în cutii umede de carton, cu un sos de tomate foarte prost făcut. Shafer închise, apoi luă cîteva pastile de Vicodin şi una de Xanax. Parcă simţea cum i se despică ţeasta.

Întoarse periculos pe Massachusetts Avenue şi se îndreptă către casă. Trecu pe lîngă jeepul care mergea acum în sens invers şi fu tentat să-i facă un semn cu mîna. O şoferiţă. Ei, dar cine putea fi ea?

Pizza ajunse acasă pe la ora şapte, iar Shafer desfundă o sticlă scumpă de Cabernet. Dădu pe gît încă un Xanax cu vin în baia de la parter. Se simţea puţin ameţit. Presupunea că asta era bine.

Doamne, Dumnezeule, dar nu suporta deloc să stea împreună cu familia; se simţea de parcă şi-ar ieşi din propria piele. Încă de cînd era un puşti, în Anglia, avusese o fantezie care se tot repeta, anume că el era o reptilă şi că putea să iasă din propria piele. Avusese asemenea închipuiri încă dinainte de a citi vreun rînd din Kafka; şi astăzi mai avea visul acela neplăcut.

Amestecă cele trei zaruri în mînă în timp ce îşi bea vinul; uneori juca acest joc pînă şi la cină. Dacă apărea numărul şaptesprezece, avea să-i omoare pe toţi în seara aceea. Se jurase că aşa va face. Mai întîi pe gemene, apoi pe Robert şi la urmă pe Lucy.

Ea tot sporovăia despre ce făcuse peste zi. El zîmbea absent cînd ea îi povestea despre cumpărăturile de la Bloomingdale's şi Bath & Body Works şi Bruno Cipriani. El gîndi că era o culme a ironiei să ia tone de antidepresive şi să fie şi mai deprimat după aceea. Doamne, iar înnebunise. Cît de jos putea ajunge el?

– Haide, şaptesprezece, spuse el cu voce tare în cele din urmă.

– Ce spui, dragă? îl întrebă deodată Lucy. Ai spus ceva?

– Joacă iar jocul acela, spuse Robert şi glumi: Nu-i aşa, tata? Jocul tău de fantezii. Am dreptate, nu?

– Ai dreptate, fiule, îi răspunse Shafer, gîndindu-se: *Doamne, am înnebunit!*

Şi lăsă zarurile să cadă încet pe masă. Îi va omorî – dacă le ieşea numărul. Zarurile se rostogoliră şi se tot rostogoliră, apoi se izbiră de cutia uleioasă de pizza.

– Tata cu jocurile lui, spuse Lucy şi rîse. Erica şi Tricia rîseră şi ele. Rîse şi Robert.

Şase, cinci, unu, numără el. *La dracu', la dracu'.*

– Jucăm amîndoi în seara asta? îl întrebă Robert.

Shafer se strădui să zîmbească.

– Nu în seara asta, Rob Boy. Mi-ar fi plăcut, dar nu pot. Trebuie să ies iar în oraş.

66

Devenea foarte interesant. Patsy Hampton îl văzu pe Shafer ieşind din imensa şi scumpa lui casă din Kalorama pe la ora opt şi jumătate. Pleca într-o altă aventură. Tipul era un vampir în toată regula.

Ea ştia că Alex Cross şi prietenii săi îl porecliseră pe criminal Nevăstuica şi, fără îndoială, porecla i se potrivea lui Shafer. Avea ceva bizar, ceva în neregulă.

Urmări Jaguarul negru, dar acesta nu se îndrepta spre Southeast, lucru care o dezamăgi. Shafer se opri la un supermarket la modă, Sutton on the Run, chiar lîngă Dupont

Circle. Hampton cunoştea magazinul acela scump şi îl supranumise „De ce să plăteşti mai puţin".

Shafer parcă maşina neregulamentar, apoi o zbughi înăuntru. *Imunitate diplomatică.* Asta o enerva îngrozitor. Ce nevăstuică mai era şi el, un adevărat gunoi european.

După ce Shafer intră în magazin, Hampton luă o decizie majoră. Era foarte sigură că va sta de vorbă cu Alex Cross. Se gîndise mult la asta, la avantaje şi dezavantaje. Iar acum ea considera că s-ar putea să pună în pericol şi alte vieţi în Southeast, dacă nu împărtăşea cui trebuie măcar parte din ceea ce ştia ea. Dacă ar mai muri cineva, ea n-ar putea suporta. Mai mult, Cross ar fi pus el mîna pe date dacă nu s-ar fi băgat ea în sufletul lui Chuck Hufstedler.

Shafer ieşi alene din Sutton on the Run şi se uită prin aglomeratul Dupont Circle. Ţinea sub braţ o mică sacoşă cu legume scumpe. Legume pentru cine? Nu se uită în direcţia jeepului ei, care era parcat chiar după colţ.

Hampton urmă Jaguarul negru la o distanţă corespunzătoare în traficul redus. El intră pe Connecticut Avenue. Patsy nu se gîndea că el ar fi putut să o fi reperat şi totuşi era un om din MI6, aşa că trebuia să fie cu grijă.

Shafer nu se afla departe de ambasadă. Doar nu mergea înapoi la serviciu? Şi de ce legume dacă se îndrepta spre ambasadă?

În cele din urmă, Jaguarul o coti în garajul din subsolul unei clădiri antebelice din Woodley Park. Pe frontispiciul clădirii era gravată o inscripţie pe un suport de alamă: THE FARRAGUT.

Patsy Hampton aşteptă cîteva minute, apoi intră şi ea în garaj pe urmele Jaguarului. Trebuia să arunce o privire şi pe-acolo, să vadă ce se întîmplă dacă ar izbuti.

Garajul era în parte public, în parte privat, aşa că nu era

prea mare lucru ceea ce făcea ea. Merse pe jos spre funcționarul din cabină și se legitimă.

– Jaguarul care a intrat înaintea mea, l-ai mai văzut pe aici? întrebă ea.

Bărbatul dădu din cap. Era cam de vîrsta ei și fata își dădu seama că el dorea să o impresioneze pe cît posibil.

– Sigur. Dar nu am vorbit cu omul de la volan. Vine pe aici în vizită la o doamnă de la zece. Doctor Elizabeth Cassady. Este psihiatră. Cred că el este un pacient. Are o privire ciudată, spuse funcționarul, dar există mulți asemenea oameni.

– Și eu?

– Nu. Ei, puțin, spuse funcționarul și zîmbi.

Shafer rămase la dr. Cassady aproape două ore. Apoi coborî și se întoarse direct acasă, în Kalorama.

Patsy Hampton îl urmări, apoi supraveghe casa încă o jumătate de oră. Se gîndi că Shafer s-a întors probabil ca să se culce. Rulă pînă la un bufet-expres, dar nu intră imediat. Puse mîna pe telefonul mobil înainte să se răzgîndească. Știa pe ce stradă locuia Cross și primi numărul lui de telefon de la informații. Era prea tîrziu ca să sune? La dracu', o să-i telefoneze.

Rămase surprinsă cînd, la celălalt capăt al firului, receptorul fu ridicat după primul apel. Auzi un glas plăcut de bărbat. Simpatic. Profund.

– Alo, Alex Cross.

Mai să închidă telefonul. Ce interesant, cum a intimidat-o într-o clipă!

– La telefon detectiv Patsy Hampton. M-am ocupat puțin de cazurile femeilor neidentificate asasinate. Sînt pe urmele unui bărbat care este suspect. Cred că ar trebui să stăm de vorbă.

– Unde te afli, Patsy? spuse Cross fără ezitare. Vin eu la tine. Spune-mi doar unde anume.

– Mă aflu la expresul City Limits de pe Connecticut Avenue.

– Vin imediat, spuse Cross.

67

Nu am fost chiar surprins să aflu că Pittman desemnase pe cineva ca să rezolve cazurile din Southeast. Mai ales după apariția articolului lui Zach Taylor în *Washington Post.* Mă interesa orice noutate pe care o aflase detectivul Patsy Hampton.

O văzusem pe Patsy Hampton pe la birou şi cu siguranță că ea ştia cine sînt eu. Se considera că avea o evoluție rapidă; era un detectiv eficient şi inteligent, deşi, după cum auzisem, era şi un lup singuratic. Nu avea prieteni la birou, din cîte ştiam.

Era mult mai frumoasă decît îmi aminteam eu. Suplă, cu o ținută atletică, probabil că avea puțin peste treizeci de ani; avea părul scurt, blond, ochi albaştri, pătrunzători, care scrutau prin fumul din expres.

Cînd ne-am întîlnit, era rujată cu un roşu strălucitor sau poate că aşa se ruja ea de obicei. Mă întrebam ce avea în minte şi ce mobiluri avea. Nu socoteam că ar trebui să am încredere în ea.

– Cine începe? întrebă detectivul Patsy Hampton după ce am comandat cafeaua.

Ne aşezaserăm la o masă în expresul City Limits, lîngă o fereastră care dădea spre Connecticut Avenue.

– Din păcate, nu știu despre ce este vorba, i-am spus.

Ea sorbi din cafea și mă privi peste ceașcă. Era o ființă voluntară și încrezătoare în forțele ei. Ochii ei erau dovada acestor calități.

– Nu știi că se ocupă altcineva de crimele din Southeast?

Am dat din cap.

– Pittman mi-a spus că aceste cazuri sînt închise. L-am crezut pe cuvînt. A suspendat cîțiva detectivi buni pentru că au lucrat la aceste cazuri în afara orelor de program.

– Se întîmplă multe lucruri urîte în departamentul nostru. Așadar, ce noutăți ai tu? întrebă ea și puse ceașca pe masă. Oftă adînc. Am crezut că mă pot descurca de una singură. Acum nu mai cred asta.

– Pittman te-a desemnat să lucrezi la cazurile din Southeast? El personal?

Ea dădu din cap, apoi mîji ochii.

– M-a desemnat pentru cazurile Glover și Cardinal și pentru oricare alt caz care m-ar interesa. Mi-a dat mînă liberă.

– Și spui că ai descoperit ceva?

– S-ar putea. Am găsit un posibil suspect. Este implicat într-un joc pe roluri care imaginează victime asasinate, majoritatea în Southeast. Toată chestiunea este că el ar fi putut să citească știrile din ziare, după care să și le fi imaginat. Lucrează la Ambasada Britanică.

Era o informație nouă, care m-a surprins.

– Și ce ai mai făcut?

– Nu i-am spus lui Pittman, dacă asta vrei să știi. L-am verificat discret pe suspect. Partea proastă este că pare a fi un cetățean serios. Este bine văzut la birou – așa se crede. Cel puțin asta este varianta oficială a ambasadei. Are o familie simpatică în Kalorama. L-am urmărit puțin în speranța că o să am noroc. Îl cheamă Geoffrey Shafer.

Ştiam că Hampton avea o fire energică şi că nu prea suporta prostia.

– Şi eşti singură acum, în seara asta? am întrebat-o.

Hampton ridică din umeri.

– Aşa lucrez eu de obicei. Partenerii îmi îngreuiază activitatea. Şefu' Pittman ştie cum îmi place să lucrez. Mi-a dat undă verde. Undă verde cît e ziua de lungă.

Îmi dădeam seama că ea se aştepta acum să afle de la mine alte informaţii – în caz că le deţineam. M-am hotărît să merg pe mîna ei.

– Am descoperit un taxi pe care se pare că l-a folosit criminalul în Southeast. Îl ţinea parcat în garajul unei case din Eckington.

– L-a văzut cineva pe suspect în zonă? Pusese prima întrebare logică.

– L-a văzut proprietara. Aş vrea să-i arăt fotografii cu tipul ăsta. Sau vrei tu să faci asta?

Faţa ei era impasibilă.

– Mă ocup eu de asta. Mîine dimineaţă, la prima oră. Ai găsit ceva interesant în apartament?

Voiam să fiu sincer cu ea. La urma urmei, ea iniţiase această întîlnire.

– Am găsit fotografii cu mine şi cu familia mea pe un perete dintr-un dulap. Fotografiile au fost făcute în Bermude. Cînd am fost în concediu. A fost acolo şi ne-a urmărit tot timpul.

Chipul tinerei se îndulci.

– Am auzit că logodnica ta a dispărut în Bermude. Vorba merge.

– Erau şi fotografii cu Christine, am spus eu.

În ochii ei albaştri se putea citi tristeţe dincolo de ceea ce exprima faţa ei dură.

– Îmi pare rău pentru durerea ta.

– Eu n-am renunțat încă, i-am spus. Auzi, să știi că nu vreau să mi se recunoască nici un merit în rezolvarea cazului; doar lasă-mă să te ajut. M-a sunat acasă, aseară. Cineva a sunat. Mi-a spus să nu mă mai bag. Presupun că s-a referit la investigația asta, dar eu nici nu am voie să lucrez la ea. Dacă aude Pittman cumva...

Detectivul Hampton mă întrerupse:

– Stai să mă gîndesc la tot ce mi-ai spus. Știi doar că Pittman m-ar spînzura dacă ar afla. Nici n-ai idee. Partea proastă este că eu nu am încredere în el. Privirea lui Hampton era directă și intensă. Să nu le spui nici prietenilor tăi ce-am vorbit noi, nici măcar lui Sampson. Nu se știe niciodată. Lasă-mă să mă gîndesc bine la ceea ce am de făcut. Să știi că nu sînt chiar de piatră. Numai că sînt puțin ciudată.

– Dar nu sîntem cu toții ciudați? i-am răspuns și i-am zîmbit. Hampton era un detectiv dur, dar mie îmi plăcea de ea. Am scos ceva din buzunar. Un pager.

– Ține asta. Dacă ai necazuri sau dacă descoperi ceva nou, mă poți suna oricînd, indiferent de oră. Dacă afli ceva, te rog să mă ții la curent. Eu o să fac la fel. În caz că Shafer este criminalul, aș vrea să vorbesc cu el înainte să-l arestăm. Este o chestiune personală. Nici nu-ți poți închipui cît de personală.

Hampton continua să mă privească în ochi, studiindu-mă. Îmi amintea de cineva, de o femeie cunoscută de mine cu ceva timp în urmă, o foarte complicată femeie-polițist pe nume Jezzie Flanagan.

– O să mă gîndesc la asta. O să te țin la curent.

– Bine. Îți mulțumesc că m-ai chemat să-mi spui.

Ea se ridică:

– Încă nu ai intrat în joc. Cum îţi spuneam, te ţin la curent. Apoi îmi atinse mîna. Chiar îmi pare rău pentru prietena ta.

68

Dar amîndoi ştiam că eu, de fapt, intrasem deja în joc. Făcusem un fel de înţelegere, la expresul City Limits. Speram doar să nu mi se însceneze ceva de către Hampton şi Pittman sau Dumnezeu mai ştie de către cine.

În următoarele două zile am vorbit de patru ori. Încă nu eram dispus să mă încred pe deplin în ea, dar nu aveam încotro. Trebuia să merg înainte. Ea o vizitase deja pe proprietăreasa care închiriase apartamentul şi garajul din Eckington. Femeia nu l-a recunoscut pe Shafer în fotografii. Era posibil, însă, ca el să fi fost deghizat în momentul în care s-a întîlnit cu ea.

Dacă Patsy Hampton îmi întinsese vreo cursă, atunci ea era una dintre cele mai mari mincinoase întîlnite de mine vreodată, şi am cunoscut la viaţa mea destui mincinoşi de mare calibru. În timpul uneia dintre convorbirile noastre telefonice, mi-a mărturisit că Chuck Hufstedler fusese sursa ei şi că ea l-a convins să păstreze secretul faţă de mine. Nu am dat importanţă faptului. Nu aveam nici timpul şi nici energia să mă mai supăr pe vreunul din ei.

Între timp, îmi petreceam multă vreme pe-acasă. Nu credeam că asasinul va face vreun rău familiei mele, cu toate că o răpise pe Christine, dar nu eram chiar foarte sigur de acest lucru. Iar atunci cînd trebuia să ies, mă asiguram ca Sampson sau altcineva de încredere să stea cu ochii pe casă.

A treia seară după ce ne-am întîlnit pentru prima oară, Patsy Hampton şi cu mine ne-am mai îmbunătăţit relaţia. M-a invitat pur şi simplu să merg cu ea în timpul pîndei la casa lui Shafer din Kalorama Heights.

Shafer ajunsese acasă de la serviciu înainte de ora şase şi rămase acolo pînă după ora nouă. Avea o familie drăguţă – trei copii, o nevastă, o guvernantă. Trăiau foarte bine. Nimic în legătură cu viaţa lui sau cu ceea ce îl înconjura nu sugera că el ar fi putut fi un criminal.

– Se pare că individul iese în oraş în fiecare seară pe la ora asta, îmi spuse Hampton în timp ce îl supravegheam îndreptîndu-se către strălucitorul Jaguar negru, parcat pe o alee cu pietriş de pe o laterală a casei.

– E o creatură cu tabieturi, am spus eu. O nevăstuică.

– Oricum ar fi, tot creatură rămîne, spuse ea. Am zîmbit amîndoi. Gheaţa părea să se spargă încet-încet între noi. Mi-a mărturisit că mă verificase total. Şi ajunsese la concluzia că Şefu' Pittman era omul cel rău pînă la urmă, nu eu.

Jaguarul ieşi de pe alee, iar noi l-am urmărit pe Shafer pînă la un club de noapte din Georgetown. Nu părea să-şi fi dat seama că este urmărit. Problema era că noi trebuia să-l prindem asupra faptului; deocamdată nu aveam nici o dovadă concretă că el era criminalul pe care îl căutam noi.

Shafer se aşeză singur la bar, iar noi îl urmăream din stradă. Oare s-a aşezat intenţionat cu faţa spre geam? Mă întrebam dacă aşa o fi. Ştia el oare că este urmărit? Se juca el acum cu noi?

Aveam neplăcuta senzaţie că asta făcea el de fapt. Era numai un fel de joc bizar, pentru el. A plecat de la bar pe la douăsprezece fără un sfert şi s-a întors acasă puţin după miezul nopţii.

– Ticălosul, se strîmbă Patsy şi clătină din cap. Părul ei blond era moale şi arăta plăcut aşa ciufulit cum era. Cert este că îmi amintea de Jezzie Flanagan, un agent de la Serviciile Secrete pentru care lucrasem în legătură cu răpirea a doi copii din Georgetown.

– S-a dus la culcare? am întrebat-o. Ce-a fost asta? Pleacă de acasă ca să se uite la un meci de base-ball la un bar din Georgetown?

– Aşa s-a comportat în ultimele seri. Eu cred că şi-a dat seama că sîntem pe urmele lui.

– Păi doar este ofiţer de contrainformaţii. Ştie ce înseamnă o supravegehere. Iar noi ştim că lui îi plac jocurile fanteziei. Oricum, s-a dus acasă în seara asta, aşa că mă duc şi eu acasă, Patsy. Nu îmi place să-mi las familia singură prea multă vreme.

– Noapte bună, Alex. Mulţumesc de ajutor. O să-l prindem. Şi poate că o s-o găsim curînd şi pe prietena ta.

– Sper să se întîmple aşa.

În drum spre casă m-am gîndit o clipă la detectivul Patsy Hampton. Mă impresiona cît de singură era şi mă întrebam de ce. Era o fiinţă chibzuită şi interesantă dacă vedeai dincolo de faţadă. Dar mă întrebam dacă cineva ar reuşi să treacă vreodată de această faţadă.

Lumina era aprinsă în bucătărie cînd am intrat pe alee. Am pornit spre uşa din spate şi i-am văzut pe Damon şi pe Nana, în halate, în faţa aragazului. Totul părea în ordine.

– Întrerup o petrecere în pijama? i-am întrebat intrînd pe uşă.

– Pe Damon îl doare stomacul. L-am auzit coborînd în bucătărie, aşa că am venit şi eu să-l ajut.

– Mă simt bine. Doar că n-am putut adormi. Am văzut că nu te-ai întors din oraş, spuse el. Este trecut de miezul nopţii.

Părea neliniştit şi puţin trist. Damon o plăcuse sincer pe Christine, chiar el îmi spusese de mai multe ori că era nerăbdător să aibă iar o mamă. Începuse să se gîndească deja la ea ca la o mamă. Lui Damon şi lui Jannie le era grozav de dor de Christine. Cu atît mai mult cu cît ei fuseseră privaţi deja de două femei importante din viaţa lor.

– Am lucrat pînă mai tîrziu, asta-i tot. Este un caz foarte dificil, Damon, dar cred că merge bine, am spus. M-am dus la dulap şi am luat două plicuri de ceai.

– Îţi fac eu ceaiul, se oferi Nana.

– Lasă că mi-l fac eu, am replicat, dar ea apucă pliculeţele, iar eu am lăsat-o în pace. Nu merge să te pui cu Nana, mai ales în bucătăria ei. Vrei să bei nişte ceai cu lapte, bărbate? l-am întrebat eu pe Damon.

– Biii-ne, spuse el. Pronunţă într-un fel anume acel „bine", aşa cum fac băieţii la joacă şi poate chiar şi la Şcoala Adevărului.

– Parcă şi-ar cere scuze Allen Iverson din NBA, îi spuse Nana. Ea nu prea aprecia limbajul de stradă, niciodată nu-l apreciase. Îşi începuse cariera ca profesoară de engleză şi nu-i pierise niciodată plăcerea pentru cărţi şi pentru limbă. Îi plăceau Toni Morrison, Alice Walker, Maya Angelou, ca şi Oprah Winfrey pentru că scriau pe înţelesul tuturor.

– Este cel mai tare din ligă, bunica Moses. Asta-i ce ştii tu despre baschet, zise Damon. Poate crezi că Magic Johnson mai joacă încă în ligă. Sau Wilt Chamberlain.

– Mie îmi place Marbury de la Timberwolves şi Stoudamire de la Portland, care a jucat înainte la Toronto, spuse Nana şi îi aruncă o frumuseţe de zîmbet triumfător. *Biii-ne?*

Damon rîse. Probabil că Nana se pricepea la NBA mai bine decît noi doi la un loc. Întotdeauna avea cîştig de cauză, dacă voia.

Ne-am aşezat la masa din bucătărie şi am băut ceai cu lapte, cu foarte mult zahăr, şi aproape toată vremea am tăcut, dar era bine. Îmi place viaţa de familie, întotdeauna mi-a plăcut. Tot ce am vine de aici. Damon căscă, se sculă de la masă şi se duse la chiuvetă să-şi spele ceaşca.

– Cred că acum pot să adorm, declară el. O să încerc, oricum.

Reveni la masă şi ne sărută pe amîndoi înainte să plece la culcare.

– Ţi-e dor de ea, nu? îmi şopti el la ureche.

– Bineînţeles că mi-e dor de Christine, i-am răspuns. În permanenţă. În fiecare clipă. Nu i-am mai spus şi că întîrziasem atîta pentru că îl supravegheasem pe nenorocitul care probabil o răpise. Nu i-am spus nimic nici despre celălalt detectiv care se ocupa de supraveghere, de Patsy Hampton.

După ce plecă Damon, Nana mă luă de mînă şi am rămas aşa cîteva minute, înainte de a ne duce la culcare.

– Şi mie mi-e dor de ea, spuse Nana în cele din urmă. Eu mă rog lui Dumnezeu pentru voi amîndoi, Alex.

69

În seara următoare, pe la şase, plecasem mai devreme de la serviciu şi m-am dus la Şcoala Adevărului, unde Damon avea repetiţie cu corul. Alcătuisem un dosar de o mărime apreciabilă despre Geoffrey Shafer, dar nu aveam

nimic din ceea ce ar fi putut să probeze vreo legătură concretă a acestuia cu vreuna dintre crime. Nici Patsy Hampton nu deținea nici măcar o singură asemenea dovadă. Poate că Geoffrey Shafer era pur și simplu un biet practicant de jocuri fanteziste. Sau poate că Nevăstuica era cu mult mai precaută acum, de cînd îi fusese descoperit taxiul.

Mi se strîngea inima să merg la Școala Adevărului, dar trebuia să o fac. Am înțeles acum cît de greu trebuia să fie pentru Damon și pentru Jannie să se ducă acolo în fiecare zi. Școala îmi răscolea prea multe amintiri legate de Christine. Mă simțeam parcă sufocat, parcă mi se golise dintr-o dată tot aerul din plămîni. În același timp, eram plin de o sudoare rece pe ceafă și pe frunte.

Puțin după începerea repetițiilor, Jannie m-a luat ușor de mînă. Am auzit-o oftînd încetișor. După episodul din Bermude, parcă ne atingeam mai mult și parcă eram mai tandri unii cu alții și nu cred că ne-am simțit vreodată mai uniți decît acum.

Ne-am ținut de mînă pe mai tot timpul repetiției; copiii au cîntat cîntecul popular „All Through the Night" din Țara Galilor, cîntecul lui Bach „My heart ever faithful, sing praises" și un aranjament deosebit al unui negro spiritual, pe nume „O, Fix Me".

Îmi tot imaginam că dulcea Christine avea să apară în școală din clipă în clipă și chiar am întors privirea o dată sau de două ori spre holul ce ducea către biroul ei. Bineînțeles că ea nu se afla acolo, lucru ce m-a întristat și mai mult și mi-a dat o senzație de goliciune sufletească. În final mi-am reprimat toate gîndurile negre și mi-am îndreptat toată atenția spre muzică, spre minunatele glasuri ale băieților.

După ce am ajuns acasă de la repetiție, Patsy Hampton

mi-a dat raportul cu privire la activitatea ei de supraveghere. Trecuse puțin de ora opt. Nana și copiii pregăteau pentru cină pui rece, felii de mere și pere, brînză, o salată de andive și de lăptucă.

Patsy mi-a spus că Shafer era încă acasă și că avea loc acolo chiar o petrecere de aniversare a unuia dintre copiii lui.

– O mulțime de copii veseli din cartier, plus un clovn, Silly Billy. S-ar putea să ne înșelăm, Alex.

– Nu cred. Cred că simțurile noastre nu dau greș în privința lui.

I-am spus că voi veni și eu pe la ora nouă ca să-i țin de urît; aceea era ora la care pleca de obicei Shafer de acasă.

Imediat după ora opt și jumătate, pe cînd noi ne înfruptam din deliciosul și condimentatul pui rece, sună din nou telefonul din bucătărie. Nana se încruntă în clipa în care ridicam receptorul.

Am recunoscut instantaneu vocea.

– Ți-am spus doar să nu te mai bagi, nu? Acum o să plătești cu vîrf și îndesat pentru că nu m-ai ascultat. Greșeala e a ta! Este un telefon public la vechea Casă a maimuțelor de la Grădina zoologică. Grădina se închide la ora opt, dar poți să intri prin poarta destinată personalului auxiliar. Poate că iubita ta Christine Johnson este acolo la Grădina zoologică, și te așteaptă. Ai face bine să te grăbești ca să vezi dacă-i așa. Fugi, Cross, fugi. Grăbește-te! *Este la noi.*

Cel ce mă chemase închise telefonul, iar eu m-am repezit sus ca să-mi iau revolverul. Am sunat-o repede pe Patsy Hampton și i-am spus că am mai primit un telefon de la așa-numita Nevăstuică. Și că eu plecam acum la Grădina zoologică.

– Shafer este tot la petrecere, îmi comunică ea. Bineînțeles că putea să sune de acasă. Văd camioneta lui Silly Billy de aici, de unde am parcat.

– Să păstrăm legătura, Patsy. Cu telefonul și cu pagerul. Cu pagerul doar pentru urgențe. Ai grijă.

– Bine. Eu sînt bine mersi aici, Alex. Silly Billy nu e o amenințare prea mare. Nu se va întîmpla nimic lîngă casa lui. Du-te la Grădina zoologică, Alex. Tu să ai grijă.

70

Am ajuns la Grădina zoologică pe la ora nouă fără zece. Mă gîndeam că grădina era destul de aproape de apartamentul de la Farragut al psihiatrei Cassady. Era oare doar o coincidență faptul că mă aflam așa de aproape de altarul lui Shafer? Oricum, eu nu mai credeam de mult în coincidențe.

Am mai sunat-o încă o dată pe Patsy Hampton înainte de a coborî din mașină, dar de data asta ea nu a mai ridicat receptorul. Nu am sunat-o pe pager – nu era o urgență.

Cunoșteam bine Grădina zoologică după numeroasele vizite făcute acolo cu Damon și cu Jannie, ba poate chiar și mai bine încă de pe vremea cînd eu însumi nu eram decît un copil, iar Nana obișnuia să mă aducă aici pe mine și uneori și pe Sampson, care avea aproape un metru optzeci pe la vîrsta de unsprezece ani. Intrarea principală se afla la colțul dintre bulevardele Connecticut și Hawthorne, dar vechea Casă a maimuțelor era în partea cealaltă, în diagonală, la aproape un kilometru distanță.

Părea că nu se mai află nimeni acolo, dar poarta pentru

personalul auxiliar era descuiată, aşa cum spusese cel ce mă sunase. Şi el cunoştea Grădina zoologică. Alte jocuri, mă gîndeam eu. Hotărît lucru, îi plăcea să se joace.

Pe cînd intram grăbit în parc, am observat că denivelările de teren şi copacii nu permiteau să se vadă luminile oraşului. Din cînd în cînd mai apărea cîte un felinar pitic care lumina locul şi totul părea straniu şi înfricoşător pentru cineva aflat singur acolo. Bineînţeles că eu puteam să jur că nu eram singur.

Casa maimuţelor se afla şi mai departe de poartă decît îmi aminteam eu. În cele din urmă am localizat-o prin întuneric. Arăta ca o veche gară victoriană. Vizavi, peste o piaţetă cu pietriş, se ridica o clădire mai modernă despre care ştiam că era Casa reptilelor.

Pe uşa dublă de la Casa maimuţelor scria: AVERTIZARE: CARANTINĂ – NU INTRAŢI! Alte ciudăţenii. Am încercat înalta uşă dublă, dar era bine încuiată.

Pe peretele de lîngă uşă am observat un indicator prăfuit, alb cu albastru, pictograma internaţională care semnalizează faptul că înăuntru se află un telefon. *Vrea cumva să mă folosesc de telefon?*

Am zguduit bine uşa veche de lemn care zăngăni înfiorător. Am auzit maimuţele dinăuntru începînd să urle şi să se agite. Mai întîi cele mai mici: maimuţele păianjen, cimpanzeii, gibonii. Apoi am auzit horcăitul baritonal al gorilei.

Am observat după aceea o luminiţă roşie, slabă, dincolo de piaţeta cu pietriş. Acolo era un alt telefon public.

Am traversat grăbit piaţeta, uitîndu-mă la ceas. Era ora nouă şi două minute.

Ultima oară m-a lăsat să aştept.

M-am gîndit la jocul lui. Era oare pentru el un simplu joc pe roluri? Cum cîştigă el? Cum poate pierde?

Eram îngrijorat că s-ar putea să nu stau lîngă telefonul potrivit. N-am mai văzut şi altele, dar mai era acela încuiat în Casa maimuţelor.

Voia poate să folosesc telefonul? Începusem să fiu agitat, surescitat. Atîtea sentimente periculoase se năşteau în mine.

Am auzit un *aaaaaaaaaa* prelung, continuu, ca interjecţia scoasă de publicul aflat la un meci de fotbal concomitent cu lovitura de începere. M-am speriat pînă să-mi dau seama că erau maimuţele.

Se întîmpla ceva rău acolo? *Era vreun intrus?* Ceva sau cineva lîngă telefon?

Am mai aşteptat încă cinci minute, apoi alte cinci. Simţeam că înnebunesc. Aproape că nu mai puteam suporta şi m-am gîndit să o sun pe Patsy pe pager.

Şi atunci sună pagerul meu, iar eu am sărit ca ars.

Era Patsy. Probabil o urgenţă.

M-am uitat lung la tăcutul telefon public; am mai aşteptat cam treizeci de secunde. Apoi am înşfăcat receptorul.

Am format numărul de pager şi am lăsat numărul de telefon de la telefonul public. *Şi am mai aşteptat o vreme.*

Patsy tot nu mă suna.

Şi nici omul misterios.

Eram transpirat tot.

Acum trebuia să iau o hotărîre. Fusesem prins într-un loc foarte nepotrivit. Creierul începu să lucreze febril.

Deodată sună telefonul. Am înhăţat receptorul, mai să-l scap de emoţie. Inima îmi bătea ca o tobă din fanfară.

– Se află la noi.

– *Unde?* am urlat în receptorul.

– La Farragut, bineînţeles.

Nevăstuica închise telefonul. Nu mai spusese şi că este teafără.

71

Nu puteam să-mi imaginez de ce se afla Christine la Farragut, în Washington, dar el spusese că ea se află acolo. De ce ar fi spus aşa dacă ea n-ar fi fost acolo? Ce voia el de la mine? Dar de la ea?

Am luat-o la fugă spre locul unde credeam eu că se află Cathedral Avenue. Dar era foarte întuneric în Grădina zoologică, un întuneric ca de smoală. Privirea mi-era înceţoşată, eram aproape în stare de şoc. Nu mai puteam gîndi corect.

Năuc, m-am împiedicat de o bucată de piatră şi am căzut într-un genunchi. Mi-am zdrelit mîinile şi mi-am rupt pantalonii. M-am ridicat iar în picioare şi am luat-o la fugă printre tufişurile înalte care mă zgîriau pe faţă şi pe braţe.

Toate animalele de acolo urlau, mugeau şi miorlăiau, alcătuind un cor straniu. Au simţit probabil că se întîmpla ceva rău. Distingeam sunetele scoase de urşii grizzly şi de elefanţi. Mi-am dat seama că mă apropiasem puţin de zona Cercului Polar, dar nu-mi puteam aminti exact locul unde era amplasat acesta în grădină sau faţă de străzile dimprejur.

Sus, drept în faţă, era o stîncă mare ca a Gibraltarului. M-am cătărat pe ea ca să mă dumiresc unde mă aflu.

Am văzut jos multe cuşti, magazine de suveniruri şi snack-baruri închise şi două savane imense. Acum ştiam unde sînt. M-am grăbit să cobor şi am început să fug iar. Christine

se afla la Farragut. Oare o s-o găsesc pînă la urmă? Se întîmplau toate astea aievea sau aveam un coşmar cumplit?

Am trecut de Aleea africană, apoi de zona leoparzilor. Am ajuns în fine pe un cîmp întins, presărat cu căpiţe mari. Am înţeles că acolo erau bizonii. Mă aflam undeva pe lîngă Marile cîmpii.

Pagerul meu începu din nou să sune.

Patsy! O urgenţă! Unde o fi ea acum? De ce nu mă sunase la telefonul public al cărui număr i-l dădusem?

Înotam în sudoare şi mai că intrasem în fibrilaţii. Slavă Domnului că puteam vedea acum Cathedral Avenue şi, mai departe, Woodley Road.

Mă aflam departe de locul unde parcasem maşina, dar mai aproape de clădirea de locuinţe Farragut.

Am mai fugit vreo trei sute de metri prin întuneric, apoi am sărit zidul de piatră care separa Grădina zoologică de oraş. Aveam sînge pe mîini, dar nu ştiam de unde. De la genunchiul pe care mi-l zdrelisem? De la ramurile care m-au zgîriat? Auzeam sirene ascuţite prin apropiere. Erau oare dinspre Farragut?

Am sprintat pînă acolo. Era puţin peste ora zece. Trecuse deja o oră de la telefonul primit acasă.

Pagerul suna în buzunarul de la cămaşă.

72

Se întîmplase ceva rău la Farragut. Urletele ascuţite ale sirenelor se auzeau din ce în ce mai aproape pe cînd alergam pe Woodley. Mă simţeam ameţit, năuc. Nu puteam să mă concentrez şi mi-am dat seama că aproape

intrasem în panică, lucru ce mi se întîmplase rareori în ultima vreme.

Nici poliția și nici medicii legiști nu ajunseseră încă la clădirea de locuințe. Aveam să fiu primul ajuns acolo.

În fața intrării garajului de la subsol se adunaseră doi portari și mai mulți locatari în halate. Nu putea fi vorba de Christine. Pur și simplu nu era posibil. M-am îndreptat în fugă către ei, traversînd un petic de peluză. Se afla oare Nevăstuica aici, la Farragut?

Cei strînși acolo m-au văzut și păreau la fel de înspăimîntați ca și mine. Probabil că eram o apariție stranie. Îmi aminteam că alunecasem o dată sau de două ori în Grădina zoologică. Pesemne că arătam ca un nebun sau chiar ca un criminal. Aveam sînge pe mîini și numai Dumnezeu știa pe unde mai aveam.

Mi-am scos portactul și l-am deschis ca să arăt insigna de detectiv.

– Poliția. Ce s-a întîmplat aici? am strigat eu. Sînt detectiv. Mă numesc Alex Cross.

– A fost omorît cineva, detective, rosti în cele din urmă, cu greu, unul din portari. Veniți pe aici. Vă rog.

L-am urmat pe portar pe panta de beton care ducea spre garaj.

– E vorba de o femeie, spuse el. Sînt sigur că e moartă. Am sunat la 911.

– Dumnezeule! am rostit eu. Mi se pusese un nod în stomac. Jeepul lui Patsy Hampton era izbit de zid, într-un colț. Portiera jeepului era deschisă și se vedea că lumina era aprinsă.

Eram cuprins de frică, de durere și șocat, pe cînd ocoleam în grabă portiera. Patsy Hampton era întinsă pe scaunul din față. Se vedea că era moartă.

„Se află la noi." Ăsta era sensul mesajului. Doamne, nu se poate. Au omorît-o pe Patsy Hampton. Mi-au spus să nu mă mai bag. Nu se poate, pentru numele lui Dumnezeu.

Picioarele ei, descălţate, erau răsucite şi înţepenite sub volan. Partea de sus a corpului era aşezată într-un unghi aproape drept. Capul căzuse pe spate, parţial alături de tetieră, spre scaunul din dreapta. Părul ei blond era năclăit de sînge. Ochii albaştri, acum goi, mă priveau intens.

Patsy era îmbrăcată cu o bluză tricotată, albă. Pe gît avea răni adînci; sîngele roşu, viu, mai curgea încă din rană. Era dezbrăcată de la mijloc în jos. Nu mai vedeam alte haine prin jur. Probabil că fusese violată.

Bănuiam că fusese strangulată cu un fel de sîrmă şi că murise de numai cîteva minute. În unele dintre cazurile femeilor asasinate şi neidentificate se întrebuinţase o funie sau un garou. Nevăstuicii îi plăcea să se folosească de mîini, să fie aproape de victimele sale, poate să privească şi să le simtă suferinţa – poate chiar atunci cînd abuza sexual de ele.

În jurul rănilor adînci şi cumplite am văzut ceva ce semăna cu nişte urme de vopsea. Urme de vopsea?

Şi încă ceva mi s-a părut foarte ciudat: radioul din jeep fusese parţial smuls, dar lăsat acolo. Nu înţelegeam de ce fusese distrus radioul, dar atunci n-am considerat că este un lucru important.

– Mai este cineva rănit? Te-ai uitat?

Portarul dădu din cap.

– Nu. Nu cred. Mă duc să mă uit.

În sfîrşit, sirenele şuierau în garaj. Am văzut lumini roşii şi albastre care străluceau şi se răsuceau pe tavan şi pe ziduri. Unii locatari intraseră şi ei în garaj. Oare de ce ţineau să vină aici şi să se holbeze la victima acestei crime oribile?

Mi-a trecut atunci prin minte ceva groaznic. M-am

apropiat de jeep şi am scos cheile din contact. M-am dus repede în spatele maşinii, am apăsat pe buton şi am deschis portiera din spate. Inima îmi bătea iar nebuneşte. Nu doream să privesc înăuntru, dar cînd am făcut-o, am văzut că acolo nu era nimic. Doamne, Doamne, Doamne. „Se află la noi." Este şi Christine aici? Dar unde?

Am privit prin garaj. Aproape de intrare am observat maşina sport a lui Geoffrey Shafer, Jaguarul negru. Şi el se afla acolo, la Farragut. Probabil că Patsy îl urmărise.

M-am năpustit spre Jaguar. Pe bancheta din spate am văzut cămăşi puse pe umeraşe de sîrmă. Umeraşele erau vopsite în alb şi m-am gîndit la urmele de vopsea de pe rănile detectivului Hampton. O fi strangulat-o cu un umeraş? Shafer era oare Nevăstuica? Se mai găsea el încă în clădire? Dar Christine? Era şi ea acolo?

Am spus cîteva cuvinte poliţiştilor care tocmai ajunseseră, primii după mine, la locul crimei. Pe urmă i-am luat cu mine.

De la portarul cu care vorbisem am aflat la ce etaj locuia psihiatra lui Shafer. Numărul apartamentului era 10D, la ultimul etaj. Ca mai toate clădirile din Washington, Farragut nu avea o înălţime mai mare decît cea a Capitoliului.

Am luat liftul împreună cu cei doi poliţişti în uniformă. Nici unul dintre ei nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi ceva de ani şi amîndoi erau, cu siguranţă, speriaţi de moarte. Eu eram aproape furios. Ştiam că trebuia să fiu precaut; trebuia să mă comport cu profesionalism şi să-mi înfrîng sentimentele cum puteam mai bine. Dacă urma să arestez pe cineva, trebuia să răspund la unele întrebări cum ar fi, în primul rînd, ce căutam eu acolo. Pittman ar fi sărit pe mine din primul moment.

Pe cînd urcam, am vorbit cu poliţiştii mai mult ca să mă calmez eu însumi.

– Vă simțiți bine, detective? mă întrebă unul dintre ei.

– Mă simt bine. Sînt bine. Nu este exclus ca nenorocitul de criminal să se mai afle încă în clădire. Victima era detectiv, unul de-ai noştri. Se afla în misiune de supraveghere aici. Suspectul are o legătură amoroasă cu o femeie de la etaj.

Fețele celor doi polițişti înțepeniră. Fusese destul de neplăcut să vadă o femeie asasinată în maşina ei, dar ca aceasta să fi fost şi polițistă, detectiv în misiune de supraveghere, era cu mult mai rău. Şi acum aveau să se confrunte cu un asasin de polițişti.

Am ieşit repede din lift şi m-am îndreptat către apartamentul 10D. Eu mergeam în față şi am apăsat pe butonul soneriei. Am văzut nişte pete ce păreau a fi picături de sînge pe covoraşul de lîngă uşă. Am observat şi sîngele de pe mîinile mele şi am văzut cum polițiştii se holbau la vederea sîngelui.

Nu veni nici un răspuns dinăuntru, aşa că am început să bat cu pumnul în uşă. Era totul în ordine acolo, înăuntru?

– Poliția, deschideți! Poliția din districtul Columbia!

Am auzit venind dinăuntru strigătul unei femei. Mi-am scos revolverul şi am tras siguranța. Eram destul de furios ca să fiu în stare să-l omor pe Shafer pe loc. Nu credeam că m-aş putea stăpîni.

Polițiştii în uniformă şi-au scos şi ei pistoalele din toc. După numai cîteva secunde eram gata să izbesc uşa cu piciorul ca s-o deschid, cu mandat sau fără mandat. Tot îi vedeam fața lui Patsy Hampton, ochii ei goi, fără viață, rănile cumplite de pe gîtul zdrobit.

În cele din urmă uşa se deschise încet.

În pragul uşii apăru o femeie blondă – dr. Cassady, am presupus. Era îmbrăcată cu un taior albastru deschis, foarte

scump, cu mulți nasturi de aur, dar era desculță. Arăta speriată și supărată.

– Ce vreți? întrebă ea. Ce dracu' se întîmplă aici? Știți cumva ce ați făcut? Tocmai ați întrerupt o ședință de terapie.

73

Geoffrey Shafer apăru și el în cadrul ușii și rămase la cîțiva centimetri în spatele terapeutului lui care parcă își ieșise din minți. Era înalt, bine făcut și foarte blond. El este probabil Nevăstuica, nu?

– Ce dracu' se întîmplă aici? Cine ești dumneata, domnule, și ce dorești? întrebă el cu un accent englezesc prețios.

– A avut loc o crimă, am spus eu. Eu sînt detectivul Cross.

Le-am arătat insigna. Încercam să privesc dincolo de Shafer și de dr. Cassady, căutînd să descopăr ceva care să-mi dea ocazia să pot intra în apartament. Erau foarte multe plante pe pervazuri, atîrnînd la ferestre – filodendron, azalee, iederă englezească. Carpete în culori pastelate, multă mobilă.

– Nu. Fii sigur că nu se află nici un asasin aici, spuse psihiatra. Plecați imediat.

– Ar trebui să urmați sfatul doamnei, spuse Shafer.

Shafer nu semăna cîtuși de puțin cu un criminal. Era îmbrăcat cu un costum bleumarin, cămașă albă, cravată. Cu un gust impecabil. Perfect detașat și calm.

Apoi mi-am îndreptat privirea spre pantofii lui. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. În sfîrșit, zeii erau o dată și de partea mea.

Am întors revolverul spre Shafer. Spre Nevăstuică. M-am îndreptat spre el și m-am așezat într-un genunchi.

Tremuram din tot corpul. M-am uitat atent la cracul drept al pantalonilor săi.

– Ce dracu' faci? Cu ce drept? mă întrebă el, depărtîndu-se de mine. E caraghios. Lucrez la Ambasada Britanică, spuse Shafer după puțin timp. Repet, lucrez la Ambasada Britanică. N-ai nici un drept să te afli aici.

– Ofițeri, i-am strigat pe cei doi polițiști care rămăseseră afară. Încercam să acționez cu calm, dar nu mai eram calm. Veniți să vedeți. Vedeți asta?

Ambii polițiști se apropiară de Shafer, apoi intrară în living.

– *Ieșiți din casă!* Psihiatra ridicase vocea care răsuna acum ca un țipăt.

– Dă-ți jos pantalonii, i-am spus eu lui Shafer. Ești arestat.

Shafer ridică piciorul și se uită și el. Văzu o pată întunecată pe manșeta pantalonilor de la sîngele lui Patsy Hampton. Teama îi apăru în privire și omul își pierdu calmul.

– Tu ai pus sîngele ăsta acolo. Tu l-ai pus, urlă el la mine. Scoase o legitimație. Lucrez la Ambasada Britanică. Nu sînt obligat să suport asemenea obrăznicie. Am imunitate diplomatică. Nu-mi scot pantalonii numai pentru că așa vrei tu. Sună imediat la ambasadă! *Cer imunitate diplomatică.*

– Ieșiți imediat de aici! urlă tare dr. Cassady. Apoi îl îmbrînci pe unul dintre polițiști.

Atît îi trebui lui Shafer. Scăpă și traversă în fugă livingul. Intră în prima cameră de pe culoar, trînti ușa în urma lui și o încuie.

Nevăstuica încerca să se facă scăpată. Așa ceva nu se putea. Nu puteam îngădui una ca asta. Într-o clipă am ajuns în fața ușii.

– Ieși de acolo, Shafer! Ești arestat pentru asasinarea detectivului Patsy Hampton.

Dr. Cassady veni după mine pe culoar, vociferînd cu glas ascuțit.

Am auzit trăgîndu-se apa la WC. Nu, nu, nu, asta nu! M-am dat repede înapoi și am izbit ușa cu piciorul cu toată puterea.

Shafer tocmai își dădea jos pantalonii și rămăsese într-un picior. L-am înhățat bine și l-am doborît pe pardoseala de gresie, cu fața în jos. El mă înjura, zbătîndu-se și dînd din mîini și din picioare. I-am împins și mai tare fața pe podea.

Psihiatra încercă să mă dea la o parte de deasupra lui Shafer. Mă zgîria pe față, mă lovea în spinare cu pumnii. A fost nevoie de ambii polițiști ca să poată fi potolită.

– Nu ai dreptul să-mi faci așa ceva! striga Shafer din răsputeri, răsucindu-se și zvîcnind sub mine ca un taur înfuriat. Este ilegal ceea ce faci. Am imunitate diplomatică!

M-am uitat spre unul dintre polițiști.

– Pune-i cătușele!

74

A fost o noapte lungă, grea și foarte tristă la Farragut, de unde am plecat doar după ora trei dimineața. Nu mai pierdusem un coleg pînă atunci, deși fusese cît p-aci să se întîmple asta cu Sampson, în North Carolina. Mi-am dat seama că ajunsesem să o consider pe Patsy Hampton ca pe o colegă de-a mea și ca pe o prietenă. Dar cel puțin o prinsesem pe Nevăstuică.

Am dormit mai mult a doua zi dimineață, permițîndu-mi neînsemnatul lux de a nu mai pune alarma la ceas. Totuși, pe la ora șapte eram treaz de-a binelea. Le visasem pe Patsy

Hampton şi pe Christine – scene diverse şi parcă aievea cu fiecare dintre ele, visuri din acelea după care te scoli la fel de obosit ca şi înainte de culcare. M-am rugat lui Dumnezeu pentru amîndouă, pînă cînd m-am ridicat definitiv din pat. O deţineam pe Nevăstuică. Era fără nici o îndoială Geoffrey Shafer. Acum trebuia să scot de la el tot adevărul.

Mi-am pus pe mine un halat alb de satin, cam ponosit. Fusese purtat de Muhammad Ali în timpul cantonamentului său de la Manila, înainte de meciul cu Joe Frazier. Mi-l făcuse cadou Sampson la a patruzecea mea aniversare. Lui îi plăcea faptul că, în timp ce mulţi alţii l-ar fi etalat ca pe ceva preţios, eu îl purtam la micul dejun.

Îmi plăcea acest halat, lucru neobişnuit pentru mine, care nu am nici o aplecare pentru asemenea amintiri şi suveniruri. Poate că asta se datorează şi faptului că, pe cît se pare, eu semăn cu Ali din punct de vedere fizic, sau cel puţin aşa se spune. Poate că eu arăt ceva mai bine decît el, dar este limpede că el este acela mai grozav dintre noi doi.

Cînd am ajuns jos, în bucătărie, Nana şi copiii erau deja la masă şi se uitau la micul televizor portabil pe care Nana îl ţine acolo, dar pe care nu îl foloseşte foarte des. Ea preferă să citească sau să pălăvrăgească şi, bineînţeles, să gătească.

– Ali. Jannie se uită la mine şi zîmbi strengăreşte, dar privirea ei se întoarse iute spre televizor. Ia uită-te la asta, tati.

Nana mormăi în ceaşca ei de ceai:

– Asasinul tău englez este peste tot la ştiri în dimineaţa asta şi în ziare: „Imunitatea diplomatică s-ar putea să împiedice inculparea suspectului de la Ambasada Britanică", „Spionul implicat în crime anchetate de detectivi". Au luat deja interviuri în dreptul gării Union din Pennsylvania Avenue. Toţi sînt supăraţi foc pe neruşinarea cu imunitatea diplomatică, aşa cum spun ei. Este îngrozitor.

– Şi eu sînt supărat foc. Nu e drept, spuse Damon. Dacă el e criminalul, nu e drept. El este, tati? El este criminalul?

Am încuviinţat dînd din cap.

– El este criminalul. Mi-am turnat lapte în cafea. Nu eram încă pregătit să mă ocup de Shafer sau de copii, şi mai ales de crima oribilă, descreierată, petrecută cu o seară înainte. Mai spune şi altceva la ştiri?

– Cei de la Wizards au dat-o în bară, spuse Damon cu o figură încordată. Rod Strickland a avut o dublă.

– *Şşşş.* Nana ne privi iritată. CNN dă ştiri *de la Londra.* Presa de acolo face deja o paralelă cu cazul guvernantei din Massachusetts. Se mai spune că Geoffrey Shafer este un erou de război, cu decoraţii, şi că el pretinde, avînd motive întemeiate, că i s-a înscenat totul de către poliţie. Cred că se referă la tine, Alex.

– Da, la mine se referă. Hai să ne uităm la CNN puţin, am propus eu.

Nimeni nu a avut nimic împotrivă, aşa că am schimbat canalul. Simţeam un mare gol în stomac. Nu-mi plăcea ceea ce vedeam şi ceea ce auzeam la televizor.

Aproape imediat apăru pe ecran un reporter de la Londra. S-a prezentat, apoi a început să citească un rezumat scurt şi pompos, de vreo treizeci de secunde, al celor întîmplate cu o seară înainte.

Reporterul privea grav către cameră.

– Şi acum, ca o răsturnare de situaţii, am aflat că Departamentul de poliţie din Washington anchetează un aspect deosebit. Detectivul care l-a arestat pe Geoffrey Shafer s-ar putea să fie chiar el un suspect în acest caz de asasinat. Cel puţin aşa s-a scris în presa americană.

Am clătinat din cap şi m-am încruntat.

– Sînt nevinovat, le-am spus eu Nanei şi copiilor. Ei ştiu acest lucru, desigur.

– Doar dacă nu se dovedeşte că tu eşti vinovatul, spuse Jannie, făcîndu-mi uşor cu ochiul.

75

În faţa casei se auzea o mare larmă, iar Jannie se repezi la fereastra din living ca să vadă ce este. Se întoarse repede, în bucătărie, cu ochii mari, şoptind pe nerăsuflate:

– Afară sînt reporteri cu camere de televiziune şi de la ziare. CNN, NBC – mulţi reporteri, ca şi data trecută, cu Gary Soneji. Mai ţineţi minte?

– Sigur că mai ţinem minte, replică Damon. Nu e nimeni retardat în casa asta, cu excepţia ta.

– Vai, Doamne, Alex, zise Nana, ei nu ştiu că oamenii cu mintea la cap iau micul dejun la ora asta? Dădu cap şi făcu o mutră exasperată. Iar au venit vulturii. Poate că ar fi bine să arunc nişte resturi de carne în faţa uşii.

– Du-te *tu,* Jannie, să vorbeşti cu ei, am spus şi m-am uitat mai departe, liniştit, la televizor. Nu ştiu de ce eram aşa de cinic, dar eram. Remarca mea avu darul să o calmeze pentru puţin timp, pe urmă fata se gîndi că fusese o glumă. Îndreptă arătătorul spre sine.

– M-am prins!

Ştiam că reporterii n-or să plece prea uşor de acolo, aşa că am luat în mînă o cană de cafea şi m-am îndreptat spre uşă. Am ieşit în faţa casei, într-o atmosferă de dimineaţă frumoasă de toamnă, cu o temperatură plăcută.

Frunzele foşneau vesele în ulmi şi arţari, iar razele de

soare cădeau generoase pe capetele celor de la TV şi de la presa scrisă, adunaţi pe marginea peluzei noastre.

Vulturii.

– Nu vă mai comportaţi ca nişte caraghioşi, am spus, apoi am sorbit liniştit din cafea şi m-am uitat la jurnalişti. Bineînţeles că nu eu am omorît-o pe Patsy Hampton şi nici nu am înscenat nimănui nici o crimă.

Pe urmă m-am întors scurt pe călcîie şi am intrat înapoi în casă fără să răspund la vreo întrebare.

Nana şi copiii erau imediat în spatele uşii mari de lemn şi ascultau.

– A fost destul de bine, spuse Nana, iar ochii ei străluceau.

M-am dus sus şi m-am îmbrăcat pentru a pleca la serviciu.

– Duceţi-vă la şcoală. Imediat! le-am strigat lui Jannie şi lui Damon. Să luaţi numai note de 10. Să vă jucaţi frumos cu prietenii voştri. Nu daţi atenţie nebuniei din jurul vostru.

– Bine, tati!

76

În baza cererii lui de a-i fi respectată imunitatea diplomatică, nouă nu ni s-a permis să-l anchetăm pe Geoffrey Shafer în legătură cu asasinarea detectivului Hampton sau cu orice altceva. Eram deosebit de frustrat. O reţinusem pe Nevăstuică, dar nu puteam da ochii cu ea.

Anchetatorii erau în aşteptarea mea în dimineaţa aceea, la secţia de poliţie, iar eu ştiam că va fi o zi grea şi chinuitoare. Am fost anchetat de Afacerile Interne, de consilierul-şef al primăriei şi de către Mike Kersee, de la procuratura districtuală.

Nu daţi nici o atenţie nebuniei din jurul vostru, îmi aminteam eu tot timpul de cuvintele mele, dar propriul meu sfat nu prea îmi ţinea de cald.

Pe la ora trei a apărut însuşi procurorul districtual. Ron Coleman este un bărbat înalt, suplu, cu înfăţişare atletică; lucrasem împreună la multe cazuri ori de cîte ori apărea în biroul procuraturii districtuale. L-am considerat mereu un om conştiincios, bine informat şi cu înclinare spre o gîndire sănătoasă. Nu dăduse niciodată dovadă că ar fi avut preferinţe politice, aşa că reprezentase o veste de senzaţie atunci cînd primarul Monroe îl numise procuror districtual. Lui Monroe îi place să şocheze.

Coleman a făcut o declaraţie:

– Domnul Shafer are deja un avocat, care este o adevărată stea în galaxia noastră. A apelat la nimeni altcineva decît la Jules Halpern. Acesta este probabil cel care a lansat povestea că tu ai fi suspect – lucru neadevărat din cîte ştiu eu.

L-am privit fix în faţă pe Coleman. Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

– Din cîte ştii? Ce vrea să însemne asta?

Procurorul districtual ridică din umeri.

– Probabil că o vei avea pe Cathy Fitzgibbon de partea ta. Cred că ea este avocatul nostru cel mai bun. O să-i mai punem şi pe Lynda Cole şi poate pe Stephen Apt, şi ei ireproşabili. Asta-i opinia mea în dimineaţa asta.

Îi cunoşteam pe cei trei procurori, care aveau o bună reputaţie, mai ales Fitzgibbon. Erau cam tineri, dar în acelaşi timp muncitori, inteligenţi, neobosiţi – foarte asemănători cu însuşi Coleman.

– Vorbeşti de parcă te-ai pregăti pentru un adevărat război, Ron.

Acesta dădu din cap.

– După cum îți spuneam, avocatul apărării este Jules Halpern. Acesta pierde rar. De fapt, nici nu-mi amintesc să fi pierdut vreodată vreun caz important ca ăsta. Îi învinge pe toți nechemații, Alex.

M-am uitat direct în ochii negri ai lui Coleman.

– Avem sîngele lui Patsy Hampton pe hainele criminalului. Avem urme de sînge și în scurgerea de la baie și pun pariu că, pînă la sfîrșitul zilei, o să găsim pe undeva prin mașina lui Hampton și amprentele lui Shafer. S-ar putea prezenta ca probă umerașul de sîrmă pe care l-a folosit ca s-o stranguleze. Ron?

– Da, Alex. Știu ce vrei să spui. Știu care ți-e întrebarea. Este totodată și întrebarea mea.

– Shafer are imunitate diplomatică. Și atunci de ce Jules Halpern?

– Asta-i o întrebare bună, la care ne-am gîndit amîndoi. Bănuiesc că a fost angajat Halpern pentru a ne determina să renunțăm complet la acuzații.

– Dar avem probe substanțiale. Se spăla de sîngele lui Patsy Hampton în baie. Există resturi în chiuvetă.

Coleman dădu din cap și se lăsă pe spate în scaunul lui.

– Nu înțeleg ce caută aici Jules Halpern. Însă sînt sigur că vom afla curînd.

– Din păcate, o să aflăm destul de repede, am spus eu.

M-am hotărît să plec de la secție pe ușa din spate în seara aceea, în caz că presa mai aștepta în față, pe Alabama Avenue. Cînd am păsit afară, un bărbat aproape chel, îmbrăcat într-un costum verde deschis se arătă de lîngă zidul vecin.

– E un mod bun de a te lăsa împușcat, i-am spus eu. Și glumeam doar pe jumătate.

– Face parte din riscurile meseriei, șopti el. Nu-l împușca pe mesager, detective.

Zîmbi ușor și îmi întinse un plic alb pentru scrisori.

– Alex Cross, iată un mesaj de la „Citații și Plîngeri". Noapte bună, detective, spuse el pe un ton șuierător. Apoi se îndepărtă cu aceeași agilitate precum apăruse.

Am deschis plicul și m-am uitat rapid pe scrisoare. Am mugit de furie. Acum știam de ce se apelase la Jules Halpern și la ce trebuia să ne așteptăm.

Fusesem citat într-un proces civil pentru „arestare din greșeală" și pentru „defăimare de persoană asupra lui Geoffrey Shafer". Se cereau despăgubiri de cincizeci de milioane de dolari.

77

A doua zi, dis-de-dimineață, am fost convocat la birourile Ministerului de Justiție al districtului Columbia din centrul orașului Washington. Nu e în regulă, mă gîndeam. Consilierul șef al Primăriei, James Dowd, și Mike Kersee de la procuratură se făcuseră deja comozi în fotoliile de piele roșie.

La fel și șeful detectivilor, Pittman, care merita să fie văzut cum se lăfăia într-un fotoliu din față.

– Vreți să-mi spuneți că, numai dat fiind că Shafer are imunitate diplomatică, poate evita o condamnare penală a unui tribunal penal? Și că poate ateriza, liniștit, drept în tribunalul nostru civil pentru a obține protecție împotriva unei așa-zise arestări eronate și a presupusei defăimări?

Kersee dădu din cap, clefăind cu limba și cu dinții.

– Exact. Și ambasadorii noștri și tot personalul nostru diplomatic se bucură de aceeași imunitate, în Anglia și peste tot în lume. Iar britanicii nu vor renunța la imunitatea

diplomatică, în ciuda oricăror presiuni politice. Shafer a fost erou în războiul din Insulele Falkland. Se presupune şi că este respectat în cadrul Serviciilor Secrete, deşi, în ultima vreme, se pare că a cam avut necazuri.

– Ce fel de necazuri? am întrebat.

– Nu vor să ne spună.

Pittman nu-i lăsa în pace pe avocaţi.

– Dar clovnul de la Ambasada Ţărilor Baltice? Cel care a tras în toţi trecătorii de pe trotuarul din faţa cafenelei? El a fost judecat.

Mike Kersee ridică din umeri.

– Ăla era un simplu funcţionar dintr-o ţară neînsemnată pe care puteam s-o ameninţăm. Nu putem face acelaşi lucru şi cu Anglia.

– Şi de ce dracu' să nu putem? Pittman se încruntă şi lovi tare cu palma în mînerul fotoliului. Am putea face foarte bine acelaşi lucru şi cu Anglia.

Sună telefonul de pe biroul lui Dowd şi acesta ridică mîna ca să facă linişte.

– Probabil că este Jules Halpern. A spus că o să sune pe la ora zece, iar el este un ticălos care se ţine de cuvînt. Dacă este el, o să-l conectez pe difuzor. S-ar putea să fie la fel de interesant precum un tuşeu rectal făcut cu un cactus.

Dowd ridică receptorul şi schimbă amabilităţi cu avocatul apărării timp de aproape treizeci de secunde. Apoi Halpern i-o reteză:

– Cred că avem probleme importante de discutat. Am un program încărcat astăzi. Şi bănuiesc că şi dumneata, domnule Dowd, eşti ocupat.

– Da, să trecem la subiect, spuse Dowd, ridicînd din sprîncenele negre, groase şi cîrlionţate. După cum ştii, poliţia deţine dreptul de a aresta pe oricine dacă are un motiv

întemeiat. Dumneata nu te afli acum în fața unui caz civil, consiliere...

Halpern îl întrerupse pe Dowd înainte ca acesta să termine ce avea de spus.

– Nu și în cazul unei persoane care are imunitate diplomatică, pe care clientul meu o are. Colonelul Shafer a stat în ușa apartamentului psihiatrei sale și și-a prezentat legitimația emisă de Serviciile Secrete Britanice ca pe un semnalizator de oprire, declarînd că are imunitate.

Dowd oftă puternic în receptor.

– Avea sînge pe pantaloni, consiliere. Este un asasin, consiliere, și încă un asasin de polițiști. Nu cred că trebuie să mai adaug ceva aici. În privința defăimării, poliția are și dreptul de a vorbi cu presa atunci cînd se comite o crimă.

– Și presupun că declarația șefului detectivilor în fața reporterilor și a mai multor sute de milioane de alți oameni din lume nu este o simplă bîrfă?

– Nu, nu este. Este un drept constituțional față de persoanele publice, cum este și clientul dumitale.

– Clientul meu nu este un personaj public, domnule Dowd. Este o persoană privată. Este un agent de contrainformații. Înseși mijloacele sale de trai, dacă nu chiar și viața lui, depind de posibilitatea de a lucra sub acoperire.

Consilierul-șef era deja exasperat, poate din cauză că replicile lui Halpern erau atît de calme și în același timp servite atît de rapid.

– Bine, domnule Halpern. Atunci pentru ce ne-ai sunat?

Halpern lăsă o pauză lungă pentru a-l face curios pe Dowd. Apoi reluă:

– Clientul meu m-a autorizat să vă fac o ofertă foarte neobișnuită. Eu l-am sfătuit să nu o facă, dar el are tot dreptul să și-o mențină.

Dowd părea uimit. Îmi dădeam seama că nu se aşteptase la vreo negociere. Şi nici eu nu îmi închipuisem aşa ceva. Despre ce putea fi vorba?

– Spune, domnule Halpern, zise Dowd. Ochii lui erau larg deschişi şi vioi, rotindu-se prin încăpere şi uitîndu-se la noi. Te ascult.

– Te cred şi eu, ca şi stimaţii dumitale colegi.

M-am aplecat înainte ca să aud bine fiecare cuvînt.

Jules Halpern continuă cu expunerea scopului real al apelului său telefonic:

– Clientul meu doreşte înlăturarea oricărei posibilităţi de a i se intenta vreun proces civil.

Am dat ochii peste cap. Halpern voia să se asigure că nimeni nu-i va putea intenta vreun proces civil clientului său după încetarea eventualului proces penal. Îmi amintea de O.J. Simpson care fusese declarat nevinovat într-un proces şi a adus la faliment în celălalt.

– Imposibil! zise Dowd. Aşa ceva nu se va întîmpla. Sub nici o formă.

– Ascultă-mă. Există o formă, altfel nu aş fi abordat niciodată subiectul. Dacă sînteţi de acord cu acest lucru şi dacă şi el, şi eu putem fi convinşi că procesul penal va fi rapid, clientul meu va renunţa la imunitatea diplomatică. Da, ai auzit bine. Geoffrey Shafer doreşte să-şi dovedească nevinovăţia într-un proces. De fapt, insistă în mod deosebit asupra acestui lucru.

Dowd dădea din cap, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. La fel şi Mike Kersee. Ochii acestuia sclipeau de uluire cînd se uită la mine.

Nimănui nu-i venea să creadă ceea ce tocmai auzise de la avocatul apărării.

Geoffrey Shafer dorea să fie judecat.

PARTEA A PATRA

PROCES ŞI ERORI

78

Cuceritorul o urmărise cum se prostituează pe High Street, în Kensington, timp de aproape şase săptămîni la rînd. Ea devenise obsesia lui, femeia din fanteziile lui, „jocul" lui. El ştia totul despre ea. Simţea – ştia – că începuse să se comporte el însuşi ca Shafer. Doar începuseră cu toţii, nu?

Pe fată o chema Noreen Anne şi cu ceva timp în urmă, cu trei ani mai exact, venise la Londra, din Cork, Irlanda, cu visul minunat de a deveni model internaţional.

Atunci avea şaptesprezece ani, aproape un metru optzeci, era suplă, blondă, avea o faţă despre care toţi băieţii şi chiar bărbaţii mai în vîrstă de acasă de la ea spuneau că era predestinată copertelor de revistă sau chiar cinematografiei.

Şi atunci ce făcea ea aici, pe High Street, la ora unu şi jumătate noaptea? Asta se întreba ea în timp ce se străduia să cocheteze zîmbind forţat şi făcînd cîte un semn cu mîna spre bărbaţii libidinoşi din maşinile lor care treceau încet, dînd roată pe High Street, DeVere Gardens şi Exhibition Road.

Ei socoteau că fata era destul de drăguţă, dar nu de-ajuns pentru copertele revistelor englezeşti sau americane şi nu într-atît de elegantă încît să te căsătoreşti cu ea sau să-ţi devină iubită.

Dar cel puțin ea avea planul ei și îl considera unul bun. Noreen Anne economisise aproape 2000 de lire de cînd începuse să facă trotuarul. Aprecia că i-ar mai trebui încă vreo 3000 de lire, după care se va întoarce în Irlanda. Va înființa un mic salon de frumusețe, pentru că ea cunoștea cu adevărat secretele frumuseții și multe lucruri despre visuri.

Așadar, pînă atunci, iată-mă aici, în fața hotelului Kensington Palace, gîndea ea. Și îmi îngheață fundul groaznic.

– Scuză-mă, domnișoară, auzi ea un glas și se întoarse tresărind. Nu auzise pe nimeni apropiindu-se de ea. Te-am văzut stînd aici. Ești de o frumusețe nemaipomenită. Știi asta, nu?

Noreen Anne simți o ușurare în clipa în care văzu persoana care vorbise. Tipul ăsta nu putea să-i facă vreun rău, nu putea chiar dacă ar încerca. Mai curînd ea ar fi putut să-i facă lui rău dacă era să se gîndească bine.

Era bătrîn, avea vreo șaizeci, șaptezeci de ani, era neplăcut de gras și așezat într-un scaun cu rotile.

Așa că însoți – „Cuceritorul".

Totul făcea parte din joc.

79

Americanii au promis un proces rapid, iar proștii de ei chiar s-au ținut de cuvînt.

Trecuseră cinci luni de la asasinarea detectivului Patsy Hampton. Alex Cross făcuse naveta între Washington și Bermude, dar tot nu știa unde dispăruse Christine. Shafer fusese eliberat din închisoare, dar era strict supravegheat.

Nu mai jucase jocul lui de la crima asupra lui Hampton. Jocul jocurilor fusese oprit şi asta îl înnebunea.

Acum Shafer şedea în Jaguarul lui negru, în parcarea de sub tribunal, şi era plin de speranţe. De-abia aştepta să fie judecat sub acuzaţiile de crimă cu premeditare, cu circumstanţe agravante, de gradul întîi. Regulile jocului fuseseră stabilite, şi el aprecia acest lucru.

Săptămînile de audiere pentru admiterea probelor îi erau încă vii în memorie. Savurase fiecare clipă. Audierea preliminară fusese ţinută înainte de alegerea juriului, pentru a se hotărî care dovezi puteau fi prezentate la proces şi care nu; audierea avusese loc în încăperile spaţioase ale judecătorului Michael Fescoe. Judecătorul hotărîse regulile, aşa că, într-un fel, el era maestrul jocului. Cît de nostim, cît de plăcut.

Avocatul lui Shafer, Jules Halpern, a pretins că Shafer fusese la o şedinţă de terapie la cabinetul dr. Cassady şi, prin urmare, acesta avea dreptul la intimitate.

– Această intimitate a fost violată. Mai întîi, doctor Cassady le-a interzis detectivului Cross şi celorlalţi doi poliţişti să intre în casă. În al doilea rînd, colonelul Shafer i-a arătat detectivului legitimaţia sa. Legitimaţia dovedea că acesta lucra la Ambasada Britanică şi că avea imunitate diplomatică. Dar Cross a pătruns, totuşi, în cabinetul psihiatrei. Prin urmare, orice dovadă obţinută astfel – dacă a fost obţinută vreo dovadă – este rezultatul unei percheziţii ilegale.

Judecătorul Fescoe a luat pauză în ziua aceea pentru gîndire şi şi-a anunţat decizia a doua zi dimineaţă:

– După ce am ascultat ambele părţi, mie mi se pare că problemele sînt clare şi deloc neobişnuite într-un caz de crimă. Domnul Shafer are într-adevăr imunitate diplomatică.

Dar părerea mea este că detectivul Cross a acționat de manieră legală și decentă atunci cînd a intrat în apartamentul lui Boo Cassady. El a bănuit că fusese comisă o crimă gravă. Doctor Cassady a deschis ușa, permițîndu-i detectivului Cross să aibă o imagine clară a înfățișării domnului Shafer. Colonelul Shafer insistă asupra faptului că imunitatea sa diplomatică îi interzicea detectivului Cross să intre în apartament. Așadar, voi permite acuzării să se folosească de îmbrăcămintea pe care colonelul Shafer o purta în seara crimei, ca și de sîngele de pe covorul din fața intrării, ca probe. Acuzarea poate să utilizeze și probele găsite în garaj, atît în mașina detectivului Hampton, cît și în aceea a colonelului Shafer, continuă judecătorul Fescoe, după care veni partea-cheie a declarației sale: *Nu voi admite* probele găsite după ce detectivul Cross a pătruns în apartament contrar dorințelor exprimate de colonelul Shafer și de doctor Cassady. Toate aceste probe descoperite în perchezițiile inițiale și ulterioare sînt respinse și nu vor fi admise la proces.

Acuzarea a mai fost anunțată să nu facă nici o referire, pe timpul procesului, la alte crime de care Shafer nu a fost acuzat, dar pentru care el este suspectat că le-ar fi comis în Washington. Juriului trebuia să-i fie clar că Shafer era anchetat doar pentru asasinarea detectivului Patricia Hampton. Atît acuzarea, cît și apărarea s-au declarat de acord la sfîrșitul audierilor de admitere a probelor.

În dimineața primei zile a procesului, treptele de piatră din fața tribunalului erau pline de o mulțime zgomotoasă și haotică. „Suporteri" ai lui Shafer purtau embleme cu inscripția UK/OK și fîlfîiau steaguri britanice noi, apretate. Acești proști minunați îl făcură pe Shafer să zîmbească atunci cînd bătu din palme deasupra capului în semn de victorie. Îi plăcea nespus să fie erou.

Ce vremuri minunate! Chiar dacă era puțin drogat și aerian din cauza celor cîteva medicamente luate după bunul lui plac.

Ambele părți preziceau încă victorii „spectaculoase". Ce farsori fantastici puteau fi avocații!

Presa titra cumplita șaradă ca fiind „procesul deceniului". Oricum, media, surescitată, previzibilă și cu ritualurile ei, îl incita. Shafer percepea totul ca pe un elogiu și ca pe o adulare. Ceea ce el, de altfel, chiar merita.

Shafer și-a compus premeditat o apariție senzațională: dorea să facă impresie asupra lumii. Purta un costum gri de comandă, lejer, o cămașă în dungi de la Budd și pantofi de la Lobb's. A fost fotografiat singur de sute de ori în primele momente.

A intrat în tribunal de parcă ar fi plutit. Lucrul cel mai minunat dintre toate era acela că putea pierde totul.

Sala de judecată nr. 4 se afla la etajul trei. Era cea mai mare sală din tribunal. Imediat după ușa dublă de la intrarea pentru public se afla o zonă pentru o sută și patruzeci de spectatori. Apoi venea „zona baroului", unde se aflau mesele avocaților. După aceea „podiumul judecătorului", care ocupa aproape un sfert din sală.

Procesul a început la ora zece dimineața și s-a dovedit a fi, pentru el, o mare zumzăială. Procurorul-șef era avocata asistentă a SUA Catherine Marie Fitzgibbon. El tînjea deja să o omoare și se întreba dacă acest lucru ar fi vreodată posibil. Își dorea scalpul domnișoarei Fitzgibbon atîrnat la centură. Femeia avea doar treizeci și șase de ani, era o irlandeză catolică, nemăritată, sexy în îmbrăcămintea ei strîmtă, și o animau idealuri mărețe, ca de altfel și pe mulți alții din insula ei de origine. Prefera o îmbrăcăminte gri sau bleumarin, gen Ann Taylor, și purta la gît o cruciuliță de aur, ciudat de mobilă pe un lanț tot din aur. Era cunoscută în

mediul avocățesc din districtul Columbia drept „Regina dramei". Felul ei melodramatic de a prezenta cele mai crude detalii era destinat să cucerească simpatia juriului. Era o rivală de temut. Și un vînat scump.

Shafer ședea la masa apărătorilor și încerca să se concentreze. Asculta, privea cu atenție, se simțea cum nu se mai simțise de multă vreme. Știa că toți erau cu ochii pe el. Cum ar fi putut să nu fie?

Shafer ședea acolo și observa tot ce se întîmplă, dar creierul său se aprinsese. Stimatul său avocat, Jules Halpern, luase în sfîrșit cuvîntul și în cele din urmă Shafer își auzise rostit numele. Da, acum era chiar foarte interesat. Doar el era starul acolo, nu?

Jules Halpern nu avea mai mult de un metru șaizeci, dar reprezenta o figură impresionantă într-un tribunal. Avea părul vopsit negru ca pana corbului și pieptănat lins, peste cap. Costumul lui era făcut la comandă de un croitor englez, ca și al lui Shafer. Acesta din urmă gîndea, destul de nemilos, considera el, *Îmbracă-te englezește și gîndește evreiește.* Lîngă Halpern ședea fiica sa, Jane, care era asistenta lui. Fata era înaltă și suplă, dar avea părul negru și nasul coroiat al tatălui său.

Fără putință de tăgadă, Jules Halpern avea un glas puternic pentru un om atît de pipernicit.

– Clientul meu, Geoffrey Shafer, este un soț iubitor. Este, de asemenea, un tată foarte bun și s-a întîmplat să participe la o petrecere aniversară a doi dintre copiii săi cu o jumătate de oră înainte de omorîrea detectivului Patricia Hampton. Colonelul Shafer, după cum veți afla, este un membru valoros și decorat al contrainformațiilor britanice. A fost un soldat cu multe merite deosebite. Nu există nici un dubiu că i s-a înscenat această crimă colonelului Shafer pentru că poliția

din Washington avea nevoie ca această oribilă crimă să fie acoperită. Şi vă voi dovedi acest lucru, iar dumneavoastră nu veţi sta în cumpănă. I s-a înscenat această crimă domnului Shafer pentru că un anumit detectiv criminalist trecea prin momente personale grave şi pierduse controlul asupra situaţiei.

Şi, în final – şi acesta este cel mai important lucru de care trebuie să vă amintiţi – colonelul Shafer doreşte să se afle aici. Nu se află aici pentru că ar fi nevoit – el are imunitate diplomatică. Geoffrey Shafer se află aici din proprie iniţiativă pentru a-şi apăra reputaţia.

Shafer aproape că se ridică în picioare, în plin proces, ca să aplaude.

80

Nu am participat la tot acest circ nici în prima şi nici în a doua şi a treia zi, deliberat, şi poate că bine am făcut. Nu doream să dau ochii cu presa şi cu publicul mai mult decît trebuia. Mă simţeam de parcă şi eu eram judecat.

Era judecat un criminal cu sînge rece, dar anchetele mele au continuat cu şi mai multă fervoare. Mai aveam încă de rezolvat cazurile femeilor neidentificate asasinate şi dispariţia lui Christine dacă aş fi găsit noi piste. Doream să mă asigur că Shafer nu va scăpa liber şi, lucrul cel mai important, îmi doream cu disperare ca în cele din urmă să aflu adevărul despre dispariţia lui Christine. Trebuia să-l aflu. Marea mea frustrare era că, din cauza manevrelor diplomatice, nu ajunsesem încă să-l anchetez pe Shafer. Aş fi dat orice să stau de vorbă cîteva ore cu el.

Am transformat partea sudică a podului casei noastre în camera de pregătire a unui război. Oricum exista mult spațiu nefolosit acolo. Am pus acolo o masă veche de mahon. Am reparat un ventilator vechi de fereastră, fapt ce a făcut ca zilele să fie mai suportabile în continuare – mai ales dimineața devreme și seara tîrziu, cînd lucram cel mai mult acolo.

Mi-am pus laptopul pe masă și am agățat în ace diverse notițe colorate pentru a avea tot timpul dinaintea mea cele mai importante dovezi ale cazului. În niște cutii de carton mari și uzate păstram toate documentele: toate dovezile în legătură cu dispariția lui Christine și tot ce mai găsisem relativ la crimele din Southeast.

Cazurile de crimă formau un puzzle înnebunitor, construit în cîțiva ani de zile, un puzzle care nu putea fi rezolvat cu una, cu două. Încercam să fac un joc complex împotriva unui adversar îndemînatic, dar eu nu cunoșteam regulile jocului său și felul în care îl juca. Acesta era avantajul necinstit al lui Shafer.

Am găsit cîteva însemnări utile în fișierul detectivului Patsy Hampton, care m-au dus la anchetarea băiatului Michael Ormson, care discutase *on-line* cu Shafer despre „Cei Patru Călăreți". Am continuat să lucrez mult cu Chuck Hufstedler de la FBI. Chuck se simțea vinovat că îi transmisese pontul inițial lui Patsy Hampton, mai ales că eu lucrasem cu el mai întîi. Și m-am folosit de criza lui de conștiință.

Atît FBI-ul, cît și Interpolul au întreprins căutări asidue asupra acestui joc pe Internet. La rîndul meu, vizitasem nenumărate *chatroomuri,* dar nu întîlnisem pe nimeni, cu excepția lui Ormson, care să aibă știință despre acest misterios joc. Și asta numai pentru că Shafer riscase și intrase atunci în acel *chatroom* care dusese la descoperirea lui. Mă întrebam ce alte riscuri își mai asumase.

După arestarea lui Shafer la Farragut, noi am făcut o mică percheziție a automobilului său, iar eu am petrecut aproape o oră acasă la el – înainte ca avocații săi să prindă de veste că mă aflu acolo. Am vorbit cu soția lui, Lucy, și cu fiul lui, Robert, care mi-au confirmat că el juca un joc numit „Cei Patru Călăreți". Îl juca de vreo șapte sau opt ani.

Nici soția, nici fiul său nu-i cunoșteau pe ceilalți jucători și nu aveau nici un indiciu despre ei. Nu credeau că Geoffrey Shafer făcuse ceva rău.

Fiul și-a numit tatăl „cea mai directă săgeată dintre toate". Lucy Shafer l-a descris ca pe un om bun și chiar părea că spune adevărul.

În vizuina lui Shafer am găsit reviste cu jocuri pe roluri și zeci de zaruri, dar nici o altă dovadă fizică legată de acel joc. Shafer era precaut; își acoperea bine urmele. În definitiv, făcea parte din serviciul de contrainformații. Nu mi-l imaginam să arunce zarurile pentru a-și alege victimele, dar poate că aceasta era o dovadă despre modelul atipic al crimelor săvîrșite asupra femeilor neidentificate.

Avocatul său, Jules Halpern, s-a plîns tare și răspicat că am pătruns în casa lui Shafer și a cerut să fie respinsă orice probă ar fi fost găsită în felul acesta. Din păcate, eu n-am avut timp suficient, iar Shafer era, oricum, mult prea inteligent ca să păstreze acasă ceva incriminatoriu. Făcuse o singură mare greșeală; și nu intenționa să mai facă o alta. Sau poate că da? Poate mai făcuse și alte greșeli?

Uneori, foarte tîrziu noaptea, cînd lucram în pod, mă opream puțin din treabă și îmi mai aminteam cîte ceva despre Christine. Amintirile mele erau dureroase și triste, dar și binefăcătoare pentru mine. Am început să aștept cu nerăbdare acele timpuri cînd voi putea să mă gîndesc la ea în permanență. În unele nopți coboram, mă așezam la pian, în verandă, și cîntam cîntece care ne plăceau nouă –

„Unforgettable", „Moonglow", „'S Wonderful". Îmi mai aminteam cum arăta ea, mai ales atunci cînd am fost la ea acasă şi era îmbrăcată în jeanşi prespălaţi, în picioarele goale şi cu un tricou sau poate puloverul preferat, galben, şi un pieptene din carapace de broască ţestoasă în părul ei lung care mirosea mereu a şampon.

Nu doream să-mi plîng de milă, dar nu aveam cum să nu fiu cumplit de trist. Eram prins ca într-o plasă, fără să ştiu nimic din tot ce i se întîmplase cu adevărat lui Christine. Şi nu puteam nicidecum să o uit.

Eram ca paralizat, de-a dreptul invalid, mă simţeam îngrozitor de trist şi de gol sufleteşte. Ştiam că trebuia să-mi văd de viaţa mea, dar nu puteam. Aveam nevoie de nişte răspunsuri, cel puţin de cîteva. *Oare şi Christine face parte din jocul acesta?* mă întrebam. Eram obsedat de joc.

Fac şi eu parte din joc?

Credeam că da. Şi, într-un fel, speram ca şi ea să facă parte. Asta era singura mea speranţă că ea ar mai putea fi în viaţă.

81

Iată-mă, aşadar, un jucător al unui joc cu adevărat bizar, care nu reuşea decît să te facă să deprinzi obiceiuri rele. Am început să-mi făuresc propriile reguli. Am atras noi jucători. Jucam ca să învingă.

Chuck Hufstedler de la serviciile FBI din districtul Columbia a continuat să fie de mare ajutor. Cu cît vorbeam mai mult cu el, cu atît înţelegeam mai bine faptul că el fusese îndrăgostit de-a binelea de Patsy Hampton. Pierderea lui şi a mea, prin Christine, ne-a unit.

M-am urcat în pod într-o seară tîrzie de vineri după ce m-am uitat la televizor şi am văzut „Masca lui Zorro", împreună cu Damon, Jannie, Nana şi Rosie, pisica. Trebuia să mai verific cîteva lucruri înainte de culcare.

Am deschis computerul şi am auzit mesajul familiar: Ai corespondenţă. Încă din seara aceea din Bermude, aceste cuvinte mă înspăimîntau îngrozitor, dîndu-mi fiori care îmi înţepeneau corpul din cap pînă-n picioare.

Sandy Greenberg, de la Interpol, îmi răspundea la unul dintre e-mail-urile mele. Ea şi cu mine am lucrat împreună la cazul dl. Smith şi ne-am împrietenit atunci. O rugasem să cerceteze nişte detalii pentru mine.

SUNĂ-MĂ ORICÎND ÎN SEARA ASTA, ALEX. AI ÎNŢELES? LA ORICE ORĂ. ÎNCĂPĂŢÎNAREA TA ENERVANTĂ CRED CĂ A DAT ROADE. ESTE FOARTE IMPORTANT SĂ MĂ SUNI. *SANDY.*

Am sunat-o pe Sandy în Europa şi ea a ridicat receptorul după al doilea apel.

– Alex? Cred că l-am găsit pe unul dintre ei. Ideea ta a fost nemaipomenită. Shafer juca cu cel puţin unul dintre vechii lui colegi, din MI6. Ai avut dreptate.

– Eşti sigură că este şi el jucător? am întrebat-o.

– Foarte sigură, replică ea. Acum stau jos şi mă uit fix, pe MacIntosh-ul meu, la o copie după tabloul lui Dürer, *Cei Patru Călăreţi.* După cum ştii, „Călăreţii" sînt „Cuceritorul", „Foametea", „Războiul" şi „Moartea". Ce adunătură sinistră. Ei, am făcut ceea ce mi-ai sugerat tu. Am vorbit cu nişte cunoştinţe de-ale mele din MI6, care au aflat că Shafer şi tipul ăsta ţin permanent legătura pe computer. Am şi toate însemnările tale, care sînt foarte preţioase. Nu-mi vine să cred cîte ţi-ai imaginat tu, de acolo, despre colonii. Ai şi tu o imaginaţie bolnăvicioasă.

– Mulţam, am răspuns. Am lăsat-o pe Sandy să mai sporovăiască încă două-trei minute. Cu ceva timp în urmă,

înțelesesem că era o persoană singuratică și că, în ciuda faptului că făcea uneori pe grozava, ardea de dorul unei companii.

– Numele pe care îl folosește tipul în joc este „Cuceritorul". „Cuceritorul" locuiește în Dorking, Surrey, Anglia, a adăugat Sandy. Îl cheamă Oliver Highsmith și s-a pensionat din MI6. Alex, află că Highsmith coordona cîțiva agenți în Asia în timp ce Shafer se afla și el acolo. Shafer a lucrat sub conducerea sa. Aici este ora opt dimineața. Ce-ar fi să-l suni acum pe ticălos? îmi sugeră Sandy. Sau trimite-i măcar un e-mail. Am adresa lui, Alex.

Începusem să mă întreb cine puteau fi ceilalți jucători din „Cei Patru Călăreți". Chiar erau patru sau așa se numea jocul? Cine erau ei oare? Cum se juca, de fapt, acest joc? Oare toți, sau cel puțin încă altcineva, își transpuneau fanteziile în viața reală?

Mesajul meu către „Cuceritor" era simplu, direct și deloc amenințător. Așa speram eu să fie. Nu vedeam de ce nu mi-ar răspunde.

DRAGĂ DOMNULE HIGHSMITH,

EU SÎNT DETECTIV CRIMINALIST ÎN WASHINGTON, D.C., ȘI CAUT INFORMAȚII DESPRE COLONELUL GEOFFREY SHAFER ÎN LEGĂTURĂ CU „CEI PATRU CĂLĂREȚI". AM AFLAT CĂ SHAFER A LUCRAT PENTRU DUMNEATA ÎN ASIA. MĂ GRĂBESC FOARTE MULT. AM NEVOIE DE AJUTORUL DUMITALE. TE ROG, IA LEGĂTURA CU DETECTIVUL ALEX CROSS.

82

Am fost surprins cînd am primit aproape imediat un mesaj de răspuns. Oliver Highsmith – „Cuceritorul" – probabil că era *on-line* atunci cînd a intrat pe e-mail-ul meu.

DETECTIVE CROSS, TE CUNOSC FOARTE BINE, DAT FIIND CĂ PROCESUL PENAL CARE ARE ACUM LOC LA WASHINGTON ESTE FOARTE MEDIATIZAT ÎN ANGLIA, CA ŞI ÎN TOT RESTUL EUROPEI. ÎL CUNOSC PE G.S. DE VREO 12 ANI SAU CHIAR MAI MULT. PE SCURT, A LUCRAT SUB SUPRAVEGHEREA MEA. ÎMI ESTE MAI MULT O CUNOŞTINŢĂ DECÎT UN PRIETEN APROPIAT, AŞA CĂ NU-MI POT DA PĂREREA, ŞI NICI NU AM PREJUDECĂŢI ÎN LEGĂTURĂ CU VINA SAU CU NEVINOVĂŢIA SA. BINEÎNŢELES CĂ SPER SĂ FIE NEVINOVAT.

ACUM, ÎN LEGĂTURĂ CU ÎNTREBAREA DUMITALE RELATIV LA „CEI PATRU CĂLĂREŢI". JOCUL – ŞI ESTE CU ADEVĂRAT UN JOC AL IMAGINAŢIEI, DETECTIVE –, ESTE FOARTE NEOBIŞNUIT, PENTRU CĂ TOŢI JUCĂTORII ÎŞI ASUMĂ ROLUL DE MAESTRU. ADICĂ FIECARE DINTRE NOI ÎŞI HOTĂRĂŞTE SOARTA LUI, POVESTEA LUI. POVESTEA LUI G.S. ESTE CU ATÎT MAI ÎNDRĂZNEAŢĂ ŞI MAI NEOBIŞNUITĂ. PERSONAJUL SĂU, CĂLĂREŢUL DE PE CALUL BĂLAN – „MOARTEA" – ESTE UN PERSONAJ TOTAL NEGATIV. SE POATE SPUNE CĂ ESTE CHIAR MALEFIC. PERSONAJUL ESTE OARECUM ASEMĂNĂTOR PERSOANEI ACUZATE ACUM ÎN PROCESUL DIN WASHINGTON SAU CEL PUŢIN AŞA MI SE PARE MIE.

DAR TREBUIE SĂ FAC CÎTEVA REMARCE. MANIFESTAREA UNOR FANTEZII CRIMINALE ÎN JOCUL NOSTRU A AVUT LOC MEREU LA CÎTEVA ZILE DUPĂ ARTICOLELE APĂRUTE ÎN PRESĂ. CREDE-MĂ, ACEST LUCRU A FOST VERIFICAT ÎN AMĂNUNT DE CĂTRE NOI DE ÎNDATĂ CE A FOST ACUZAT G.S. AM ADUS ACEST LUCRU CHIAR ŞI ÎN ATENŢIA INSPECTORULUI JONES DE LA SERVICIUL DE SECURITATE DIN LONDRA, AŞA CĂ SÎNT SURPRINS DE FAPTUL CĂ N-AI FOST INFORMAT DEJA. CEI DE LA ACEST SERVICIU M-AU VIZITAT ÎN LEGĂTURĂ CU G.S. ŞI S-AU DECLARAT PE DEPLIN MULŢUMIŢI, PRESUPUN, DAT FIIND CĂ NU AU MAI REVENIT.

ÎNCĂ CEVA, CEILALŢI JUDECĂTORI – CARE AU FOST ŞI EI VERIFICAŢI DE CĂTRE SECURITATEA NOASTRĂ – SÎNT TOŢI REPREZENTAŢI DE CARACTERE POZITIVE ÎN JOC. ŞI, DUPĂ CUM ŢI-AM MAI SPUS, DEŞI UN CĂLĂREŢ SE IMPLICĂ FOARTE

MULT, TOTUL NU ESTE DECÎT UN JOC. APROPO, ŞTIAI CUMVA, DIN SURSE DEMNE DE ÎNCREDERE, CĂ EXISTĂ ŞI UN AL CINCILEA CĂLĂREŢ? *S-AR PUTEA SĂ VREI CUMVA SĂ FII DUMNEATA ACELA, DR. CROSS?*

PENTRU CUNOŞTINŢA DUMITALE – OMUL DE LA SECURITATE ESTE DL. ANDREW JONES. SÎNT SIGUR CĂ EL VA GARANTA VERIDICITATEA CELOR SPUSE DE MINE. DACĂ DOREŞTI SĂ MAI STĂM DE VORBĂ, POŢI SĂ FACI ACEST LUCRU PE RISCUL DUMITALE. EU AM 67 DE ANI, SÎNT PENSIONAT DE LA SERVICIILE DE CONTRAINFORMAŢII (DUPĂ CUM ÎMI PLACE SĂ AFIRM) ŞI SÎNT DESTUL DE CUNOSCUT DREPT GURĂ-SPARTĂ. ÎŢI DORESC MULT NOROC ÎN CĂUTAREA ADEVĂRULUI ŞI DREPTĂŢII. ŞI MIE MI-E DOR DE O VÎNĂTOARE.

„CUCERITORUL"

Am citit mesajul şi l-am recitit. *Mult noroc în căutarea adevărului?* Era propoziţia tot atît de încărcată ca sens precum suna?

Iar eu eram acum un jucător – cel de-al cincilea Călăreţ?

83

În următoarea săptămînă m-am dus la tribunal în fiecare zi şi, ca atîţia alţii, am fost magnetizat de proces. Jules Halpern era cel mai grozav orator din cîţi auzisem într-un tribunal vreodată, dar Catherine Fitzgibbon era şi ea eficientă. Verdictul depindea de partea căreia îi va da crezare juriul. Totul era un teatru, un joc. Îmi amintesc că atunci cînd eram copil obişnuiam să urmăresc, împreună cu Nana, o piesă de teatru cu localizare într-un tribunal, numită „Apărătorii". Fiecare spectacol începea cu vocea baritonală a naratorului, care spunea ceva de genul: „Sistemul american de justiţie

este departe de a fi perfect şi totuşi este cel mai bun sistem de justiţie din lume".

S-ar putea să fie adevărat, dar, pe cînd şedeam în sala de judecată la Washington, nu puteam să nu mă gîndesc la faptul că procesul de judecare a unei crime, judecătorul, juriul, avocaţii şi toate regulile reprezentau un alt joc bine gîndit şi că Geoffrey Shafer planifica deja următoarea lui aventură, savurînd fiecare mişcare pe care o făcea acuzarea împotriva sa.

Tot el era stăpînul jocului. El era maestrul. Şi ştia foarte bine acest lucru, la fel de bine ca şi mine.

L-am urmărit pe Jules Halpern efectuînd examinări delicate, destinate să dea impresia că bietul său client psihopat şi monstruos era la fel de nevinovat ca un bebeluş. De fapt, era uşor să faci manevre pe parcursul unor interogatorii prelungite. Şi totuşi, eu n-am pierdut mai nimic din ceea ce se întîmpla acolo, dat fiind că toate reperele importante erau repetate întruna, pînă la lehamite.

– Alex Cross...

Mi-am auzit numele şi mi-am îndreptat atenţia către Jules Halpern. El scosese o fotografie mărită, apărută în *Washington Post* a doua zi după crimă. Fotografia fusese făcută de un alt locatar de la Farragut şi vîndută apoi ziarului.

Halpern se aplecă lîngă martorul din boxă, un bărbat pe nume Carmine Lopes, un portar de noapte din clădirea de locuinţe unde fusese omorîtă Patsy Hampton.

– Domnule Lopes, vă arăt proba J a apărării, o fotografie cu clientul meu şi cu detectivul Alex Cross. A fost făcută pe culoarul de la etajul zece după descoperirea cadavrului detectivului Patsy Hampton.

Fotografia fusese mărită suficient încît să se poată vedea bine detaliile, chiar de unde şedeam eu, în rîndul patru. Fotografia aceea mă cam şocase şi pe mine.

În ea, Shafer arăta de parcă atunci ieşise din paginile celei mai bune reviste de modă. În comparaţie, hainele mele erau şifonate şi murdare. Tocmai mă întorsesem din maratonul acela nebunesc de la Grădina zoologică şi fusesem jos, în garaj, la cadavrul sărăcuţei de Patsy. Pumnii mei erau încleştaţi, iar eu păream plin de furie împotriva lui Shafer. E adevărat că fotografiile mint. Ştim cu toţii acest lucru. Însă fotografia aceea era foarte inflamantă şi am simţit că putea influenţa hotărîtor minţile juraţilor.

– Aceasta este imaginea reală a felului în care arătau cei doi la ora zece şi jumătate în seara respectivă? îl întrebă Halpern pe portar.

– Da, domnule. Este reală imaginea. Aşa mi-o amintesc şi eu.

Jules Halpern dădu din cap de parcă ar fi primit o informaţie preţioasă şi nouă.

– Vreţi să descrieţi cu cuvintele dumneavoastră cum arăta atunci detectivul Cross? întrebă el.

Portarul avu o ezitare, părînd uşor derutat de întrebare. Eu nu eram. Ştiam unde bate Halpern.

– Era murdar? interveni Halpern cu o întrebare foarte simplă.

– Ăăăă, murdar... sigur. Era cumplit de murdar.

– Şi transpirase? îl întrebă din nou avocatul apărării.

– Transpirase... da. Cu toţii transpiraserăm. De jos, din garaj, cred. Era o seară foarte călduroasă.

– Îi curgea nasul?

– Da, domnule.

– Şi avea hainele rupte, domnule Lopes?

– Da. Rupte şi murdare.

Jules Halpern privi mai întîi spre juriu, apoi se întoarse la martorul său.

– Şi hainele detectivului Cross aveau pete de sînge pe ele?

– Da... aveau. Asta am observat mai întîi, sîngele.

– Şi avea sînge peste tot, domnule Lopes?

– Pe mîini. Nu se putea să nu îl vezi. Eu l-am văzut.

– Şi domnul Shafer, cum arăta domnul Shafer?

– Era curat, nu era deloc şifonat. Părea destul de calm şi la locul lui.

– Aţi văzut vreo urmă de sînge pe domnul Shafer?

– Nu, domnule. Nici un fel de sînge.

Halpern dădu din cap, apoi privi spre juriu.

– Domnule Lopes, după părerea dumneavoastră, care din cei doi bărbaţi arăta mai degrabă tocmai a fi comis de curînd o crimă?

– Detectivul Cross, rosti limpede portarul fără nici o ezitare.

– Obiecţie! răcni procurorul districtual, dar nu înainte să se fi produs dezastrul.

84

În după-amiaza aceea, apărarea programase să cheme ca martor pe şeful detectivilor, George Pittman. Asistenta procurorului districtual, Catherine Fitzgibbon, ştia că Pittman era pe agenda de lucru şi mă invitase să luăm masa împreună.

– În caz că mai ai poftă de mîncare înainte să vină Pittman, adăugase ea.

Catherine era inteligentă şi meticuloasă. Ea învinsese tot atîţia oameni răi pe cît ajutase Halpern să fie eliberaţi. Ne-am dus să mîncăm nişte sandvişuri la un mic restaurant aglomerat de lîngă tribunal. Nici unul din noi nu era încîntat

de viitoarea apariție a lui Pittman. Reputația mea de detectiv era distrusă de apărare și era o treabă dificilă să te uiți și să nu poți face nimic.

Femeia mușcă dintr-un sandviș mare care lăsă urme de muștar pe degetul arătător și pe cel mare. Catherine zîmbi.

– Cam mult sos, dar merge. Tu și cu Pittman nu prea vă înțelegeți bine, nu? Se pare că vă cam detestați reciproc?

– E adevărat, i-am răspuns. A încercat să mă înfunde de vreo cîteva ori. Crede că reprezint o amenințare pentru cariera lui.

Catherine atacă sandvișul.

– Hmmm, e o idee. Tu te-ai descurca mai bine ca șef al detectivilor?

– N-ar merge treaba, nu mi-ar plăcea, dacă ar fi să aleg. N-aș fi bun să stau închis într-un birou și să fac jocuri politice.

Catherine rîse. Este una din acele ființe care găsește umor în orice.

– Grozav, Alex. Apărarea îl cheamă pe șeful detectivilor ca martor al ei. El pare a fi ostil, dar eu nu cred că este.

Am terminat amîndoi restul sandvișului ei.

– Ei, să vedem ce mai ține ascuns astăzi în mînecă domnul Halpern, spuse ea.

La începutul ședinței de după-amiază, Jules Halpern l-a prezentat precaut și meticulos pe Pittman, făcîndu-l să apară destul de impresionant, în abstract vorbind. A terminat colegiul George Washington, apoi Școala americană de drept; douăzeci și patru de ani în poliție, cu medalii pentru bravură și recomandări din partea a trei primari diferiți.

– Domnule Pittman, cum l-ați descrie pe detectivul Cross? îl întrebă Halpern.

M-am făcut mic pe scaunul meu. Am simțit cum mi se zbate o sprînceană și am mijit ochii. Iată-ne dar și aici, m-am gîndit.

– Detectivul Cross s-a ocupat de cîteva cazuri foarte grele pe care departamentul nostru le-a rezolvat, spuse acesta şi se opri.

Nu era de fapt o laudă, dar cel puţin nu mă atacase.

Halpern dădu din cap cu înţelepciune.

– Ce anume i-a modificat performanţele, în caz că s-a întîmplat aşa ceva?

Pittman privi spre mine, apoi răspunse:

– Femeia cu care se întîlnea el a dispărut pe cînd se aflau într-o vacanţă în Bermude. De atunci este neimplicat şi neatent, foarte nervos, nu mai este el însuşi.

Brusc, am vrut să iau cuvîntul. Pittman nu cunoştea cel mai important lucru despre relaţia dintre Christine şi mine.

– Domnule Pittman, a fost cumva detectivul Cross suspect în dispariţia iubitei sale, doamna Christine Johnson?

Pittman dădu din cap.

– Asta este procedura clasică în poliţie. Sînt sigur că a fost anchetat.

– Dar comportamentul său la slujbă s-a schimbat după dispariţia femeii?

– Da. Nu se mai concentrează la fel. A lipsit de la serviciu cîteva zile. S-a înregistrat totul.

– Şi a fost sfătuit să caute sprijin de specialitate?

– Da.

– Dumneavoastră l-aţi sfătuit?

– Da. Lucrăm împreună de cîţiva ani. A fost stresat.

– Este *foarte* stresat? Nu e mai corect spus aşa?

– Da. Nu a terminat nici un caz în ultima vreme.

Halpern dădu din cap.

– Cu cîteva săptămîni înainte de uciderea lui Hampton, aţi suspendat cîţiva detectivi cu care el era prieten.

Pittman privea strîmb.

– Da, din păcate.

– De ce i-ați suspendat pe detectivi?

– Detectivii aceia investigau cazuri din afara departamentului.

– S-ar zice mai curînd că aveau regulile lor și că făceau pe vigilenții?

Catherine Fitzgibbon se ridică în picioare și obiectă, dar judecătorul Fescoe admise întrebarea.

Pittman răspunse:

– Nu știu nimic despre acest lucru. „Vigilenți" e cam dur spus. Dar lucrau fără o comandă expresă. Cazul mai este încă în investigare.

– Și detectivul Cross făcea parte din acest grup care avea regulile sale în rezolvarea crimelor?

– Nu știu sigur. Dar așa se spunea. Eu am considerat însă că el nu ar fi putut suporta o suspendare atunci. L-am avertizat și l-am lăsat în pace, spuse Pittman.

– Nu mai am alte întrebări.

Nici nu mai are nimeni nevoie, m-am gîndit eu.

85

În seara aceea, după ce a plecat de la tribunal, Shafer era iar drogat. Era convins că va cîștiga jocul. Era cumplit de surescitat și se simțea și bine, și rău. Parcase mașina în garajul întunecat de sub clădirea în care locuia Boo Cassady. Majoritatea psihopaților nu își dau seama de momentele în care dau dovadă de simptome de boală, dar Shafer știa. „Vîrtejurile" pe care plutea el nu veniseră din senin; apăreau întruna.

Ironia şi pericolul situaţiei că se afla iar în clădirea aceea nu îi erau străine. Scena crimei şi toate celea. Ar fi vrut să se ducă în Southeast în seara aceea, dar era prea riscant. Nu mai putea vîna – nu acum. Avea altceva în minte: noile mutări din jocul său.

Era un lucru neobişnuit, deşi se mai auzise de aşa ceva, ca acuzatul dintr-un proces de omucidere de gradul întîi să bată străzile, dar aceasta fusese una din condiţiile sale ca să renunţe la imunitate. Ce avea de ales acuzarea? Nimic. Dacă procurorul districtual nu ar fi fost de acord cu eliberarea sa, oricum el ar fi avut posibilitatea să nu ajungă la închisoare.

Shafer intră în urma unui locatar cu care mai fusese de cîteva ori în lift, venind de la garaj, şi urcă acasă la Boo. Sună la uşă. Aşteptă. Auzi zgomotul de tocuri pe parchet. Da. Tocmai începea actul I al spectacolului din seara aceea.

El ştia că ea se uita la el prin vizor, aşa cum se uitase şi el la Alex Cross în seara în care Patsy Hampton primise ceea ce merita. Se mai întîlnise cu Boo de cîteva ori după eliberare, apoi el mai rărise vizitele.

Iar cînd el încetase să o mai vadă, ea pierduse partida. Boo îl mai sunase la serviciu, apoi întruna pe telefonul din maşină, pînă cînd el îşi schimbase nenorocitul de număr. Şi, spre marea ei neşansă, îi amintise de rolul pe care îl jucase Glenn Close în filmul „Atracţie fatală".

Shafer se întreba dacă ar mai putea să-i joace festa. Ea era o femeie inteligentă şi asta era problema ei. Gîndea prea departe, cu bătaie lungă. Majoritatea bărbaţilor, mai ales americanii ăştia stupizi, nu apreciau aşa ceva şi asta o înnebunea şi mai mult.

El îşi lipi faţa de uşă, simţindu-i lemnul rece pe obraz. Şi îşi începu rolul.

– Sînt înnebunit să te văd, Boo. Nici nu ştii prin ce-am

trecut. Dacă ei dau de vreo chichiță, de orice ar putea fi folosit împotriva mea, sînt un om terminat. Și partea proastă este că sînt nevinovat. Tu știi asta. Ți-am povestit totul în seara aceea. Știi că n-am omorît-o pe fata aia. Elizabeth? Boo? Te rog, spune ceva. Măcar, înjură-mă. Lasă ura să iasă din tine... Doctor Cassady?

Nici un răspuns. Chiar îi plăcea treaba asta. Îl făcu să o respecte și mai mult decît pînă atunci. Ce naiba, era mai dată dracului decît el.

– Știi bine prin ce trec. Ești singura care îmi înțelege stările de spirit. Am nevoie de tine, Boo. Știi că sînt maniaco-depresiv, bipolar sau cum dracu' mai vreți voi, doctorii, să-mi denumiți boala. Boo?

Apoi Shafer începu chiar să plîngă, ceea ce era gata să-l facă să rîdă. Scotea hohote violente, sfîșietoare. Se chirci pe vine și își luă capul în mîini. Știa că era un actor mult mai bun decît atîția farsori pe care îi vedea prin filme.

Ușa apartamentului se deschise încet.

– Boo-hoo, șoopti ea. Îl doare pe Geoff? Ce păcat.

Ce curvă, gîndi el, dar trebuia neapărat să o vadă. Ea urma să depună curînd mărturie. Avea nevoie de ea și în seara aceea, și avea nevoie de ajutorul ei și la proces.

– Bună, Boo, șopti el drept răspuns.

86

Actul II din spectacolul serii.

Femeia se holba la el cu niște ochi căprui închis, imenși, care păreau bobițe de chihlimbar din acelea din care cumpăra din magazinele ei sofisticate. Slăbise, dar asta o

făcea să arate în ochii lui şi mai sexy, şi mai disperată. Era îmbrăcată cu un şort bleumarin şi un tricou roz de mătase – dar îşi mai purta şi durerea.

– Tu m-ai rănit cum nu m-a mai rănit nimeni vreodată, şopti ea.

El îşi păstră cumpătul, jucînd teatru, un rol de zile mari.

– Mă lupt pentru viaţa mea. Îţi jur, nu mă gîndesc decît să mă omor. N-ai auzit ce ţi-am spus? Şi vrei iar să apară pozele tale în toate ziarele? Nu înţelegi? Asta a fost viaţa mea departe de tine.

Ea rîse amar, condescendent.

– Oricum asta se va întîmpla, atunci cînd voi depune mărturie. Fotografii vor fi peste tot, oriunde mă voi afla.

Shafer închise ochii.

– Ei bine, vei avea ocazia să mă răneşti şi tu, iubito.

Ea dădu din cap şi se încruntă.

– Ştii doar că nu voi face aşa ceva. Vai, Geoff, de ce nu m-ai sunat cel puţin? Eşti un ticălos.

Shafer lăsă capul într-o parte, ca un copil rău care se căieşte.

– Ştii doar cît de aproape am fost de prăpastie înainte să se întîmple toate astea. Acum este şi mai rău. Tu vrei ca eu să acţionez ca un adult responsabil?

Boo zîmbi trist. El observă în hol, pe măsuţa din spatele ei, o carte: *„Omul şi simbolurile sale"*. Carl Jung. Ce mai potriveală.

– Nu, cred că nu, Geoff. Ce doreşti? Medicamente?

– Am nevoie de tine. Vreau să te ţin în braţe. Asta-i tot.

În seara aceea, femeia îi dădu ceea ce dorea el. Au făcut sex ca animalele, pe scaunul gri de catifea pe care ea îl folosea pentru pacienţi, apoi pe balansoarul stil J.F. Kennedy unde şedea ea în timpul şedinţelor de terapie. El îi luă corpul – şi sufletul.

Apoi ea îi dădu medicamente – antidepresive, analgezice, mare parte din mostrele ei. Boo mai putea obține încă mostre de la fostul ei soț, care era tot psihiatru. Shafer nu știa care mai era relația lor și, sincer vorbind, nici nu-i păsa. El înghiți cîteva pastile de Librium și își injectă pe loc Vicodin.

Apoi făcu din nou sex cu ea, amîndoi goi puşcă, transpirați și frenetici, pe masa din bucătărie. Locul măcelarului, gîndea el.

Shafer plecă de la ea pe la ora unsprezece. Înțelese că se simțea și mai rău decît înainte. Dar știa ce avea de făcut. Știuse încă dinainte de a ajunge la Boo. Ceva care va face să explodeze mințile lor mărunte. Ale tuturor. Ale presei. Ale juriului.

Și acum, actul III.

87

Puțin după miezul nopții am primit un telefon urgent care a căzut ca un trăsnet asupra mea. După cîteva minute ajungeam pe Rock Creek Parkway, cu aproape optzeci de kilometri pe oră și cu sirena urlînd în noapte, la lună sau, poate, la Geoffrey Shafer.

Am ajuns în Kalorama pe la 12:25. Ambulanțe de salvare, mașini de poliție, caruri TV erau parcate pe toată strada.

Cîțiva vecini de-ai lui Shafer se treziră din somn și ieșiseră din casele lor mari și scumpe ca să se uite la scena de coșmar. Nu le venea să creadă că se putea întîmpla așa ceva în enclava lor luxoasă.

Bîzîitul şi discuţiile care se revărsau din radiourile maşinilor de poliţie umpleau aerul nopţii. Deasupra se rotea deja un elicopter al unui post de televiziune. Sosi încă un car de transmisie TV pe care scria CNN şi parcă chiar în spatele meu.

M-am apropiat de un detectiv, Malcolm Ainsley, aflat pe peluza din faţa casei. Ne cunoşteam de la alte urgenţe şi chiar de la cîteva petreceri. Deodată se deschise uşa casei lui Shafer.

Doi brancardieri scoteau afară o targă. Zeci de flash-uri străluciră.

– Este Shafer, îmi spuse Ainsley. Nenorocitul a încercat să se omoare, Alex. Şi-a tăiat venele şi a luat o grămadă de medicamente. Am găsit peste tot cutii deschise şi golite. Cred că s-a răzgîndit probabil. A sunat după ajutor.

Aveam destule date despre Shafer de la anchetele de personalitate dinaintea procesului şi din propriul studiu asupra lui ca să pot începe să fac deducţii solide în legătură cu ceea ce, probabil, se întîmplase. Primul meu gînd a fost că era posibil ca Shafer să fi avut o criză schizoidă care i-a produs stări maniacale şi depresive. Mai exista şi o altă posibilitate, anume ciclotimia, care se poate manifesta prin numeroase episoade hipomaniacale ca, de exemplu, încredere exagerată în sine, nevoie scăzută de somn, implicare excesivă în activităţi „plăcute" şi o creştere a activităţilor cu un anume scop – în cazul lui Shafer, poate, un efort mai mare ca să cîştige jocul.

Mă mişcam de parcă aş fi plutit în visuri urîte, în cele mai urîte visuri. Am recunoscut-o pe una dintre fetele de la ambulanţă, pe Nina Disesa. Mai lucrasem cu ea de cîteva ori în Georgetown.

– Am ajuns la timp la ticălosul ăsta, spuse Nina şi miji ochii ei negri. Păcat, nu?

– A încercat cu adevărat să se sinucidă? am întrebat-o.

Nina ridică din umeri.

– E greu de spus cu certitudine. S-a tăiat destul de rău la încheietură. Dar numai la cea stîngă, totuşi. Şi pe urmă medicamentele, zeci de medicamente – mostre de psihiatru.

Clătinam din cap, nevenindu-mi să cred.

– Dar e sigur că a sunat după ajutor?

– După cele spuse de soţie şi fiu, aceştia l-au auzit ţipînd din vizuina lui: „Tati are nevoie de ajutor. Lui tati îi e rău."

– Ei, aici are dreptate. Tati este foarte bolnav. Tati este un psihopat monstruos.

M-am îndreptat spre ambulanţă. Camerele de la ştiri străluceau pe toată strada. Mintea mea nu mai avea limite, zbîrnîia. *Totul este un joc pentru el. Victimele din Southeast. Patsy Hampton, Christine. Şi acum, asta. Se joacă pînă şi cu viaţa lui.*

– Are puls puternic, am auzit pe cînd mă apropiam de ambulanţă. Am văzut-o pe una dintre asistente verificînd EKG-ul înăuntrul maşinii. Auzeam chiar piuitul aparatului.

Pe urmă i-am văzut faţa lui Shafer. Părul îi era umed de transpiraţie, iar faţa palidă ca hîrtia. Se uita la mine şi încerca să se concentreze. Apoi m-a recunoscut.

– A ta e vina, spuse el, căutînd să-şi adune puterile şi încercînd să se ridice de pe targă. A ta e vina! Tu eşti de vină! Vai, Doamne, vai, Doamne. Biata familia mea! De ce ni se întîmplă toate astea?

Camerele de filmat au preluat imaginea şi au înregistrat întreaga prestare. Aşa cum Geoffrey Shafer se şi gîndise de altfel că vor face.

88

Procesul a trebuit întrerupt din cauza aşa-zisei încercări de sinucidere a lui Shafer. Probabil că lucrările procesului nu puteau fi reluate decît peste o săptămînă.

Între timp, presa avea alte surse bune de inspiraţie, exprimate în titlurile de-o şchioapă din *Washington Post, New York Times, USA Today.* Cel puţin mie îmi dădea răgazul ca să pot lucra în alte cîteva direcţii. Shafer se pricepea – Doamne, ce bine se mai pricepea el.

Am vorbit cu Sandy Greenberg aproape în fiecare seară. Mă ajuta să adun date despre ceilalţi jucători. Ea se dusese chiar şi discutase cu „Cuceritorul". Îmi zicea că ea avea îndoieli că Oliver Highsmith ar fi un criminal. Avea aproape şaptezeci de ani şi era ţintuit în scaunul cu rotile.

În seara aceea, Sandy a sunat pe la ora şapte. Este o prietenă bună. Şi evident se dă peste cap pentru mine. Am preluat convorbirea în sanctuarul biroului meu din pod.

– Te primeşte pentru o discuţie Andrew Jones de la Serviciul de Securitate, mă anunţă ea în felul ei agresiv şi sigur de sine. Nu e grozav? Îţi spun eu: este grozav. De fapt, de-abia aşteaptă să te întîlnească, Alex. Nu mi-a spus-o direct, dar nu cred că e înnebunit după colonelul Shafer. Nu vrea să spună de ce. Şi, lucru încă mai grozav, se află acum chiar în Washington. Este un om important. Un om

cu greutate în zona Securității. Este foarte priceput, Alex, foarte priceput.

I-am mulțumit lui Sandy și, imediat după aceea, l-am sunat pe Jones la hotel. Jones mi-a răspuns din cameră.

– Alo, da. Andrew Jones. Cine este, vă rog?

– Detectivul Alex Cross de la poliția din Washington. Tocmai am primit un mesaj de la Sandy Greenberg. Ce mai faci?

– Bine, foarte bine. Ei, la naiba, de fapt, nu prea. Se putea și mai bine. La drept vorbind, am rămas aici, la hotel, numai ca să aștept să mă suni. Vrei să ne întîlnim, Alex? E vreun loc prin apropiere unde putem ajunge repede?

I-am sugerat un bar pe Strada M, la o distanță de o jumătate de oră, iar eu am ajuns acolo cu un minut sau două mai devreme. L-am recunoscut pe Jones după descrierea proprie făcută la telefon: „Mare ca un taur, cu fața roșie. Tipul de om care a făcut rugby la viața lui – deși eu nu am făcut, nici măcar nu am urmărit vreo prostie de genul ăsta. A, da, un păr roșu ca focul și o mustață la fel. E de-ajuns?"

A fost de-ajuns. Ne-am așezat într-un separeu întunecat din spate ca să ne cunoaștem reciproc. În următoarele trei sferturi de oră, Jones mi-a vorbit despre mai multe lucruri, printre care și despre politică, și despre atmosfera din contrainformațiile britanice și din politica britanică, și despre faptul că tatăl lui Lucy Shafer era cineva și că avea un post important în armată, și despre grija lui în legătură cu propria reputație, și despre dorința guvernului englez de a evita un scandal mai mare decît era deja.

– Alex, dacă ar fi adevărat că unul dintre agenții noștri a comis crime cu sînge rece în timp ce lucra în străinătate fără ca Serviciul Britanic de Contrainformații să știe de acest lucru, scandalul ar fi o adevărată oroare și ar provoca o mare

stînjeneală. Dar dacă MI6 *ştie ceva* despre ce este suspectat colonelul că face! Ei bine, este de neconceput.

– Şi este cu adevărat de neconceput? l-am întrebat.

– Nu pot să-ţi răspund la asta, Alex – ştii doar că nu pot. Dar sînt gata să te ajut dacă pot.

– De ce? l-am întrebat atunci. De ce de-abia acum? Am avut nevoie de ajutorul vostru înainte să înceapă procesul.

– E cinstit ce spui, e o întrebare bună. Sîntem gata să te ajutăm pentru că voi aveţi acum date care ne-ar provoca nouă multe necazuri. Cunoaşteţi acum ceva de neconceput.

N-am spus nimic. Consideram totuşi că ştiu la ce se referă.

– Am descoperit un joc al imaginaţiei numit „Cei Patru Călăreţi". Sînt patru jucători, inclusiv Shafer. Ştim că aţi luat deja legătura cu Oliver Highsmith. Ceea ce nu cred să ştiţi încă, dar tot o să aflaţi pînă la urmă, este faptul că toţi jucătorii au fost sau mai sînt încă agenţi. Adică Geoffrey Shafer s-ar putea să fie doar începutul problemelor noastre.

– Şi toţi patru sînt criminali? am întrebat.

Andrew Jones nu mi-a răspuns; nici nu mai era nevoie.

89

Cred că jocul îşi are originea în Bangkok, unde au lucrat trei dintre cei patru jucători în 1991. Cel de-al patrulea, Highsmith, era un mentor al lui George Bayer, care este „Foametea" în acest joc. Highsmith a lucrat întodeauna la Londra.

– Povesteşte-mi despre Highsmith, i-am cerut eu.

– După cum ți-am mai spus, el a lucrat mereu la birourile centrale din Londra. A fost un analist de înaltă clasă, apoi a coordonat mai mulți agenți. Este foarte inteligent și foarte bine văzut.

– Pretinde că „Cei Patru Călăreți" nu este decît un joc nevinovat.

– Poate că așa este pentru el, Alex. Poate că el spune adevărul. Este în cărucior din 1985. A avut un accident de automobil. Soția l-a părăsit pur și simplu, iar el a cedat nervos. Este un tip voluminos, are aproape o sută cincizeci de kilograme. Mă îndoiesc că umblă pe ici, pe colo și omoară tinere în cartierele rău famate ale Londrei. Asta zici tu că face Shafer aici, la Washington? Că omoară femei?

Jones avea dreptate, iar eu nu tăgăduiam.

– Știm că este implicat în mai multe crime și cred că era cît pe-aci să-l prindem. El își lua victimele într-un taxi vopsit în culori țipătoare. Am găsit taxiul. Da, știam ce face el, Andrew.

Jones își întinse degetele groase și strînse din buze.

– Crezi că Shafer știa cît de aproape erați voi, tu și detectivul Hampton?

– S-ar putea să fi știut, dar s-au și făcut presiuni asupra lui. A făcut cîteva greșeli care ne-au condus la apartamentul pe care-l închiriase.

Jones dădu din cap. Părea să știe foarte multe lucruri despre Shafer, ceea ce mă făcea să cred că și el îl urmărise. Mă urmărise oare și pe mine?

– Cum crezi că au reacționat ceilalți jucători aflînd cum și-a ieșit Shafer din minți? am întrebat.

– Sînt sigur că s-au simțit amenințați. Cine nu s-ar simți amenințat? Reprezenta un risc pentru ei toți. Și încă mai

reprezintă, spuse Jones. Aşadar, îl avem pe Shafer, care a comis probabil crimele de aici, din Washington, transpunîndu-şi fanteziile criminale în realitate. Şi pe Highsmith, care pesemne că nu ar putea face aşa ceva, dar care s-ar putea să fie şi un fel de supervizor. Pe urmă, mai este un bărbat pe nume James Whitehead, din Jamaica, dar nu s-au semnalat astfel de crime pe insulă sau în apropiere. Am verificat bine. Şi mai este şi George Bayer, în Orientul Îndepărtat.

– Şi Bayer? Presupun că l-aţi cercetat şi pe el.

– Desigur. Nu are nimic deosebit în trecutul lui, dar a existat un incident, o posibilă legătură demnă de cercetat. Anul trecut au dispărut la Bangkok două fete care lucrau într-un bar de strip-tease din Pat Pong. Pur şi simplu au dispărut pe străzile zgomotoase şi cu o circulaţie ameţitoare. Fetele aveau şaisprezece şi, respectiv, optsprezece ani; erau dansatoare de bar şi prostituate. Alex, au fost găsite prinse în cuie împreună, în poziţia misionarului, doar cu jartiere şi ciorapi pe ele. Pînă şi în vechiul Bangkok deocheat s-a stîrnit furtuna. Nu sună straniu de asemănător cu cele două fete omorîte în Eckington?

Am dat din cap.

– Aşadar, avem cel puţin două cazuri de femei fără identitate omorîte la Bangkok. L-a chestionat cineva pe Bayer?

– Nu în privinţa asta, dar este urmărit. Îţi aminteşti de politică, de teama de scandal de care ţi-am vorbit deja? Are acum loc o anchetă a lui Bayer şi a celorlalţi, dar noi avem oarecum mîinile legate.

– Mîinile mele nu sînt legate, i-am răspuns. Nu asta voiai să spun eu? Nu la asta te aşteptai? Nu de asta te-ai întîlnit cu mine în seara asta?

Jones deveni foarte serios.

– Aşa merge lumea, din păcate. Hai să lucrăm împreună măcar de acum încolo. Dacă tu ne ajuţi... îţi promit că o să fac tot ce pot ca să aflu ce s-a întîmplat cu Christine Johnson.

90

Procesul a fost reluat mai repede decît sperasem eu – de fapt, chiar în miercurea următoare. Au apărut speculaţii în presă în legătură cu gravitatea rănilor lui Shafer. Se părea că interesul pervers al publicului nu dispărea nicidecum.

Părea imposibil de prevăzut deznodămîntul, lucru de care m-am ferit să mă las zdruncinat. Atît Shafer, cît şi eu am fost prezenţi în sala de judecată în prima dimineaţă de la reluarea procesului. Shafer arăta palid, slăbit – subiect de simpatie poate. În ceea ce mă privea, nu-mi puteam lua ochii de la el.

Lucrurile deveneau din ce în ce mai stranii. Cel puţin pentru mine. Sergentul Walter Jamieson a fost citat în dimineaţa aceea. Jamieson fusese profesor la Academia de Poliţie atunci cînd am urmat-o eu. Mă instruise pe mine şi mai era încă şi azi acolo, instruindu-i pe alţii. Nu puteam să-mi închipui de ce fusese el citat ca martor în cazul de asasinare a lui Patsy Hampton.

Jules Halpern s-a apropiat de martor ţinînd o carte cu coperte groase deschisă.

– Vă citesc din manualul *Păstrarea locului crimei: un element primordial pentru un detectiv,* pe care aţi scris-o

acum douăzeci de ani şi pe care încă o mai utilizaţi la orele dumneavoastră: „Este *imperativ* ca detectivul să nu deranjeze locul crimei pînă la sosirea întăririlor, care să coroboreze probele descoperite de detectiv, în afara probelor luate prin pătrundere forţată. La locul crimei trebuie folosite întotdeauna mănuşi." Aţi scris aşa ceva, sergent Jamieson?

– Da, am scris. Sigur am scris. Acum douăzeci de ani, după cum aţi menţionat.

– Vă mai menţineţi aceste păreri? îl întrebă Halpern.

– Desigur. Multe s-au schimbat, dar nu acestea.

– Şi aţi auzit în mărturia precedentă că detectivul Cross ar fi purtat mănuşi, atît în automobilul detectivului Hampton, cît şi în casa doamnei Cassady?

– Da, am auzit mărturia. Şi am citit şi documèntele marelui juriu.

Halpern deschise proiectorul din sala de jucecată.

– Vă rog să fiţi atent la amprentele nr. 176 şi 211, primite de la biroul procurorului districtual. Le vedeţi pe cele menţionate?

– Nr. 176 şi 211. Le văd.

– Ei, amprentele sînt identificate astfel: „Catarama de la centura detectivului Hampton"– identificare: Alex Cross; deget mare dreapta şi „Bord partea stîngă" – identificare: Alex Cross; arătător stînga. Ce înseamnă acest lucru? Ne puteţi explica importanţa?

– Înseamnă că au fost găsite amprentele lui Alex Cross pe catarama detectivului Hampton, ca şi pe bordul maşinii ei.

Jules Halpern făcu o pauză de peste zece secunde, după care continuă:

– Şi nu ar trebui, sergent Jamieson, să ajungem la concluzia că detectivul Cross ar putea fi chiar el criminalul şi violatorul nostru?

– Obiecție! strigă Catherine Fitzgibbon, ridicîndu-se în picioare.

– Admisă, spuse avocatul apărării. Am terminat cu asta.

91

Avocații ambelor părți, acuzarea și apărarea, continuau să apară cu regularitate în emisiunea lui Larry King și în alte talk-show-uri TV și să se împăuneze cu cele mai spectaculoase reușite. Dacă îi ascultai pe avocați, puteai jura că nici una dintre părți nu ar avea cum să piardă.

În instanță, Jules Halpern avea privirea aceea fioroasă și limbajul acela al trupului, caracteristice numai cuiva plin de ambiție și de încredere în sine. Se simțea foarte stăpîn pe situație. Arăta aidoma unui jocheu care își călărea armăsarul spre victoria finală.

Grefierul se ridică în picioare și rosti:

– Apărarea îl cheamă pe domnul William Payaz.

Nu cunoșteam numele. Ce mai era acum? Cine mai venea?

Pe moment, în sală nu se întîmplă nimic.

Nimeni nu se îndrepta spre boxă.

Capetele se întorceau privind prin încăpere cu un aer întrebător. Nimeni nu răspundea apelului. Cine era misteriosul martor?

Grefierul repetă, de data asta ceva mai tare:

– Domnul Payaz. Domnul William Payaz.

În spate se deschise brusc ușa dublă, după care intră un personaj, un gen de clovn. Galeria începu să șușotească zgomotos și cîțiva izbucniră chiar în rîs. În ce lume trăiam noi; într-adevăr, ce mai circ.

Clovnul a intrat în boxa martorilor şi judecătorul Fescoe a chemat imediat avocaţii acuzării şi ai apărării pentru o discuţie. A fost o discuţie furtunoasă pe care nu a auzit-o nimeni altcineva. Părea că discuţia în legătură cu clovnul a fost rezolvată în favoarea apărării. După ce a jurat pe Biblie, acestuia i s-a cerut numele pentru înregistrare.

Cu mîna dreaptă, în mănuşă albă, ridicată, acesta a zis:

– Billy.

– Numele de familie, vă rog?

Clovnul spuse:

– Numele mic, Silly. Numele de familie, Billy. Silly Billy. L-am schimbat în mod legal, se întoarse el şi îi mărturisi judecătorului.

Apoi interveni Jules Halpern, care îl tratã pe clovn cu respect şi seriozitate. Mai întîi l-a rugat să-şi arate cartea de identitate, lucru pe care clovnul îl făcu foarte politicos. După care, Halpern îl întrebă:

– Şi cu ce ocazie vă aflaţi astăzi aici?

– M-am ocupat de o petrecere pentru domnul Shafer, în Kalorama, în nefericita şi îngrozitoarea seară a crimei. Era cea de-a cincea aniversare a gemenelor sale. Le-am făcut o petrecere şi cînd fetiţele au împlinit patru ani. Am adus cu mine o casetă video. Vreţi s-o vedeţi? întrebă el, vorbind de parcă s-ar fi adresat unui public de trei anişori.

– Bineînţeles, spuse Jules Halpern.

– Obiecţie! strigă tare Catherine Fitzgibbon.

Caseta video fu admisă ca probă, cu toate obiecţiile acuzării şi după o altă discuţie cu judecătorul. Ziarele pretinseseră că judecătorul Fescoe era intimidat de Jules Halpern, lucru dovedit şi cu această ocazie.

Caseta începu cu un desen interesant, luat de aproape, desen care reprezenta faţa clovnului. Pe măsură ce camera

se depărta, toată asistența a putut vedea că era imaginea de pe camioneta lui Silly Billy, parcată în fața unei case frumoase din cărămidă roşie, cu o seră de sticlă legată de construcția principală. Era casa lui Shafer.

Următoarea scenă îl arăta pe Silly Billy sunînd la uşă, surprinzîndu-i, evident, pe copiii lui Shafer.

Acuzarea obiectă din nou împotriva casetei. Mai interveni o discuție cu judecătorul. Avocații se întoarseră la locurile lor şi casetă fu reluată.

Apoi ceilalți copii prezenți la aniversare alergară spre uşă. Clovnul le dădu jucării dintr-un sac atîrnat de umăr – ursuleți, păpuşi, camioane de un roşu strălucitor.

Silly Billy începu să facă şmecherii şi glume în veranda care dădea spre curtea din spate. Curtea era foarte frumoasă, cu portocali în ciubere, cu trandafiri albi, cățărători, cu iasomie şi iarbă grasă.

– Stați! Aud ceva afară! spuse el, întorcîndu-se spre cameră. O luă la fugă, şi dispăru din imagine.

Copiii fugiră cu toții după el. În ochii lor se putea citi surpriza.

De după colțul casei, apăru un ponei gălbui. Silly Billy călărea poneiul.

Dar cînd el descălecă, copiii descoperiră că sub masca clovnului se afla, de fapt, Geoffrey Shafer! Toți copiii erau extrem de bucuroşi, dar mai ales gemenele lui Shafer. Ele alergară şi îl îmbrățişară pe tati, care părea tatăl perfect.

Mai erau nişte imagini nevinovate cu copii care mîncau prăjituri şi care se jucau. Apoi imagini cu Shafer care rîdea şi se juca cu cîțiva copii. Am bănuit că Jules Halpern supervizase editarea finală a casetei. Era foarte convingătoare.

Musafirii adulți de la petrecere, toți frumos şi sofisticat îmbrăcați, depuneau mărturii strălucite. Spuneau că Geoffrey

Shafer şi soţia lui erau nişte părinţi deosebiţi. Acum, în costumul bleumarin elegant, pe care îl purta atunci cînd fusese arestat la Farragut, Shafer arăta modest.

Caseta se încheia numai cu zîmbete şi cu cele două gemene care spuneau în faţa camerei că ele îi iubesc pe mami şi pe tati pentru că „le-au transformat visurile în realitate". Lumina se aprinse. Judecătorul oferi o mică pauză.

Eram peste măsură de furios că fusese acceptată această casetă; reieşea din ea că Shafer era un tată minunat – şi o biată victimă.

Cei din juriu erau numai zîmbet. La fel şi Jules Halpern. Argumentase cu dibăcie că acea casetă era crucială pentru stabilirea stării de spirit a lui Shafer chiar înainte de asasinarea lui Patsy Hampton. Halpern era un atît de mare orator, încît el reuşise să facă din acea casetă o strălucită probă logică. Oricum, de aici înainte caseta era de notorietate publică.

Însuşi Shafer zîmbea cu gura pîna la urechi, ca şi soţia şi fiul său. Şi mi-am dat seamna brusc că Shafer călărise un cal bălan la aniversarea gemenelor lui. El era „Moartea" dintre Cei Patru Călăreţi.

Totul era un teatru şi un joc, întreaga lui viaţă.

92

Uneori aş fi vrut să ţin ochii strîns închişi ca să nu mai urmăresc procesul. Doream ca lucrurile să fie ca înainte de apariţia Nevăstuicii.

Catherine Fitzgibbon se descurca foarte bine cu martorii, însă judecătorul părea că avantajează apărarea ori de cîte ori putea să o facă. Începuse încă de la audieri şi continua pînă şi acum.

În prima parte a acelei după-amieze Lucy Shafer intră în boxa martorilor. Imaginile calde şi familiale ale căminului Shafer mai erau încă proaspete în mintea juraţilor.

Încercasem să înţeleg relaţia mai mult decît ciudată a lui Lucy Shafer cu soţul ei, încă de cînd o cunoscusem, în seara asasinării lui Patsy Hampton. Ce fel de femeie putea trăi cu un asemenea monstru fără scrupule ca Shafer fără să-l cunoască cu adevărat? Femeia asta chiar nu vedea evidenţa? Sau mai era încă ceva care o motiva, ceva care o ţinea legată de Shafer? Văzusem o droaie de relaţii matrimoniale în timpul practicării terapiei, dar niciodată aşa ceva.

Jane Halpern a condus interogatoriul, părînd exact la fel de încrezătoare în victorie ca şi tatăl ei. Era înaltă şi zveltă, cu un păr negru, cîrlionţat, prins într-un coc legat cu o panglică vişinie. Avea douăzeci şi opt de ani, terminase doar de patru ani Şcoala de Drept din Yale, dar părea mult mai matură şi mai înţeleaptă decît vîrsta ei.

– Doamnă Shafer, de cînd vă cunoaşteţi cu soţul dumneavoastră?

Lucy Shafer vorbi cu un glas moale, dar limpede:

– Îl cunosc pe Geoffrey aproape de cînd am devenit adultă. Tatăl meu i-a fost ofiţer comandant în armată. Cred că aveam paisprezece ani cînd l-am întîlnit prima dată pe Geoff. El era cu nouă ani mai mare. Ne-am căsătorit cînd am împlinit nouăsprezece ani, după al doilea an al meu la Cambridge. O dată, cînd învăţam pentru examene, el a apărut la universitate în haină militară – sabie lustruită, medalii, cizme negre de călărie lustruite – chiar în mijlocul bibliotecii. Eu învăţam, îmbrăcată într-un tricou sau ceva asemănător, nimic deosebit şi cred că nu mă mai spălasem pe cap de cîteva zile. Geoff mi-a spus că asta nu are nici o importanţă. El nu dădea doi bani pe înfăţişare. Mi-a spus că mă iubeşte şi că mă va iubi mereu. Şi pot să vă spun că şi-a ţinut promisiunea.

– Foarte drăguț, spuse Jane Halpern, părînd extrem de încîntată, de parcă nu mai auzise vreodată o asemenea poveste. Și a rămas romantic?

– A, da, este chiar și mai romantic. Rareori trece o săptămînă fără ca Geoff să-mi aducă flori sau poate o eșarfă frumoasă de la Hermès, din acelea din care colecționez eu. Și apoi sînt călătoriile noastre cu „aoleu".

Jane Halpern strînse din nas și clipi din ochii ei negri.

– Ce sînt călătoriile cu „aoleu"? întrebă ea cu o curiozitate exuberantă demnă de un moderator de show matinal de televiziune.

– Geoff obișnuiește să mă ducă la New York, sau Paris, sau la Londra, iar eu cutreier prin magazine după haine pînă cînd el zice „aoleu". Adică, vreau să spun că este foarte generos.

– Este un soț bun, nu?

– Cel mai bun din cîți există. Foarte harnic, dar nu într-atît încît să uite de familie. Copiii îl adoră.

– Da, se poate vedea acest lucru din caseta de dimineață, doamnă Shafer. A fost ceva neobișnuit la petrecerea aceea?

– Nu. Geoffrey dă mereu petreceri. Este o fire foarte veselă, plină de viață, pus pe glume și surprize. Este un bărbat sensibil, plin de idei.

De la Lucy Shafer am privit spre juriu. Jurații erau parcă fermecați și nu-și puteau lua ochii de la ea. Era chiar credibilă. Pînă și eu simțeam că își iubește soțul cu adevărat și, mai mult, că ea credea cu-adevărat că și el o iubește.

Jane Halpern profită din plin de mărturie. Nici nu o învinovățeam. Lucy Shafer era o femeie frumoasă, care părea amabilă, blîndă și, evident, îndrăgostită lulea de soțul ei, precum și o mamă care își adora copiii; dar nu părea să fie

proastă. Era probabil o persoană care își găsise bărbatul pe care şi-l dorea şi pe care îl stima. Acest bărbat era Geoffrey Shafer.

Era o imagine deosebită, aceea cu care jurații au plecat de la tribunal la sfîrșitul zilei.

Şi, în acelaşi timp, era şi o minciună sfruntată, creată de un maestru al actoriei.

93

În după-amiaza aceea, revenit acasă, am întors problemele pe toate fețele cu Andrew Jones. Încercasem să iau din nou legătura cu Oliver Highsmith, dar nu mai primisem pînă atunci nici un alt răspuns de la el. Mai mult, nu mai apăruse nimic nou care să-l lege pe Shafer de crimele comise în Washington. Părea că Shafer nu mai omorîse pe nimeni, cel puțin nu în acel oraş şi nu în ultimele cîteva luni.

După o cină cu plăcintă cu carne de pui făcută la tigaie, cu salată şi plăcintă de rubarbă, Nana le-a dat liber copiilor, cu toată dorința lor arzătoare de a spăla vasele. M-a rugat pe mine să rămîn cu ea ca s-o ajut, să fiu „partenerul ei de murdărie", cum spuneam noi.

– Ca pe vremuri, aşa cum obişnuiam noi, am spus, în timp ce curățam argintăria şi vesela în chiuveta de porțelan, bătrînă ca şi casa.

Nana ştergea vasele pe măsură ce i le dădeam eu. Degetele ei erau la fel de agile ca şi mintea.

– Îmi place să cred că sîntem acum mai bătrîni şi mai înțelepți, chicoti ea.

– Nu ştiu. Eu tot neîndemînatic sînt.

– Să-ți spun acum ceva ce ar fi trebuit să-ți spun mai demult, zise Nana, devenind deodată serioasă.

– Bine, am încuviințat și m-am oprit din spălat și săpunit la chiuvetă.

– Voiam să-ți spun că sînt mîndră de felul în care suporți ceea ce ți se întîmplă. Puterea și răbdarea ta mi-au insuflat încredere. Și eu nu sînt ușor influențabilă, mai ales de preferințele tale. Să știi că efectul este același și asupra lui Damon și a lui Jannie. Nu le scapă nimic.

M-am aplecat deasupra chiuvetei. Eram într-o dispoziție foarte favorabilă mărturisirilor.

– Este încercarea vieții mele, cel mai cumplit lucru cu care m-am confruntat vreodată. Mai rău ca atunci cînd a murit Maria, Nana, dacă este posibil așa ceva. Cel puțin atunci am știut sigur că ea a murit. Am putut să mă las pradă durerii. În sfîrșit, reușisem să o uit și să trăiesc iar.

Nana veni pe după chiuvetă și mă luă în brațele care mă uimiseră întotdeauna prin forța lor.

Mă privi direct în ochi, așa cum făcuse mereu, încă de cînd eram doar un copil de nouă ani. Spuse:

– Lasă-te pradă durerii, Alex. Uit-o.

94

Geoffrey Shafer avea o nevastă atrăgătoare și iubitoare și acest fapt absurd și monstruos de nedrept mă deranja cumplit. Nu puteam înțelege o asemenea realitate, nici ca psiholog, nici ca detectiv.

Mărturia inteligentă a lui Lucy Shafer continuă în dimineața următoare, de la începutul dezbaterilor, întinzîndu-se

pe durata a încă unei ore întregi. Jane Halpern a vrut ca juriul să mai audă şi alte multe lucruri despre minunatul bărbat al lui Lucy.

În cele din urmă a venit şi rîndul lui Catherine Fitzgibbon. În felul ei, ea era tot atît de tare şi poate tot atît de formidabilă ca şi Jules Halpern.

– Doamnă Shafer, v-am ascultat cu toţii foarte atent şi totul sună foarte frumos şi idilic, dar eu mă simt tulburată şi nu înţeleg un lucru. Să vă spun care anume: soţul dumneavoastră a încercat să se sinucidă acum opt zile. Soţul dumneavoastră a încercat să se omoare. Aşa că poate el nu este ceea ce pare a fi. Poate nu este chiar atît de echilibrat şi sănătos. Poate vă înşelaţi în privinţa lui.

Lucy Shafer privi fix în ochii avocatului acuzării.

– În ultimele luni, soţul meu şi-a văzut viaţa, cariera şi renumele puse în pericol. Soţului meu nu i-a venit să creadă că era acuzat de aceste fapte oribile. Acest întreg chin, demn de Kafka, l-a dus pur şi simplu la disperare. Habar nu aveţi cum e să vă pierdeţi bunul renume.

Catherine Fitzgibbon zîmbi, apoi rosti:

– Ba bine că nu. Bineînţeles că am habar. Nu aţi citit ziarul *National Enquirer* în ultima vreme?

Întrebarea produse rîsete în rîndurile publicului din sală, ba chiar şi printre membrii juriului. Era evident că toţi o plăceau pe Catherine. Ca şi mine de altfel.

Catherine continuă:

– Este adevărat că soţul dumneavoastră este tratat de „disperare" de cîţiva ani? El consultă un psiholog, doamnă Shafer. Suferă de o depresie maniacală sau de un sindrom bipolar, nu e aşa?

Lucy dădu din cap.

– Este o criză firească pentru vîrsta lui. Asta-i tot. Nu este nimic neobişnuit pentru bărbaţii de această vîrstă.

– Aha. Şi dumneavoastră l-aţi putut ajuta să treacă peste această criză?

– Desigur. Deşi nu şi cu problemele de serviciu. El se ocupă acolo cu treburi strict secrete. Cred că înţelegeţi acest lucru.

– Înţeleg, spuse avocata acuzării, apoi continuă repede: Deci, soţul dumneavoastră are foarte multe secrete pe care nu le cunoaşteţi?

Lucy se încruntă, iar privirea ei arunca săgeţi către Catherine Fitzgibbon.

– Da, în ceea ce priveşte munca sa.

– Ştiaţi că se întîlneşte cu doctor Cassady? Boo Cassady?

– Sigur că ştiam. Vorbeam de multe ori despre asta.

– Cît de des mergea la ea? Ştiaţi? V-a spus asta? Sau era strict secret?

Jane Halpern strigă:

– Obiecţie!

– Admisă. Domnişoară Fitzgibbon, o avertiză judecătorul Fescoe, arcuind o sprînceană.

– Scuzaţi, domnule judecător. Scuzaţi, Lucy. Bine. Cît de des mergea soţul dumneavoastră la Boo Cassady?

– De cîte ori avea nevoie, presupun. Cred că ea se numeşte Elizabeth.

– O dată pe săptămînă? De două ori? În fiecare zi? Fitzgibbon făcea presiuni fără să irosească nici o ocazie.

– Cred că o dată pe săptămînă. De obicei se ducea la ea o dată pe săptămînă.

– Dar portarii de la Farragut au spus că l-au văzut mai des pe soţul dumneavoastră. Cam de trei sau de patru ori pe săptămînă.

Lucy Shafer dădea supărată din cap şi o fulgeră cu privirea pe Fitzgibbon.

– Eu am încredere deplină în Geoffrey. Nu îl ţin în lesă. Bineînţeles că nu obişnuiesc să număr de cîte ori se duce la şedinţele de terapie.

– V-a deranjat faptul că doctor Cassady – *Elizabeth* – este o femeie frumoasă?

– Nu. Sînteţi absurdă.

Fitzgibbon arăta sincer surprinsă.

– De ce sînt absurdă? Nu cred că sînt absurdă. Eu cred că m-ar deranja dacă soţul meu s-ar duce la o femeie frumoasă, la cabinetul ei, de două ori, de trei ori, de patru ori pe săptămînă.

Fitzgibbon făcea paşi repezi.

– Nu v-a deranjat faptul că doctor Cassady era un surogat de sex pentru soţul dumneavoastră?

Lucy Shafer avu o ezitare, păru surprinsă, apoi privi repede spre soţul ei. Nu ştiuse acest lucru. Era greu să nu-ţi pară rău pentru ea.

Jane Halpern se ridică repede de pe scaun.

– Obiecţie! Domnule judecător, nu există nici un temei să se creadă că clientul meu se întîlnea cu un surogat de sex.

Lucy Shafer încerca să-şi revină în boxa martorilor. Evident, era mult mai puternică decît părea. Era oare şi ea o jucătoare? Putea fi unul din ceilalţi jucători? Sau ea juca un alt fel de joc?

Lucy Shafer interveni:

– Aş dori să răspund la întrebare. Doamnă procuror, soţul meu, Geoffrey, este un soţ atît de bun, un tată atît de bun încît, chiar dacă el ar fi simţit nevoia să consulte un terapeut

în privința sexului și nu ar fi dorit să-mi spună și mie despre asta, din jenă sau de rușine, aș fi înțeles.

– Și dacă ar fi comis *o crimă cu sînge rece* și nu v-ar fi spus? o întrebă avocata, apoi se întoarse spre juriu.

95

Elizabeth „Boo" Cassady avea aproape patruzeci de ani, era zveltă și foarte frumoasă, cu un păr negru, lucios, pe care îl purta lung încă de cînd era mică. De obicei, cumpărăturile și le făcea la Neiman Marcus, Saks, Nordstrom, Bloomingdale's și de la alte magazine șic din Washington. Și asta se vedea.

Fusese poreclită Boo de cînd era doar un bebeluș pentru că rîdea întruna ori de cîte ori cineva se juca cu ea, încercînd să o sperie în glumă cu „bau, bau". Curînd, începuse să se joace de una singură, murmurînd *„boo, boo, boo, boo"*. La școală, la colegiu, ea și-a păstrat porecla, spuneau prietenele, pentru că uneori era sperioasă.

Pentru ziua de audiere la tribunal alesese un costum la un rînd, cu pantaloni și sacou, frumos croit, foarte mătăsos și lejer. Costumul ei avea o combinație reușită de culori, de cafeniu cu bej. Arăta ca o psihiatră profesionistă, ba chiar ca una de succes.

Jules Halpern o rugă să-și spună numele și ocupația pentru înregistrare. Era amabil, dar preocupat și puțin mai rece decît fusese cu ceilalți martori.

– Sînt doctor Elizabeth Cassady. Sînt psihoterapeut, răspunse ea calmă.

– Doctor Cassady, cum l-ați cunoscut pe colonelul Shafer?

– Îmi este pacient de peste un an de zile. El vine la mine la cabinet, pe Woodley Avenue, nr. 1208, o dată sau de două ori pe săptămînă. Am crescut frecvența ședințelor în ultima vreme, după încercarea de sinucidere a domnului Shafer.

Halpern dădu din cap.

– La ce oră țineți ședințele?

– De obicei, seara devreme. Dar ora poate varia în funcție de orele de serviciu ale domnului Shafer.

– Doctor Cassady, vorbim acum de seara în care a fost omorît detectivul Hampton. În seara aceea, Geoffrey Shafer a avut vreo ședință de terapie?

– Da. La ora nouă seara, de la nouă la zece. Cred că a ajuns mai devreme în seara aceea. Dar ședința era programată pentru ora nouă.

– Și a ajuns cumva pe la opt și jumătate?

– Nu. Imposibil. A vorbit cu mine de pe mobil de cînd a plecat de acasă, din Kalorama, pînă a ajuns acasă la mine. Se simțea foarte vinovat că nu era prea în formă chiar de aniversarea fetițelor lui.

– Înțeleg. Ați întrerupt cumva conversația cu colonelul Shafer?

– Da. Dar pauza a fost foarte scurtă.

Halpern păstră ritmul.

– Cît timp a trecut de la întreruperea conversației și pînă cînd a ajuns la cabinetul dumneavoastră?

– Două sau trei minute – cinci cel mult. Cît timp a parcat mașina și a urcat. Nu mai mult.

– Și, cînd a ajuns la cabinet, Geoffrey Shafer părea neliniștit?

– Nu, deloc. De fapt, părea destul de vesel. Tocmai făcuse o petrecere reușită pentru gemenele sale. I se părea că petrecerea trecuse repede, iar el își adoră copiii.

– Respira greu, era încordat sau transpirat? întrebă Halpern.

– Nu. După cum v-am spus, era calm şi părea că se simte bine. Îmi amintesc perfect acest lucru. Şi, după apariţia poliţiştilor, am notat cu grijă detaliile pentru a le ţine bine minte, spuse ea, apoi privi către masa acuzării.

– Aşadar, aţi făcut însemnări de dragul preciziei.

– Da.

– Doctor Cassady, aţi observat sînge pe îmbrăcămintea colonelului Shafer?

– Nu, nu am observat.

– Aşa. Deci nu aţi văzut sînge. Şi cînd a ajuns detectivul Cross, aţi observat sînge la el?

– Da, am văzut pete închise la culoare sau dungi pe cămaşă şi pe costum. Şi pe mîini.

Jules Halpern făcu o pauză pentru ca juriul să digere bine informaţia. Apoi puse o întrebare finală:

– Colonelul Shafer arăta cumva ca o persoană care tocmai comisese o crimă?

– Nu, hotărît lucru, nu.

– Nu mai am alte întrebări, declară avocatul apărării.

Daniel Weston a luat interogatoriul pentru acuzare. Avea douăzeci şi nouă de ani, era inteligent, îi mergea mintea repede, era o stea în devenire – şi era cunoscut în procuratură ca un tip dur.

Dan Weston era şi arătos, blond şi cu o înfăţişare robustă. Din punct de vedere fizic, semăna cu Boo Cassady. Păreau o pereche potrivită, idee pe care dorea să o transmită.

– Domnişoară Cassady, dumneavoastră nu eraţi *psihiatrul* domnului Safer, nu?

Femeia se încruntă abia perceptibil, apoi reuşi să zîmbească puţin.

– Nu, un psihiatru trebuie să fie medic. Sînt sigură că ştiţi acest lucru.

– Şi dumneavoastră nu sînteţi medic?

Femeia negă dînd din cap.

– Nu sînt medic. Am doctoratul în sociologie. Ştiaţi şi acest lucru.

– Sînteţi *psiholog?*

– De obicei un psiholog a terminat facultatea de psihologie, uneori are şi licenţă.

– Aţi terminat facultatea de psihologie?

– Nu. Eu sînt psihoterapeut.

– Aşa. Unde v-aţi pregătit ca să deveniţi psihoterapeut?

– La Universitatea Americană. Am licenţa în Lucrări Sociale.

Daniel Weston nu-i dădea nici un răgaz lui Boo Cassady. Nu prea exista vreo pauză între răspuns şi întrebare.

– Şi acest „cabinet de psihoterapie" de la Farragut, cu ce este utilat?

– Cu o canapea, birou, lampă. De fapt, are doar strictul necesar. Şi multe plante. Pacienţii mei consideră atmosfera de acolo funcţională, dar şi relaxantă.

– Dar nu aveţi vreo cutiuţă cu batiste pe lîngă canapeaua aceea? Credeam că acesta este un lucru obligatoriu, spuse Weston cu un zîmbet răutăcios.

Acum martora era evident deranjată, chiar iritată.

– Domnule Weston, eu îmi iau în serios munca. Şi pacienţii.

– Geoffrey Shafer v-a fost recomandat de cineva?

– De fapt, ne-am întîlnit la Galeria Naţională... la expoziţia erotică a lui Picasso. S-a vorbit mult despre ea în presă.

Weston dădu din cap, apoi zîmbi subţire:

– A, înţeleg. Şi şedinţele dumneavoastră cu Geoffrey Shafer sînt şi ele erotice? Discutaţi deseori despre sex?

Jules Halpern se ridică rapid, înainte ca Boo să apuce să rostească vreun cuvînt de răspuns – avocatul era într-adevăr pe fază.

– Obiecție! Este secretul dintre doctor și pacient. Este confidențial.

Tînărul procuror ridică din umeri și își dădu părul buclat peste cap.

– Retrag întrebarea. Nu-i nimic. Sînteți un surogat de sex?

– Nu, nu sînt. După cum am mai spus, eu sînt psihoterapeut.

– În seara asasinării detectivului Hampton ați discutat cu Geoffrey Shafer...

Jules Halpern se ridică iar rapid.

– Obiecție. Dacă acuzarea pune întrebări atît de personale...

Weston ridică ambele brațe, frustrat. Zîmbi către jurați, sperînd ca și aceștia să se simtă la fel.

– Bine, bine. Să vedem. O să scot această întrebare din domeniul așa-zis al relației doctor-pacient și am să vă întreb pur și simplu dacă dumneavoastră, domnișoară Cassady, ca femeie, ați avut relații sexuale cu Geoffrey Shafer, ca bărbat?

Elizabeth „Boo" Cassady lăsă capul într-o parte, privind în jos, în poală.

Daniel Weston zîmbi, chiar dacă Jules Halpern obiectă la această întrebare, iar judecătorul Fescoe susținu obiecția. Weston simți că își atinsese ținta.

96

Este chemat detectivul Cross.

Am respirat adînc, mi-am controlat mintea, corpul și sufletul, apoi m-am îndreptat spre centrul sălii ca să depun mărturie. Toată lumea din sală se uita la mine, dar singura persoană pe care o vedeam eu era Geoffrey Shafer.

Nevăstuica. El juca în continuare rolul nevinovatului nedreptățit, iar eu doream să-l dobor, doream să-l interoghez personal, să-i pun adevăratele întrebări care trebuia puse, să vorbesc juriului despre probele ascunse, să folosesc justiția împotriva lui cu o forță zdrobitoare.

Era un lucru cumplit să munceşti cinstit atîția ani ca acum să fii acuzat de a fi un polițist incorect, o persoană care mistificase probele sau poate chiar mai rău. Era o ironie a sorții, dar poate că acum aveam ocazia să îndrept situația, să-mi apăr reputația.

Jules Halpern îmi zîmbi cordial pe cînd mă aşezam în boxa martorilor. Se uită în ochii mei, întoarse rapid privirea spre juriu, apoi din nou spre mine. Ochii lui negri radiau inteligență şi era mare păcat că lucra pentru Shafer.

– Aş dori să încep prin a spune că este o mare onoare pentru mine să vă cunosc, detectiv Cross. De ani de zile, eu, ca şi mare parte din juriu, sînt sigur, citim în ziarele din Washington despre cazurile de omucidere la rezolvarea cărora ați contribuit. Vă admirăm toată această muncă.

Am dat din cap şi am zîmbit forțat.

– Vă mulțumesc. Sper să îmi admirați şi munca prezentă ca şi pe cea viitoare, am spus.

– Să sperăm, detective, zise Halpern. Şi continuă cu laudele.

Am tot discutat aşa cam o jumătate de oră, după care el m-a întrebat:

– Vi s-a întîmplat o cumplită tragedie cu puțin înainte de arestarea colonelului Shafer – ne puteți spune despre ce este vorba?

Am avut deodată impulsul să mă ridic şi să-l strîng de gît pe piticul acela insidios şi politicos. M-am apropiat de microfon, încercînd să mă controlez.

– O persoană dragă mie a fost răpită în timp ce ne aflam în vacanță în Bermude. Încă nu a fost găsită. Nu mi-am pierdut speranța că, pînă la urmă, va fi totuși găsită. Mă rog lui Dumnezeu în fiecare zi să mai fie în viață.

Halpern scoase un sunet în semn de înțelegere. Era un bun actor, ca și clientul său.

– Îmi pare sincer rău. V-a acordat departamentul un concediu?

– M-au înțeles și m-au ajutat cu toții, am răspuns, simțind cum mi se încleștează falca de furie. Uram faptul că Halpern se folosea de ceea ce i se întîmplase lui Christine ca să mă neliniștească.

– Detective, erați oficial înapoi la serviciu în momentul uciderii detectivului Hampton?

– Da, m-am întors la serviciu cu aproape o săptămînă înainte să se întîmple crima.

– Vi s-a cerut să stați acasă mai mult?

– A fost la latitudinea mea. Șeful detectivilor și-a pus problema dacă eram în stare să îmi reiau activitatea, dar m-a lăsat pe mine să decid.

Halpern dădu din cap gînditor.

– A simțit poate că vă erau gîndurile în altă parte? Cine ar fi putut să vă învinuiască pentru așa ceva?

– Eram supărat, mai sînt încă, dar sînt în stare să lucrez. Mi-a prins bine. A fost cel mai bine așa.

Au mai fost cîteva întrebări în legătură cu starea mea sufletească, apoi Halpern a spus:

– Dar cînd ați aflat că Patsy Hampton a fost omorîtă, cît de supărat ați fost?

– Eu mi-am făcut treaba. Era o scenă oribilă. *Clientul dumitale este un măcelar. Chiar vrei să-l scapi basma curată? Nu-ți dai seama ce faci?*

– S-au găsit amprentele dumneavoastră pe cureaua detectivului Hampton şi pe bordul maşinii ei. Sîngele ei era pe hainele dumneavoastră.

Am tăcut cîteva secunde înainte să vorbesc. Apoi am încercat să explic:

– Era o gaură imensă în vena jugulară a detectivului Hampton. Peste tot în maşină era sînge, chiar şi pe cimentul din garaj. Am încercat să-i dau primul ajutor detectivului Hampton pînă cînd am fost sigur că murise. De aceea erau amprentele mele în maşină şi sîngele detectivului Hampton pe hainele mele.

– Aţi lăsat urme de sînge şi sus?

– Nu. Mi-am verificat bine tălpile pantofilor cînd am ieşit din garaj. Le-am verificat de două ori. Le-am verificat pentru că nu voiam să duc urme de sînge în clădire.

– Dar eraţi tulburat, admiteţi măcar acest lucru. Fusese asasinat un ofiţer de poliţie. Aţi uitat să vă puneţi mănuşi cînd aţi făcut cercetări prima dată. Aveaţi sînge pe haine. Cum de sînteţi aşa de sigur?

L-am privit direct în ochi şi am încercat să fiu la fel de calm ca şi el.

– Ştiu exact ce s-a întîmplat în seara aceea. Ştiu cine a omorît-o pe Patsy Hampton cu sînge rece.

El ridică brusc vocea:

– Ba nu, nu ştiţi, domnule. Aceasta este problema. *Nu ştiţi.* Cînd l-aţi bruscat pe colonelul Shafer, nu ar fi mai cinstit să recunoaşteţi că aţi avut contact fizic cu el?

– Ba da.

– Şi nu e posibil ca de pe hainele dumneavoastră să se păteze cu sînge hainele lui? Nu vi se pare că s-a întîmplat chiar aşa ceva?

Nu doream să cedez nici un milimetru. Nu puteam.

– Nu, nu este posibil. Sîngele acela era pe pantalonii lui Geoffrey Shafer *înainte* de sosirea mea acolo.

Halpern se îndepărtă de mine. Ţinea să mă facă să transpir. Se apropie de boxa juriului, uitîndu-se din cînd în cînd la mine. Îmi mai puse cîteva întrebări în legătură cu locul crimei, apoi spuse:

– Dar doctor Cassady nu a văzut deloc sînge. Şi nici cei doi poliţişti – *nu pînă în clipa în care v-aţi lipit de colonelul Shafer.* Colonelul vorbise la mobil timp de trei pînă la cinci minute înainte să ajungă la terapeutul lui. El s-a dus direct la ea de la petrecerea gemenelor sale. Nu aveţi nici o dovadă, detective Cross! Cu excepţia celor aduse de dumneavoastră în apartamentul doctorului Cassady. Nu aveţi *absolut nici o dovadă,* detective! Aţi arestat un om nevinovat! Aţi întins o cursă unui om nevinovat!

Jules Halpern dădu din mîini a dezgust.

– Nu mai am nici un fel de întrebări.

97

Am ieşit de la tribunal prin spate. Oricum, aşa ieşeam eu, dar în ziua aceea era important. Trebuia să evit mulţimea şi presa şi aveam nevoie şi de o clipă de răgaz pentru a-mi reveni după timpul petrecut în boxa martorilor.

Abia fusesem flituit de un specialist în aşa ceva. A doua zi, Cathy Fitzgibbon urma să repare cîte ceva din ceea ce fusese stricat în acest interogatoriu.

Nu mă grăbeam pe scara din spate, folosită de cei ce făceau curat şi care întreţineau clădirea şi mai era folosită şi ca scară de incendiu.

Devenise clar că Geoffrey Shafer ar putea fi achitat. Avea cei mai buni avocați, iar noi pierdusem probe serioase la audierile de admitere a probelor.

Iar eu *făcusem* o mare greşeală la locul crimei, cînd, în graba de a o ajuta pe Patsy Hampton, neglijasem să-mi pun mănuşi.

Fusese o greşeală neintenționată, dar probabil că acest fapt crease dubii în mintea juriului. Avusesem pe mine mai mult sînge decît Shafer. Era adevărat. S-ar fi putut ca Shafer să scape de acuzație, iar eu eram incapabil să suport gîndul ăsta. Îmi venea să urlu pe cînd coboram pe scara rotundă.

Şi chiar asta am şi făcut. Am urlat din toate puterile şi m-am eliberat. Eiberarea îmi străbătu tot corpul, fie şi pentru puțin timp.

La capătul scărilor de beton se afla subsolul tribunalului. M-am îndreptat, pe un coridor lung şi întunecat, spre locul unde îmi era parcat Porsche-ul. Eram încă adîncit în gînduri, dar mult mai calm acum, după urletele de uşurare.

Deodată a intervenit o mişcare bruscă în holul de lîngă ieşirea spre parcare. M-am întors şi atunci l-am văzut. Nu-mi venea să cred. Nevăstuica era acolo.

El a vorbit primul.

– Ce surpriză, doctor Cross. Să te strecori din mulțimea înnebunită – sau înnebunitoare? Ai coada între picioare azi? Nu te mai frămînta atîta, ai făcut ceea ce trebuia acolo, sus. Tu urlai adineauri pe scară? Urletele primordiale sînt cele mai bune, nu?

– Ce dracu' vrei, Shafer? l-am întrebat. Nu trebuie să ne întîlnim sau să vorbim în felul ăsta.

El ridică din umerii lui laţi şi îşi dădu părul blond din ochi.

– Crezi că mie îmi pasă de reguli? Nu dau un ban pe reguli.

Ce vreau? Vreau ca reputația mea să fie reabilitată. Vreau ca familia mea să nu mai trebuiască să treacă prin așa ceva. Vreau totul.

– Atunci nu ar fi trebuit să omori atîția oameni. Mai ales pe Patsy Hampton.

Shafer zîmbi.

– Ești foarte sigur pe tine, nu? Nu dai înapoi. Admir asta, pînă la un punct. Și eu am jucat cîndva rolul de erou. O vreme este interesant.

– Dar este mult mai interesant să fii un criminal nebun, am replicat.

– Vezi? Nu vrei să renunți la ideile tale preconcepute. Ce-mi place! Ești minunat.

– Nu este o idee preconcepută, Shafer. Știi și tu asta la fel ca și mine.

– Atunci dovedește-o, Cross. Cîștigă cazul tău plictisitor, demn de milă, da? Dar cîștigă cinstit, într-un tribunal. Pînă și aici ți-am oferit un avantaj.

Am dat să mă apropii de el; nu mă mai puteam abține. El rămase pe poziție.

– Pentru tine nu este decît un joc nebunesc. Am mai întîlnit nenorociți ca tine, Shafer. Și am învins și mai greu decît te voi învinge pe tine. Fiindcă o să te înving.

Îmi rîse în nas.

– Sincer să fiu, mă cam îndoiesc.

Am trecut de el și am intrat într-un tunel îngust.

Atunci m-a împins tare de la spate. Era un bărbat mare și mult mai puternic decît părea la prima vedere.

Eu m-am împiedicat, aproape că era să mă lovesc de podeaua de piatră. Nu mă așteptam la furia asta din partea lui. Și-o ținea în el așa de bine la tribunal, dar acum răbufnise. Nebunia care *era* Geoffrey Shafer. Violența.

– Hai, bate-mă. Vezi dacă poți! urlă el din toți rărunchii. Bate-mă chiar aici, chiar acum. Nu cred că o să poți, Cross. Știu sigur că nu poți.

Shafer se apropie rapid de mine. Era agil și atletic, nu numai puternic. Eram cam de aceeași înălțime și greutate – aproape doi metri și o sută de kilograme. Mi-am adus aminte că fusese ofițer în armată și că a lucrat și în MI6. Părea să mai fie încă în formă bună.

Shafer mă împinse iar cu amîndouă mîinile. Scoase un geamăt.

– Dacă ai învins și mai greu, eu ar trebui să nu fiu decît o mică piedică. Nu? Nu sînt decît o mică piedică.

Aproape că îmi venea să-i dau un pumn în față; îmi doream grozav. Doamne, cît de mult îmi mai doream să-l pun la pămînt, să-i șterg privirea aceea superioară, plină de sine, de pe față.

Dar l-am prins bine. L-am izbit de zidul de piatră al tunelului și l-am ținut așa.

– Nu acum. Și nu aici, am spus răgușit. N-am de gînd să te lovesc, Shafer. Ce spui? Ai alerga la ziare și la televiziune? Dar am să te dobor eu. Curînd.

Am plecat de lîngă el prin tunelul întunecat. Era cel mai greu lucru pe care fusesem nevoit să îl fac vreodată. Aș fi dorit să-l bat pînă spunea tot adevărul, pînă obțineam o mărturisire. Doream să aflu ce e cu Christine. Aveam atîtea întrebări, dar știam că el nu va răspunde la ele. El se afla aici numai ca să mă muște, să se joace.

– Pierzi... totul, spuse el în spatele meu.

Cred că l-aș fi omorît pe Shafer pe loc, acolo. Am fost pe punctul să mă întorc, dar pînă la urmă n-am făcut-o. Am deschis ușa care scîrțîia și am ieșit. Lumina soarelui îmi bătea drept în ochi, aproape orbindu-mă pentru o clipă. Făcîndu-mi

umbră cu brațul, am urcat treptele de piatră către parcare, unde mă ştepta o altă surpriză neplăcută.

Vreo zece ziarişti zîmbăreți, inclusiv cîțiva foarte cunoscuți, erau adunați acolo, în parcare. Cineva trebuie să-i fi alertat; cineva le vînduse pontul că eu aveam să ies pe acolo.

Am privit în spate la uşa gri de metal, dar Geoffrey Shafer nu venise după mine. Se întorsese şi dispăruse în subsol.

– Detective Cross, mi-am auzit strigat numele de către un reporter. Pierzi cazul acesta. Ştii asta, nu?

Da, ştiam asta. Pierdeam totul. Numai că nu ştiam cum să fac să opresc mersul lucrurilor.

98

Ziua următoare a fost ocupată de interogatoriul pe care mi l-a luat Catherine Fitzgibbon. Catherine s-a descurcat bine şi a recuperat cîte ceva din răul făcut de Jules Halpern, dar nu în totalitate. Halpern i-a întrerupt des ritmul cu obiecțiile sale. Precum în multe alte procese grele din ultima vreme, acesta era înnebunitor. Ar fi fost simplu şi corect ca Geoffrey Shafer să fie condamnat şi închis, dar situația stătea cu totul altfel.

Peste două zile am avut marea şansă de a cîştiga şi însuşi Shafer ne-a oferit-o, de parcă ar fi vrut să ne sfideze. Acum am înțeles noi că era chiar şi mai nebun decît îl crezusem pînă atunci. Jocul era viața lui; părea să nu-l intereseze nimic altceva.

Shafer a fost de acord să depună mărturie. Presupun că eu eram singurul din sală care nu a fost total surprins de

faptul că el dorea să fie martor, adică de faptul că el juca într-un adevărat spectacol în fața noastră.

Catherine Fitzgibbon era aproape sigură că Jules Halpern îl sfătuise, îl implorase chiar și îl avertizase să nu care cumva să facă acest lucru, dar, în ciuda riscului la care se expunea, Shafer se îndrepta acum spre boxa martorilor, arătînd de parcă ar fi fost chemat acolo de către regina Angliei ca să fie învestit, într-o atmosferă sărbătorească, măcar cavaler, dacă nu chiar mai mult.

Nu putea rezista tentației teatrului, nu? Părea foarte încrezător în sine și se stăpînea perfect, tot așa cum se stăpînise și în seara în care l-am arestat sub acuzația de asasinare a lui Patsy Hampton. Era îmbrăcat într-un costum bleumarin la două rînduri, cu cămașă albă și cravată aurie. Părul îi stătea impecabil și pe fața lui nu se vedea nici urmă din furia înăbușită de sub înfățișarea meticulos îngrijită.

Jules Halpern i s-a adresat pe un ton jovial, de conversație, dar eu eram sigur că omul se simțea stînjenit de acest joc inutil.

– Colonele Shafer, aș dori să vă mulțumesc că ați venit în boxa martorilor. Este un act absolut voluntar din partea dumneavoastră. De la bun început ați declarat că vreți să veniți la proces pentru a vă reabilita reputația pusă la îndoială și a vă apăra onoarea.

Shafer zîmbi politicos, apoi îi închise gura avocatului ridicînd mîna. Avocații ambelor părți s-au privit între ei, nedumeriți. Ce se întîmpla oare? Ce avea el de gînd să mai facă acum?

M-am aplecat mult în față. M-a străfulgerat gîndul că Jules Halpern s-ar fi putut *să știe* că clientul său era vinovat. În acest caz nu ar fi putut să-l interogheze. Legal, nu-i putea

pune întrebări care să ascundă adevăratele fapte pe care el le cunoştea.

Iată, aşadar, singura modalitate a lui Shafer de a străluci: un monolog. O dată chemat în boxă, Shafer putea ţine un discurs. Era un lucru neobişnuit, dar absolut legal – iar dacă Halpern cunoştea vinovăţia clientului său, aceasta era singura modalitate ca Shafer să vorbească fără să-şi incrimineze avocatul.

Shafer luă cuvîntul.

– Vă rog să mă scuzaţi, domnule Halpern. Presupun că pot să le vorbesc personal acestor oameni de treabă. Credeţi-mă că mă descurc. Să ştiţi că nu am nevoie de mulţi experţi să mă ajute să exprim purul adevăr.

Jules Halpern se opri surprins, dădu din cap înţelegător şi se străduí să-şi păstreze cumpătul. Ce altceva putea face în circumstanţele date? În caz că nu ştiuse dinainte nimic despre egocentrismul sau despre nebunia clientului său, acum aflase cu siguranţă acest lucru.

Shafer privi spre juriu.

– S-a afirmat aici, în acest tribunal, că eu lucrez pentru Serviciul Britanic de Contrainformaţii şi că am făcut parte din MI6 ca spion. Din păcate, eu nu sînt, de fapt, un agent cu o activitate spectaculoasă – un agent dublu, dacă vreţi.

Plăcuta glumă, bine ţintită asupra lui însuşi, stîrni rîsete în sală.

– Eu sînt un simplu funcţionar, ca atîţia alţii, care trudesc zi şi noapte într-un birou din Washington. Îndeplinesc proceduri bine stabilite la ambasadă. Cer aprobare pentru aproape tot ce fac. Viaţa mea de familie este simplă şi cinstită. Soţia mea şi cu mine sîntem căsătoriţi de aproape şaisprezece ani. Ne iubim mult. Şi sîntem devotaţi celor trei copii ai noştri. Aşa că doresc să-mi cer scuze soţiei şi copiilor mei. Îmi pare

atît de rău pentru acest coşmar prin care trec ei. Pentru fiul meu, Rob, ca şi pentru gemene, Tricia şi Erica, îmi pare tare rău. Dacă aş fi ştiut ce circ o să ajungă întreg procesul acesta, aş fi insistat să-mi păstrez imunitatea diplomatică, fără să mai încerc să-mi reabilitez reputaţia mea, numele nostru, numele lor.

O dată cu aceste scuze rostite din suflet, doresc să mă scuz şi faţă de dumneavoastră că vă plictisesc acum. Aşa se întîmplă cînd eşti acuzat de crimă, de ceva atît de oribil, de neconceput şi doreşti cu disperare să scapi de acuzaţie. Mai mult decît orice pe lume doreşti să spui adevărul. Şi asta vreau eu să fac astăzi.

Aţi văzut probele – care pur şi simplu nu există. Aţi auzit martorii. Şi acum mă auziţi pe mine. Eu nu am omorît-o pe Patsy Hampton. Cred că ştiţi acest lucru cu toţii, dar doream să vi-l spun şi eu. Vă mulţumesc că m-aţi ascultat, spuse el, şi făcu o uşoară plecăciune în scaunul său.

Shafer fusese scurt, dar calm şi clar şi, din păcate, foarte convingător. În permanenţă i-a privit ţintă pe membrii juriului. Nu cuvintele au fost importante, ci felul în care le-a rostit.

A ieşit apoi în faţă Catherine Fitzgibbon pentru interogatoriu. La început, ea a fost precaută cu Shafer; ştia că, pentru moment, el avea juriul de partea lui. Şi aşteptă sfîrşitul interogatoriului ca să-l prindă pe Shafer acolo unde era el cel mai vulnerabil.

– Declaraţia dumneavoastră a fost foarte plăcută, domnule Shafer. Acum, cînd vă aflaţi în faţa acestui juriu, pretindeţi că relaţia dumneavoastră cu doctor Cassady a fost strict profesională, că nu aţi avut relaţii sexuale cu ea, da? Nu uitaţi, sînteţi sub jurămînt.

– Da, absolut. Ea a fost, şi să sperăm că va mai fi, psihoterapeutul meu.

– Dar uitați că ea recunoaşte că a avut relații sexuale cu dumneavoastră?

Shafer îi făcu semn cu mîna lui Halpern să nu obiecteze.

– Presupun că înregistrările din sala de judecată vor arăta că ea nu a declarat aşa ceva.

Fitzgibbon se încruntă.

– Nu înțeleg. De ce credeți dumneavoastră că ea nu a răspuns întrebării?

Shafer replică prompt:

– Dar este foarte clar: pentru că a socotit *deplasată* o astfel de întrebare.

– Şi cînd şi-a lăsat capul într-o parte, domnule, şi s-a uitat în poală? Ea a recunoscut prin gesturi.

Acum Shafer privea spre juriu şi dădea din cap uluit.

– Dar dumneavoastră ați răstălmăcit totul. Iar n-ați înțeles nimic, doamnă consilier, vă rog, dați-mi voie să vă explic. Aşa cum a rostit şi regele Charles înainte să fie decapitat: „Dați-mi mantia ca să nu se creadă că tremur de frică", doctor Elizabeth Cassady a fost foarte jenată de insinuarea brutală a partenerului dumneavoastră, ca şi familia mea, ca şi mine, de altfel.

Geoffrey Shafer se uită la avocata acuzării cu ochi sticloşi. Apoi vorbi iar către juriu:

– Ca şi mine.

99

Procesul era aproape pe terminate şi acum venea partea cea mai grea: aşteptarea verdictului. În ziua aceea de marți, jurații s-au retras în camera lor pentru a începe

deliberările în procesul de omucidere intentat împotriva lui Geoffrey Shafer. Pentru prima oară mi-am permis să mă gîndesc, în sfîrşit, la ceva de neconceput pentru mine – la faptul că Shafer s-ar putea să fie eliberat.

Sampson şi cu mine şedeam în sală în rîndul din spate şi priveam cum pleacă cei doisprezece juraţi: opt bărbaţi şi patru femei. John venise la tribunal de cîteva ori şi numise procesul „cel mai bun şi cel mai perfid spectacol din această parte a Biroului Oval", dar eu ştiam că el venea ca să mă susţină pe mine.

– Bestia este vinovată, este nebun de legat, spuse Sampson în timp ce-l urmărea pe Shafer. Dar are mulţi actori buni de partea lui: o nevastă care îl alintă, o amantă care îl alintă, nişte avocaţi bine plătiţi, pe Silly Billy. S-ar putea să scape.

– Se mai întîmplă, am zis eu. Juraţii sînt greu de înţeles. Din ce în ce mai greu.

M-am uitat la Shafer cum dădea mîna cu cei din echipa apărării. Jules şi Jane Halpern, amîndoi, zîmbeau forţat. *Ei ştiu adevărul, nu? Clientul lor este Nevăstuica, un criminal în serie.*

– Geoffrey Shafer are talentul de a-i face pe oameni să se încreadă în el atunci cînd are el nevoie. Este cel mai mare actor pe care l-am văzut vreodată, am spus.

Apoi John plecă, iar eu m-am furişat iar prin spate. De data asta nu mă mai aştepta nici Shafer şi nici presa, jos sau în parcare.

În parcare am auzit un glas de femeie şi m-am oprit. Mi s-a părut că este Christine. Vreo zece oameni se îndreptau spre maşinile lor fără să mă ia în seamă. Mă simţeam înfierbîntat cînd m-am uitat cu atenţie la ei. Nimeni nu semăna cu ea. De unde venise glasul acela?

Am început să rulez în bătrînul Porsche şi l-am ascultat pe George Benson pe un CD-player. Mi-am amintit de

raportul poliției în legătură cu mersul periculos cu mașina al lui Geoffrey Shafer, care se încheiase la Dupont Circle. Părea o perspectivă ciudat de atrăgătoare. Mi-am urmat propriul sfat de a nu încerca să ghicesc cum va decide juriul. Existau ambele posibilități.

Am început să mă gîndesc la Christine și m-am înecat. Era prea mult. Lacrimile au început să-mi curgă pe obraji. A trebuit să opresc mașina.

Am tras adînc aer în piept, o dată, de două ori. Durerea din piept era aceeași ca în ziua în care dispăruse ea în Bermude. Ea încercase să stea departe de mine, dar nu am lăsat-o. Eu eram răspunzător de ceea ce i se întîmplase.

Am rulat îndelung, prin tot Washingtonul, în viraje lente și fără nici o țintă. Pînă la urmă am ajuns acasă la mai mult de două ore și jumătate după ce plecasem de la tribunal.

Nana ieși din casă în fugă. Probabil că mă văzuse trăgînd pe alee. Era evident că mă așteptase.

Am scos capul pe geam. DJ-ul încă mai trăncănea în difuzoare.

– Ce este, femeie? Ce s-a mai întîmplat? am întrebat-o pe Nana.

– A sunat domnișoara Fitzgibbon, Alex. Juriul revine în sală. Au stabilit verdictul.

100

Mi-era cumplit de teamă. Dar eram și curios din cale-afară.

Am dat în marșarier pe alee și am accelerat spre centru. Am ajuns înapoi la tribunal în mai puțin de un sfert de oră.

Aglomerația de pe Strada E era și mai mare și mai haotică decît fusese în miezul procesului. Cel puțin șase steaguri britanice fîlfîiau în vînt; mai erau și steaguri americane și cîteva piepturi și fețe pictate.

A trebuit să împing, pur și simplu, ca să-mi fac loc prin mulțime pînă spre treptele tribunalului. Am evitat toate întrebările puse de presă. Am încercat să evit pe oricine avea vreo cameră în mînă sau vreo figură flămîndă de reporter.

Am intrat în sala aglomerată chiar înainte de intrarea juriului.

„Aproape că ratai verdictul", mi-am spus.

Judecătorul Fescoe vorbi publicului de îndată ce toți s-au așezat.

– Nu admit demonstrații după citirea verdictului. Dacă se întîmplă așa ceva, gardienii vor evacua sala imediat, dădu el instrucțiuni cu voce calmă, dar răspicată.

Ședeam la cîteva rînduri de scaune în spatele acuzării și încercam să-mi reglez respirația. Era de neconceput ca Geoffrey Shafer să fie lăsat în libertate; nu aveam nici o îndoială că el ucisese mai multe persoane – nu doar pe Patsy Hampton, dar și cel puțin pe cîteva dintre femeile neidentificate. Era un criminal în serie, peste poate de sălbatic, unul dintre cei mai feroci, și începuse acest măcel în urmă cu ani de zile. Am înțeles acum că Shafer ar fi putut fi cel mai îndrăzneț și mai revoltător dintre toți criminalii cu care am avut de-a face. Își juca jocul cu pedala de accelerație apăsată la maximum. Și refuza total să piardă.

– Domnule prim jurat, aveți vedictul? întrebă judecătorul Fescoe pe un ton sumbru.

Raymond Horton, primul jurat, răspunse:

– Domnule judecător, avem verdictul.

Am aruncat o privire spre Shafer; părea stăpîn pe sine. Ca şi la începutul procesului, era îmbrăcat cu un costum de comandă, cămaşă albă şi cravată. Nu avea nici pic de conştiinţă; nu îi era teamă deloc că i se putea întîmpla ceva. Poate că, parţial, asta era explicaţia pentru faptul că se afla în libertate de atîta vreme.

Judecătorul Fescoe părea neobişnuit de placid.

– Foarte bine. Rog pîrîtul să se ridice.

Geoffrey Shafer se ridică în faţa mesei apărării, iar părul său blond, destul de lung, străluci sub iluminaţia puternică de deasupra. Îi întrecea în înălţime pe Jules Halpern şi pe fiica sa, Jane. Shafer ţinea mîinile la spate de parcă ar fi avut cătuşe. Mă întrebam dacă nu cumva avea o pereche de zaruri strînsă în pumni, de felul acelora pe care le văzusem în biroul lui.

Judecătorul Fescoe se adresă iar primului jurat:

– În cazul de crimă cu premeditare, în formă agravantă, de gradul întîi, ce verdict aveţi?

Primul jurat:

– *Nevinovat,* domnule judecător.

M-am simţit de parcă mi se despicase capul. Publicul adunat în mica sală se dezlănţui. Judecătorul promisese că va evacua sala, dar lumea se repezea deja spre ieşire.

L-am văzut pe Shafer mergînd către presă, dar trecu pe lîngă ziarişti. Ce făcea el acum? Observă un bărbat în mulţime pe care îl salută ţîfnos din cap. Cine era acel bărbat?

Apoi Shafer îşi continuă drumul spre locul unde mă aflam eu, în rîndul patru. Aş fi vrut să sar peste scaune ca să pun mîna pe el. Atît de mult doream să-l prind şi ştiam că acum chiar pierdusem ocazia să fac acest lucru în felul cel mai corect.

– Detective Cross, spuse el în felul lui impertinent.

Detective Cross, aş vrea să-ţi spun ceva. De mai multe luni de zile doresc asta.

Presa se apropia de noi; locul devenise înăbuşitor şi sufocant. Blițurile aparatelor de fotografiat străluceau de peste tot. Acum, că procesul se încheiase, nu mai exista nimic care să împiedice luarea de instantanee înăuntrul sălii de judecată. Shafer ştia bine că era o ocazie unică de a fi fotografiat acolo; bineînţeles că ştia. Vorbi iar, aşa încît toată lumea adunată în jurul nostru să ne poată auzi. Se făcu brusc liniște în jurul nostru, o oază de liniște şi de aşteptare a unei veşti proaste.

– Tu ai omorît-o, spuse el şi mă privi intens în ochi, aproape că îmi străpunse craniul. *Tu ai omorît-o.*

Am ameţit. Mi s-au muiat picioarele. Nu-mi mai simţeam genunchii. Ştiam că Shafer nu se referea la Patsy Hampton.

Se referea la Christine.

Murise.

Geoffrey Shafer o omorîse. El îmi luase totul, aşa cum mă şi avertizase.

Cîştigase.

101

Shafer era liber şi se bucura al dracului de mult. Îşi pusese viaţa în pericol. Se jucase cu viaţa lui şi o făcuse cu succes. *Succes!* Niciodată nu se mai simţise ca în aceste clipe minunate de după verdict.

Shafer se duse împreună cu Lucy şi copiii la o conferinţă de presă pe bază de invitaţii care avea loc în camera înaltă, maiestuoasă a marelui juriu. Poză de nenumărate ori,

împreună cu familia sa, care îl tot îmbrățișa, iar Lucy nu se mai putea opri din plîns, ca o fetiță, exagerat de răsfățată și oligofrenă ce era. Dacă unii credeau că *el* lua multe medicamente, ar fi fost uluiți să afle cîte luase Lucy. Doamne, așa aflase el prima oară despre amețitoarea lume a medicamentelor.

În cele din urmă, el ridică brațul în aer și îl ținu așa ca un semn batjocoritor al victoriei. Aparatele de fotografiat străluciră prin toată încăperea. Nu se mai săturau de el. Erau aproape o sută de reporteri îngrămădiți în cameră. Reporterele îl iubeau cel mai mult. Acum era un star justificat al presei, nu? Era din nou erou.

Cîțiva agenți obraznici, vînători de glorie și bogăție, îi tot arătau cărțile lor de vizită, promițîndu-i sume imense de bani pentru povestea lui. Nu avea nevoie de ofertele lor pompoase. Cu cîteva luni în urmă, el găsise un agent influent de la New York și Hollywood.

Doamne, era liber ca pasărea cerului! Acum parcă zbura. După conferința de presă, pretinzînd grija pentru siguranța familiei sale, își trimise soția și copiii acasă înaintea lui.

El rămase în biblioteca tribunalului și încheie conturile cu Jules Halpern și cu reprezentanții Grupului Bertelsmann, care era acum cel mai mare consorțiu de edituri din lume. Îi asigură că vor primi drepturile poveștii lui, dar bineînțeles că ei nu aveau să ajungă nici pe departe la adevăr. Nu așa se proceda astăzi cu așa-zisele povești adevărate, sincere? Cei de la Bertelsmann știau acest lucru și totuși aveau să-l plătească scump.

După întîlnire, el luă liftul de mică viteză și coborî pînă în parcarea interioară a tribunalului. Încă se simțea ca drogat, lucru periculos. O pereche de zaruri cu douăzeci de fațete îl ardeau în buzunarul pantalonilor.

Dorea cu disperare să joace. Acum! „Cei Patru Călăreți." Sau, chiar şi mai grozav, Solipsis – versiunea *proprie* a acelui joc. Nu va ceda totuşi acestui impuls, nu încă. Era mult prea periculos chiar şi pentru el.

De la începutul procesului, el parcase Jaguarul mereu în acelaşi loc; avea schemele lui pînă la urmă. Nu se obosise să pună monedele în aparatul de taxat nici măcar o singură dată. În fiecare zi găsea un vraf de tichete de amendă de cinci dolari sub ştergător.

Nici astăzi nu se făcuse vreo excepție.

El smulse absurdele tichete de parcare de sub ştergător şi le făcu ghem în pumn. Apoi le azvîrli pe podeaua de beton, plină de pete de ulei.

– Am imunitate diplomatică, spuse el cu glas tare şi zîmbi în timp ce urcă în Jaguar.

PARTEA A CINCEA

JOC FINAL

102

Lui Shafer nu-i venea să creadă. Făcuse o gravă şi posibil ireparabilă greşeală. Rezultatul nu era cel aşteptat de el, iar acum întreaga lui lume părea că se scufundă. Uneori se gîndea că nu ar fi fost mai rău dacă ajungea la închisoare pentru crima comisă cu sînge rece asupra lui Patsy Hampton.

Shafer era conştient de faptul că nu doar lui i se părea că nu devenise dintr-o dată paranoic sau nebun. Mai mulţi neisprăviţi de la ambasadă îl urmăreau chiar ori de cîte ori ieşea din birou. Aceştia păreau să-l dispreţuiască făţiş, mai ales femeile. Cine îi întorsese împotriva lui? Cu siguranţă că cineva era răspunzător pentru acest lucru.

El devenise O.J. Simpson, alb şi englez. O glumă caraghioasă, fără sare şi piper, din punctul lor de vedere. Vinovat, deşi dovedit nevinovat.

Aşa că Shafer stătea mai mult în biroul lui, cu uşa închisă, uneori încuiată. Îşi rezolva puţinele treburi pe care le mai avea de făcut cu un sentiment din ce în ce mai puternic de iritare şi frustrare, ca şi cu o senzaţie de absurditate. Îl înnebunea să fie astfel prins acolo, ca într-o capcană, să fi devenit un spectacol demn de milă pentru personalul ambasadei.

Se juca fără nici un chef pe computer şi aştepta reluarea „Celor Patru Călăreţi", însă ceilalţi jucători rupseseră legătura cu el. Ei susţinuseră că era mult prea periculos acum să mai joace, ba chiar şi să comunice între ei şi *nici unul dintre ei* nu înţelesese de ce tocmai acum era cel mai propice moment pentru a juca.

Peste zi, Shafer privea fix, îndelung spre Massachusetts Avenue. Asculta la radio diversele talk-show-uri cu ascultătorii. Devenise din ce în ce mai nervos. Avea nevoie de joc.

Cineva bătu în uşa biroului. Întoarse repede capul şi simţi o durere ascuţită în ceafă. Telefonul începu să sune. Ridică receptorul şi o auzi pe secretara lui. Domnişoara Wynne Hamerman era pe interfon.

– A venit să vă vadă dl. Andrew Jones, spuse ea.

Andrew Jones? Shafer era uluit. Jones era un mare director al Serviciilor de Securitate din Londra. Shafer nu ştiuse că acesta se afla la Washington. De ce dracu' îl vizita? Andrew Jones era un mare mahăr dur, care nu ar fi venit numai pentru o mică vizită de curtoazie. Nu trebuie să-l las să aştepte prea mult.

Jones stătea în picioare, în anticameră, părînd nerăbdător, aproape furios. Ce se întîmpla oare? Ochii lui, de un albastru metalic, erau reci şi aspri, iar faţa crispată ca a unui soldat englez trimis în Belfast. În contrast, părul roşu şi mustaţa îl făceau să pară binevoitor, aproape jovial. Era supranumit Andrew cel Roşu de la Londra.

– Hai să intrăm în biroul tău, da? Închide uşa după tine, spuse Jones pe un ton scăzut, dar ferm.

Shafer încerca să treacă peste surpriza iniţială, dar pricepea din ce în ce mai puţin. Cine se credea dobitocul ăsta plin de

el, ca să dea aşa buzna în biroul lui? Cu ce drept se afla el aici? Cum îndrăznea? Papagalul! Marele lacheu de la Londra.

– Poţi să stai jos, Shafer, spuse Jones. Altă comandă fermă. O să fiu scurt şi la obiect.

– Desigur, răspunse Shafer. Rămase în picioare. Chiar te rog să fii scurt şi la obiect. Sînt convins că amîndoi avem multă treabă.

Jones îşi aprinse o ţigară, trase o dată în piept, prelung, apoi lăsă fumul să iasă încet.

– Acest lucru este ilegal aici, la Washington, îl dojeni Shafer.

– Vei primi ordin să te întorci în Anglia în treizeci de zile, spuse Jones şi continuă să pufăie liniştit din ţigară. Ne deranjezi aici, la Washington, ca şi la Londra de altfel. Bineînţeles că toate ziarele mari te-au transformat într-o victimă a poliţiei americane şi într-un martir al sistemului judiciar american. Ziariştii preferă să considere situaţia ca fiind „confidenţială", ca o dovadă în plus a corupţiei generalizate şi a naivităţii din Statele Unite. Lucru despre care noi ştim că este o mare prostie.

Shafer rînji:

– Cum îndrăzneşti să vii la mine şi să-mi vorbeşti astfel, Jones? Mi s-a înscenat crima asta oribilă pe care n-am comis-o. Am fost achitat de un juriu american. Ai uitat toate astea?

Jones se încruntă şi se uită chiorîş la Shafer.

– Asta doar pentru că tribunalul nu a admis probele importante. Sîngele de pe pantalonii tăi? Sîngele femeii aceleia în scurgerea din baia amantei tale? Scoase fumul de ţigară pe la colţul gurii. Ştim totul, prostule. Ştim că nu eşti decît un criminal scelerat. Aşa că te vei întoarce la Londra şi vei rămîne acolo – pînă o să te prindem noi cu ceva. Şi te

vom prinde, Shafer, poți să fii sigur de asta. O să inventăm ceva dacă va trebui. Mi-e greață să și stau în aceeași încăpere cu tine. Din punct de vedere legal, de data asta ai scăpat de pedeapsă, dar noi te vom urmări pas cu pas. Te vom prinde cumva, și asta cît mai repede cu putință.

Shafer părea sincer amuzat. Nu își putu reține un rînjet. Știa că nu ar fi trebuit să zîmbească, dar nu reuși să se abțină.

– Poți să încerci, cretin nesuferit și îngîmfat. Poți, fără îndoială, să încerci mult și bine. Dar mai așteaptă puțin pînă ai să și reușești, așază-te la coadă. Și acum, dacă nu te superi, am de lucru, sînt foarte ocupat.

Andrew Jones dădu din cap.

– De fapt, nu mai ai nici o treabă pe-aici, Shafer. Însă chiar mă bucur să plec. Duhoarea de aici este insuportabilă. Cînd ai făcut baie ultima dată? Rîse scîrbit. Doamne, ești într-adevăr pierdut.

103

În după-amiaza aceea m-am întîlnit cu Jones și cu trei dintre agenții săi la Hotel Willard, lîngă Casa Albă. Eu convocasem întîlnirea. Și Sampson se afla acolo. El își reluase munca de la serviciu, dar asta nu-l împiedica să facă din nou ceea ce i-a adus, de fapt, necazurile de la departament.

– Eu cred că este nebun de-a binelea, vorbi Jones despre Shafer. Miroase mai urît decît un maldăr de bocanci cazoni recent scoși din picioare. Cred că a luat-o rău razna. Ce părere ai tu despre el?

Îl cunoșteam acum pe Geoffrey Shafer ca pe buzunarul meu. Mă documentasem amănunțit asupra familiei sale:

asupra fraților lui, asupra mamei sale, suferindă de o boală gravă, asupra tatălui, cel cu apucături de dictator. Știam despre permanentele lor peregrinări de la o bază militară la alta, pînă cînd Shafer împlinise vîrsta de doisprezece ani.

– Uite ce cred eu. Totul a început cu o gravă suferință, numită de obicei depresie maniacală. A fost bolnav încă de copil. Acum depinde de medicamente: de Xanax, Benadryl, Haldol, Ativan, Valium, Librium și altele. Un adevărat cocteil. Disponibile de la doctorii de aici la un preț corespunzător. Mă miră faptul că mai funcționează încă. Dar supraviețuiește, nu se scufundă. Și cîștigă întotdeauna.

– I-am spus lui Geoff că trebuie să plece de la Washington. Cum crezi că a primit vestea? mă întrebă Jones. Jur că în biroul lui putea de parcă acolo se fezanda de cîteva zile cadavrul unui om.

– Da, suferința lui poate implica și un miros neplăcut, dar, de obicei, acest miros este ca de oțel, este un miros metalic – foarte pătrunzător, arde nările. Poate că nu se spală. Dar instinctele sale de a juca acel joc, de a cîștiga și de a supraviețui sînt surprinzătoare, am spus. Nu vrea să înceteze.

– Ce se întîmplă cu ceilalți jucători? întrebă Sampson. Așa-zișii Călăreți.

– Ei pretind că jocul s-a sfîrșit și că pentru ei nu a fost decît un joc al imaginației, îi răspunse Jones. Oliver Highsmith ține legătura cu noi mai mult ca să știe ce mișcări facem, sînt sigur de asta. Este, de fapt, un ticălos înspăimîntător. Zice că l-a întristat moartea detectivului Hampton. Nu este sigur că Shafer este asasinul. M-a rugat să fiu circumspect în sensul ăsta.

– Și ești circumspect? l-am întrebat, uitîndu-mă către ceilalți.

Jones nu avu nici o ezitare:

– Nu am nici cea mai vagă urmă de îndoială că Geoffrey Shafer este un criminal în serie. Am văzut şi am auzit multe de la tine. Probabil că este un nemaiîntîlnit criminal maniac. De asemenea, sînt ferm convins că tot îl vom prinde pînă la urmă.

Am dat din cap a încuviințare:

– Sînt de acord, am spus, cu tot ce ai spus. Dar mai ales cu faptul că este un criminal maniac.

104

În seara aceea Shafer vorbea din nou singur. Nu se putea abține şi, cu cît încerca mai tare să se abțină, cu atît era mai rău; cu cît se agita mai tare, cu atît vorbea mai mult de unul singur.

– La dracu' cu toții – Jones, Cross, Lucy şi copiii, Boo Cassady, ceilalți jucători lipsiți de orice demnitate. La dracu' cu toții. „Cei Patru Călăreți" avea un sens. Nu era doar un simplu joc. Era mult mai mult decît un joc.

Casa din Kalorama era goală, mult prea liniştită în seara aceea. Era imensă şi ridicolă, aşa cum numai o casă americănească putea fi. Detaliile arhitecturale „originale", livingul dublu, cele şase şeminee, florile de mult ofilite, de la florăria Aster, cărțile necitite legate în piele aurită şi maro. Toate îl făceau să-i vină să se urce pe pereții înalți de patru metri.

Petrecu mai bine de o oră şi ceva încercînd să se convingă că nu era nebun – şi, mai ales, că nu era dependent de droguri.

De curînd mai adăugase un doctor din Maryland la sursele lui de medicamente. Din păcate, rețetele ilegale îl costau o avere. Nu putea să o ducă tot așa la infinit. Litiumul și Haldolul trebuia să-i liniștească dispozițiile schimbătoare, care erau foarte reale. Torazinul era pentru anxietatea acută, care și ea era foarte reală. Narcanul îi era prescris tot pentru stările schimbătoare. Multele injecții cu Loradol erau pentru altceva, pentru o durere de care uitase. Știa că avea motive bine întemeiate să ia și Xanax, și Compazin, și Benadryl.

Lucy plecase deja la Londra cu avionul și îi luase cu ea și pe exasperanții lor copii. Plecaseră la o săptămînă după încheierea procesului. Motivul real era tatăl ei. Acesta venise la Washington și vorbise cu Lucy mai puțin de o oră, după care ea împachetase și plecase ca o fetiță cuminte și ascultătoare ce era. Înainte de plecare, Lucy avusese tupeul să-i spună lui Shafer că ar fi rămas cu el de dragul copiilor și al tatălui lor, dar că acum „datoria" ei se încheiase. Nu credea despre el că ar fi un criminal, așa cum credea tatăl ei, dar știa că era un adulterin și nu mai putea suporta situația asta.

Doamne, cît de mult își mai disprețuia nevestica. Înainte de plecarea lui Lucy, el i-a spus deschis că motivul real pentru care își făcuse ea „datoria" era pentru ca el să nu dezvăluie presei obiceiul ei de a se droga, lucru pe care el l-ar fi făcut fără îndoială și, oricum, mai avea încă destul timp să îl facă.

La ora unsprezece a trebuit să iasă cu mașina – „dreptul" lui nocturn. Se simțea cumplit de agitat și cu o senzație de claustrofobie. Se întreba dacă se mai putea controla încă o noapte, încă un singur minut. Îl mînca pielea și luase zeci de medicamente. Nu mai înceta să-și frece piciorul!

Zarurile îl ardeau în buzunarul de la pantaloni. Mintea îi fugea, concomitent, în zeci de direcții diferite, toate foarte neplăcute. Dorea cu ardoare, avea o nevoie acută să omoare pe cineva. Avea acest sentiment de foarte multă vreme și acesta fusese micul lui secret murdar. Ceilalți „Călăreți" îi știau povestea; știau și cum a început. Shafer fusese un soldat englez de treabă, dar pînă la urmă mult prea ambițios, mult prea dornic să avanseze rapid ca să mai rămînă în armată. S-a transferat în MI6 cu ajutorul tatălui lui Lucy. Considera că avea mai multe posibilități de ascensiune în MI6.

Primul lui post a fost la Bangkok unde, de altfel, i-a și întîlnit pe James Whitehead, George Bayer și în final pe Oliver Highsmith. Whitehead și Bayer s-au ocupat cîteva săptămîni de Shafer ca să-l recruteze pentru o anume muncă: urma să fie un asasin, omul lor personal, de șoc, pentru tot felul de treburi murdare. În următorii doi ani, el a aplicat trei sancțiuni în Asia și a descoperit că îi plăcea realmente sentimentul de putere pe care i-l oferea asasinatul. Oliver Highsmith, care îi coordona și pe Bayer și pe Whitehead, de la Londra, i-a spus o dată să se detașeze de actul respectiv, să se gîndească cum că nu este decît un joc și, de atunci, el asta a și făcut. Nu încetase niciodată să fie un asasin.

Shafer conectă CD-player-ul din Jaguar. *Tare,* ca să alunge multele voci din capul lui. Bătrînii rockeri Jimmy Page și Robert Plant începură un duet în habitaclul mașinii.

Dădu înapoi, ieși de pe alee și se îndreptă spre Tracy Place. Acceleră și ajunse la șaizeci de kilometri la oră pe porțiunea dintre casa lui și Strada 24. *Este momentul pentru o călătorie sinucigașă?* se întrebă el.

Pe marginea Străzii 24 clipeau lumini roșii. Shafer înjură

cînd o maşină de poliţie încetini, pe stradă, în apropierea lui. *La dracu'.*

Trase Jaguarul la trotuar şi aşteptă. Creierul îi urla. „Tîmpiţii! Tîmpiţi impertinenţi! Şi tu eşti un tîmpit", îşi spuse el cu voce tare. „Mai controlează-te, Geoff. Mai controlează-te. Revino-ţi. Acum!"

Maşina poliţiei trase alături de el, aproape portieră la portieră. Vedea doi poliţai mişcîndu-se înăuntru.

Unul dintre ei ieşi încet din maşină şi se apropie de geamul Jaguarului. Poliţaiul se legăna ca un mare erou american de film. Lui Shafer i-ar fi plăcut să-i zboare creierii. Ştia că putea face uşor şi liniştit acest lucru. Avea o bună puşcă automată sub scaun. Puse mîna pe ea şi, Doamne, ce plăcută era atingerea ei.

– Permisul şi talonul, domnule, spuse poliţaiul, părînd necuviincios de înfipt. Un glas distorsionat din capul lui Shafer urlă: *Împuşcă-l acum. O să explodeze minţile tuturor dacă mai omori încă un poliţist.*

Îi dădu totuşi actele şi zîmbi prosteşte:

– Am rămas fără Pampers acasă. Se găseşte aşa ceva la 711. Ştiu că mergeam prea repede şi îmi cer scuze, domnule poliţist. De vină este micuţul. Aveţi copii?

Poliţistul nu spuse nici un cuvînt; nici urmă de bună creştere la bădăranul ăsta. Scrise un tichet de amendă pentru depăşirea vitezei. Fără să se grăbească.

– Poftim, domnule Shafer. Poliţistul îi dădu tichetul de amendă şi spuse: A, apropo, te urmărim, cretinule. Sîntem cu ochii pe tine tot timpul, omule. N-ai scăpat pentru omorîrea lui Patsy Hampton. Tu doar *crezi* că ai scăpat.

Două faruri se aprinseră şi se stinseră, se aprinseră şi se stinseră pe partea unde stătuse maşina poliţiei cu cîteva clipe înainte.

Shafer se uită mai bine, străpungînd întunericul cu privirea. Recunoscu maşina, un Porsche negru.

Cross se afla acolo şi îl urmărea. Alex Cross nu se dădea bătut.

105

Andrew Jones şedea lîngă mine în habitaclul semiîntunecat, liniştit al Porsche-lui. Lucram strîns împreună de aproape două săptămîni. Jones şi Serviciul de Securitate erau foarte decişi să-l oprească pe Shafer înainte de a mai comite încă o crimă. Ei se aflau şi pe urmele „Războiului", ale „Foametei" şi ale „Cuceritorului".

Priveam în tăcere cum Geoffrey Shafer întoarse încet Jaguarul şi porni înapoi spre casă.

– Ne-a văzut. Îmi cunoaşte maşina, am spus eu. E bine.

N-am putut să văd în întuneric faţa lui Shafer, dar parcă simţeam tensiunea din capul lui. Ştiam că era înnebunit. Cuvintele „ criminal maniac " îmi tot treceau prin minte. Jones şi cu mine ne uitam acum la un astfel de om care se afla încă în libertate. Scăpase basma curată cu o crimă – cu mai multe crime.

– Alex, nu te îngrijorează că l-am putea aduce într-o stare de furie? mă întrebă Jones în timp ce Jaguarul încetinea şi se oprea în faţa casei în stil georgian. Nu era aprinsă nici o lumină, aşa că, vreme de cîteva secunde, nu-l puteam vedea pe Shafer. Nu ştiam dacă va intra în casă.

– Este deja într-o stare de furie. Şi-a pierdut slujba, soţia, copiii, jocul, singurul lucru pentru care trăieşte. Şi, cel mai rău pentru el, şi-a pierdut libertatea de a veni şi de a pleca

fără să-l ştie nimeni. Lui Shafer nu-i place să i se pună frîu, să fie închis undeva. Nu suportă să piardă.

– Crezi aşadar că o să facă ceva nebunesc, un act disperat?

– Nu nebunesc, este prea inteligent pentru asta. Dar sigur va face o mişcare. Aşa se joacă acest joc.

– Şi pe urmă ne ocupăm de el?

– Da. Bineînţeles.

Tîrziu, în aceeaşi seară, pe cînd rulam liniştit spre casă, m-am hotărît să opresc cîteva clipe la St. Anthony's. Biserica avea un program special acum, adică era deschisă şi noaptea. Monseniorul John Kelliher considera că aşa trebuia să fie şi era gata să înfrunte pentru asta chiar vandalismul şi tîlhăria. Totuşi, în mare parte, cei ce trăiau în cartier păzeau permanent biserica.

Cînd am intrat, pe la miezul nopţii, în biserica luminată de lumînări se aflau doi credincioşi. De obicei este ceva lume înăuntru. Celor fără adăpost nu li se permitea să doarmă acolo, dar ei intrau şi ieşeau toată noaptea.

Am rămas uitîndu-mă o vreme la luminile roşii, bine cunoscute, care clipeau. Am inspirat mirosul puternic de tămîie. Am privit marele crucifix, placat cu aur, ca şi frumoasele vitralii de la ferestre care îmi plăceau de cînd eram copil.

Am aprins o lumînare pentru Christine şi mi-am exprimat speranţa ca undeva, cumva, ea să se mai afle în viaţă. Nu părea posibil. Amintirea ei mai pălise puţin, iar acest lucru îmi displăcea. O durere imensă mi se ridică din stomac pînă în piept, împiedicîndu-mă să respir. Aşa mi se întîmpla începînd chiar din seara în care dispăruse ea, aproape cu un an în urmă.

– Apoi, pentru prima oară, am recunoscut în sinea mea că era foarte probabil ca ea să fi murit. Că nu aveam să o mai

văd niciodată. La gîndul ăsta am avut senzația că mi s-a umplut gîtul cu sticlă pisată. Mi se umplură ochii de lacrimi.

– Te iubesc, am şoptit eu. Te iubesc mult şi mi-e un dor cumplit de tine.

Am mai rostit cîteva rugăciuni, apoi, în cele din urmă, m-am ridicat din strana lungă de lemn şi m-am îndreptat spre uşa vestibulului. Nu observasem femeia îngenuncheată pe un rînd lateral. M-a speriat făcînd o mişcare bruscă.

O cunoşteam de la cantina săracilor. O chema Magnolia. Era tot ce ştiam despre ea, doar un prenume ciudat, poate inventat, o poreclă. Femeia strigă tare în urma mea:

– Hei, Omule cu Untul de Arahide, acum ştii şi tu cum este.

106

Jones şi Sandy Greenberg de la Interpol ne-au ajutat să-i punem sub supraveghere continuă şi pe ceilalți trei Călăreți. Plasa era aruncată larg, ca şi prada dacă am fi reuşit să o prindem.

Uriaşul scandal potențial din Anglia era supravegheat şi monitorizat cu grijă de către Serviciul Secret. În caz că patru agenți englezi se dovedeau criminali implicați într-un „joc" bizar, vestea s-ar răspîndi şi ar fi nimicitoare pentru lumea contrainformațiilor.

Miercuri şi joi, Shafer şi-a îndeplinit conştiincios sarcinile de serviciu la ambasadă. A ajuns înainte de ora nouă dimineața şi a plecat fix la ora cinci după-amiază. O dată intrat în ambasadă, el stătea ferit de colegi, în micul său birou,

şi nu ieşea de acolo nici măcar pentru prînz. Petrecea ore în şir pe America Online, pe care o monitorizam noi.

În ambele zile a fost îmbrăcat cu aceeaşi pereche de pantaloni gri şi cu un sacou albastru la două rînduri. Hainele sale erau neobişnuit de mototolite şi neglijente. Părul blond, pieptănat pe spate, era murdar şi gras, rezistînd la vîntul puternic care bătea în Washington. Shafer arăta palid, părea nervos şi agitat.

Va ceda el psihic?

Vineri seara, după cină, Nana şi cu mine ne-am aşezat în spatele casei de pe Strada 5. Petreceam acum mai mult timp împreună decît o făcusem de mulţi ani încoace. Ştiam că era îngrijorată pentru mine şi o lăsam să mă ajute cît putea. De dragul amîndurora.

Jannie şi Damon spălau vasele înăuntru şi încercau să nu facă prea mult zgomot. Damon le spăla, iar Jannie le ştergea. La casetofonul lui Damon se auzea frumosul şlagăr din filmul „Beloved".

– Majoritatea familiilor au maşini de spălat şi de uscat vasele, spuse Nana după ce sorbi din ceaşca de ceai. Nu mai există de mult sclavagism în America, Alex. Ai auzit ceva în sensul ăsta?

– Şi noi avem maşini de spălat şi de uscat vase. Şi par să fie în stare bună de funcţionare. Întreţinere uşoară, costuri reduse. Greu de depăşit aşa ceva.

Nana chicoti.

– Să vedem cît durează.

– Dacă vrei o maşină de spălat vase, putem cumpăra una – sau tu eşti doar diplomată, înainte să treci la lucruri mai interesante? Din cîte ştiu eu, eşti un fan a lui Demostene şi a lui Cicero.

Nana îmi făcu semn cu umărul.

– Deşteptule, spuse ea. Te crezi isteț?

Eu am dat din cap.

– Nu prea, Nana. Nu cred că este ceva ce m-a preocupat vreodată în mod special.

– Nu, nici eu nu cred. Ai dreptate, tu nu eşti încrezut. Nana mă privi drept în ochi. Parcă simțeam cum îmi citeşte în suflet. Are puterea de a cîntări profund lucrurile importante. O să încetezi vreodată să te tot acuzi? mă întrebă ea. Eşti groaznic.

– Mulțumesc. Iar tu o să încetezi vreodată să mă tot tachinezi? am întrebat-o la rîndul meu şi i-am zîmbit. Nana reuşea mereu să mă scoată din pasele proaste cu felul ei de a fi.

Clătină din cap.

– Desigur. O să încetez într-o zi, nepoate.

Am rîs.

– Da, probabil că o să încetezi. Tu o să trăieşti mai mult decît mine sau decît copiii.

Nana zîmbi larg şi îşi arătă toți dinții – ai ei toți.

– Mă simt chiar bine, dată fiind situația, spuse ea. Tu tot îl urmăreşti, nu? Asta faci serile. Tu, şi cu John Sampson, şi cu englezul ăla, Andrew Jones.

Am oftat.

– Da. Şi avem de gînd să-l prindem. S-ar putea să fie patru oameni implicați într-o serie de crime. Aici şi în Asia, în Jamaica şi la Londra.

Ea îmi făcu semn cu un deget arătător încovoiat.

– Vino acum mai aproape.

I-am zîmbit. Este atît de bună, atît de drăguță, dar şi o dură.

– Vrei să mă aşez în poala ta, femeie? Eşti sigură că vrei asta?

– Doamne, nu. Nu te aşeza în poala mea, Alex. Vino lîngă mine şi arată puţin respect pentru vîrsta şi înţelepciunea mea. Şi strînge-mă în braţe.

Am făcut ce mi-a cerut şi am remarcat că nu se mai auzea zăngănit de vase dinspre bucătărie.

Am privit la uşa din spate şi am văzut că cei doi micuţi ai mei ne urmăreau cu faţa lipită de plasa de sîrmă. Le-am făcut semn să plece de acolo şi feţele lor dispărură.

– Aş vrea să fii foarte, foarte atent, şopti Nana, în timp ce o ţineam strîns în braţe. Dar aş vrea să faci şi în aşa fel încît să-l prinzi. Omul ăsta este cel mai rău dintre toţi. Geoffrey Shafer este cel mai rău om, Alex, cel mai putred.

107

Jocul nu se încheiase definitiv, dar se schimbase uimitor de mult de la procesul din Washington.

La Londra era ora 5:30 p.m., iar „Cuceritorul" aştepta în faţa computerului său. Era şi nerăbdător şi surescitat de ceea ce urma să se întîmple: „Cei Patru Călăreţi" reîncepea.

La Manila, în Filipine, era ora 1:30 a.m.. „Foametea" era pregătit pentru un mesaj şi pentru reluarea jocului care îi plăcea aşa de mult.

Iar „Războiul" aştepta şi el, în casa sa mare din insula Jamaica veşti despre „Cei Patru Călăreţi". Şi pe el îi obseda cum se va încheia acest joc şi posibilitatea de a fi el învingătorul.

La Washington era ora 12:30 p.m. Geoffrey Shafer rula în plină viteză de la ambasadă către White Flint Mall. Avea

multe de făcut în după-amiaza aceea. Era înnebunit, de-a dreptul frenetic.

Rulă în viteză pe Massachusetts Avenue, trecu de Ambasada Britanică şi de locuinţa vicepreşedintelui. Se întreba dacă nu era cumva urmărit şi presupunea că da. Alex Cross şi ceilalţi din poliţie erau pe urmele lui, aşteptînd nerăbdători să-l prindă. El nu-i depistase încă, ceea ce însemna că acum erau puşi serios pe treabă.

Coti rapid la dreapta, intră într-un sens giratoriu şi ţîşni pe Nebraska Avenue, îndreptîndu-se spre Universitatea Americană. Maşina şerpui pe străzile lăturalnice de lîngă universitate, apoi intră pe Wisconsin şi goni în viteză spre *mall.*

Intră în Bloomingdale's şi găsi magazinul universal puţin aglomerat – de fapt, cam deprimant. Era bine; oricum lui îi displăcea imaginea cumpărăturilor în stil american. Îi amintea de Lucy şi de tot neamul ei. Merse alene prin raionul de îmbrăcăminte pentru bărbaţi. Luă cîteva cămăşi sport, foarte scumpe, croială Ralph Lauren Polo, apoi două perechi de pantaloni închişi la culoare.

Luă pe braţ un costum negru Armani şi porni cu toate la cabinele de probă. La pupitrul de securitate dinăuntru îi dădu toate hainele unui funcţionar de serviciu, postat acolo ca să nu se fure marfă, desigur.

– M-am răzgîndit, spuse el.

– Nu face nimic, domnule.

Apoi Shafer intră repede pe un coridor îngust care ducea spre ieşirea din spate. Alergă spre uşa de sticlă şi se repezi afară, spre parcare. Observă siglele Bruno Cipriani şi Lord & Taylor şi înţelese că alesese direcţia bună.

Acolo, lîngă stîlpul F, era parcat un Ford Taurus. Shafer

sări în el, îl porni şi rulă pe Rockville Pike către Montrose Crossing, la ceva mai mult de un kilometru distanţă.

Acum era sigur că nu-l mai urmărea nimeni. Trecu de Montrose şi o luă spre nord, către centrul comercial Federal Plaza. O dată ajuns acolo, intră la Cyber Exchange, care vindea soft nou şi second-hand, ca şi o mulţime de computere.

Priviri spre stînga şi spre dreapta pînă cînd văzu exact ceea ce-i trebuia lui.

– Aş vrea să probez noul iMac, spuse el vînzătorului care se apropiase.

– Vă rog. Dacă aveţi nevoie de vreun ajutor, spuneţi, îl invită vînzătorul. Este uşor de manipulat.

– Bine. Mă descurc eu. O să vă chem dacă am nevoie. Sînt aproape sigur că o să cumpăr iMac-ul.

– Bună alegere.

– Da. Excelentă, excelentă.

Leneşul vînzător îl lăsă singur şi Shafer deschise repede computerul. Monitorul era conectat *on-line.* Avu un sentiment de surescitare, dar şi o uşoară tristeţe în timp ce tasta mesajul către ceilalţi jucători. Gîndise bine conţinutul şi ştia ce trebuia să spună, ce trebuia să facă.

SALUTĂRI ŞI URĂRI DE BINE. ACEASTĂ NEMAIPOMENITĂ ŞI UNICĂ AVENTURĂ CARE A DURAT OPT ANI, „CEI PATRU CĂLĂREŢI", SE APROPIE ACUM DE SFÎRŞIT. VOI V-AŢI EXPRIMAT PĂREREA ÎNTR-UN MOD FOARTE LOGIC, IAR EU ACCEPT CONCLUZIA REGRETABILĂ LA CARE AŢI AJUNS. JOCUL A DEVENIT PREA PERICULOS. AŞADAR, VĂ PROPUN SĂ REALIZĂM O ÎNCHEIERE DE NEUITAT. CRED CĂ ESTE FOARTE POTRIVITĂ O ÎNTÎLNIRE FAŢĂ ÎN FAŢĂ. ESTE SINGURUL SFÎRŞIT PE CARE ÎL ACCEPT.

CRED CĂ ACEST LUCRU, DESPRE CARE NOI AM DISCUTAT DE NENUMĂRATE ORI ÎNAINTE, A FOST INEVITABIL. ŞTIŢI

UNDE SE SFÎRŞEŞTE JOCUL. VĂ PROPUN SĂ ÎNCEPEM SĂ JUCĂM JOI. SĂ FIŢI SIGURI CĂ VOI FI ACOLO PENTRU MAREA FINALĂ. DACĂ ESTE CAZUL, POT ÎNCEPE JOCUL ŞI FĂRĂ VOI. NU MĂ PUNEŢI ÎN SITUAŢIA ASTA... „MOARTEA".

108

Luni dimineaţa, la ora nouă, Shafer mergînd spre ambasadă se alătură mulţimii monotone şi greţoase de oameni care mergeau la muncă. Îl rodea gîndul îmbătător că începînd de a doua zi nu va mai trebui să muncească. Totul urma să se schimbe în viaţa lui. Nu mai putea da înapoi.

Inima îi bătea tare cînd opri la semaforul verde de pe Massachusetts Avenue, lîngă ambasadă. Claxoanele urlau în spatele lui, amintindu-i de cursa sinucigaşă pe care o făcuse cu un an în urmă. Ce zile frumoase, la dracu'. Apoi ţîşni pe roşu. În mare viteză. Îşi regizase fuga. Pentru cei ce-l urmăreau.

Văzu strada liberă în faţă pe distanţa a două intersecţii şi apăsă zdravăn pe acceleraţie. Jaguarul prinse viteză mare, cu o putere crudă, falică. Maşina sport ţîşni ca din puşcă spre labirintul străzilor laterale de pe lîngă Universitatea Americană.

Zece minute mai tîrziu rula spre White Flint Mall cu optzeci de kilometri la oră, urcînd apoi viteza spre nouăzeci pe oră, nouăzeci şi cinci, o sută, cînd ajunse în parcarea aproape goală. Era sigur că nu-l urmărise nimeni.

Rulă spre marele magazin, Borders Books & Music, făcu dreapta, apoi ţîşni din nou pe o alee laterală, printre clădiri.

Existau cinci ieşiri din *mall* pe care le cunoştea el. Acceleră iar, cu roţile scîrţîind.

Cartierul în care se afla era o reţea de străzi înguste. Tot nu se afla nimeni în urma lui, nici măcar o singură maşină.

Cunoştea o intrare puţin folosită în Rockville Pike. Ajunse pe stradă, îndreptîndu-se spre coloana de maşini, bară la bară, care se scurgea spre serviciu către centrul oraşului. Nu observase maşini care să ruleze în viteză mare după el, pe *mall* sau pe străzile laterale, ori pe Rockville Pike.

Probabil că ei aveau doar o singură maşină sau cel mult două cu care îl urmăreau dimineaţa. Lui Shafer i se părea varianta cea mai probabilă. Nici poliţia din Washington şi nici Serviciul de Securitate nu ar fi aprobat un număr mai mare de maşini pentru urmărirea lui. Oricum, aşa credea el.

Probabil că le lăsase în urmă. Strigă tare şi începu să claxoneze la caraghioşii ăia jalnici prinşi în trafic care mergeau la serviciu. Aşteptase aproape opt ani acest lucru.

În sfîrşit.

Joc final.

109

Îl mai avem încă? l-am întrebat pe Jones, privind nervos în jur la cei şase agenţi care lucrau în celula de criză, în clădirea Ambasadei Britanice. Camera era plină de echipament de ultimă generaţie, inclusiv vreo şase video monitoare.

– Îl mai avem. Nu scapă el aşa uşor, Alex. Şi cred că ştim unde merg el şi ceilalţi.

Aveam un dispozitiv micuţ, sofisticat, montat pe Jaguar,

dar exista şansa ca Shafer să dea de el. Pînă acum nu dăduse. Iar acum el fugea cu Jaguarul, fugea cu momeala – cel puţin aşa *credeam* noi că se întîmplă.

„Călăreţii" se puseseră în mişcare. Oliver Highsmith fusese urmărit de la el de acasă pînă la Aeroportul Gatwick, din afara Londrei. Agenţii de la aeroport se asiguraseră că el, „Cuceritorul", se suie în zborul British Air către New York, apoi sunaseră la Washington ca să raporteze că omul se afla deja pe drum.

Cîteva ore mai tîrziu, un alt agent telefona din Filipine. George Bayer se afla la Aeroportul Ninoy Aquino din Manila. „Foametea" cumpărase un bilet pentru Jamaica, cu o întrerupere la New York.

Ştiam deja că James Whitehead se retrăsese în Jamaica şi că se afla acum pe insulă. „Războiul" îi aştepta şi pe ceilalţi să sosească.

– Încerc să găsesc un şablon pentru acest joc, dar sînt mai multe puncte de vedere. Asta le place la joc, asta îi face să fie dependenţi, i-am spus lui Jones în timp ce aşteptam să ne mai parvină şi alte date.

– Ştim că cel puţin trei dintre ei au practicat acest joc încă de cînd au staţionat în Thailanda, în '91. Tot cam pe-atunci au început să dispară fetele de la bar şi prostituatele din Bangkok. Poliţia de acolo nu a pierdut mult timp cu investigaţiile. Mai dispăruseră şi înainte fete în Pat Pong. Poliţia a avut aproximativ aceeaşi reacţie ca şi cea de aici, din Washington, faţă de dispariţiile femeilor neidentificate. Aceste fete nu însemnau nimic. Erau şterse din scripte şi nimic mai mult. Crimele şi dispariţiile din Southeast nu sînt investigate la fel ca cele din Georgetown sau de pe Dealul Capitoliului. Este unul din micile secrete murdare ale Washingtonului.

Jones îşi aprinse o altă ţigară de la mucul celeilalte. Pufăi din ea, apoi continuă:

– S-ar putea ca numai Shafer să fie implicat în crime, Alex. Ceilalţi sînt mult mai prevăzători decît el.

Eu am ridicat din umeri. Nu credeam la fel, dar nici nu aveam destule dovezi ca să discut cazul cu Jones, care şi el era un bun detectiv.

– Se apropie sfîrşitul „Celor Patru Călăreţi", nu? Or putea ei încheia efectiv acest joc? întrebă Sampson.

– E sigur că se întîlnesc, am spus. Patru foşti agenţi britanici, patru adulţi cărora le place să joace jocuri diabolice. Eu cred că sînt patru criminali.

– Posibil. Andrew Jones recunoştea, în sfîrşit, că ar putea fi adevărat ceea ce era de neconceput. Alex, mi-e teamă că ai dreptate.

110

Probabil că au ales Jamaica pentru că locul este oarecum privat şi pentru că James Whitehead deţine acolo o casă imensă. Dar poate că sînt şi alte aspecte în legătură cu jocul „Celor Patru Călăreţi". Sper să le aflăm curînd.

Oliver Highsmith şi George Bayer au ajuns pe insulă la cîteva minute interval unul de celălalt. S-au întîlnit la biroul de primire a bagajelor, în Aeroportul Donald Sangster, apoi au mers cu maşina, cam o jumătate de oră, pînă la luxosul Jamaica Inn din Ocho Rios.

Şi noi ne puseserăm în mişcare. Sampson şi cu mine am ajuns acolo cu un avion de dimineaţă. Vremea era minunată. Cerul albastru, briza călduţă. La aeroport am auzit frînturi

de engleză şi jamaicană, reggae şi ska. Foşnetul bananierilor în briza mării suna ca un cor în surdină.

Hotelul din Ocho Rios era foarte exclusivist şi de modă veche, cu numai patruzeci şi cinci de camere cu vedere spre mare. Am ajuns acolo împreună cu patru echipe britanice. Mai erau şi două echipe de detectivi din Kingston.

Biroul Înaltului Comisar Britanic din Kingston Town fusese alertat de prezenţa noastră şi de scopul pe care îl urmăreau. Ni se promisese o cooperare totală. Toţi erau hotărîţi să-i prindă pe cei patru jucători, indiferent de consecinţe, iar eu am fost impresionat de grupul englezilor şi de detectivii autohtoni.

L-am aşteptat apoi pe Geoffrey Shafer. Sampson şi cu mine ne-am aşezat strategic ca să supraveghem îngustul şi umbrosul drum care ducea la hotel. Eram pe un deal înverzit dintre hotel şi Marea Caraibelor, cea de un albastru strălucitor. Andrew Jones şi un alt agent se aflau în a doua maşină, ascunsă lîngă intrarea din spate a hotelului. Şase agenţi de-ai lui Jones făceau pe hamalii şi pe muncitorii de la întreţinere în hotel. Detectivii jamaicani îşi ocupaseră şi ei poziţiile.

Nu aveam nici o ştire despre Shafer. În sfîrşit, scăpase de noi. Dar noi bănuiam că se va alătura celorlalţi. Jones se plînse că nu eram destui ca să-l oprim pe Shafer dacă venea după ceilalţi. Am fost de acord cu el; dacă Shafer juca varianta kamikaze, nu exista nici o apărare adecvată.

Aşa că am aşteptat şi am tot aşteptat. Noi date veneau pe ultrascurtele de la radioul din maşină. Mesajele nu mai conteneau. Erau ca un fel de bătaie a inimii pentru sistemul nostru de supraveghere.

„Oliver Highsmith este tot în cameră. Se pare că nu doreşte să fie deranjat..."

„Bayer este şi el în camera lui. Subiectul a fost reperat pe terasă cu zece minute în urmă; se uita spre mare cu binoclul..."

„Bayer a ieşit din cameră. Face o baie în marea albastră. Subiectul are un costum de baie cu dungi roşii. E greu de scăpat. Ne ajută. Dar nu e bine şi pentru ochi..."

„A ajuns un Mercedes negru la uşa din faţă. Şoferul este înalt şi blond. Poate fi Geoffrey Shafer. Îl vezi, Alex?"

Am răspuns imediat.

– Tipul blond nu este Shafer. Repet, nu este Shafer. E prea tînăr, probabil american. Soţie tînără, cu doi copii după ei. Alarmă falsă. Nu este Shafer.

Rapoartele prin radio continuară.

„Highsmith a făcut acum o comandă la room-service. Două mic-dejunuri englezeşti în miezul zilei. Unul din ai noştri o să i le ducă..."

„Bayer a revenit la ţărm. Este foarte bronzat. Micuţ, dar musculos. A încercat să agaţe nişte doamne. A fost respins."

În sfîrşit, pe la ora şase am făcut şi eu un raport.

– James Whitehead tocmai a trecut cu maşina, un Range Rover verde! Vine la hotel. „Războiul" este aici.

Mai trebuia să sosească un singur jucător.

Am aşteptat. Mai trebuia să vină „Moartea".

111

Shafer nu avea nici o grabă anume să pornească iahtul. Se gîndea în voie la diversele scenarii posibile. La orizont zărise ţărmul Jamaicăi încă de acum cîteva ore. Iniţial luase avionul spre Puerto Rico, apoi navigase de acolo pe un

iaht pe care îl închiriase. Dorea să poată pleca de acolo, la nevoie, fie cu avionul, fie pe mare.

Acum aştepta liniştit căderea nopţii în iahtul lui legănat de vînturile reci. Pe mare era faimoasa „oră albastră", imediat după apusul soarelui; totul era extraordinar de liniştit şi de frumos. Şi magic, şi uşor ireal. Terminase de făcut cinci sute de flotări pe puntea iahtului şi nu simţea nici pic de oboseală. Văzuse vreo şase nave de croazieră ancorate lîngă Ocho Rios. În jurul lui erau zeci de nave mici ca a sa.

Îşi aminti că citise undeva despre insula Jamaica, cum că ar fi fost cîndva proprietatea personală a lui Cristofor Columb. Îi făcea plăcere cînd se gîndea că fusese o vreme cînd un om putea lua orice şi-ar fi dorit şi adesea chiar o făcea. Corpul lui era musculos şi tare şi era bronzat după cele trei zile de soare cît durase călătoria. Părul lui se decolorase, părînd chiar şi mai blond ca de obicei. Ţinea medicamentele sub control de aproape o săptămînă. Fusese un act de voinţă pe care îl ridicase la rang de provocare. Dorea să învingă.

Shafer se simţea ca un zeu. Nu, *era* un zeu. Controla fiecare mişcare din viaţa lui şi din viaţa mai multor oameni. Mai erau şi surprize, se gîndea el, în timp ce se stropea uşor cu jeturi reci de apă. Avea surprize pentru toţi cei ce doreau să facă parte din joc.

Jocul *lui.*

Planul *lui.*

Încheierea *lui.*

Pentru că acesta nu era doar un simplu joc; niciodată nu fusese doar un simplu joc. Ceilalţi trebuie să fi înţeles asta pînă acum. Înţeleseseră ce făcuseră şi de ce trebuia să vină scadenţa. Ăsta era sensul „Celor Patru Călăreţi", de la bun început: *Jocul final reprezintă scadenţa, iar scadenţa este a mea... sau a lor? Dar cine putea şti cu certitudine?*

Tatăl său îl învățase și pe el, ca și pe frații săi, să navigheze; era probabil singurul lucru util pe care îl făcuse vreodată pentru Shafer. El își găsea cu adevărat liniștea numai pe mare. De fapt, acesta era adevăratul motiv pentru care venise în Jamaica cu iahtul.

La ora opt înotă pînă la țărm, trecînd pe lîngă cîteva iahturi mai mici și pe lîngă cîteva bărci cu motor. Descoperi că mișcarea fizică era un antidot excelent pentru anxietatea și nervii săi. Era un bun înotător și scufundător, după cum era bun și în alte sporturi.

Aerul nopții era binefăcător, liniștit și frumos mirositor. Marea era calmă. Nici un val nu se unduia pe suprafața ei. Dar curînd vor fi destule valuri.

Îl aștepta o mașină chiar pe drumul de lîngă țărm, un Ford Mustang negru, strălucitor în lumina lunii.

Zîmbi cînd îl văzu. Jocul se derula frumos.

„Foametea" era acolo și îl aștepta.

Nu, „Foametea" era acolo din alt motiv, nu?

George Bayer îl aștepta la țărm ca să-l omoare.

112

George Bayer nu este în camera lui. Nu este nici cu Oliver Highsmith sau cu James Whitehead. La dracu'. A scăpat de sub supraveghere."

Mesajul alarmant veni prin stația de radiotransmisie. Sampson și cu mine supravegheasem partea sudică a hotelului timp de aproape opt ore și eram siguri că George Bayer nu trecuse pe acolo.

Am auzit la radio vocea îngrijorată a lui Andrew Jones.

– Nu uitați că toți „Cei Patru Călăreți" sînt agenți, la fel ca şi noi. Sînt descurcăreți şi duri. Hai să-l găsim chiar acum pe Bayer şi să fim foarte atenți după Geoffrey Shafer. Shafer este cel mai periculos jucător – cel puțin aşa *credem* noi.

Sampson şi cu mine ne-am grăbit să ieşim din automobilul închiriat. Ne-am scos armele, dar acestea păreau nepotrivite în stațiunea aceea liniştită şi frumoasă. Şi mi-am amintit că avusesem acelaşi sentiment acum aproape un an, în Bermude.

– Bayer nu a trecut pe aici, spuse Sampson. Ştiam că este supărat că oamenii lui Jones îl pierduseră pe „Foametea". N-ar fi trebuit să facem greşeala aceea, dar noi doi eram considerați a ține spatele, nu să fim în prima echipă.

Ne-am deplasat rapid către un deal din apropiere, care ne oferea o perspectivă pe pajiştile îngrijite ce coborau pînă la plaja privată a hotelului. Se întuneca, dar zonele de lîngă hotel erau destul de bine luminate. O pereche în costume de baie şi halate veneau încet spre noi. Se țineau de mînă, neştiutori de pericol. Dar nu era George Bayer. Şi nici Shafer.

– Cum crezi că pun ei capăt lucrurilor? mă întrebă Sampson. Cum crezi că se încheie jocul?

– Nu cred că ştie precis vreunul dintre ei. Probabil că au planuri ale jocului, dar acum se poate ivi orice. Totul depinde de Shafer, dacă el urmează regulile. Eu cred că el nu respectă regulile şi ceilalți ştiu şi ei asta.

Ne-am grăbit şi am alergat pe lîngă clădirile hotelului. Oaspeții hotelului pe lîngă care treceam pe aleea îngustă, şerpuitoare ne priveau neliniştiți şi îngrijorați.

– Toți sînt criminali. Pînă şi Jones a admis acest lucru. Au omorît ca agenți şi pe urmă nu au mai vrut să se oprească. Le plăcea. Acum poate că plănuiesc să se omoare unul pe celălalt. Învingătorul ia totul.

– Iar lui Geoffrey Shafer nu-i place să piardă, spuse Sampson.

– Shafer nu pierde niciodată. Am văzut deja. *Este* şablonul lui, John. Este ceea ce ne-a scăpat de la bun început.

– N-o să scape de data asta, dragule. Indiferent ce se va întîmpla, Shafer n-o să scape.

Nu i-am mai răspuns lui Sampson.

113

Shafer nici măcar nu respira greu cînd a ajuns la ţărmul cu nisip alb. George Bayer coborî din Ford Mustangul negru, iar Shafer aştepta din moment în moment să vadă o armă. Îşi continuă drumul, jucînd jocul jocurilor şi pariind pe ce avea el mai de preţ: pe viaţa lui.

– Ai înotat? întrebă Bayer cu o voce jovială, dar şi ezitantă.

– Da, e o noapte fantastică pentru aşa ceva, spuse Shafer şi scutură apa de pe el.

Aştepta ca Bayer să facă prima mişcare. Observă felul în care mîna lui dreaptă se încorda şi se relaxa. Îi urmări uşoara gîrbovire a umerilor.

Shafer îşi dădu jos rucsacul impermeabil din care scoase haine şi pantofi uscaţi, curaţi. Acum putea să pună mîna pe propria armă.

– Să văd dacă ghicesc. Oliver mi-a spus că vă veţi uni cu toţii contra mea, spuse el. Trei contra unu.

Bayer zîmbi chiorîş.

– Da. Ar fi fost o variantă. Dar am renunţat la ea pentru că nu se potrivea personajelor noastre din joc.

Shafer îşi scutură părul, lăsînd apa să se scurgă. În timp

ce se îmbrăca, se întoarse în profil față de Bayer. Zîmbi în sinea lui. Doamne, ce mult îi plăcea – jocul pe viață și pe moarte contra altui „Călăreț", un mare jucător. Admira calmul lui Bayer și maniera elegantă.

„Felul în care joacă el este atît de previzibil. A fost la fel și ca agent, și ca analist. George, te-au trimis pe tine pentru că s-au gîndit că eu n-o să bănuiesc niciodată că tu vei încerca să mă lichidezi de unul singur, că o să cred că tu reprezinți numai prima mișcare. Dar este așa de evident. Păcat de jucător."

Bayer se încruntă ușor, dar nu-și pierdu calmul, nu lăsă să se vadă ceea ce simțea. Considera că asta era cea mai sigură atitudine, dar tocmai asta îi spuse lui Shafer că bănuiala lui se adeverea; „Foametea" venise ca să-l omoare. Era sigur acum de asta. Purtarea calmă a lui George Bayer îl dăduse de gol.

– Nu, nici gînd de așa ceva, spuse Bayer. În seara asta o să jucăm după reguli. Regulile sînt importante pentru noi. Va fi un joc colectiv, o bătălie a strategiei și a deșteptăciunii. Mă aflu aici ca să te iau cu mașina, potrivit planului. Ne vom întîlni cu toții la hotel.

– Și vom acționa conform zarurilor? întrebă Shafer.

– Da, bineînțeles, Geoff. Bayer întinse mîna către el și îi arătă trei zaruri cu douăzeci de fațete.

Shafer nu-și putu reține un rîset ascuțit. Ce frumos era, ce buni erau ei.

– Și ce spun zarurile, George? Cum pierd eu? Cum mor eu? De un cuțit? De un pistol? O supradoză ar fi cea mai potrivită pentru mine.

Bayer nu se abținu nici el. Rîse. Shafer era un ticălos atît de infatuat, un atît de mare criminal și avea o minunată personalitate de psihopat.

– Ei, da, s-ar putea să ne fi trecut prin cap, dar ne-am hotărît să jucăm cinstit. După cum îți spuneam, ei ne așteaptă acum la hotel. Hai să mergem.

Shafer se întoarse o clipă cu spatele la Bayer. Apoi sări la el, împingîndu-se cu forță în piciorul său drept.

Dar Bayer era bine pregătit pentru așa ceva. Îl pocni în obraz pe Shafer, scurt și tare, și acesta își pierdu cîțiva dinți. Shafer nu-și mai simțea partea dreaptă a feței.

– A fost bună, George. Bună lovitură!

Apoi Shafer îl izbi pe Bayer cu capul cu toată puterea. Auzi zgomotul de os izbit de os și văzu o explozie albă amețitoare în fața ochilor, ceea ce făcu să-i crească adrenalina.

Zarurile zburară din mîna lui Bayer pe cînd căuta un pistol sau o altă armă, ascunsă în spate, sub curea.

Shafer prinse tare brațul drept al lui Bayer, îl răsuci cu toată puterea și i-l rupse din cot. Bayer urlă de durere.

– Nu mă poți învinge! Nimeni nu a putut pînă acum, nimeni nu poate și nimeni nu va putea vreodată! strigă Shafer din toate puterile.

Îl prinse pe Bayer de gît și îl strînse cu o putere supraomenească. Bayer se înecă și fața lui deveni de un roșu aprins, de parcă tot sîngele din corp i se suise în cap. George era mai puternic decît părea, dar lui Shafer îi sporise adrenalina și ura simplă, pe care o nutrea de ani de zile. Era mai greu decît Bayer cu vreo zece kilograme, tot numai mușchi.

– *Nuuuu.* Ascultă-mă! George Bayer de-abia mai respira, șuierat. Nu așa! Și nu aici!

– *Ba da,* George. *Ba da, ba da.* Jocul continuă. Jocul pe care l-ați pornit voi, nenorociților. Țin-te bine, bătrîne. *Tu* mi-ai făcut-o. Tu m-ai făcut ceea ce sînt: „Moartea".

Auzi un pocnet ascuțit și tare și George Bayer se lăsă moale în brațele lui. Lăsă cadavrul să cadă pe nisip.

– Unul e gata, spuse Shafer şi îşi îngădui să respire adînc şi mulţumit. Luă zarurile căzute, le scuturâ o dată, apoi le aruncă în mare. Nu mai folosesc zarurile, spuse el.

114

Se simţea al dracului de bine. Atît de minunat! Doamne, cît îi lipsise aşa ceva! Acel flux de adrenalină, acea surescitare incomparabilă. Ştia că se putea foarte bine ca Jamaica Inn să fie supravegheat de poliţie, aşa că parcă Mustangul în apropiere de Plantation Inn.

Merse în pas rapid prin mulţimea de pe Bougainvillea Terrace. Acolo se servea băutură şi se auzea tare vechiul cîntec „Yellowbird". Avu ideea trăsnită să tragă cu pistolul acolo, pe terasă, ca să omoare cîţiva turişti neghiobi, aşa că ieşi imediat din zona aglomerată ca să scape de tentaţie, pentru binele tuturor – dar mai ales pentru al său.

Porni imediat pe plajă şi se calmă. Era linişte, odihnitor, iar acordurile muzicii de calypso străbăteau prin aerul de seară. Zona dintre cele două hoteluri era încîntătoare, cu multe becuri, cu nisipul de culoarea şampaniei, cu umbrele deschise, amplasate la intervale regulate. Un loc foarte drăguţ de joacă.

Ştia unde locuia Oliver Highsmith: în faimosul Apartament Alb, unde dormiseră cîndva Winston Churchill şi David Niven şi Ian Fleming. Highsmith adora confortul pentru persoana sa, aşa cum adora şi jocul.

Shafer îi disprețuia pe ceilalţi „Călăreţi", în parte pentru că el nu era unul din clasa lor socială snoabă. Tatăl lui Lucy îl ajutase să intre în MI6; ceilalţi jucători urmaseră universităţile potrivite. Dar mai exista încă un motiv, mult

mai puternic, pentru ura lui: ei au îndrăznit să se folosească de el, să se simtă superiori şi să i-o arunce în faţă.

Trecu printr-o poartă albă şi intră pe proprietatea Jamaica Inn. Se lăsă cuprins de o senzaţie plăcută. Dorea să alerge, să transpire. Se simţea iarăşi în al nouălea cer. Jocul îl excitase prea tare.

Shafer se opri o clipă. Ar fi vrut să rîdă şi să ţipe din toţi rărunchii. Se sprijini de un stîlp de lemn pe cărăruia ce venea dinspre plajă şi încercă să respire regulat. Ştia că se simţea foarte rău, iar momentul era cum nu se poate mai nepotrivit.

– Vă simţiţi bine, domnule? se opri un chelner de la hotel şi îl întrebă.

– Niciodată nu m-am simţit mai bine, răspunse Shafer, făcîndu-i semn să plece. Sînt în paradis, nu se vede?

Continuă să se îndrepte spre Apartamentul Alb. Înţelese că se simte exact la fel ca în dimineaţa aceea de acum un an, cînd aproape se zdrobise cu maşina, în Washington. Avea din nou probleme mari. Ar fi putut să piardă jocul chiar atunci, să piardă totul. Asta însemna că trebuia să-şi schimbe strategia, nu? Trebuia să fie mai îndrăzneţ, chiar mai agresiv. Trebuia să acţioneze, să nu se gîndească prea mult. Soarta împotriva lui mai era de doi la unu.

În capătul îndepărtat al curţii zări un bărbat şi o femeie în haine de seară. Zăboveau lîngă un portic plin de flori. Era sigur că erau oamenii lui Jones. Ieşiseră din hotel pînă la urmă. Se aflau acolo pentru el, iar el era onorat.

Bărbatul privi în direcţia lui şi Shafer lăsă brusc capul în jos. Nu aveau cum să-l oprească sau să-l reţină. Nu făcuse nimic rău care putea fi dovedit. Nu era căutat de poliţie. Nu, el era un om liber.

Aşa că Shafer continuă să meargă alene spre ei, de parcă nici nu-i văzuse. Fluiera „Yellowbird".

Ridică privirea la cîțiva metri după cei doi.

– Eu sînt acela pe care-l aşteptaţi. Eu sînt Geoffrey Shafer. Bine aţi venit în joc.

Scoase revolverul Smith & Wesson de 9 mm, semiautomat, şi trase de două ori.

Femeia ţipă şi se prinse de partea stîngă a pieptului. Sîngele de un roşu strălucitor îi pătase deja rochia verde ca marea. Ochii ei erau tulburi şi exprimau stupoare, după care se rostogoli şi dădu cu fruntea de pămînt.

Bărbatul avea o gaură întunecată acolo unde fusese ochiul lui stîng. Shafer îşi dădu seama că acesta era mort încă înainte să se lovească cu capul de pămînt cu o bufnitură puternică, mulţumitoare.

Nu pierduse nimic din îndemînarea lui de altădată cu trecerea anilor. Shafer se grăbi spre Apartamentul Alb şi, automat, spre „Cuceritor".

Cu siguranţă că împuşcăturile fuseseră auzite. Doar nu se aşteptau ca el să intre direct în capcana pe care i-o întinseseră. Dar iată-l că a scăpat.

Două menajere împingeau afară din Apartamentul Alb un cărucior cu rufe care scîrţîia. Schimbaseră patul „Cuceritorului"? I-au lăsat grasului o cutie de bomboane cu mentă ca să le molfăie?

– Plecaţi dracului de aici! urlă el şi ridică arma. Haide, acum! Dacă vreţi să scăpaţi cu viaţă!

Menajerele jamaicane plecară ca din puşcă, de parcă l-ar fi văzut pe dracu' în persoană; mai tîrziu aveau să le povestească copiilor lor că l-au văzut.

Shafer deschise violent uşa de la apartament şi acolo era Oliver Highsmith, care venea în căruciorul lui pe podeaua proaspăt spălată.

– Oliver, tu eşti, spuse Shafer. Sînt convins că l-am prins pe temutul criminal din Covent Garden. Tu ai comis crimele alea, nu? Imaginează-ţi. Jocul s-a terminat, Oliver.

În acelaşi timp, Shafer gîndea: *Fii cu ochii pe el. Ai grijă cu „Cuceritorul".*

Oliver Highsmith se opri, apoi încet, dar destul de sprinten se întoarse în cărucior cu faţa spre Shafer. O întîlnire faţă în faţă. Era bine. Cel mai bine. Highsmith îi comandase pe Bayer şi pe Whitehead, de la Londra, cînd erau agenţi. Jocul acela original, „Cei Patru Călăreţi", fusese ideea lui, o distracţie după ce se pensionase.

„Micul nostru joc prostesc al imaginaţiei", îl numea el mereu.

Bărbatul se uită la Shafer, măsurîndu-l atent cu ochi de gheaţă. Era inteligent – un intelectual, dar un geniu, aşa cum pretindeau Bayer şi Whitehead.

– Dragul meu, noi sîntem prietenii tăi. Singurii pe care îi mai ai acum. Te înţelegem. Hai să discutăm deschis, Geoffrey.

Shafer rîse de minciunile jalnice ale grasului, de atitudinea lui superioară şi condescendentă, de tupeul lui.

– Nu asta mi-a spus Georgie Bayer. Ăăăă, el mi-a spus că intenţionaţi să mă omorîţi! Ce mai primire pentru un prieten.

Highsmith nici nu clipi, nu ezită.

– Geoff, nu sîntem singuri aici. Sîntem într-un hotel. Echipa Serviciului Secret este aici. Probabil că te-au urmărit.

– Şi pe *tine,* şi pe *Bayer,* şi pe *Whitehead!* Ştiu asta, Oliver. M-am întîlnit cu vreo doi agenţi neghiobi, mai jos în hol. I-am împuşcat şi au murit. De asta trebuie să mă grăbesc, nu pot să mai bat cîmpii. Acum jucăm cu ochii pe ceas. Sînt multe modalităţi de a pierde.

– Trebuie să vorbim, Geoff.

– Să vorbim şi să tot vorbim. Shafer dădu din cap, se încruntă, apoi rîse scurt. Nu, noi doi nu mai avem ce discuta. Vorba multă, sărăcia omului. Eu am învăţat să ucid pe teren şi mie îmi place asta mai mult decît să stau de vorbă. Nu, de fapt ador asta mai mult decît orice pe lume.

– *Eşti nebun,* exclamă Highsmith, holbînd de frică ochii de un albastru-gri. În cele din urmă înţelese cine era de fapt Shafer; el nu mai gîndea deloc. Simţea în stomac.

– Nu, nu sînt nebun. Ştiu bine ce fac – mereu am ştiut, mereu voi şti. Cunosc diferenţa dintre bine şi rău. Ei, uite cine vorbeşte: Călăreţul de pe Calul Alb.

Shafer făcu o mişcare rapidă spre Highsmith.

– N-o să fie o luptă – doar aşa cum am fost învăţat să fac în Asia. Vei muri, Oliver. Nu e cumplit? Tot mai crezi că este un nenorocit de joc al fanteziei?

Deodată, Highsmith sări în picioare. Shafer nu era surprins; ştia că acesta n-ar fi putut comite crimele de la Londra dintr-un cărucior cu rotile. Highsmith avea aproape un metru optzeci şi era obez, dar surprinzător de agil pentru dimensiunile lui. Braţele şi mîinile sale erau zdravene.

Dar Shafer fu şi mai agil. Îl lovi pe Highsmith cu patul armei, iar „Cuceritorul" căzu într-un genunchi. Shafer îl mai lovi o dată, şi încă o dată, şi Highsmith căzu lat pe podea. Gemu tare şi scuipă sînge şi salivă. Shafer îl lovi în spate, într-un genunchi, peste faţă.

Apoi se aplecă şi puse ţeava pistolului pe fruntea lată a lui Highsmith. Auzea deja, la distanţă, zgomot de paşi care fugeau pe culoar. Păcat – veniseră după el. *Grăbeşte-te, grăbeşte-te!*

– Au venit prea tîrziu, spuse el „Cuceritorului". Nimeni nu te mai poate salva. Cu excepţia mea, „Cuceritorule". Ce jucăm acum? Sfătuieşte-mă. Să dau drumul balenei?

– Te rog, Geoff, nu. Nu poți să mă omori așa. Încă ne mai putem ajuta unul pe celălalt.

– Aș vrea să o mai lungesc, dar chiar că trebuie să o întind. Arunc zarurile. În minte. A, veşti proaste, Oliver. Chiar acum ai pierdut jocul.

Îi introduse țeava armei în urechea dreaptă, în urechea lui cea grasă, şi trase. Împuşcătura aruncă toată materia cenuşie a lui Highsmith prin toată camera. Singurul regret al lui Shafer era că nu putuse să-l tortureze pe Oliver Highsmith, mai mult decît îl torturase acesta pe el.

Apoi Shafer fugi şi, brusc, înțelese ceva ce îl surprinse cu adevărat: avea pentru ce trăi. Era un joc minunat, minunat.

Vreau să trăiesc.

115

Sampson şi cu mine am sprintat spre aripa separată a hotelului unde era apartamentul lui Oliver Highsmith. Se auziseră împuşcături, dar noi nu puteam fi peste tot, în acelaşi timp. Auzisem împuşcături şi de cealaltă parte a hotelului.

Nu eram pregătit pentru masacrul sîngeros pe care l-am găsit. În curte erau căzuți la pămînt doi agenți englezi. Lucrasem cu amîndoi, aşa cum lucrasem cot la cot şi cu Patsy Hampton.

Jones şi încă un agent, împreună cu echipa de detectivi locali, erau deja îngrămădiți în apartamentul lui Highsmith. În cameră era o forfotă mare. Totul se transformase în haos şi carnagiu, într-o criză de nebunie criminală.

– Shafer a omorît doi dintre oamenii mei ca să ajungă

aici, spuse Jones supărat, cu un glas plin de tensiune şi tristeţe. Fuma o ţigară. A venit şi a tras şi i-a omorît pe Laura şi pe Gwynn. Şi Highsmith este mort. E un adevărat măcel. Nu l-am găsit încă pe Bayer.

Am îngenuncheat şi am cercetat repede nenorocirea din capul lui Highsmith. Nu era o rană simplă. Fusese împuşcat de aproape, iar rana era imensă. Ştiam de la Jones că Shafer avea un resentiment pentru inteligenţa şefului său, iar acum el îi zburase tocmai creierii.

– Ţi-am spus eu că îi place să omoare. Are nevoie de asta, Andrew. Nu se poate stăpîni. Whitehead! am spus. Sfîrşitul jocului.

116

Am gonit cu maşina chiar mai repede decît ne permitea drumul şerpuitor şi îngust care ducea către casa lui James Whitehead. Nu era departe.

Am trecut de un semnalizator pe care scria Plaja Mallard's – San Antonio.

Sampson şi cu mine tăceam, adînciţi în propriile noastre gînduri. Eu mă tot gîndeam la Christine, nu puteam opri imaginile care îmi reveneau în minte. „Este la noi." Mai era adevărat oare?

Nu ştiam şi numai Shafer îmi putea da răspunsul la întrebare sau, poate, şi Whitehead. Doream să-i ţin în viaţă pe amîndoi dacă era posibil aşa ceva. Tot ce era legat de insulă îmi amintea de Christine, toate mirosurile şi peisajele exotice. Am încercat, dar nu mi-am putut închipui un sfîrşit bun la cele întîmplate.

Ne-am îndreptat spre plajă şi curînd am trecut pe lîngă case particulare şi pe lîngă cîteva proprietăţi foarte mari, unele cu alei lungi, unduitoare, care se întindeau cam pe o sută de metri sau mai mult de la drum pînă la casa principală.

În depărtare vedeam strălucirea luminilor de la următoarea casă şi mi-am imaginat că trebuia să fim aproape de proprietatea lui James Whitehead. Oare „Războiul" mai era încă în viaţă? Sau Shafer apucase să treacă pe-acolo, rezolvase tot ce avea de făcut şi plecase deja?

Vocea lui Jones răsună sacadat prin radio:

– Este casa lui, Alex. O casă din piatră şi sticlă, chiar în faţă. Nu văd pe nimeni.

Am oprit pe marginea aleii presărate cu scoici sparte care ducea la casă. Era întuneric, o smoală amestecată cu satin. Nu se vedea nici o lumină, nicăieri pe proprietatea aceea.

Am sărit din maşini. Eram opt inşi în total, inclusiv o echipă de detectivi din Kingston formată din Kenyon şi Anthony, amîndoi foarte neliniştiţi.

Nici nu-i învinovăţeam. Şi eu mă simţeam la fel. Nevăstuica era într-o criză şi noi ştiam deja că poate acţiona cumplit. Geoffrey Shafer era un maniac criminal şi sinucigaş.

Sampson şi cu mine am alergat prin mica grădină care avea, de o parte, o piscină şi o cabană şi de cealaltă parte – o pajişte imensă şi marea.

Îi vedeam pe oamenii lui Jones care începuseră să se desfăşoare în zonă. *Shafer a intrat în hotel împuşcînd,* gîndeam eu. *Se pare că nu-i pasă dacă supravieţuieşte sau nu. Dar mie îmi pasă. Trebuie să-l interoghez. Trebuie să aflu ce ştie el. Am nevoie de toate răspunsurile.*

– Ce ştii de ticălosul ăsta de Whitehead? întrebă Sampson în timp ce ne grăbeam spre casă.

Lîngă apă era întuneric, un loc bun pentru Shafer de a ne ataca de acolo. Umbre negre se întindeau de după toți copacii și toate tufișurile.

– Nu prea știu multe, John. A fost pentru scurt timp la hotel. Este un jucător, așa că și el îl urmărește pe Shafer. Asta este: *jocul final.* Acum va cîștiga unul din ei.

– Este aici, șopti el. Știu asta.

Simțeam clar prezența lui Shafer; eram sigur de asta. Și faptul că *știam* mă speria aproape la fel de mult ca el însuși.

Din casa întunecată se auziră împușcături.

Inima mi se opri în loc și aveam cel mai neliniștitor și mai contradictoriu gînd: *Doamne, te rog, nu lăsa ca Geoffrey Shafer să fie mort.*

117

Încă o singură țintă, încă un ultim vrăjmaș și pe urmă totul se va termina. Opt ani minunați de joc, opt ani de răzbunare, opt ani de ură. Nu putea suporta să piardă jocul. Le arătase lui Bayer și lui Highsmith cîte ceva; acum trebuia să-i demonstreze lui James Whitehead. care dintre ei era într-adevăr „superior".

Shafer spărsese cu zgomot folia groasă de plastic, apoi ajunsese pînă la brîu într-o mlaștină urît mirositoare. Apa era oribil de murdară, iar mizeria verde și uleioasă de la suprafață avea vreo trei-patru centimetri.

Încercase să nu se gîndească la mlaștină sau la insectele și șerpii care s-ar fi putut afla acolo. Intrase în ape și mai urîte în zilele și nopțile petrecute în Asia. Continua să privească atent spre casa scumpă de pe plajă a lui James

Whitehead. Mai trebuia să moară numai un Călăreț, doar unul singur.

Mai fusese în vila aceea şi înainte, o cunoştea bine. După mlaştină mai era un alt petic de folie groasă, apoi un gard din lanțuri şi curtea îngrijită a lui Whitehead. Se gîndea că Whitehead nu se aştepta ca el să vină prin mlaştină. Dar „Războiul" era mai deştept ca ceilalți. Comitea crime în Caraibe de ani de zile şi nu lăsase nici cel mai mic semn care să le dea polițiştilor vreun indiciu. „Războiul" îl ajutase şi în chestiunea lui Christine Johnson şi totul decursese excelent. Era un mister înlăuntrul unui alt mister şi totul în cuprinsul unui joc complex.

O clipă sau două, Shafer pierdu simțul realității – unde se afla, cine era el, ce trebuia să facă.

Da, asta era de speriat – o scurtă cădere în momentul cel mai nepotrivit. Culmea este că Whitehead fusese primul care îl făcuse pe el dependent de ticăloşiile din Asia.

Shafer începu să se mişte prin mlaştina fetidă, sperînd ca apa să nu-i treacă peste cap. Nu-i trecea. Ieşi de acolo şi escaladă gardul din lanțuri în zona cea mai îndepărtată. Începu să traverseze peluza din spate.

Era obsedat la culme să-l distrugă pe James Whitehead. Ar fi vrut să-l tortureze – dar nu avea timp. Whitehead fusese primul care îl manipulase, în Thailanda şi pe urmă în Filipine. Mai mult decît ceilalți, Whitehead îl transformase pe Shafer într-un criminal. Whitehead era cel răspunzător.

În casă era încă întuneric, dar Shafer era sigur că „Războiul" se afla acolo.

Deodată auzi o împuşcătură dinspre casă. *Război*, într-adevăr.

Shafer porni să înainteze în zigzag, ca un infanterist bine antrenat în luptă. Inima îi bătea tare. Percepea realitatea cu

ciudate întreruperi. Se întreba dacă nu cumva „Războiul" avea arma cu infraroşii. Şi ce bun trăgător era el!

Dacă participase vreodată la o luptă.

Îi era frică oare? Sau îl surescita acţiunea?

Îşi închipui că uşile casei erau închise şi că „Războiul" şedea ghemuit, că se ascundea înăuntru, aşteptînd să poată trage fără să se expună prea mult. Dar el nu îndeplinise niciodată treaba murdară; nici unul nu o îndeplinise – nici Whitehead, nici Bayer, nici Highsmith. Ei se folosiseră pentru asta de „Moarte", iar acum „Moartea" sosise să-i caute. Dacă ei nu ar fi fost de acord să se întîlnească în Jamaica, el ar fi venit oricum după ei la un moment dat.

Shafer o luă repede la fugă spre casă. Dinăuntru explodară împuşcături. Gloanţele şuierară pe lîngă el. Nu fusese atins. Pentru că era aşa de priceput? Sau pentru că „Războiul" nu era?

Shafer îşi duse repede braţele în faţă. Asta era. Trecu prin imensul geam cu vitralii din logie.

Cioburile se împrăştiară peste tot cînd geamul se sparse în bucăţele. Era înăuntru!

„Războiul" era acolo, în apropiere. Unde era duşmanul lui? Cît de priceput era James Whitehead? Mintea îi era plină de întrebări importante, cruciale. Undeva, în casă, lătra un cîine.

Shafer se rostogoli pe gresie şi se lovi de piciorul unei mese mari, dar se ridică trăgînd cu pistolul foc după foc. Nimic. Nu era nimeni în încăpere.

Auzi voci afară, în faţă. Sosise poliţia! Mereu încerca să-i strice lui cheful.

Apoi îl văzu pe „Războiul" care încerca să fugă. Era înalt, greoi, cu un păr negru, lung. „Războiul" cedase primul. Se

îndrepta spre uşa din faţă, căutînd ajutor din partea poliţiei.

– N-o să reuşeşti, Whitehead. Stai! Nu te las să pleci! Rămîi în joc!

Whitehead părea să fi înţeles că nu putea ieşi pe uşa principală. Se întoarse spre o scară, cu Shafer după el, la cîţiva paşi în urma lui. „Războiul" se întoarse iute şi trase iar.

Shafer duse mîna la un comutator şi aprinse lumina din hol.

– „Moartea" a venit după tine! Ţi-a sunat ceasul. Uită-te la mine! Uită-te la „Moarte"! urlă el din răsputeri.

Whitehead nu se opri, iar Shafer îl împuşcă, foarte calm, în fund. Rana era mare, se căscase, iar Whitehead ţipă ca un porc înjunghiat. Se răsuci şi căzu pe scară. În cădere se izbi cu faţa de balustrada de metal.

În cele din urmă rămase zvîrcolindu-se la piciorul scării, unde Shafer îl împuşcă din nou, de data asta între picioare. „Războiul" ţipă iar. Apoi începu să geamă şi să hohotească.

Shafer se aplecă peste el, triumfător, cu sufletul explodîndu-i de mîndrie.

– Tu crezi că pedepsele sînt un joc? Tu tot mai crezi că ceea ce ţi s-a întîmplat este un joc? îl întrebă cu o voce suavă. Eu cred că este o mare distracţie, tu nu?

Whitehead hohotea şi implora:

– Nu, Geoffrey. Nu este un joc. Te rog, încetează. E de-ajuns.

Shafer începu să zîmbească, arătîndu-şi dinţii enormi.

– Vai, cît te înşeli. Este minunat! Este cel mai uluitor joc al minţii pe care ţi-l poţi imgina. Dacă măcar ai putea să simţi ceea ce simt eu acum, puterea deplină asupra vieţii şi a morţii.

Îi trecu prin minte ceva care schimba totul, schimba

jocul – pentru el, ca şi pentru Whitehead. Mutarea aceasta era mult mai bună decît cea plănuită.

– M-am hotărît să te las în viaţă – nu prea bine, ce-i drept, dar vei trăi.

Trase din nou cu revolverul semiautomat, de data asta la baza spinării lui Whitehead.

– N-o să mă mai uiţi niciodată, iar jocul va continua pentru tot restul vieţii tale. Joc plăcut. Eu ştiu că al meu aşa o să fie.

118

În clipa în care am auzit împuşcăturile am alergat amîndoi într-un suflet spre clădirea principală. Eu fugeam în faţa celorlalţi. Trebuia să ajung la Shafer înaintea lor. Trebuia să-l prind eu şi trebuia să-l prind viu. Trebuia să stau de vorbă cu el, să aflu adevărul o dată pentru totdeauna.

L-am văzut pe Shafer fofilîndu-se printr-o uşă laterală. Probabil că Whitehead era deja mort. Shafer cîştigase jocul şi acum alerga spre mare, hotărît şi iute. Dispăru după o mică dună de nisip ca o broască ţestoasă. Unde se ducea? Ce avea de gînd?

Apoi l-am văzut iar. Îşi arunca pantofii şi îşi scotea pantalonii. Ce făcea el?

L-am auzit pe Sampson alergînd în spatele meu.

– Nu-l omorî, John! Dacă se poate, nu-l omorî! am urlat.

– Ştiu! Ştiu! strigă el.

M-am lansat înainte.

Shafer se întoarse şi trase o dată spre mine. Distanţa era mult prea mare ca să aibă precizie cu un revolver, totuşi el

era un bun trăgător şi glonţul şuieră doar la cîţiva paşi de mine.

Am aruncat o privire şi l-am văzut pe Sampson descălţîndu-şi tenişii şi scoţîndu-şi pantalonii. Am făcut acelaşi lucru cu şortul de bumbac şi cu tricoul.

Am arătat spre mare.

– Probabil că are vreun iaht. Unul din alea de-acolo.

L-am văzut amîndoi pe Shafer cum intra în valurile mici ale Mării Caraibelor, îndreptîndu-se spre un con de lumină făcut de lună.

Se aruncă uşor şi începu să înoate într-un craul lent.

Sampson şi cu mine eram acum în chiloţi, nu prea arătoşi. Apoi ne-am aruncat amîndoi în mare.

Shafer era un înotător rezistent şi avea deja un avans bun. Înota cu faţa în apă, ridicînd-o de o parte şi de alta, la cîteva intervale, ca să respire.

Părul lui blond era lins pe spate şi strălucea în lumina lunii. Unul din iahturile care se vedeau trebuia să fie al lui. Dar care din ele?

Eu nu aveam decît un singur gînd în minte: întinde braţele şi loveşte cu picioarele, întinde braţele şi loveşte cu picioarele. Mă simţeam de parcă primeam putere de undeva din interiorul meu. Trebuia să-l prind pe Shafer – trebuia să aflu adevărul cu privire la ceea ce se întîmplase cu Christine.

Întinde braţele şi loveşte cu picioarele, întinde braţele şi loveşte cu picioarele.

Sampson trăgea din greu în spatele meu, apoi începu să rămînă din ce în ce mai mult în urmă.

– Du-te, i-am strigat. Du-te după ajutoare. Mă descurc eu. Trimite pe cineva să verifice iahturile de acolo.

– Înoată ca un peşte, îmi răspunse Sampson tare.

– Du-te. Mă descurc. Ţine-mi pumnii.

Departe, în față, vedeam capul și partea de sus a umerilor lui Shafer lucind în lumina alburie a lunii. Înota într-un ritm constant, ridicat.

Am continuat să mă țin după el, numaiuitîndu-mă spre țărm, nedorind să văd cît de departe ajunsesem. Refuzam să obosesc, să renunț, să pierd.

Am început să înot și mai energic, încercînd să îl ajung din urmă. Iahturile erau încă departe. Și el era încă puternic. Nu dădea deloc semne de oboseală.

Și atunci am început un joc al minții, al meu de data asta. Nu m-am mai uitat unde se afla el. M-am concentrat numai asupra mișcărilor mele. Nu mai exista nimic pentru mine decît înotul; pentru moment reprezenta întregul meu univers.

Îmi simțeam corpul contopindu-se cu apa și mă țineam din ce în ce mai bine cu cît apa devenea mai adîncă. Mișcările mele erau din ce în ce mai puternice și mai delicate.

În sfîrșit, m-am uitat. Începuse să se zbată. Sau poate că asta doream eu să văd. Oricum, am mai prins puteri.

Și dacă chiar îl prindeam acolo? Ce s-ar întîmpla, atunci? Am lupta pe viață și pe moarte?

Nu puteam să-l las să ajungă la iaht înaintea mea. Probabil că avea arme la bord. Trebuia să-l învîng aici. De data asta trebuia să cîștig. Care o fi fost iahtul lui?

Am înotat într-un ritm și mai susținut. Mi-am spus și că eram într-o formă foarte bună. Și chiar așa și era. Fusesem la sala de fitness în fiecare zi, de un an încoace – de cînd dispăruse Christine.

M-am uitat din nou și am rămas uluit de ceea ce vedeam.

Shafer era acolo! Doar la cîțiva metri distanță. Doar cîteva mișcări. Pierduse oare? Sau mă aștepta pe mine și prindea puteri?

Cel mai apropiat vas se afla doar la vreo sută, o sută şi ceva de metri de noi.

– Un cîrcel! strigă el. Rău de tot! Apoi Shafer se scufundă.

119

Nu ştiam ce să cred sau ce să fac în continuare. Durerea de pe faţa lui Shafer părea adevărată; arăta speriat. Dar el era şi un bun actor.

Şi atunci am simţit că mă fulgeră ceva pe dedesubt. El mă apucase zdravăn între picioare. Am zbierat de durere, încercînd în acelaşi timp să mă răsucesc şi să scap din strînsoarea lui, cu toate că durerea mă seca la inimă.

Apoi l-am înşfăcat şi eu şi ne-am încleştat amîndoi, încăierîndu-ne ca luptătorii subacvatici. Deodată mă trase după el sub apă. Era puternic. Braţele lui lungi erau ca nişte menghine necruţătoare care nu mă slăbeau o clipă.

Ne scufundam, iar eu am început să simt cea mai înfiorătoare spaimă din toată viaţa mea. Nu voiam să mă înec. Shafer era pe cale să cîştige. El găsea întotdeauna o modalitate.

Shafer se holba în ochii mei cu o privire diabolică, de o intensitate incredibilă, sticloasă, de om nebun. Ţinea gura închisă, dar schimonosită într-un rictus al răutăţii pure. Mă prinsese; avea să iasă din nou învingător.

L-am împins din răsputeri. Cînd i-am simţit riposta, am început să mă zbat în toate direcţiile. L-am lovit cu piciorul, nimerindu-l sub falcă, poate chiar în gît. L-am izbit din toate puterile şi el a început să se moaie.

Părul lung şi blond i se unduia în jurul feţei. Braţele şi picioarele lui începură să cedeze. Shafer continua să se scufunde şi eu l-am urmat. Sub apă întunericul era tot mai deplin. L-am înşfăcat de un braţ.

Abia am izbutit să-l apuc. Greutatea lui mă trăgea şi pe mine la fund, dar nu-i puteam da drumul. Trebuia să aflu adevărul despre Christine. Altfel nu mă mai simţeam în stare să trăiesc.

Habar n-aveam cît de adîncă era apa aici. Shafer avea acum ochii larg deschişi, ca şi gura; plămînii lui probabil că se umpleau deja cu apă.

Mă întrebam dacă nu cumva i-am frînt gîtul atunci cînd l-am lovit cu piciorul. Murise el sau doar îşi pierduse cunoştinţa? Eram oarecum mulţumit gîndindu-mă că s-ar putea să-i fi rupt gîtul Nevăstuicii.

Pentru că acum chiar nu mai conta. Nimic nu mai conta. Nu mai aveam suflu. Simţeam că pieptul mi s-ar fi spart. Un foc mi se răspîndea cumplit în tot corpul. Apoi am auzit un ţiuit persistent în urechi. Ameţisem şi mă temeam că voi leşina în curînd.

I-am dat drumul lui Shafer, l-am lăsat să se scufunde. Nu aveam de ales. Nu mai puteam să mă gîndesc la el. Trebuia să ies urgent la suprafaţă. Nu puteam să-mi mai ţin respiraţia.

Am înotat înnebunit în sus, am împins apa, am dat din picioare cu toată forţa.

Îmi pierdusem răsuflarea.

Apoi am văzut faţa lui Sampson aplecată deasupra mea. Aproape, foarte aproape. Îmi dădea putere.

Capul lui era încadrat de cîteva stele şi de negrul albăstrui al cerului.

– Dragule, strigă el, cînd mi-am revenit, cît de cît în simţiri.

El mă susținea, dîndu-mi răgaz să-mi recapăt răsuflarea, prețioasa mea răsuflare. M-a ajutat și cînd am încercat să dau apa afară. Capul mi se învîrtea.

M-am uitat pe suprafața apei după Shafer. Vederea îmi era înceţoşată. Nu l-am zărit nicăieri. Eram sigur că se înecase.

Sampson şi cu mine am început să înotăm încet spre mal.

Nu obținusem ceea ce îmi propusesem. Nu fusesem în stare să aflu adevărul de la Shafer înainte de a se îneca.

Am mai aruncat o privire sau două înapoi, ca să fiu sigur că Shafer nu ne urmărea, că murise. De jur-împrejur nu se vedea nici urmă de el. Nu se auzea decît zgomotul mișcărilor noastre obosite tăind apa.

120

Ne-a mai luat încă două zile și nopți epuizante să finalizăm investigația, împreună cu poliția locală, însă era bine să rămîi ocupat și concentrat. Eu nu mai aveam nici o speranță să o găsesc pe Christine sau măcar să aflu ce i se întîmplase.

Știam că mai exista o infimă probabilitate ca nu Shafer, ci vreun alt nebun din trecutul meu să o fi răpit, însă nu am acordat acestei variante mai mult decît un gînd fugar. Nu am putut ajunge pînă într-acolo. Ar fi fost o idee prea demențială chiar și pentru mine.

Fusesem incapabil să sufăr încă de la început, dar acum soarta nemiloasă a lui Christine m-a copleşit cu forța ei brutală. Mă simțeam de parcă toate măruntaiele mi-ar fi fost extirpate. Permanenta durere surdă pe care o resimțeam de

atîta timp devenise acum o săgeată ascuțită care-mi străpungea inima în orice clipă în care nu mă cuprindea somnul. Nici nu puteam dormi, dar nici nu mă simțeam în întregime treaz.

Sampson își dădea seama de ceea ce se întîmpla cu mine. Nu avea ce spune, cu toate astea sporovăia liniștitor.

Nana m-a sunat la hotel și am înțeles că Sampson o pusese, deși amîndoi au negat. Jannie și Damon au venit și ei la telefon și au fost amîndoi blînzi și dulci și vioi și plini de speranță. Ei au adus-o la telefon chiar și pe Rosie, pisica noastră, care mi-a trimis de la mare distanță un mieunat prietenesc. Nu au adus vorba despre Christine, dar eu știam că se gîndeau mereu la ea.

În ultima noastră seară pe insulă, Sampson și cu mine am luat masa cu Jones. Ne apropiasem foarte mult și el mi-a adus la cunoștință unele lucruri pe care mi le ascunsese pînă atunci din rațiuni de Securitate. Dorea să-mi ofere un soi de încheiere a cazului; simțise că meritam măcar atît.

În anul 1989, după intrarea lui în MI6, Shafer fusese recrutat de James Whitehead. Whitehead, la rîndul său, era subordonat lui Oliver Highsmith, la fel ca și George Bayer. În următorii trei ani, Shafer aplicase deja cel puțin patru „sancțiuni", în Asia. S-a bănuit, dar nu a fost niciodată dovedit că el, Whitehead și Bayer au mai ucis și prostituate, la Manila și la Bangkok. Aceste crime au fost, evident, precursoarele celor săvîrșite asupra necunoscutelor, ca și ale jocului însuși. Pe scurt, a fost unul dintre cele mai urîte scandaluri din întreaga existență a Serviciului de Securitate. Și totul s-a mușamalizat. Așa dorea Jones să rămînă lucrurile, iar eu nu am avut nimic împotrivă. Mai existaseră încă multe alte povești nefericite de felul acesta care îi făceau pe oameni să fie cinici în legătură cu modul guvernului de a-i conduce.

Cina s-a încheiat pe la ora unsprezece, iar Jones şi cu mine ne-am promis să păstrăm legătura. Mai era o veste neplăcută, dar nimeni nu părea dornic să-i supraestimeze importanţa: încă nu fusese găsit cadavrul lui Geoffrey Shafer. Într-un fel, acesta părea cel mai potrivit deznodămînt.

Sampson şi cu mine trebuia să prindem primul avion spre Washington marţi dimineaţa, la ora nouă şi zece minute.

În dimineaţa aceea cerul era răvăşit de nori negri. Ploaia deasă a bătut în acoperişul maşinii noastre pe tot drumul de la hotel pînă la Aeroportul Donald Sangster. Şcolari grăbiţi alergau pe marginea drumului, ferindu-se de ploaie sub umbrele împrovizate din frunze de bananieri.

Aversa ne-a prins tocmai cînd încercam să fugim de sub prelata din faţa unui birou de închiriat automobile. Ploaia era rece şi îmi făcea bine să o simt şiroindu-mi pe faţă şi pe cap, pe cămaşa care mi se lipise de spate.

– Ce bine că ne întoarcem acasă, spuse Sampson, cînd ne-am adăpostit în sfîrşit sub acoperişul metalic, vopsit într-un galben intens.

– Şi eu de-abia aştept să ajung acasă, m-am declarat de acord. Mi-e dor de Damon şi de Jannie şi de Nana. Mi-e dor de casă.

– Pînă la urmă or să găsească ei cadavrul, spuse Sampson. Mă refer la al lui Shafer.

– Ştiu la cine te-ai referit.

Ploaia bătea nemilos pe acoperişul aeroportului, iar eu mă gîndeam că nu-mi plăcea deloc să zbor cu avionul în astfel de zile – dar acasă va fi bine, voi putea termina cu coşmarul acela. Îmi invadase sufletul, îmi distrusese viaţa. Într-un fel, cred că era şi ăsta tot un fel de „joc", precum cele practicate de Shafer. Crimele din acest caz mă obsedaseră mai bine de un an de zile şi consideram că era de-ajuns.

Christine mă rugase să renunț la serviciul ăsta. Și Nana mă rugase, dar nu le-am ascultat. Poate că n-am putut să-mi văd viața și faptele tot atît de clar precum le vedeam acum. Eu eram Vlăstarul balaurului și tot ce însemna asta, cu bune și cu rele. Pînă la urmă, mă consideram răspunzător pentru răpirea și uciderea lui Christine.

Sampson și cu mine am trecut pe lîngă tarabele frumos colorate fără a ne arăta prea interesați, făcînd doar cîte un semn din cap. Vînzătorii ambulanți, despre care se spunea că știu să se tîrguiască, vindeau bijuterii și alte sculpturi în lemn, dar și cacao și cafea jamaicană.

Amîndoi aveam cîte un sac negru de marinar. Mă gîndeam că nu prea aduceam a excursioniști. Tot a polițiști arătam.

Am auzit un strigat în spatele nostru și m-am întors să văd de unde venea glasul.

Era unul din detectivii jamaicani, John Anthony, care mă striga pe nume în zona terminalului plin de lume, venind în fugă spre noi.

Era cu cîțiva pași în fața lui Andrew Jones, care părea tare supărat.

Jones și cu Anthony la aeroport? Ce s-ar mai fi putut întîmpla de data asta?

– Nevăstuica? am spus eu și cuvîntul îmi ieși pe gură ca o înjurătură.

Sampson și cu mine ne-am oprit pentru ca ei să ne ajungă din urmă. Mai că nu-mi venea să aud ce doreau ei să ne spună.

– Alex, trebuie să te întorci cu noi. Vino cu mine, spuse Jones, gîfîind. Este vorba despre Christine Johnson. A apărut ceva nou. Vino.

– Ce este? Ce s-a întîmplat? l-am întrebat pe Jones, apoi

m-am întors spre detectivul Anthony, dat fiind că englezul nu prea voia să-mi răspundă.

Anthony avu o ezitare, apoi spuse:

– Nu sîntem siguri. S-ar putea să nu fie nimic important. Dar este cineva care pretinde că a văzut-o. S-ar putea să fie aici, în Jamaica, pînă la urmă. Vino cu noi.

Nu-mi venea să cred ceea ce-mi spusese. Am simțit cum Sampson mă strînge tare de braț, dar totul mi se părea neverosimil, de parcă aş fi trăit un vis.

Nu se terminase încă.

121

Pe drumul de întoarcere de la aeroport, Andrew Jones şi detectivul Anthony ne-au informat asupra celor aflate de ei. Îmi dădeam seama că încercau să nu-mi dea prea multe speranțe pentru ca eu să nu-mi fac prea mari iluzii. Fusesem de multe ori în această situație cumplită, dar niciodată în postura unei victime.

– Aseară am prins un hoț mărunt care a intrat prin efracție într-o casă din Ocho Rios, spuse Anthony în timp ce conducea mica lui Toyotă în care eram înghesuiți toți patru. Ne-a zis că are un pont pentru noi dacă putem cădea la înțelegere. I-am spus că vrem mai întîi să auzim ce avea de spus şi abia pe urmă vom hotărî. Ne-a dezvăluit faptul că o americancă era ținută captivă în zona dealurilor de la est de Ocho Rios, lîngă oraşul Euarton. Un grup de infractori locuia uneori acolo.

– Am aflat despre asta de-abia azi-dimineață. L-am sunat pe Andrew şi ne-am repezit la aeroport. Omul ne-a spus că

femeia se numeşte Beatitude. Nu are alt nume. Am telefonat la hotel, dar voi plecaserăţi deja la aeroport. Aşa că am venit după tine ca să te luăm.

– Mulţumesc, am spus într-un tîrziu, înţelegînd că mi se spusese probabil tot ce se ştia pînă la momentul respectiv.

Sampson întrebă:

– Şi de ce a apărut hoţul ăsta plin de noutăţi de-abia acum, după atîta vreme?

– Ne-a spus că acum cîteva nopţi au fost nişte împuşcături care au schimbat situaţia. Din clipa în care au murit oamenii cei albi, femeia nu mai prezenta importanţă. Astea sînt cuvintele lui.

– Îi ştii pe oamenii ăştia? l-am întrebat pe detectivul Anthony.

– Bărbaţi, femei, copii. Da. Am mai avut de-a face cu ei. Fumau multe droguri. Practicau o religie hibridă, îl venerau pe împăratul lor, Haile Selassie. Unii sînt hoţi mărunţi. De multe ori îi lăsam în pace.

Toţi cei din maşină tăcură, în timp ce goneam pe drumul de coastă spre Runaway Bay şi Ocho Rios. Furtuna trecuse repede şi soarele cald al insulei strălucea iar. Muncitorii de pe plantaţiile de trestie de zahăr, cu macetele lor atîrnate la şold, se întorceau la lucru pe cîmp.

După ce am trecut de satul Runaway Bay, detectivul Anthony a ieşit de pe drumul principal şi a luat-o în sus, pe dealuri, pe şoseaua A1. Copacii şi tufişurile formau aici o junglă compactă. În cele din urmă, drumul a devenit un tunel care pătrundea printre vii şi ramuri de copaci. Anthony a trebuit să aprindă farurile.

Mă simţeam de parcă mă rătăcisem printr-o pîclă şi vedeam totul ca prin vis. Am înţeles că încercam instinctiv să mă apăr, dar mai ştiam şi că nu reuşeam deloc.

Cine era Beatitude? Nu îndrăzneam să sper că iubita mea Christine mai era încă în viață, dar cel puțin exista o șansă și mă agățam de ea. Renunțasem la orice speranță cu săptămîni în urmă. Acum îmi permiteam să-mi amintesc cît de mult o iubeam, cît de mult îi simțeam lipsa. Am înghițit cu greu și am întors fața spre geam. M-am cufundat adînc în mine însumi.

Brusc, o lumină puternică îmi străluci în ochi. Mașina ieșise din zona întunecată după doi sau trei kilometri care au părut mai lungi decît tot drumul. Intram pe niște dealuri înierbate, care semănau cu sudul Americii prin anii '50 și '60 – poate în Georgia sau Alabama. Copii în haine zdrențuite se jucau în fața caselor mici și dărăpănate. Părinții lor ședeau în verande strîmbe, lăsate într-o parte, și se uitau la rarele mașini care treceau.

Părea o imagine suprarealistă. Nu mă puteam concentra.

Am luat-o pe un drum îngust, plin de praf, printr-un culoar de iarbă deasă și înaltă. Aici părea să fie locul căutat. Inima îmi bubuia și suna ca o tobă de tinichea bătută într-un tunel. Percepeam fiecare ridicătură din drum ca pe o lovitură puternică.

Beatitude? Cine este femeia pe care au sechestrat-o ei? Putea fi Christine?

Sampson verifica meticulos cartușele din revolverul său. Am auzit cum alunecă mecanismul și m-am uitat întrebător către prietenul meu.

– Nu vor fi prea bucuroși să ne vadă, însă nu cred că va fi nevoie de armă, spuse și Anthony întorcîndu-se. Probabil că ei știu că venim. Supraveghează drumurile locale în permanență. Christine Johnson s-ar putea să nu se afle acum aici, în caz că a fost vreodată. Dar știu că vrei să te convingi singur.

N-am spus nimic. Nu puteam. Gura mi-era neobişnuit de uscată, iar în mintea mea era un gol imens. Încă ne mai confruntam cu Cei Patru Călăreţi, nu? Era jocul lui Shafer? Ştiuse el că pînă la urmă tot am fi găsit acest loc? Ne-a întins cumva vreo capcană?

Am ajuns la o casă veche, verde, cu petice de pînză la ferestre şi cu un sac în loc de uşă. Ieşiră imediat patru bărbaţi, toţi cu priviri înfricoşătoare.

Se îndreptau spre noi, cu buzele strînse, privindu-ne dispreţuitor. Sampson şi cu mine eram obişnuiţi cu astfel de priviri de pe străzile Washingtonului.

Doi dintre ei aveau macete mari de cîmp. Ceilalţi doi erau îmbrăcaţi cu cămeşoaie şleampete şi eu ştiam că purtau arme pe sub hainele acelea largi.

– Hei, înapoi! strigă tare la noi unul dintre ei. Nu e nici o femeie aici.

122

Nu!

Detectivul Anthony ieşi din maşină cu braţele ridicate. Sampson, Jones şi cu mine am făcut la fel.

Auzeam darabana tobelor tradiţionale din pădure, chiar din spatele clădirii principale. Doi cîini indolenţi ridicară capetele şi ne priviră, lătrînd în silă de cîteva ori. Inima îmi bătea şi mai repede acum.

Nu-mi plăcea cum se desfăşurau lucrurile.

Un alt bărbat ne strigă:

– Eu şi eu vă rog să plecaţi de aici.

Mi-am dat seama de sensul cuvintelor lui: pronumele dublu îl reprezenta pe vorbitor, ca şi pe Dumnezeu, care sălăşluiau împreună în aceeaşi persoană.

– Patrick Moss este la închisoare. Eu sînt detectivul Anthony din Kingston. Aceştia sînt detectivii Sampson, Cross şi domnul Jones. Deţineţi aici o femeie. Voi îi spuneţi Beatitude.

Beatitude? Oare putea fi Christine?

Un bărbat cu o macetă în mînă ne străfulgeră cu privirea şi îi spuse lui Anthony:

– Vedeţi-vă de treaba voastră. Lăsaţi-mă în pace. Nu e nici o femeie aici. Nici o femeie.

– Asta e treaba mea şi nu te vom lăsa în pace, am spus eu, uimindu-l pe bărbatul acela cu faptul că îi înţelesesem dialectul. Eu ştiam limba rastaman din districtul Columbia.

– Nu e nici o femeie aici. Nici o americancă, repetă bărbatul, nervos, uitîndu-se ţintă la mine.

Atunci vorbi şi Andrew Jones:

– O vrem pe americancă, după aceea plecăm. Prietenul tău, Patrick Moss, va fi acasă pînă diseară. Vă înţelegeţi voi doi.

– Nu e nici o americancă aici. Primul care vorbise scuipă dispreţuitor în pămînt. Întoarceţi-vă, plecaţi.

– Îl ştiţi pe James Whitehead? Îl ştiţi pe Shafer? întrebă Jones.

Ei nu au negat. Şi mă îndoiam că aveam să aflăm mai multe de la ei.

– Eu o iubesc, le-am spus. Nu pot să plec. O cheamă Christine.

Gura îmi era tot uscată şi nu puteam respira bine.

– A fost răpită acum un an. Ştim că a fost adusă aici.

Sampson scoase revolverul şi îl ţinu în jos. Privea fix la cei patru bărbaţi care continuau să ne săgeteze cu privirea. Am atins şi eu mînerul armei care era încă în toc. Nu-mi doream împuşcături.

– Vă putem provoca multe necazuri, spuse Sampson, cu o voce joasă, murmurată. Nici nu vă puteţi închipui ce mari necazuri puteţi avea.

În cele din urmă am înaintat pur şi simplu pe poteca cu iarbă înaltă. Am trecut printre oamenii aceia, atingîndu-mă uşor de unul dintre ei.

Nici unul nu a încercat să mă oprească. Simţeam mirosul de ganja şi de sudoare de pe hainele lor. Încordarea mea creştea.

Sampson veni după mine, la un pas sau doi în urma mea.

– Stau eu cu ochii pe ei, mă asigură el. Nimeni nu are de gînd să facă nimic deocamdată.

– N-are nici o importanţă, am replicat. Trebuie să văd dacă e aici.

123

O bătrînă cu păr cărunt, lung şi dezordonat ieşi pe uşă în clipa în care am păşit pe treptele zgîriate, nevopsite. Ochii femeii erau roşii.

– Vino cu mine. Oftă. Vino. Nu ai nevoie de armă.

Pentru prima oară după multe luni de zile mi-am permis o fărîmă de speranţă, deşi nu aveam vreun motiv, decît zvonul că aici era ţinută cu forţa o femeie.

Beatitude? Un nume legat de binecuvîntare şi fericire? Putea fi Christine?

Bătrîna merse clătinat pe lîngă casă şi printre rarele tufişuri, copaci şi ferigi din spate. Cam la vreo şaizeci, şaptezeci de metri în pădurea care se îndesea, femeia ajunse la un grup de vreo şase colibe şi se opri. Colibele erau construite din lemn şi bambus legat cu sîrmă.

Porni din nou şi se opri iar în faţa penultimei colibe.

Scoase o cheie prinsă la brîu cu o curea de piele, o vîrî în încuietoare şi o învîrti în broască.

Împinse uşa care scîrţîi tare pe balamalele ruginite.

M-am uitat înăuntru şi am văzut o cameră simplă şi curată. Cineva scrisese pe perete cu vopsea neagră: *Domnul este păstorul meu.*

Nu era nimeni acolo.

Nu era Beatitude.

Nu era Christine.

Am închis ochii. Mă cuprinsese disperarea.

Am deschis ochii încet. Nu înţelegeam de ce fusesem dus în această încăpere goală, la această colibă din pădure. Îmi simţeam inima din nou zdrobită. Era vreo capcană?

Nevăstuica? Shafer? Era el aici?

Cineva ieşi de după o perdea dintr-un colţ al camerei. Mă simţeam de parcă aş fi fost în cădere liberă şi pe gură îmi ieşi un sunet de stupoare.

Nu mai ştiam la ce mă aşteptasem, dar numai la aşa ceva nu. Sampson întinse mîna şi mă sprijini. De-abia mi-am dat seama de atingerea lui.

Christine ieşea încet, luminată de razele soarelui care intrau prin unica fereastră a colibei. Crezusem că nu o voi mai revedea niciodată.

Era mult mai slabă acum, iar părul îi era împletit în cozi şi mult mai lung decît i-l ştiam eu. Dar avea aceiaşi ochi frumoşi, căprui şi înţelepţi. La început, nici unul dintre noi

nu a putut scoate o vorbă. Era cel mai extraordinar moment din viața mea.

M-am răcit tot, dintr-o dată, iar totul se învîrtea în jurul meu. Era o liniște supranaturală în mica încăpere.

Christine ținea în brațe o pătură gălbuie și am putut vedea capul unui bebeluș care ieșea din scutece. Am înaintat, deși picioarele îmi tremurau. Am auzit ușorul gîngurit al bebelușului în cuibul făcut în pătură.

– Ah, Christine, Christine, am reușit în sfîrșit să articulez.

Ochii ei se umplură de lacrimi, apoi și ai mei. Am înaintat amîndoi, apoi am strîns-o în brațe stîngaci. Bebelușul ne privea liniștit.

– Este copilul nostru și cred că el mi-a salvat viața. Îți seamănă, spuse Christine. Apoi ne-am sărutat ușor, și era atît de bine. Ne îmbrățișam fericiți. Ne-am contopit. Nici unuia dintre noi nu-i venea să creadă că putea fi adevărat.

– L-am botezat Alex. Tu ai fost mereu cu mine, aici, îmi spuse Christine. Ai fost mereu cu mine.

EPILOG

PODURILE LONDREI, DĂRÎMATE

124

Se numea Frederick Neuman şi îi păcea să creadă că este mai degrabă un cetăţean al comunităţii europene decît al unei singure ţări, dar dacă îl întreba cineva, pretindea că este neamţ. Era aproape ras în cap, ceea ce îi dădea o înfăţişare severă, dar şi mai impresionantă – gîndea că ar fi o realizare deosebită.

Se spunea despre el că este „destul de înalt, suplu şi chel" sau „un tip interesant *de artist*", iar mai mulţi l-au văzut în săptămîna aceea în cartierul Chelsea din Londra. *Vreau să nu fiu uitat. Este foarte important.*

Făcea cumpărături sau cel puţin se uita la vitrine pe King's Road şi pe strada Sloane.

Se ducea la cinema în Kensington High Street.

Şi la librăria Waterstone's.

Serile, obişnuia să bea o halbă sau două la King's Head. De cele mai multe ori, la cîrciumă, stătea de unul singur.

Avea un mare plan. Începea un alt joc.

Într-o după-amiază le-a văzut pe Lucy şi pe gemene la Safeway. Le-a urmărit de după rafturile cu fasole, apoi pe culoarele pline de cumpărători. Nu era nimic rău în asta – nimic rău, pentru nimeni.

Dar nu putea rezista provocării. Zarurile începură să se miște în capul lui. Arătau numărul pe care îl dorea el.

Se apropie din ce în ce mai mult de familia sa, avînd grijă să-și mascheze ușor fața, pentru orice eventualitate, dar urmărind-o pe Lucy cu coada ochiului, și mai ales pe gemene, care erau poate și mai periculoase.

Lucy se uita cu atenție la niște somon scoțian. În cele din urmă îl observă, era sigur de asta, dar nu-l recunoscu – evident. Și nici gemenele. Fetițele astea tîmpite – o imagine fidelă a mamei lor.

Jocul era iar în plină desfășurare – era atît de minunat. Stătuse cuminte o vreme. Avea banii de pe carte, avansul pentru povestea lui de la proces, pe care îi păstra în Elveția. Bîntuise prin Marea Caraibelor după fuga cu iahtul din Jamaica. Fusese la San Juan și se simțise tentat să acționeze acolo. Apoi venise în Europa – mai întîi la Roma, Milano, Paris, Frankfurt și Dublin și, în final, la Londra. Se lăsase pradă imaginației doar de vreo două ori în toată această călătorie. Era un băiat cuminte acum.

Se simțise ca în vremurile bune atunci cînd se apropiase așa de mult de Lucy, la cumpărături. Doamne, îi reveniseră pînă și ticurile fizice. Bătea nervos din picior și își scutura mîinile.

Se gîndea că ea ar fi trebuit să observe acest lucru, dar ea era o vacă atît de proastă, o nulitate, un nimeni; chiar și acum, cînd se apropia din ce în ce mai mult, la numai cîțiva centimetri, tot nu-l recunoștea.

– O, Lu-u-cy ... sînt eu, Ricky, spuse el și rînji, și iar rînji. Sînt eu, iubito.

O atinse de două ori, înainte și înapoi, pe cînd treceau, ca niște străini, pe culoarul de la Safeway. Loviturile de-abia îi

atinseseră lui Lucy gîtlejul, dar fuseseră adînci de cîțiva centimetri.

Ea căzu în genunchii ei osoşi, ținîndu-se de gît cu amîndouă mîinile, de parcă ar fi vrut să se autostranguleze. Apoi îşi dădu seama cine era el, iar ochii ei albaştri erau bulbucați de şoc, de durere şi, în final, de ceea ce părea a fi o tristețe adîncă.

– Geoffrey, reuşi ea să articuleze cu un glas înecat, în timp ce sîngele îi gîlgîia din gura deschisă.

Ultimul ei cuvînt rostit pe pămînt. Numele lui.

Ce frumos suna acesta în auzul lui Shafer – recunoaşterea după care tînjea – răzbunarea lui față de toți ceilalți. Făcu un efort să se întoarcă şi le aranjă la fel şi pe gemene.

N-a mai fost văzut niciodată în cartierul Chelsea, dar toți şi-au amintit de el tot restul zilelor pe care le-au mai trăit.

Şi, Doamne, cum şi-au mai amintit.

De monstrul acela înalt şi chel.

De cel în haine negre, de criminalul acela inuman.

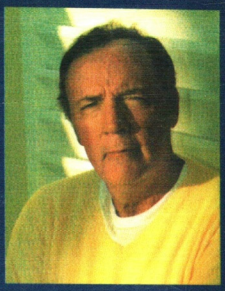
De asasinul lipsit de suflet care comisese atîtea crime oribile, al căror număr îl uitase pînă şi el.

De Geoffrey Shafer.

„Moartea."

SFÎRŞIT

BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

Născut în Newburgh, statul New York, **James Patterson** a avut un debut literar fulminant: cel dintîi volum al său a fost distins cu prestigiosul premiu *Edgar*. Un început superb de drum, pe parcursul căruia a reuşit întotdeauna să se autodepăşească. Cu fiecare nou titlu, s-a plasat pe primele locuri ale topurilor întocmite de specialiştii de la *Publishers Weekly, New York Times, Los Angeles Times, Entertainment Weekly, USA Today, Wall Street Journal* şi *San Francisco Chronicle*. Acum, la vîrsta de 53 de ani, are în palmares 27 de romane, traduse în 18 limbi străine şi este cunoscut ca fiind creatorul memorabilului personaj Alex Cross – un adevărat erou al Americii –, pe care cititorii români îl cunosc deja din cărţile ***Jack & Jill*** şi ***Şoarecele şi pisica,*** ambele publicate de editura noastră.

Schimbările bruşte de situaţii din cărţile lui James Patterson îţi păstrează nivelul adrenalinei ridicat.

PUBLISHING NEWS

Patterson, unul dintre cei mai buni autori de romane poliţiste din toate timpurile, se află în prezent în vîrf de formă.

USA TODAY

Romanele lui Patterson te fac să întorci pagină după pagină, în ritmul rapid de desfăşurare a acţiunii lor.

THE SUNDAY TIMES

Scriitorul acesta îţi face inima să bată cu putere şi nu te lasă să-ţi desprinzi privirile de pe carte.

PEOPLE

Patterson ştie unde stau ascunse temerile noastre… Imaginaţiei sale nu i se pot pune nici un fel de oprelişti.

NEW YORK TIMES BOOK REVIEW

EDITURA LIDER
EDITURA STAR

